

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Η ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΙΩΣΗΦ

Κοζερί της εβδομάδας

ΚΑΘΕ χρόνο τέτοιες μέρες, μέρες Χριστουγέννων, σκέπτομαι τη μοίρα του 'Ιωσήφ. Αφανής και άδουλος ήρωας. Πολύτιμη η προσφορά του. Και όμως δεν είναι αυτός στη θέση του πρωταγωνιστή. Τελευταίος της σειράς. 'Ισως γιατί έτσι το θέλησε ο ίδιος. 'Ο πατέρας που κάνει στην άκρη, για να περάσει και να προβληθεί το παιδί. Δεν παρουσιάζεται παρά μόνο εκεί όπου είναι χρήσιμη η παρουσία του. Σ' αυτόν εμφανίζεται ο άγγελος Κυρίου, για να τον επιφορτίσει με την ασφάλεια του 'Ιησού. Αυτός θ' αναλάβει τη μεταφορά της θείας οικογενείας μακριά από τη λύσσα του 'Ηρώδη. Μου μένει έντυπωμένη η εί-

Κι' έχει σε αντίλαλο το ξέσπασμα της αγάπης του παιδιού της γι' αυτόν...

κόνα του: 'Εμπρός ο 'Ιωσήφ, σκύφτός, που τραβά από τα χαλινάρια το υποζύγιο και πάνω στο ζώο ή Παρθένο με το Νεογέννητο. Θα τον χάσουμε ύστερα επί ένα χρονικό διάστημα, για να τον ξαναδούμε, όταν ψάχνει να βρει τον Θεάνθρωπο, που, αγόρασι πιά, έφυγε από τα χέρια των γονέων του. Θυμωμένη ή Θεοτόκος παραπονιέται: Γιατί μας έκανες και ψάχνουμε παιδί μου; 'Εκτόν τι έ-ποιήσες ημίν ούτως; Και ο 'Ιησούς απαντά: Δεν ξέρετε ότι πρέπει να είμαι στο σπίτι του πατέρα μου; Τον επουράνιο πατέρα του εμμοει. Τον άλλον, τον επίγειο τον καταργεί. Σάν να του λή; Τι έχουμε πιά να πούμε έμεις οι δύο, φτωχέ μου μαραγκέ; 'Εγώ έχω την αποστολή μου, τα όνειρα μου, τα ιδανικά μου...

Ποιος δέ μίλησε κατά τον ίδιο τρόπο στον πατέρα του; 'Αν δεν του το είπαμε, του το δώσαμε, με τη συμπεριφορά μας, να το καταλάβει. Κάτω από τη σκιά του, στο έλασμα ανάγλυφο από την προστασία του, μόλις ανοίξαμε τα φτερά μας και ανεβήκαμε ψηλότερα απ' αυτόν, τον είδαμε με συγκοτάδασι. Δέ λιγότερα δ' σε-βασμός, ή αγάπη, ή στωργή, ή συναισθησι των υποχρεώσεων μας απέναντι του. Πήραμε όμως τον άερα της υποσχέσης.

Αυτό ακριβώς που θέλει κι' εκείνος. 'Αντί να πικραθεί, καμαρώνει, και κάνει ό,τι μπορεί για να περιορίσει τη δική του προσωπικότητα. Να μελετήσει στη γωνιά αυτός, για να 'αναδειχθεί το παιδί. Μήπως δεν είναι το παιδί προέκτασι του εαυτού του; Όλη του ή ζωή, ή ζωή του πατέρα, είναι αγώνας για την ανάδειξη του παιδιού. 'Από τη στιγμή που υπάρχει ένα μωρό στην κούνια, ή σκέψη του πατέρα είναι προσηλωμένη σ' αυτήν. Να μεγαλώσει το παιδί, να σπουδάσει το παιδί, να αποκατασταθεί το παιδί, να 'αναδειχθεί το παιδί, να ζήσει καλύτερα από τον πατέρα το παιδί, να μη γίνει βάρος ο πατέρας στο παιδί. Να στέκεται κοντά του, όταν το παιδί έχει την ανάγκη του να 'εξαφανίζεται, όταν το παιδί κινείται με δικά του μέσα.

Ποιος άρνήθηκε ότι ανάλογη είναι και της Μητέρας ή προσφο-ρά; 'Υπάρχει όμως μία διαφορά. 'Η διαφορά δεν είναι στο ποσο-

ξοδο στην αγάπη της προς το παιδί. Δεν την κρύβει. Την αφήνει τη χαιρετά. Κι' έχει σε αντίλαλο το ξέσπασμα της αγάπης του παιδιού της γι' αυτόν. Χαδεύει και χαδεύεται.

στο της θυσίας. Και οι δύο είν' έτοιμοι να θυσιάσουν για το παιδί τους. 'Αλλά ή Μητέρα, πιά εκδηλωτική καθώς είναι, δίνει έλευθερη διέ-πιδ εκδηλωτική καθώς είναι, δίνει έλευθερη διέ-πιδ εκδηλωτική καθώς είναι, δίνει έλευθερη διέ-

Ο καυμένος ο Πατέρας... Βαρύς από ιδιο-συγκρασία, 'Ισως και από παράδοσι, είναι φειδω-λός στις εκδηλώσεις. Μετρημένες οι θωπίες! Λι-γώτερο κοντά σ' αυτόν το παιδί παρ' όσο στη Μη-τέρα. Τ' όνομα της Μητέρας επικαλείται σε ώρες δύσκολες. Πολύ σπάνια του πατέρα. Με όση οικο-νομία φέρεται το χέρι, με την ίδια, και πιά με-γάλη άκομα, το ανταποδίδει. Κάποια απόστασι υπάρχει πάντα μεταξύ του πατέρα και των παι-διών του. Ποτέ, βέβαια, δεν υπάρχουν σχέσεις α-πόλυτης φιλίας ανάμεσα σε γονείς και σε παιδιά. 'Όσα εμπιστεύεσθε στους φίλους σας δεν τα εμ-πιστεύεσθε στους γονείς σας. 'Όπως όμως κι' αν είναι, περισσότερα εμπιστηρέσιες στη Μητέρα παρά στον Πατέρα. Διά μέσου της Μαρίας μαθαί-νει ο Μπαμπάς τα μυστικά των παιδιών του. Μέσα στο οικογενειακό συγκρότημα, είναι υποχρεωμέ-νος αυτός, για λόγους αγωγής και τάξεως να παί-ξει το ρόλο του αυστηρού. Την απειλή του Πατέρα προβάλλει κάθε τόσο ή Μητέρα. 'Εθ' τα πώ στο Μπαμπά σας. Λίγο ή πολύ, παριστάνει το μπα-μπούλα του σπιτιού. 'Ενας από τους δύο γενή-τορες πρέπει να περιορίσει τα κύματα της τρυφε-ρότητας που τον καταλύουν. Ποιος άλλος από τον Πατέρα, που σάν άντρας θεωρείται περισσό-τερο κατάλληλος για τόσο βαρύ έργο; 'Ετσι, μοι-ραία δημιουργείται ή απόστασι. Δέ λέω ότι λι-γώτερο αγαπούμε τον Πατέρα. Ασφαλώς όμως μικρότερη είναι ή οικειότητα μαζί του. Πόσο του λείπει ή οικειότητα αυτή! Τη θυσιάζει όμως στη σκοπιμότητα και αφήνει να φαίνεται ή τραχεία μόνο πλευρά του.

'Υπάρχει και άλλο σημείο, όπου είναι πλεονε-κτική ή θέση της Μητέρας: 'Η δημοτικότητα που έχει σε όλους τους αιώνες και σε όλες τις χώρες. Την καρδιά της Μάνας τραγουδά ή ποίηση. Σά να μη υπάρχει Πατέρας, σά να μη είναι ίδιος ο λα-χτάρας και οι αγώνες και στους δύο παράγοντες της δημιουργίας. 'Όλες οι τιμές στη Μητέρα. 'Υ-πάρχει, άραγε, καμμία μέρα αφιερωμένη από την 'Εκκλησία στη μνήμη του 'Ιωσήφ; Και, αν είναι σημειωμένο το όνομα του κάπου στο έορτολόγιο, χωρίς πανηγυρισμούς περνά ή επέτειος του.

Τό ίδιο τάχα δέ γίνεται και στην κοινωνική ζωή μας; 'Εχουμε «'Ημέρα της Μητέρας». Τίποτα για τον Πατέρα. Καμμία απονομή τιμών σ' αυτόν. Δεν αναφέρεται ο πόνος του για τις ταλαιπωρίες του παιδιού του, δεν αναφέρεται ή χαρά του για τους θριάμβους του. 'Ισως γιατί ο ίδιος φροντί-ζει να 'αποσύρεται από το προσκήνιο, όταν κατα-λάβει ότι ή παράτασι της παραμονής του σ' αυτό οδηγεί να προσθέσει στην προκοπή του παιδιού του. 'Οδη-γεί το υποζύγιο πάνω στο οποίο έχει τοποθετημένη την οικογέ-νεια, όσο χρειάζεται ή πρωτοβουλία και ή δραστηριότητα του.

Ποιος δέ μίλησε κατά τον ίδιο τρόπο στον πατέρα του; 'Αν δεν του το είπαμε, του το δώσαμε, με τη συμπεριφορά μας, να το καταλάβει. Κάτω από τη σκιά του, στο έλασμα ανάγλυφο από την προστασία του, μόλις ανοίξαμε τα φτερά μας και ανεβήκαμε ψηλότερα απ' αυτόν, τον είδαμε με συγκοτάδασι. Δέ λιγότερα δ' σε-βασμός, ή αγάπη, ή στωργή, ή συναισθησι των υποχρεώσεων μας απέναντι του. Πήραμε όμως τον άερα της υποσχέσης.

Αυτό ακριβώς που θέλει κι' εκείνος. 'Αντί να πικραθεί, καμαρώνει, και κάνει ό,τι μπορεί για να περιορίσει τη δική του προσωπικότητα. Να μελετήσει στη γωνιά αυτός, για να 'αναδειχθεί το παιδί. Μήπως δεν είναι το παιδί προέκτασι του εαυτού του; Όλη του ή ζωή, ή ζωή του πατέρα, είναι αγώνας για την ανάδειξη του παιδιού. 'Από τη στιγμή που υπάρχει ένα μωρό στην κούνια, ή σκέψη του πατέρα είναι προσηλωμένη σ' αυτήν. Να μεγαλώσει το παιδί, να σπουδάσει το παιδί, να αποκατασταθεί το παιδί, να 'αναδειχθεί το παιδί, να ζήσει καλύτερα από τον πατέρα το παιδί, να μη γίνει βάρος ο πατέρας στο παιδί. Να στέκεται κοντά του, όταν το παιδί έχει την ανάγκη του να 'εξαφανίζεται, όταν το παιδί κινείται με δικά του μέσα.

Τη μοίρα του Πατέρα αναλογίζομαι τώρα που ή Γέννηση τον φέρνει στην επικαιρότητα και ιωκώδη την ανάγκη, προσκυνώντας τη Μητέρα με το βείο βρέφος της, να υποκιβώ και μπροστά στον 'Ιωσήφ, εμπρός στον Πατέρα όλων των εποχών. Θα μου αντιτάξετε τους κακούς πατέρες, άσυμειδτους και άνευθους παραγωγούς, που εγκαταλείπουν τα πλάσματα που έφεραν στη ζωή. 'Αν σάς αναφέρω κι' εγώ τις κακές μητέρες, όσες τυλίζουν στην εφημερίδα και άκουμπουν στα κατώφλια τα νεογνά τους, όσες τα ρίχνουν σε ντενεκέδες σκουπιδιών, όσες δέ σέβονται την ύπληψι τους; Μή κάνουμε διακρίσεις. 'Υπάρχουν κακοί πατέρες, όπως υπάρχουν και κακές μητέρες. 'Εμείς όμως μιλούμε για τον κανόνα και όχι για την εξαίρεσι, κι' έτσι καθώς βλέπουμε τον πατέρα να οδηγεί σκυ-φτός το ζώο με το 'Ιερό φορτίο, παίρνουμε στάσι προσοχής και του εκδηλώνουμε το βαθύ σεβασμό μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΟΟ

«Ολα... τσιτσίδι!

'Η 'Αμερικανική 'Εταιρεία Γυμναστών είναι άναστατη γιατί κά-ποιος βέβηλος κατάφερε να εισχωρήσει εκεί που γινόταν ο γάμος δύο μελών της, και τώρα έχει στην κατοχή του ένα μικρό έγχρωμο φιλμ της τελετής. 'Ο γαμπρός και ή νύφη παρουσιάζονται σ' αυτό με το κοστούμι των πρωτοπλάστων, καθώς κι' όλοι οι προσκεκλη-μένοι. Αυτός που γύρισε το φιλμ, είναι ένας πάστορ Εύαγγελι-στής, σκεπτεται δέ να το παρουσιάσει στις άρμόδιες κρατικές αρχές, για να επιτύχει να 'απαγορευθεί ο γυμνασμός ως αλήθικος.

Το χριστουγεννιάτικο δέντρο του μουσικού.

'Ο πλαστέ: Φνοικά, πά-νω στο δέντρο, ή ξυγαλάτασις φαντάζει πολύ πιο ωραία!...

Το χριστουγεννιάτικο οέντρο του ζω-γράφου.

Ο άνθρωπος περνούσε με τις γαλοπούλες του στο δρόμο κι' είχε μια γκλίτσα -σόν τσομπάνης, που οδηγεί τα πρόβατα του. 'Αλλά αντί να φωνάξει, όπως συ-νήθως, «γαλοπούλες!» φώ-ναζε:

—Αγγλοπούλες! 'Αγγλο-πούλες!

Ο κόσμος δεν έδινε πολ-λή σημασία στο άστείο, αλ-λά μερικά σταματούσαν, χαμογέλουσαν και τον ρω-τούσαν:

—Μα γιατί τις λές αγγλο-πούλες και όχι γαλοπού-λες;

Κι' ο πωλητής των γαλο-πουλών με προσάθεσε να κάνει χιούμορ, κατατόπιζε

τους άπορούντας:

— Διότι οι αγγλοπούλες είναι πιο παχείες από τις γαλοπούλες!

'Αλλά κάποια κυρία, πολ-λύ ωστός, του παρατήρησε:

—Μα αν πρόκειται για πά-χος, τότε να τις φωνάζεις... έλληνοπούλες!

Και δεν είχε 'Ισως άδικο.

Α ναθρασμός και πάλι για το περίφημο και πολυ-θρύλπο «δωρο» των έορ-τών — αναθρασμός και τυμ-πανοκρουσίες, που προη-γούνται πάντα τις παραμο-νές των Χριστουγεννίων και του Πάσχα. Και ο αναθρα-σμός δεν περιορίζεται μό-νο στα δώματα των ένοικι-ων, αλλά και σε ό-λη την αγορά.

—Μα πότε θα το πάρετε, έπί τέλους, το δωρόν; ρω-τούσε πρό ήμερον ένας κα-ταστηματοάρχης έναν δημό-σιο υπάλληλο.

Κι' ο υπάλληλος με άπο-ρία:

—Μα τι διάβολο! 'Εσείς έν-διαφέρεσθε περισσότερο ά-πο μάς. Γιατί;

Κι' ο καταστηματοάρχης με σιγουριά:

—Μα τελικά ός μάς δεν θάρη. 'Από σάς άπλως θα... περάσει!

Και προσέθεσε με άνυπο-μονησι:

— Άντε, πάρτε το λοι-

πόν, να γίνει λίγος τζίρος. Τρελλαθήκαμε ότεας στην αναδουλειά.

Η όδός Α.δ.όλου κι' όλοι οι γειτονικοί δρόμοι δί-νουν την γιορταστική ατμό-σφαιρα στην 'Αθήνα πάντα — τις παραμονές των Χρι-στουγέννων και του Νέου 'Ετους. Τα καρτοτάκια στήθηκαν, οι μπουναμάδες άραδιάστηκαν — καρνακι-ζάκια, κουκλές φτηνές, άν-θρωπάκια, τοπακία, καρ-μουζές, σφυρίχτρες, μπα-λόνια — κι' οι υπάλληλοι κα-ταστηματοάρχες προσέβα-λιν στην γιορταστική ατμόσφαι-ρα τις ασταμάτητες φωνές τους:

—'Εδώ οι μπουναμάδες! 'Εδώ οι μπουναμάδες! Τρέ-ξε κόσμο να ψωνίσει τα δωράκια σου!

'Ηταν και ένας φουκα-ράς που είχε και πουλού-σε λάστιχα — τρόμπες, άπ' αυτές που άνοίζουν τους νεροχύτες. Μαζί με όλους

ΕΤΟΣ 12, • ΑΘΗΝΑΙ, 26 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1954. ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 839

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ ΓΗΛ. 27-135—29-967 Θ ΤΙΜΗ Δρ. 6.—

τους άλλους, λοιπόν, φω-νάζει κι' αυτός:

—'Εδώ οι μπουναμάδες! 'Εδώ οι μπουναμάδες!

Όπου σταματά μπροστά του μια γυναίκοιλα του λα-ού με το παιδάκι της:

—Μη χειρότερα Παναγία μου! λέει. Αυτά είναι οι μπουναμάδες σου;

Κι' ο πωλητής με άξιο-πρέπεια:

—Μπουναμάδες... πρακτι-κοί, κυρά μου! Πάρε, χά-ρισε σε κανένα που του-χει, βουλώσει ο νεροχύτης και θα σε σκώρνα!

Κι' ο πελάτης με πνεύ-μα έκδοικτικό:

—'Α, όχι. 'Αλλά πέροι

δώρος κάποιος φίλος μου στα παιδιά μου τέτοια και μ' έκαψε. Φέτος, θα τον κάψω εγώ!

Κι' αφού πήρε τα φασα-ριόζικα δωράκια έφυγε κα-τενθουσιασμένος!

ΕΙΝΑΙ περιέργω γιατί τό δ-νομα των γάλων και γα-λοπουλών κυμαίνεται από χώρα σε χώρα. Οι 'Ελλη-νες τους λέμε γάλους, οι αγγλοόσωνες τους λένε... τούρκους, και άλλοι λαοί τους λένε Ινδιάνους. Και

Εύθυμα ένσταντανέ

κάποιος συμπολίτης, που σχολιάσε το γεγονός ανα-ρωτιόταν πώς λένε τους γάλους οι Τούρκοι.

— Άν δεν τους λένε...

'Ελληνες, σίγουρα θα τους λένε Ρώσους!

—Και οι Ρώσοι;

—'Αμερικανούς! Ούτε συ-ζήτησι!

Μπροστά σ' ένα καρρο-τοάκι σταματά ένας πε-λάτης, κυττάζει τους μπου-ναμάδες και ρωτά:

—'Εχεις τίποτα που να κάνει μεγάλη φασαρία;

—Ροκάρες, κυρία.

—Γιάννα τις δώ!

Παίρνει τις ροκάρες ο άνθρωπος, τις δοκιμάζει και ρωτά:

—Μήπως έχεις τίποτε άλ-λο που να κάνει πιο μεγά-λη φασαρία;

—'Εκω σφυρίχτρες.

—Για να τις δώ!

Παίρνει τις σφυρίχτρες, τις δοκιμάζει και βλέπει ό-τι χαλούν τον κόσμο. 'Εν-τέλει διαλέγει κι' ό,τι άλ-λο παρκινβί θορυβοποιά-το, πάρεχ στο καρτοτάκι—το μπανά, τρεκατρούκες κτλ., και τα ψωνίζει όλα.

—Σας άρέσει ή φασαρία, κυρία. λέει ο πωλητής.

ρω όποιο θέλεις. Και ο μικρός:

—Θέλω να μου πάρης έ-να... ντουφεκάκι!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΕΥΧΕΤΑΙ
ΟΤΟΥΣ ΑΓΟΡΗΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥΣ ΤΟΥ
ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τα δράματα της καρδιάς

ΑΠ' ΤΙΣ ΠΕΝΤΕ ΩΣ ΤΙΣ ΕΦΤΑ

"Η κάμαρα ήταν στολισμένη γιορταστικά. Πάνω στο στρώμα, μένο τραπέζι ήταν σκορπισμένοι μενεξέδες. Ραδοπέταλα ριγμένα πάνω στο παχύ χαλί σχημάτιζαν ένα διάδρομο απ' την πόρτα ως το τραπέζι, κι από εκεί ως το κρεβάτι.

Μα στο κρεβάτι αυτό βρισκόταν ένας έτοιμοθάνατος. Ο Φρέντς ντ' Γκούμπρ πεθάνει από περιτονιτίδα. Πριν από τέσσερις μέρες χαιρόταν τη ζωή και τώρα είχε πιά πατήσει στο κατώφλι του θανάτου. Ώστόσο δεν υπήρχε στο πρόσωπό του αγωνία, ούτε πόνος...

Συλλογιζόταν μονάχα πως θα πέθαινε μία Τετάρτη... Κάθε τέτοια μέρα, εδώ και τέσσερα χρόνια, έρχότανε ταχυτικά σ' αυτή την ίδια κάμαρα μια γυναίκα — μία γυναίκα που ήταν η μοναδική του λατρεία, το είδωλό του, η θεά του!

Θαρχότανε και σήμερα. Την περίμενε το σεβήρισιμένο τραπέζι, τα μαδημένα τριαντάφυλλα... Θα την ξανέβλεπε ο Φρέντς, θα πέθαινε στην άγκαλιά της, αφού δοκίμαζε ακόμα μία φορά το μέλι του φιλιού της...

Πραγματικά, έφτασε κατά τις 5, δεν ήξερε τίποτα για τη φάρμακία του άσπαιμένου της. Σταμάτησε στο κατώφλι, μ' έκπληξη κι αγωνία.

Είσαι άρρωστος, Φρέντς; φώναξε.

Ναι, Ναι, είναι τίποτα... απάντησε εκείνος μαλακά. "Ηρθε επιτέλους, αγάπη μου! 'Απαίτησε απ' τη Ζάν να κάλυψω τη γούνα και τα γάντια της, να καθήση στο τραπέζι, ν' άρχειση να τρώει. Την κύτταζε άχόρτα, σαν να θέλει να πάρει μαζί του τη μορφή της.

Εκείνη είχε καθυσχάσει κάπως, βλέποντάς τον να δείχνει τόση ζωτικότητα. Μά, όταν σηκώθηκε απ' το τραπέζι, ο άρρωστος της είπε με φωνή λι-

γώτερο καθαρή, που άρχιζε να μοιάζει με ρόγχο:

"Ανοιξε, αγάπη μου, εκείνο το έπιπλο... Πάρε το κλειδί κάτω απ' το μαξιλάρι μου... Γρήγορα, γιατί σε λίγο δεν θα είμαι πιά καμώ... Είν' εκεί τα γράμματά σου, όλα... Πρέπει να τα πάρης... ή καλύτερα να τα κάψης εδώ, στο τζάκι... Πρέπει, για να μπορέσω ύστερα να κοιμηθώ... ήσυχα...

"Η Ζάν χλώμιασε κι' ακούμπησε στον τοίχο, τρομαγμένη.

— Τι λές, Φρέντς;... ψιθύρισε.

— Ναι, ναι... Μα δεν πειράζει... Δεν πρέπει να λυπηθείς, αγάπη μου!

"Η νέα γυναίκα έμπηξε μία φωνή κι' έκυψε το πρόσωπό της στα χέρια της. "Ενοιωσε φόβο, φρίκη ακατονόμαστη, τον τρόμο του θανάτου, που έπνιγε ακόμα και τη θλίψη της!

"Όταν ο έτοιμοθάνατος της ξαναείπε να πάρει το κλειδί, έκλεισε τα μάτια της, για να πλησιάσει στο κρεβάτι και να ψάξει κάτω απ' το προσκέφαλο...

"Ανοιξε ύστερα ένα παράξενο κινεζικό ντουλαπάκι κι' άντικρυσε τη μινιατούρα της, στην μέση πάνω σ' ένα βάζο από μεταξωτό και βελούδο, σαν σ' ένα παραμυθένιο ναό! Δίπλα της, μέσα σε τρία κουτιά, βρήκε τα έρωτικά της γράμματά, φυλαγμένα σαν ιερά κειμήλια.

— Κάψε τα! διάταξε ο έτοιμοθάνατος.

Μα η Ζάν δεν υπάκουσε άμέσως. Κύτταζε τα γράμματά εκείνα και καταλάβαινε χαφνικά, για πρώτη φορά, με πόσο άπειρο έρωτα την είχε αγαπήσει ο Φρέντς.

Πήρε μηχανικά ένα απ' τα γράμματά. Τι τούξε γράφει, λοιπόν, πού ν' αξίζει τέτοιον έρωτα;... "Τ' ανοίξε και διάβασε: "Φίλε μου. Μη με περιμένεις αύριο. Θάρω την Τετάρτη, όπως συνήθως. Σε είπα τόσες φορές πως είν' αδύνατο να βλέπωμστε συχνότερα. Αύριο, έ-

χω χίλιες - δυο δουλειές: ένα τσάι, δυο πρόδες, επισκέψεις...

Πήρε άλλο γράμμα: "Σε έκτεώω, φίλε μου, λογικέφου! Μη μου γράφης τέτοιες τρέλλες! Δεν σου φτάνει μία μέρα τη βδομάδα για να μου τις πής: Σε κούφω τις συνέπειες, αν ένα γράμμα σου πέσει σε χέρια τρίτου!...

Κι' άλλο: "Έλα άπόψε στην "Όπερα. Θαχούμε μία εύθυμη συντροφιά. Ύστερα θα σου πάρουμε κάπου. Θα φοράω μία καινούργια τουαλέτα, πολύ όμορφη...

Δυο δάκρυα στάξαν απ' τα μάτια της Ζάν. Πώς! Αυτά μοιάζουν εδώς με γράμματα!...

Η καρδιά της, ποιεμένη κι' άπειρομένη, πνιγμένη από ένα κύμα ντροπής.

Καταλάβαινε τώρα, ένοιωθε, έβλεπε. Την είχε αγαπήσει ο Φρέντς όπως οι πιστοί την Παυλίνα. Μα αυτή δεν τον αγαπήσε ποτέ. Σε τον ύπεροχο εκείνο έρωτα απάντησε με μία κοινή κι' άπληστοργή, άγία χρωματισμένη από κάποια τρυφερότητα.

Κι' ο άνθρωπος που της είχε δώσει τόσα κι' είχε πάρει τόσα, έλάχιστα γι' ανταλλάγμα, θα πέθαινε τώρα, χωρίς να της μείνει ούτε μία μέρα για να του ξεπληρώσει με κάποιο τρόπο το έρωτικό εκείνο χρέος, για να του ανταποδώσει τη φλόγα του, την τρέλλα του, έστω και μ' ένα αγκάλιασμα μονάχα!

"Έπεσε γονατιστή δίπλα στο κρεβάτι και κόλλησε άπελπισμένα τα χείλη της στο κρδίο κι' έδωσε χέρι του. "Θέλε να μιλήσει, ν' άδειάσει την ψυχή της, να φωνάξει τη μεταμέλεια και την τύχη της.

Μα, την ίδια στιγμή, το ρολόι γύρισε 7.

Σ' εύχαστο να ποήθοες, είπε ο έτοιμοθάνατος. "Έφτασε τώρα η ώρα... που φεύγεις πάντα...

— Να φύγω; πρόφερε η Ζάν μ' αναφύλαξη. Φιλώντας το χέρι του που προσπαθούσε του κάκου να την απομακρύνει. Νά φύγω, τώρα που ξέρω τόσο μ' αγαπάς;... Πόσο μ' αγαπάς;... Νά φύγω και ν' σ' αφήσω να πεθάνης μονάχος, έγω που δεν σ' αγαπούσα αληθινά, μά που σ' αγαπάω τώρα;...

"Πρέπει να σου πληρώσω όλο τον έρωτά σου, στις υπέρτονες στιγμές που μάς απομένουν! Πώς να το κατορθώσω;... Νά φύγω πριν σε λατρέψω κι' έγω, πριν ρίξω την καρδιά μου μπροστά στα πόδια σου για να την πατήσεις; "Όχι, όχι, ποτέ!

Μα ο έτοιμοθάνατος άνασηκώθηκε, με μία τρομερή προσπάθεια, κι' είπε με φωνή ζωτανεμένη από ένα θαύμα ένεργητικότητας:

— Ναι, να φύγης! Είναι 7 η ώρα, και σε περιμένουν στο σπίτι σου. Δεν πρέπει ν' απορήσουν, ν' ανησυχήσουν. Γιατί αύριο πρέπει να ξαναρχίσω ή ζωή για σένα, όμοια και ήρεμη, χωρίς να διατηρήθω τίποτα απ' ό,τι υπήρξε ή εύτυχια μας, χωρίς να λερώνω ο κόσμος με την παραμικρή ύποψια το λευκό σου όνομα... Ναι, να φύγης, να γυρίσης στο σπίτι σου, να ξαναβρεις τον άντρα σου και το παιδί σου, να τους χαμογελάσεις... και να με ξεχάσης! Μη της όχι! Το θέλω!

Αν κατάλαβες σήμερα ό,τι δεν είχες καταλάβει ακόμα, αν θέλεις να μου ξεπληρώσης αυτό το χρέος που δεν τόχες αντιτάξει, πλέρωσε μου το μέ το νόμισμα που διαλέγω κι' απαιτώ ένω: με την άποψή σου!... Φύγε! Μπορώ να πεθάνω μονάχος. Το θέλω! Και μην κλαις πιά, γιατί το παιδί σου θα ή τα μάτια σου κόκκιναν... Μη λυπάσαι. Μου δίνεις τώρα... θα μου δώσεις... ή μεγαλύτερη χαρά!... ύποκούοντας...

"Η Ζάν άκούσε κι' έφυγε. Κι' ο Φρέντς πέθανε, μονάχος, ύστερ' από μισή ώρα.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

• "Η «Λυρική Σκηνή», που έμεινε έφέτος χωρίς χειμερινή στέγη, έπειτα από την κατεδάφιση του θεάτρου «Όλύμπια», θα περιοδεύσει στο έξωτερικό, χάρις στην... ιδιωτική πρωτοβουλία.

— Πράγματι, ο θεατρικός έπιχειρηματίας, κ. Κρίτας, ανέλαβε την όργάνωση μιας μεγάλης περιοδείας του κρατικού μουσικού θεάτρου στο έξωτερικό, που θα άρχισή στις 2 Φεβρουαρίου από την Κωνσταντινούπολη.

— Το συγκρότημα θα αποτελέται από 100 συνολικά πρόσωπα, και θα παρουνίσιαση όπερέττες και όπερες, άρχίζοντας με το «Βαφτιστικό» του Σακελλαρίδη.

• Οι προλήψεις έδωσαν θέμα στον κ. Γ. Ρούσσο να γράφει μια πικάντικη κωμωδία, με τον τίτλο «Γρίτη και 13», που θα παιχθή μετά τις γιορτές από το θέατρο του Β. Λογοθετίδη, στο θέατρο «Αργυροπούλου».

• "Η επίδεώρησις του θεάτρου «Κυβέλης» παρέχθηκε από προχθές τη θέσι της στη βιεννέζικη μουσική κωμωδία «Ραντεβού στο καμπαρέ».

— Στο μουσικό έργο του κ. Μ. Θεοφανίδη, που παίζεται τώρα για πρώτη φορά στην "Αθήνα — στο έξωτερικό σημείωσε πέρσις μεγάλη επιτυχία — πρωταγωνιστή ή βεντέτα του θεατρικού τραγουδιού Ρένα Βλαχοπούλου, αντί της Καλώς Καλό, που έπαιζε στην δώμουνηταινία, και έπανεμφανίζεται ύστερα από μακρά άπουσία από το θέατρο ο Κώστας Μανιατάκης.

— Συμπράττει επίσης, με μία κωμική πόλκα το χορευτικό ζευγάρι Φλερύ-Λίντα Άλμα.

• "Ενα καινούργιο θερινό θέατρο θα λειτουργήση το φιλοκαίρι στην "Αθήνα. Το νέο θέατρο θα είναι στην περιοχή της όδου Πατησίων, και θα περιλαμβάνη 2 χιλιάδες θέσεις.

• Μία από τις πιο άξιόλογες χορευτικές έκδηλώσεις στον τόπο μας, θ' άποτελέση ή παράστασις όλοκληρου του χοροδράματος «Ζιζέλι», που θα δοθή στο "Εθνικό Θέατρο, την άνοιξη.

— "Ηδη, ο σκηνογράφος κ. Γιάννης Τσαρούχης, φιλοτεχνεί το φαντασμαγορικό σκηνικό του δάσους, όπου θα εμφανισθούν και ξένοι χορευταί.

• Το χορευτικό συγκρότημα της κ. Ντόρας Στράτου, μετά την "Αμερική, όπου έκανε τόση έντύπωσι, θα εμφανισθή προσεχώς στο θέατρο των «Σάνς Έλυξ», στο Παρίσι, με ελληνικούς χορούς και χαρακτηριστικά τοπικά κοστούμια.

• Στο έξωτερικό επίσης θα εμφανισθή προσεχώς και το γνωστό ντουέτο «Γκρέκο Σιστέρς», με ελληνικούς χορούς.

• "Ο δημοφιλής κωμικός Φίλιος Φιλίππιδης, στην "Αλεξάνδρεια, όπου έξάκλουθε να εμφανίζεται με μεγάλη επιτυχία, έπεφύλασε στους θαμώνας του κέντρου του, μία έκπληξη.

— Το βράδυ, που παρουσίασε το σκέτο «Ο Άγκοπ γαμπρός», μοίρασε σε όλους από μία αληθινή μπομπονιέρα με κουφέτα!

• "Η πρωταγωνίστρια της μουσικής σκηνής Καλή Καλό, κατάρθωσε τους τελευταίους μήνες, να άδωνάσιση κατά 10 κιλά, με συστηματική δίαιτα.

• "Ο μάετρος Ραπίτης άνεχώρησε με συμβόλαιο για τη Λεοπολδίλ του Βελγικού Κόγκο, όπου θα παραμείνη επί τρία χρόνια.

• "Η γνωστή τραγουδίστρια Τούλα Λαμάρ, συμπληρώνει τώρα τον κύκλο των μιμήσεων, που τόσο άρεσαν, με την "Ελσα Λάμπο και την Καίτη Παρίσιου.

• "Η μπριόζα σουμπρέτα Ζωζώ Σαπουντζάκη λανσάρει από προχθές την περίφημη γαλλική σάμπα "Η μικρή Μαρί, με ελληνικούς στίχους.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

"Καλήν ήμέραν άρχοντες..."

Καλήν ήμέραν άρχοντες θα πω σι' άρχοντικό (σας) ή στο μέχοι της ώρας σας... ένοικιοστασιακό σας! Χριστός γεννάται σήμερα, λοιπόν, άνεν προλόγων, στην γνωσιότητα σ' όλους μας την φάνη των ά- (λόγων!)

• "Εν τω σπηλαίω τίκεται κι' έν Βηθλεέμ τη πόλει κι' άγάλλον! όσοι έχονε γεμάτο... πορτοφόλι! "Απλώς πανηγυρίζουνε την Γέννησην οι άλλοι, γιατί με την άκοίδια μας έτοιμη τη μεγάλη, για τους πολλούς εξέλιπε της άγοράς ή πίστις και στις τιμές της ψάλλουσι τό: Δόξα έν... ύψι- (στοις!)

• Χριστός γεννάται σήμερα, το φώς το θεϊόν (άλλως) και το κλεινόν το "Αστν μας φωτίζει! άνωμάλως, διότι φώς ή Πάνοερ σπανίως μάς παρέχει, αλλά και τίς, λόγω ριοσιών, "διακοπές" της έχει! "Εφ' ώ και τα Χριστούγεννα γιορτάζονται κι' έρείθ κι' οι ούρανοι άγάλλονται κι' ή Πάνοερ... χορεύει!

• "Εκ της Περιοίας έρχονται οι Μάγοι με τα δώρα, και χάνουν τα πασχάλια τους από τα τροχό- (φόρα, ή άπορούν κι' έξίστανται οι ξένοι μας διαβάται, αν στα Χαντεία βρίσκονται, "ώς ή γραφή... δη- (γνται!)

• Τους πάντας αναγκάζονται, λοιπόν να έρωτησουν, πώς θα διαβούν άπέναντι και πώς θα περπατήσουν, μά δεν τους δίνει απάντησι κι' ούδεις των τροχό- (νόμων, άφου κι' αυτοί προσμένουνε νάρθη... έμπεριργνώ- (μων!)

• "Εκ Σουηδίας έρχεται, στο μεταξύν και άλλος συγκοινωνιολόγος μας σπουδαίος και μεγάλος, για να εισπραξη άπλούστατα κι' αυτός καμπόσα κι' οι ούρανοι άγάλλονται κι' οι ξένοι "σπάνε... (πλάκα!)

• Καλήν ήμέραν Ούλεν μας κι' άρχόντισσα κυρία που γι' άνομβρία μάς μιλάς και για... καλο- (καιρία) κι' άφου, κατά τη γνώμη σου, μονίμως "πέρα βρέ- (χει)

• ή άφεργιά σου πάντοτε καλήν ήμέραν έχει! Μπορεί να ρίχνη κούτσουρα, να βρέχη κεραμίδα, μπορεί το πών να πνιγεται κι' έσύ εκεί τα ίδια βροχοποιούς, σκοτώνονται να φέρονς απ' τα ξένα και συνεχώς οι ούρανοι... άγάλλονται για σένα!

• Καλήν ήμέραν όλοι σας "σταμπαρισμένοι" φί- (λιπποι, που διαρκώς άφήγντε το Φάληρο περίλυποι με... ώσανν' δοξάστε κι' έσεις τον Θεϊόν Λόγον κι' άς είστε, χρόνια, θύματα της... φάνης των (άλόγων!)

• "Εκ της Περιοίας έρχονται οι μάγοι με τα δώρα και κατά πόδας πάρτε τους, χωρίς να λείψη ώρα... Τους... Πέρσες μάλλον σπενύσατε να τους πολιο- (κήσετε)

• και τόν... χρυσόν δλόκληρον να τους διεκδικήσετε, έφ' όσον ως ύπέρμαχοι της κούρσο - ιππασίας, χρυσούς τους έπιρνούσατε τους ίππους της... (Περιοίας!)

• Καλήν ήμέραν φίλοι μου των φύλων άμφοτέρων και φίλοι άκραφνεστάτοι των επί γης... (άστερων, που γόντες λατρεύετε και γόνσες μεγάλες κι' άστρον λαμπρόν σά... οδηγεί στού σινεμά τις (σάλες!)

• Καλή βραδύα σάς εύχομαι, κυρίως, να περνάτε, έσεις που για έγχώριες ταινίες ξεκινάτε,

γιατί σε δαύτες γίνεται, πολλάκις, ματσαράγκα κι' οι ούρανοι άγάλλονται κι' ο κόσμος... κλαίει τα (φράγκα!)

• Καλήν ήμέραν "Ελληνες, πιστοί στις παραδό- (σεις, καθώς κι' έσεις που χιζετε σε οικόπεδα μέ... δό- (σεις) κι' ένω την φτωγοκάμαρα δική σας την νομίζετε, "έκτός σχεδίου" βρίσκεται και πάραυτα... γκρεμί- (ζεται!)

• "Ετσι μ' αυτό το γκρεμίσμα το συνεχές κι' άνήλεον εύλόγως μακαρίζετε της Βηθλεέμ τό... σπηλαίον και πέστε της... στεγάσως φτωχοί όνειροπόλοι, "οι ούρανοι άγάλλονται και χαιρεί ή... κτίσις όλη!"

• Χριστός γεννάται σήμερα, της χώρας μας ό- (πάλληλοι) κι' οι γέννησις του έρχεται στην ώρα την κα- (τάλληλη, που ύποσχέσεις, όλοι σας, έλάβατε... γελάστε για δώρα, έπιδόματα κι' άδεήσεις... γενναϊότερες!

• Εύδαιμονες θα γίνετε τούτέστιν εις το μέλλον και σήμερα που ψάλλουνε τα πλήθη των... άγγέλων μαζί τους μη ξεχάσετε να ψάλετε με ζήλον άφου κι' έσεις άνήκετε στην τάξιν των... "αύλων!"

• Καλήν ήμέραν άρχοντες του... μέλλοντος, λοιπόν, και βασισθήτε, τάλανες, εις μέλλον χαρωπόν, έφ' όσον μόνο φούμαρα, αίσιας σάς πουλάνε κι' οι ούρανοι άγάλλονται κι' οι σόλες σας... γε- (λάνε!)

• Καλήν ήμέραν άπαντες της εποχής μας άρ- (χοντες) νοικοκυραίοι, πένητες ή και άπλως... ύπάρχοντες! Χριστός γεννάται σήμερα! Κι' οι Μάγοι της Πε- (ριοίας) όμολογούν άδίστακτα και μετά παρηγορίας πώς έγιναν τα χάλια μας, έφέτος, μεγαλύστερα κι' ό... Πέρσης βρίσκει, σήμερα, το "πέρα και κα- (λύστερα!)

• Χριστός γεννάται σήμερα κι' οι Μάγοι, σίν (τοίς, άλλν, προσέχουν μετά θλίψεως κι' όδύνης των μεγάλης, πώς έχον οι φτωχότερες μας, τα τελευταία χρόνια μέ... άγορές πανόργαιες πολύ μεγάλα... "ψωμια!"

• Στην άγορά του... "Ατταλον τούτέστιν άνατοέχουν και δεν πολυκασιζονται και δεν πολυπροσέχουν πώς έρευνούν την άγοράν την νέαν οι πολίται, για ναύσουν το γαλόπουλο κι' ο δάνας που... πω- (λείται!)

• "Αμνόν, όμοίως, έκαστος ζητά ν' ανακαλύψη, μά βλέπει και τά... βόεια τα κρέατα στα ύψη και μ' όλες του τις έρευνες και, όη, τις άνηγνέ- (σεις)

• γιορτάζει τα Χριστούγεννα με ρέγγες... "ού φανέν- (σης)"

• Οι ούρανοι άγάλλονται, λοιπόν, με δυο άράδες και τραγουδούν οι στόμαχοι και παίζουν... ταμπου- (ράδες!)

• Καλήν ήμέραν άρχοντες και των λαών Μεγά- (λοι, αν κι' είμαι βεβαίωτος, ότι σάς τάπαν κι' άλλοι! Χριστός γεννάται σήμερα, έν πάση περιπτώσει κι' ο πόλεμος, στη γή μας να... τρι- (τώση!)

• Τους ούρανοους ν' άγάλλονται άφήστε τους αιώνια και μην τους σκοτεινιάζετε με βόμβες κι' ήλεκ- (τρόνια!)

• Μη θέλετε κι' οι "Άγγελοι να τρομοκρατηθούνε, ή μέσ' στούς... ύπαμένους μας τους δίκονς να (γαθούνε) κι' άφήστε τους να ψάλλουνε συνέχεια κι' έκείνοι, μαζί με όλους τους λαούς τό: "Επί γης Βιόηνη!"

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Επάνω: Η Μαρκέλλα Λουκαρέλλι. Κάτω: Η μικρούλα Άννα Καμπόζε.

ΘΥΣΙΑΣΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΕΙ ΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

Ο ήρωϊκός θάνατος μιας ανάπηρης Ιταλίδας

Οι κάτοικοι της συνοικίας Τραστέβερ της Ρώμης έθρηνησαν πριν από λίγες μέρες τη φτωχή Μαρκέλλα Λουκαρέλλι για τον τραγικό της θάνατο και την άσχημη βασανισμένη ζωή της. Πέθανε σαν ηρώδια, θυσιάζοντας τη ζωή της για να σώσει ένα μικρό κοριτσάκι, που δεν ήταν δικό της.

Η Μαρκέλλα Λουκαρέλλι ήταν 54 χρονών, αδύνατη, αναμικτή και ανάπηρη. Κι όμως την τελευταία στιγμή της ζωής της βρήκε τη δύναμη ενός ερωστού άνδρα. Την ψυχική δύναμη δεν χρειάστηκε να την ανακτήσει. Αυτή την είχε πάντα, σε όλη της τη ζωή.

Κάποτε ήταν όμοια και νέα. Μα οι συμφορές ήρθαν κι μια μετά την άλλη. Πρώτα έχασε τον άντρα της. Έπειτα, σ' ένα βουβερδικό έγκλημα στο ποδό, το τραύμα έκλεισε κάποτε, μα έμεινε ανάπηρη. Τέλος ο γιός της, το μοναδικό της στήριγμα, ακολουθώντας μια γυναίκα, και πατρεύτηκε σε ξένο τόπο. Έτσι αυτό το τελευταίο να κόστισε πολύ περισσότερο στην έρημη χήρα.

Επίσης τότε δουλειά και για άρκετά χρόνια εργάστηκε σ' ένα μικρό εστιατόριο του Τραστέβερ. Μέσα στην κίνηση και τη φασαρία ενός λαϊκού ιταλικού μαγειρείου η Μαρκέλλα ξεχούσε τους καύμους και την αναπηρία της. Σ' αυτό την βοηθούσε και η αλύγιστη ψυχική άντοχη της που την ώπλιζε μ' ένα σπάνιο θάρρος, με μια καλοπροαίρετη προσαρμογή στη μοίρα της. Ποτέ δεν γκρίνιαζε, ποτέ δεν την άκουσαν να παραπονιέται για τα βάσανά της. Δούλευε με προθυμία, χαμογελούσε, πάσχιζε να είναι χρήσιμη κι ευγενική σε όλους.

Δική της στέγη δεν μπόρεσε ν' αποκτήσει, ύστερα απ' την καταστροφή του σπιτιού της. Όταν την άφισε ο γιός της, μάζεψε τα λίγα πράγματά της κι εγκαταστάθηκε στο σπίτι μιας φίλης της, που είχε τον άντρα της άρρωστο στο νοσοκομείο. Έπαινε λίγο τόπο η Μαρκέλλα. Αρκέστηκε σε μια γωνία στην είσοδο του σπιτιού. Το κρεβάτι της το δίπλωνε την ημέρα. Μα όταν τελείωνε τη δουλειά της, ξεχούσε πως ήταν κουρασμένη, κουβέντιαζε με τη φίλη της ή βοηθούσε στη μελέτη την κορούλα της, τη Στέλλα. Αν και τα χρήματα που κέρδιζε δεν ήταν παρά λίγες χιλιάδες λιρέτες, κάθε φορά που πήγαινε να ελεονεί τη μηνιακό της, έφερνε στην κόρη της φίλης της, στη Στέλλα ένα θωρακί. Πότε ένα βιβλίο με ζωγραφίες, πότε μια κουκλίτσα, πότε κάτι άλλο τι-

ποτένιο που έδειχνε όμως πόση ιστορία θέρμαινε τη βασανισμένη καρδιά της.

Μια μέρα στο εστιατόριο που εργαζόταν άλλαξε το αφεντικό και η Μαρκέλλα αναγκάστηκε να ζητήσει άλλο δουλειά. Δεν άργησε να βολεψτεί, γιατί ήταν αγαπητή στη συνολία. Μόλις το έμασαν πως ήταν άνηρη, την ζήτησαν σε πολλά γειτονικά μαγαζιά. Αυτή όμως προτίμησε μίαν απασχόληση και ανέλαβε ένα ρόλο που ήταν μοιραίος για την άχαρη ζωή της.

Στη κεντρική πλατεία του Τραστέβερ βρισκόταν το μεγάλο δωροπωλείο του Καμπόζε, που έλ' αιτίας της θέσεως του συγκεντρώνον απ' το πρωί ως το βράδυ πολλούς πελάτες. Ο Καμπόζε ήταν παντρεμένος και είχε τέσσερα παιδιά, από επτά χρονών και κάτω. Το μικρότερο η Άννα, ήταν μόλις 16 μηνών.

Η μεγάλη κίνηση του μαγαζιού δεν άφηνε καιρό στους γονείς για να φροντίσουν, όπως έπρεπε, τα παιδιά τους. Σκέφθηκαν λοιπόν την άνηρη Μαρκέλλα και της πρότειναν ν' αναλάβει τη φροντίδα των παιδιών τους. Με διακόσιες λιρέτες την ημέρα και την τροφή της, η Μαρκέλλα ανέλαβε αυτόν το ρόλο της συνοδού και παραμάνης. Άγαπούσε πολύ τα παιδιά και ήξερε να τ' απασχολή με απλές κουβέντες. Είχε το ταλέντο της παιδαγωγού, αν και δεν είχε την ανάλογη μόρφωση.

Ένα πρωί, εδώ και λίγες ημέρες, στις 11 η ώρα περίπου, η κυκλοφορία των τροχοφόρων στην πλατεία του Τραστέβερ ήταν στη μεγαλύτερη ένταση. Τα τράμ και τα λεωφορεία περνούσαν αδιάκοπα, διασταυρούμενα με φορτηγά αυτοκίνητα, μοτοσυκλέτες, ταξί, ποδήλατα. Μπροστά στους πάγκους του δωροπωλείου η πελατεία ανανεωνόταν συνεχώς.

Ο μανάβης με τη γυναίκα του ζύγισαν και παρέδιδαν τις σακούλες με τα φρούτα. Σε μια στιγμή όμως, μια σπαρταχτική κραυγή σκέπασε το θόρυβο των τροχοφόρων και τις όμιλίες των περαστικών. Από τα χέρια της μανάβισσας ξέφυγε η σακούλα με τα φρούτα. Ο κόσμος έτρεξε προς ένα σημείο της πλατείας, όπου το τράμ είχε σταματήσει απότομα. Οι επίβατες του είχαν μια έκφραση τρόμου. Ο οδηγός κατέθεκε χειρωνακτώντας ζωγρά...

Σε λίγα λεπτά ο κόσμος μαζεύτηκε γύρω απ' το τράμ, σχηματίζοντας ένα αδιαπέραστο τοίχος. Η γυναίκα του Καμπόζε θέλησε να πληροφορηθεί τι είχε συμβεί, αλλά δεν μπόρεσε να διασχίσει το συγκεντρωμένο πλήθος και ξαναγύρισε στο μαγαζί της.

Λίγο αργότερα έμαθε πως κάποια γυναίκα μ' ένα μωρό, κινδυνεύοντας να παρυσυρθεί απ' το τράμ, τινάζει το κοριτσάκι που ήταν πλάι της μακριά απ' τις γραμμές του δρόμου.

Το κοριτσάκι κουβαλιάστηκε πάνω στο απέναντι πεζοδρόμιο, έξω μέτρα πέρα απ' την τροχιοδρομική γραμμή. Δεν είχε πάθει τίποτα το ίδιο. Η γυναίκα όμως δεν πρόλαβε να περάσει...

Η Καμπόζε είχε μια παράξενη προαισθήση. Επιγέγραψε και πάλι ν' ανοίξει δρόμο, να φτάσει στο τράμ. Οι αστυφύλακες όμως είχαν σχηματίσει στο μεταξύ ζώνη και δεν επέτρεπαν σε κανέναν να πλησιάσει.

Η δύστυχη άκουσε κάποιον να λή: — Μή ποση έτοιμότητα έσπρωξε το παιδάκι μακριά απ' τις γραμμές!...

— Και να πής πως ήταν καμμία νέα... είπε κάποιος άλλος. Αυτή φαίνεται πάνω απ' το πενήντα!...

Η γυναίκα του μανάβη άρχισε να νοιώθει μια ταραχή που όσο πήγαινε μεγάλωνε. Προσπαθούσε να διακρίνει πάνω απ' τις πλάτες των αστυφυλάκων, έσπρωχνε τους περιέργους, πάλευε ανάμεσα στο πλήθος.

Από τα λόγια που κυκλοφορούσαν από στόμα σε στόμα κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει τι είχε συμβεί πραγματικά. Μιλούσαν για μια γυναίκα, σφηνωμένη ανάμεσα στους τροχούς, αλλά κανένας δεν μπορούσε να βεβαιώσει αν ζούσε ακόμη. Ξαφνικά διαδόθηκε πως ήταν μια κοινή, που δούλευε σ' ένα μαγειρείο.

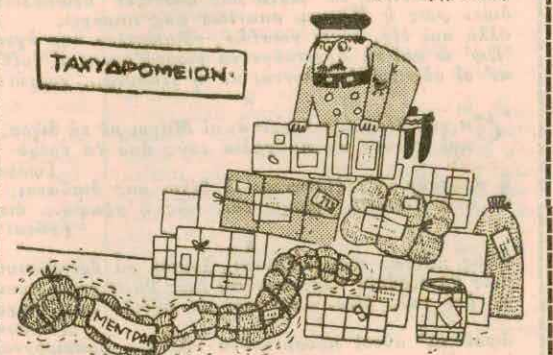
Τότε η γυναίκα του μανάβη ώρμησε μπροστά ξεφωνίζοντας. Άνοιξε δρόμο με τα νύχια της. Κανένας δεν μπόρεσε να την συγκρατήσει. Έσκυψε κοντά στους τροχούς κι' αναγνώρισε το ματωμένο σώμα της Μαρκέλλας. Άρχισε τότε να ζητάει σαν τρελή το παιδί της, την Άννα.

Επί τέλους κάποιος αστυφύλακας την ώδηγησε στο Στάδιο Πρώτων Βοηθειών, όπου είχε μεταφερθεί η μικρούλα. Την βοήθη γερή με μερικές ταχυκρονιές μανάχα στο πρόσωπο. Σ' τα χέρια της, κρατούσε μια πινελή κοκίλα.

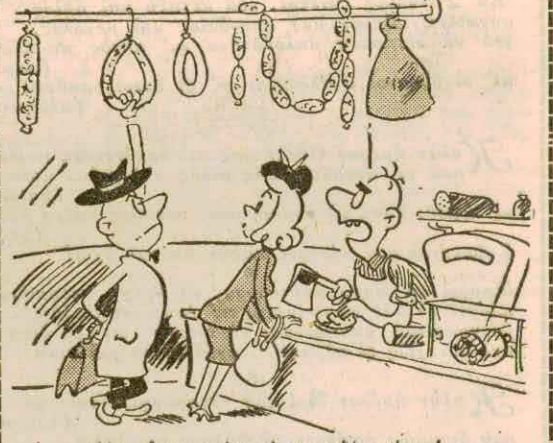
Ήταν το τελευταίο δώρο της φτωχής ηρώιδας Μαρκέλλας Λουκαρέλλι.

— Έφ'ετος έβαλα ψηλά τους κουραμπιέδες, ώστε να μην μπορέ να τους φτάσει ο Σάκης!... (Το Αρχέλαου)

— Ένα πακέτο για το τσίρκο Μεντράνο!...

— Δεν είναι τράμ το μαγαζί, κύριε!...

— Αύξηση; Δεν νομίζεις πως χόντρυνες αρκετά;...

ΕΝΑ μήνα πριν απ' τα Χριστούγεννα άρχιζε η ιστορία αυτή της γαλοπούλας, που πέρασε από φάσεις συνταρακτικές κι' έφτασε παραμονή των Χριστουγέννων στην... τραγική της κάθαρση. Μα θα πότε, κύριε, για αρχαία τραγωδία πρόκειται; Τι θα γράφεται; Τον Οιδίποδα Τυράννο; ή την γαλοπούλα της κ. Σανθίπης; Άλλοίμονο! Η ουσία της τραγωδίας υπάρχει και στα ύψηλα και στα ταπεινά, στις καρδιές των τυράννων της μυθολογίας και στα στομάχια των συγχρόνων ανθρώπων. Ο πνεύμα του Σοφοκλή! Βόηθα την πέννα του ταπεινού... συναδέλφου σου να περιγράψει την τραγωδία της Σανθίπης.

Η ιστορία άρχιζε ειδικά — είπαμε — ένα μήνα πριν απ' τα Χριστούγεννα. Ήταν μια μέρα (τέλος Νοεμβρίου) γλυκυτάτη κι' ο ήλιος — «ω χρυσέας ή μέρας βλέφαρον!» — έριχνε τις ακτίνες του επάνω σ' όλη την πόλη της Παλάδας γενικότερα και ειδικότερα επάνω σ' ένα κοπάδι γαλοπούλες, που περνούσε χαρούμενα έξω απ' το σπίτι της κ. Σανθίπης και έκανε:

— Γλού, γλού, γλού, γλού! Δεν είχε βέβαια, την μαγεία της κλασικής μουσικής αυτό το γλού, γλού, γλού — το πολύ-πολύ να θυμίζει καμμία απ' τις τραγουδιές που ταλανίζουν τα αυτιά μας (απ' το ραδιόφωνο κι' άλλο). Όμως σ' αυτή της κ. Σανθίπης αντίκρισε σαν συμφωνία χαράς. Κατέβηκε, λοιπόν, στα γρήγορα και έκανε νόημα στον άνθρωπο που πουλούσε τις γαλοπούλες, να σταματήσει.

— Στάσου να τις δώ. — Ορίστε, κυρά μου. — Πόσο τις έχεις; — Τόσο...

Για την κ. Σανθίπη μια γαλοπούλα είναι υπόθεση σημαντική. Γιατί η δυναμική και ολοζώντανη αυτή γυναίκα είναι φανού — α, όλα κι' όλα! — κι' έννοει τις μεγάλες τουλάχιστο νιορτές του Χριστιανισμού, να εκφράσει την βαθύτατη ευλάβειά της με αγρία πανδασία. Για την κ. Σανθίπη Χριστούγεννα σημαίνουν γαλοπούλα και Πάσχα σημαίνει αρνάκι. Ζύνωπε, λοιπόν, εξέτασε μια-μια τις γαλοπούλες με το έμπειρο μάτι της τις έψαξε, τις ζύγισε στα χέρια της, τις ψαλούσε κι' ύστερα διάλεξε την εκλεκτή της.

— Καλοφάγωτη, κυρά μου! — Ευχαριστώ...

Την πήρε, λοιπόν, κάτω απ' τη μασχάλη — σαν λάφυρο — κι' ανέβηκε στο διαμέρισμά της για να τη δείξει στον άντρα της και να του αναθέσει το ύψηλα καθήκοντα της ανατροφής της γαλοπούλας:

— Άκουσ' Ιερεμία: — Έχεις ένα μήνα καιρό ως τα Χριστούγεννα, θα την προσέχεις, θα την ταΐζεις, θα μου τη χοντρίνεις, για να τη φάμε και να γιορτάσουμε τα Χριστούγεννα. Έτσι;

— Και πού θα τη φυλάμε; — Πού αλλού; Στή ταράτσα.

Εκεί στην ταράτσα, λοιπόν, όπου ο παιδαγωγός και επιμελητής της γαλοπούλας κ. Ιερεμίας τ' έδεσε απ' το πόδι μ' ένα σπάγγο, η γαλοπούλα έγινε η πέτρα του σκανδάλου κι' έδινε αφορμή σε άμετρες καυγάδες. Γιατί οι άλλες νοικοκυρές της πολυκατοικίας γκρινιάζανε ότι λερώνει ή ότι φωνάζει — γλού, γλού, γλού — κι' η κ. Σανθίπη, πρόθυμη πάντα, σ' επεμβάσεις, έπαιρνε τον λόγο:

— Δεν μ'ας παρατάς, λέω, γώ; Με τη γαλοπούλα θα τα βάλετε;

— Έλεγε μια συγκάτοικος: — Μα είναι βρώμικη κ. Σανθίπη!

Γαλοπούλας περιπέτεια

— Πάντως όχι περισσότερο από σένα! — Άσε με ησυχία!...

Μια μέρα ο καυγάς έφτασε σε μεγάλη οξύτητα κι' έπληρε διαστάσεις γιατί από κουβέντα σε κουβέντα μπήκαν στη μάχη όλες οι νοικοκυρές της πολυκατοικίας. Κι' αυτό διότι όταν πετούσε τα βέλη της η κ. Σανθίπη έριχνε συγχρόνως σε πολλές μεριές. Έβριζε, φέρι, την κ. Αμαλία; Τροβούσε και μια γερή — συγχρόνως — για την κ. Γεωργία:

— Εμ βέβαια, τέτοια στραβοκέφαλη που είσαι κ. Αμαλία, ξεπερνάς ακόμα και την κ. Γεωργία!

Γλού, γλού, γλού, γλού... Μέρα με την μέρα βάραινε, ώπου στο τέλος, χωρίς σπες περιποιήσεις του παιδαγωγού της κ. Ιερεμίας και τους περιφρουρητικούς καυγάδες της κ. Σανθίπης, έγινε ένα περίφημο θρεφτάρι και... υπέκυψε στη μοίρα της. Παραμονή των Χριστουγέννων η κ. Σανθίπη την δήλωσε στο ταψί, την γαρνίρισε, την περιποίησε και έσφαλινόταν — ή φανού! — μουρμουρίζοντας αντί μνημούνα:

— Χαλάι στους καυγάδες, που έκανα για σένα! Χαλάι σου, καυμένη μου!

Και την έστειλε στον φούρνο με την υπηρέτρια της. Απ' το παράθυρο καμάρωνε η κ. Σανθίπη το ταψί, όπου η γαλοπούλα βρισκόταν εσπλωμένη σαν βασιλική ανάμεσα στα πατατάκια.

Τώρα πια θα κλεισουν τα στόματά τους, μουρμούρισε για τελευταία φορά η Σανθίπη και προετοιμάσε τον στομάχο της για να γιορτάσει τη Γέννηση του Κυρίου με το φάνωμα της γαλοπούλας.

Άλλοίμονο, όμως, η Μοίρα τα έγγραψε αλλιώς. Σε δύο περίπου ώρες — όταν η γαλοπούλα πια θα είχε ροδωθή — κατέφθασε λαχανισμένη η υπηρέτρια, όπως οι εγγονοί και οι ανγέλοι στις αρχαίες τραγωδίες:

— Κυρία! Κυρία! Έσκουζε η υπηρέτρια και ολοφύρταν.

Θοδερά δεινά προμάντεψε η κ. Σανθίπη:

— Τι είναι;

— Ο φούρναρης μ'ας την έκανε κάρθουνο τη γαλοπούλα!

Και η υπηρέτρια έπρεσε λιπόθυμη. Μια στριγγί φωνή έσκισε την ατμόσφαιρα:

— Α τον κακοήρησο!

Και η κ. Σανθίπη ώρμησε έξαλλη προς τον φούρνο! Θέλει και τη συνέχεια, άναγνώστα! Καλύτερα μακάριζε τον εαυτό σου, ότι δεν έπυχε να είσαι ούτε ψυλάος στον κόρφο του δύστυχου του φούργαρη!

γαλοπούλα μου θα μείνει εδώ! Κι' όποια τολμήσει να την πειράξει!

Σ' έναν απ' αυτούς τους καυγάδες, κάποια πήγε κι' έφερε έναν αστυφύλακα, που η Σανθίπη τον υποδέχτηκε με την ίδια επιθετική... έγκρατοιότητα:

— Τι θές χρυσέ μου; — Τι συμβαίνει με την γαλοπούλα;

— Βρέ, δε με παρατάς κι' εσύ; Δεν π'ας να κυνηγήσει κανέναν κλέφτη, που ρημάζει την Άθνη, παρά έρκεσαι ν' ασχοληθείς με τη δική μου γαλοπούλα! Άντε στο καλό σου!...

Μέχρι το τηλέμα έφτασε να οδηγηθεί η κ. Σανθίπη, όπου τα είπε άσμα στον διοικητή:

— Τι θέλετε να κάνω κ. διοικητή μου; Που θέλετε να φυλάξω τη γαλοπούλα μου; Στο σαλόνι ή στην κρεβατοκάμαρα; Στή ταράτσα φυλάει ο κόσμος τις γαλοπούλες του. Έσεις δεν αγοράζετε γαλοπούλα; Που τη φυλάτε, σεις παρακαλώ; Που την ταΐζετε; Στην αίθουσα υποδοχής;

Τις συστάσεις που της έγιναν στο τηλέμα, η κ. Σανθίπη τις έγραψε προσεκτικά στα παλιά της τα παπούτσια, κι' ύστερα έφυγε για να συνεχίσει τον καυγά με τον άντρα της.

— Ιερεμία, πήρες καρύδια; — Μα, Σανθίπη μου...

— Η γαλοπούλα θα μείνει εκεί! Άκου; Και δεν θα τη πειράξει κανένας. Πήγαινε να την ταΐσεις!

Ένα μήνα κράτησαν οι καυγάδες, ενώ η γαλοπούλα αδιάφορη για όλα αυτά έτρωγε τα καρυδάκια της, άναπνεε τον καθαρό αέρα, απολάμβανε την ώραία θέα απ' τη ταράτσα κι' εξέφραζε τον ένθουςιασμό της με χαρούμενα:

Γλού, γλού, γλού, γλού... Μέρα με την μέρα βάραινε, ώπου στο τέλος, χωρίς σπες περιποιήσεις του παιδαγωγού της κ. Ιερεμίας και τους περιφρουρητικούς καυγάδες της κ. Σανθίπης, έγινε ένα περίφημο θρεφτάρι και... υπέκυψε στη μοίρα της. Παραμονή των Χριστουγέννων η κ. Σανθίπη την δήλωσε στο ταψί, την γαρνίρισε, την περιποίησε και έσφαλινόταν — ή φανού! — μουρμουρίζοντας αντί μνημούνα:

— Χαλάι στους καυγάδες, που έκανα για σένα! Χαλάι σου, καυμένη μου!

Και την έστειλε στον φούρνο με την υπηρέτρια της. Απ' το παράθυρο καμάρωνε η κ. Σανθίπη το ταψί, όπου η γαλοπούλα βρισκόταν εσπλωμένη σαν βασιλική ανάμεσα στα πατατάκια.

Τώρα πια θα κλεισουν τα στόματά τους, μουρμούρισε για τελευταία φορά η Σανθίπη και προετοιμάσε τον στομάχο της για να γιορτάσει τη Γέννηση του Κυρίου με το φάνωμα της γαλοπούλας.

Άλλοίμονο, όμως, η Μοίρα τα έγγραψε αλλιώς. Σε δύο περίπου ώρες — όταν η γαλοπούλα πια θα είχε ροδωθή — κατέφθασε λαχανισμένη η υπηρέτρια, όπως οι εγγονοί και οι ανγέλοι στις αρχαίες τραγωδίες:

— Κυρία! Κυρία! Έσκουζε η υπηρέτρια και ολοφύρταν.

Θοδερά δεινά προμάντεψε η κ. Σανθίπη:

— Τι είναι;

— Ο φούρναρης μ'ας την έκανε κάρθουνο τη γαλοπούλα!

Και η υπηρέτρια έπρεσε λιπόθυμη. Μια στριγγί φωνή έσκισε την ατμόσφαιρα:

— Α τον κακοήρησο!

Και η κ. Σανθίπη ώρμησε έξαλλη προς τον φούρνο! Θέλει και τη συνέχεια, άναγνώστα! Καλύτερα μακάριζε τον εαυτό σου, ότι δεν έπυχε να είσαι ούτε ψυλάος στον κόρφο του δύστυχου του φούργαρη!

Τα παιχνίδια πρέπει να είναι λίγο μεγάλα, ώστε να μη μπορέσει το μωρό να τα καταπιεί...

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ ΤΟ ΜΩΡΟ

Τί δώρα πρέπει να του κάνετε

Αυτές τις ημέρες το σπίτι είναι γεμάτο φασαρία, προετοιμασίες για τις γιορτές, επισκεψείς, δόλτες στα μαγαζιά για ψώνια. 'Ανάμεσα στους ανθρώπους του σπιτιού είναι και το μωρό, που ίσως δεν έχει συμπληρώσει ακόμη ούτε μισό χρόνο ζωής και που για πρώτη φορά ζή την χαρούμενη ατμόσφαιρα των Χριστουγέννων και της Πρωτοχρονιάς. 'Η συνεχής κίνηση των μεγάλων του κάνει εντύπωση και παρ' όλο που δεν καταλαβαίνει για ποιο λόγο γίνονται όλα αυτά, θέλει κι' αυτό να πάρη μέρος στην κίνηση και τη χαρά που βλέπει τριγύρω του.

Το μωρό πρέπει βέβαια να γιορτάσει κι' αυτό, να παίξει, να πάρη δώρα. Όλα αυτά όμως πρέπει να γίνουν κάτω από την επίβλεψη των μεγάλων, ώστε και το μωρό να περάσει καλά και να πάρη παιχνίδια, αλλά και οι μεγάλοι να περάσουν ευχάριστα τις γιορτές, χωρίς να τους στενοχωρήσει με τη γκρίνια του.

Πρώτα-πρώτα, λοιπόν, οι γονείς δεν πρέπει να έχουν υπερβολικές απαιτήσεις από το μωρό τους και να περιμένουν να είναι «άγγελος» όταν όλοι τριγύρω του είναι χαρούμενοι, παίζουν και κινούνται συνεχώς. Τις ημέρες αυτές, ο τρόπος της ζωής του θ' αλλάξει, πράγμα που γίνεται και με τους μεγάλους. Οι βόλτες στα μαγαζιά, τα πήγαινε-έλα των συγγενών και των φίλων μέσα στο σπίτι, οι επισκέψεις, είναι πράγματα που δεν θα μπορέσετε να τα αποφύγετε και που το μωρό θα συμμετάσχει όπωςδήποτε σ' αυτά.

Θα ξεφύγει έτσι από την καθημερινή του ρουτίνα και θα κουραστεί. Γι' αυτό, κάθε φορά που βλέπετε ότι είναι κουρασμένο και έτοιμο να κλάψει, βάλτε το στο κρεβάτι του και αφήστε το να κοιμηθεί ησυχά.

Μην το ξυπνήσετε, πριν διαπιστώσετε ότι έχει κοιμηθεί αρκετά, ώστε να είναι έντελως ξεκούραστο. Οι ξένοι που θα σας επισκεφθούν, θα θελήσουν να παίξουν με το μωρό, να το χαϊδέψουν, να το ακούσουν, να τους δείξουν τα παιχνίδια του. Καλό θα είναι όμως οι ξένοι αυτοί να μην ασχοληθούν και πολύ μαζί του, για χάρη του ίδιου του μωρού, που η επαφή του με τους άγνωστους ανθρώπους ίσως το κουράσει. 'Αν λοιπόν διητέσει ότι οι ξένοι το κουράζουν, κρατήστε τους μακριά από το μωρό ή κρατήστε το μωρό μακριά από αυτούς.

Δεν αποκλείεται επίσης να χρειαστεί να κοιμηθεί, μαζί με το μωρό, σε ένα ξένο σπίτι ή να παραχωρήσετε το δωμάτιό του στους ξένους που φιλοξενείτε.

Στην περίπτωση αυτή, έστω κι' αν πρόκειται για ένα μόνο βράδυ, εξασφαλίστε του ένα μέρος όπου να βρή την ησυχία του, μακριά από την φασαρία που κάνουν οι μεγάλοι. Φροντίστε επίσης να έχει τριγύρω του μερικά από τα πράγματα που έχει συνηθίσει να βλέπει πάντοτε, όπως είναι το καρτσάκι του, το πιάτο του ή ένα αγαπημένο του παιχνίδι.

Η μεγάλη απόλαυση του μωρού, όμως, ίσως μάλιστα και η μοναδική, που θα το κάνει να νοιώσει τις γιορτές, είναι τα

παιχνίδια, που θα του χαρίσουν οι γονείς, οι συγγενείς και οι φίλοι. Τα παιχνίδια αυτά πρέπει να είναι διαλεγμένα με εξαιρετική προσοχή, για να μπορέσει να τα χαρή το μωρό και για να μην πάθει τίποτ' από αυτά.

Πρέπει δηλαδή να είναι ανάλογα με την ηλικία του.

Στην ηλικία αυτή — ως τον ένα χρόνο — το παιδί αρχίζει να ανακαλύπτει τα χρώματα, τους ήχους, την κίνηση.

Από τους τέσσερις πέντε μήνες και πάνω θέλει παιχνίδια που να μπορεί να τα παρατηρή, να τα κλωτσάει και να τα χτυπάει, κάτι μαλακό για να το πλάθει με τα χέρια του, πράγματα που θα τα βάλει στο στόμα του και παιχνίδια που κάνουν διάφορους ήχους, που δεν τους έχει ακούσει ποτέ ως τότε.

Όλα τα μαγαζιά είναι γεμάτα από παιχνίδια, που το ένα είναι καλύτερο από το άλλο. 'Αγοράστε του λοιπόν παιχνίδια, αλλά έχετε υπ' όψιν σας τα εξής: 'Αποφύγετε τα παιχνίδια που είναι μυτερά ή έχουν προεξοχές καθώς και εκείνα που είναι μικρά και υπάρχουν φόβος να τα καταπιεί το μωρό, καθώς θα τα βάλει στο στόμα του για να παίξει.

Για τον ίδιο λόγο μην του χαρίσετε παιχνίδια που ξεβάφουν εύκολα. Σ' αυτήν την ηλικία το μωρό θέλει να βάλει στο στόμα του κάθε πράγμα που πιάνει με τα χέρια του.

Αυτό είναι κάτι που δεν θα μπορέσετε να το αποφύγετε και που δεν είναι επικίνδυνο, αρκεί να φροντίσετε τα πράγματα αυτά να είναι καθαρά και να μην μπορέ να τα καταπιεί.

Τα παιχνίδια του μπορεί να έχουν άπάνω τους κουμπιά, χάντρες και διόφορα άλλα μικρά πράγματα, που πιθανόν να κατορθώσει να τα βγάλει με το στόμα του και να τα καταπιεί. Είναι πολύ προτιμώτερο να τα βγάλετε έσείς από τα παιχνίδια, αν βλέπετε ότι δεν είναι στερεωμένα καλά πάνω σ' αυτά.

Το μωρό τέλος πρέπει να χαρή το κάθε παιχνίδι του.

Γι' αυτό μην του τα δώσετε όλα μαζί, αλλά ένα - ένα.

Παρουσιάστε του ένα καινούριο παιχνίδι, μόνο όταν δει ότι βαρεθήκε εκείνο που είχε στα χέρια του.

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 10) το νέο αθηναϊκό αισθηματικό μυθιστόρημα της έκλεκτης συγγραφέως κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΟΝΕΙΡΟ

Μια όμορφη νέα, που μεγάλωσε σ' ένα πολύ φτωχικό περιβάλλον, γεμάτο στερήσεις και στενοχώριες και που πίστευε από μικρή ότι η μόνη πραγματική ευτυχία στη ζωή, είναι τα πλούτη, βάσει ως σκοπού της ζωής της να γίνει πλούσια με κάθε θυσία...

Η νέα αυτή αν και είναι γεννημένη με ευαίσθητη και τρυφερή καρδιά, που χτυπάει με συγκινησια για ένα νέο με βαθειά αισθηματά και άγνες προθέσεις, πνίγει την αγάπη της και φαίνεται σκληρή και πολλές φορές ασυνείδητη, μόνο και μόνο γιατί δεν θέλει να παρεκκλινή από τη γραμμή που χάραξε στη ζωή της.

Μια μέρα όμως, ύστερ' από πολλές δραματικές περιπέτειες, βλέπει με φρίκη το σκοτεινό βάραθρο που ανοίγεται μπροστά της και καταλαβαίνει τότε πως υπάρχει κι' άλλου η ευτυχία...

Τη νέα σειρά των «Ελλήνων και ξένων κατασκόπων στην 'Ελλάδα» (σελ. 24) γραμμένη από τον εκλεκτό συνεργάτη μας κ. Γιάννη Β. 'Ιωαννίδη με το γενικό τίτλο:

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Η κατασκοπεία στη θάλασσα. — 'Αποστολές πρακτόρων με υποθρύχια στην 'Ελλάδα. — 'Αστυνομιστοί και ασυρματοί πάνω σε βερώνια. — Ουγαδούσεις αξιωματικών και έπισημων προσώπων. — Το «Συμμαχικόν δίκτυον πληροφοριών του Αιγαίου». — Οι πληροφορίες «όλας» και οι καταθυβώσεις των έχθρικών νηοπομπών.

Μυστικές έπιχειρήσεις στο Αιγαίο. — «Σφαές», «Ελλάς», «Λουναρ», «Χάλλουμ», «Νεπούμ», «Όκλα», «Ντάμμυ» κλπ. Περιπολίες συμμαχικών υποβρυχίων και δραματικές ναυμαχίες. — Μυστικές αποστολές στην Κρήτη, 'Επάννησα, Δωδεκάνησα, Κυκλάδες...

Ο 'Ιερός Λόχος. — Το πλόημα του θανάτου. — Η Σάμος φλέγεται. — Γάλλοι κομάντος και γυναίκες κουρσάροι στο Αιγαίο. — Ένας νεαρός λόρδος στα χέρια των Γερμανών. — Μία απαγωγή έκθρικού πλοίου έξω από την 'Αθηνά. — Ο θάνατος του υπάρχου Μ. Γρηγοροπούλου. — Το ένδοξο τέλος του πλοίαρχου Μπλέσα. — Ο τορπιλλισμός του αντιτορπιλικού «'Εκλιφ». — Το δολοκαύτωμα του «Φίλ» κτλ.

Τη νέα έπίσης σειρά (σελ. 46) από συναρπαστικές αληθινές ιστορίες του

ΒΕΡΘΕΡΟΥ:

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

Πρόκειται για συγκινητικά είδύλια και πονεμένες αγάπες αγνών ναυτικών με όμορφες νησιωπούλες, που η πικρή θάλασσα, ένοχη πάντα κι' αδυσώπητη όταν μία σκληρή μοίρα, φέρνει τους πιο παράξενους χωρισμούς και τα πιο απροσδόκητα έμπόδια στην ένωση τους.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Μια περίεργη ιστορία του 1673

Το 1673 πρεσβευτής της Γαλλίας στην Κωνσταντινούπολη ήταν ο μαρκήσιος ντε Νουαντέλ, ένας εύφυστος διπλωμάτης που αγαπούσε τα ταξίδια και τις περιπέτειες και ήταν συγχρόνως ένας μεγάλος συλλέκτης ελληνικών αρχαιοτήτων. Έχοντας καλές σχέσεις με την 'Υψηλή Πύλη γύριζε την 'Ελλάδα και τη Μικρά 'Ασία και ξεσηκώνε κάθε λογής ελληνικές αρχαιοτήτες, που τις έστελνε στη Γαλλία. «Ποτέ άλλος πρεσβευτής γράφει ο Τουρνέφορ, δεν έγύρισε από την 'Ανατολή φέρνοντας τόσα ωραία πράγματα».

Την εποχή εκείνη η συλλογή ελληνικών αρχαιοτήτων δεν γινόταν μόνο «χάριν της τέχνης», αλλά ήταν κι' ένα προσοδοφόρο έμπόριο. Και καθώς η Τουρκία ήταν «άφραχτο άμπέλι», από την άποψη αυτή, πολλοί ξένοι — έπίσημοι και ανεπίσημοι — κάνουν επί αιώνες το έμπόριο αυτό με τα ελληνικά αριστουργήματα, που πολλά τα βρίσκουμε και σήμερα στα ξένα μουσεία.

Στις αρχαιολογικές «έπιχειρήσεις» του Γάλλου πρέσβη όφειλεται και το ταξίδι που είχε έπιχειρήσει το χειμώνα του 1673 στα νησιά του Αιγαίου. Τις παραμονές των Χριστουγέννων ο Νουαντέλ έφτασε με το πλοίο του και την άκολουθία του στην 'Αντίπαρο. Ήταν ένα άγονο νησί που χωριζόταν από την Πάρο με μία στενή λωρίδα θάλασσας και ήταν γνωστό στην αρχαιότητα ως 'Ωλίαιρος.

Όταν ο Νουαντέλ βγήκε στην παραλία της 'Αντιπάρου δεν βρήκε παρά μερικούς παράδες, που κατοικούσαν σε καλύβια κι' απολούσαν με τ' άγαθα που τους έδινε η θάλασσα. Τους πρότεινε να του δείξουν το δρόμο για τη σπηλιά του νησιού και να τον βοηθήσουν να κατεβή σ' αυτή. Φανταζόταν πως θάβρισκε εκεί σπουδαία αρχαιολογικά εύρηματα. Και για το σκοπό αυτό είχε φέρει μαζί του δυο καλλιτέχνες του σχεδίου και μερικούς μαστόρους είδικευμένους να ξεκολλούν τ' αρχαία μάρμαρα και να τα μεταφέρουν μακριά, όσο βαρειά κι' αν ήταν.

Οι παράδες όμως δε δέχτηκαν με κανένα τρόπο να συνοδεύσουν το Νουαντέλ και να κατεβούν στη στοιχειωμένη σπηλιά, παρ' όλα τα γενναία φιλοδωρήματα που τους υποσχέθηκε. Κανένας, αιώνας τώρα, δεν είχε πλησιάσει σ' αυτή και μόνο νεράιδες και φαντάσματα την κατοικούσαν από τα χρόνια του Μέγ. 'Αλεξάνδρου, που κλείστηκαν εκεί όκτα άντρες καταδικωμένοι «έπί άρχοντος Κρίτωνος» για συνωμοσία εναντίον της ζωής του 'Αλεξάνδρου.

Ο θρύλος αυτός είχε βγί από μια μαρμαρίνη πλάκα που βρέθηκε στην είσοδο της σπηλιάς κι' έπάνω στην οποία ήταν χαραγμένα μερικά ονόματα: «ΕΠΙ ΚΡΙΤΩΝΟΣ, ΣΟΧΑΡΜΟΣ, ΜΕΝΕΠΟΔΕΜΩΝ, ΑΡΙΣΤΕΑΣ, ΦΙΛΕΑΣ, ΓΟΡΓΟΣ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΦΙΛΟΚΡΑΤΗΣ, Ο ΝΕΣΙΜΟΣ». 'Αν τώρα αυτοί που αναφέρει η πλάκα ζήτησαν, καταδιωγμένοι, κρησφύγετο στη σπηλιά της 'Αντιπάρου ή για άλλη αίτια αποθανάτισαν εκεί τ' όνομά τους, είναι άγνωστο ιστορικά. 'Ωστόσο, η λαϊκή φαντασία κι' ο θρύλος, τους θέλησε στοιχειωμένους στη σπηλιά και κανέναν από τους κατοίκους της 'Αντιπάρου δε ζύγωνε σ' αυτή.

Εύτυχώς όμως για τον αρχαιοφιλό πρέσβη που στην 'Αντίπαρο βρέθηκαν περαστικοί μερικοί κουρσάροι από τους πολλούς που λυμαίνονταν την εποχή εκείνη το Αιγαίο. Και οι κουρσάροι προθυμοποιήθηκαν να συνοδεύσουν το Νουαντέλ στο βουνό της σπηλιάς και να κατεβούν μαζί του στο άπιαστο άντρο. Τότε, ξεθάρρεψαν και οι κάτοικοι του νησιού. Και σχηματίστηκε μια περίεργη πομπή από εκατοντάδες ανθρώπους, που ξεκίνησε για το σπήλαιο της 'Αντιπάρου. 'Εκτός από τα έργαλεία και τις άνεμόσκαλες είχαν πάρει μαζί τους τετρακόσια λυχνάκια και εκατό μεγάλα δέματα με κεριά.

στο σπήλαιο της 'Αντιπάρου

Δύσκολη ήταν η κατάσταση μέσα στο σπήλαιο που βρίσκεται 60 μέτρα κάτω από τη γή. Όταν όμως ο Νουαντέλ με την άκολουθία του βρεθήκαν μέσα στη μεγάλη γκρόττα της 'Αντιπάρου με τους περίφημους σταλακτίτες θαμπώθηκαν στο μεγαλόπρεπο θέαμα που ξανοίχτηκε μπροστά τους, σαν μία φαντασμαγορική σκηνογραφία. 'Από το θόλο της σπηλιάς που το ύψος του ξεπερνάει τα 35 μέτρα, (το μήκος της μεγάλης γκρόττας είναι 70 μέτρα και το πλάτος 40), κρέμονταν σε έξωτικά και πολύχρωμα σχήματα χιλιάδες διάφανοι σταλακτίτες, ενώ άλλοι σηκώνονταν από το έδαφος και τα πλάγια της γκρόττας και λαμπύριζαν σε μία απόθεωσι χρωμάτων και φωτιστικών παιχνιδιών.

Η είσοδος του σπηλαίου με τους σταλακτίτες

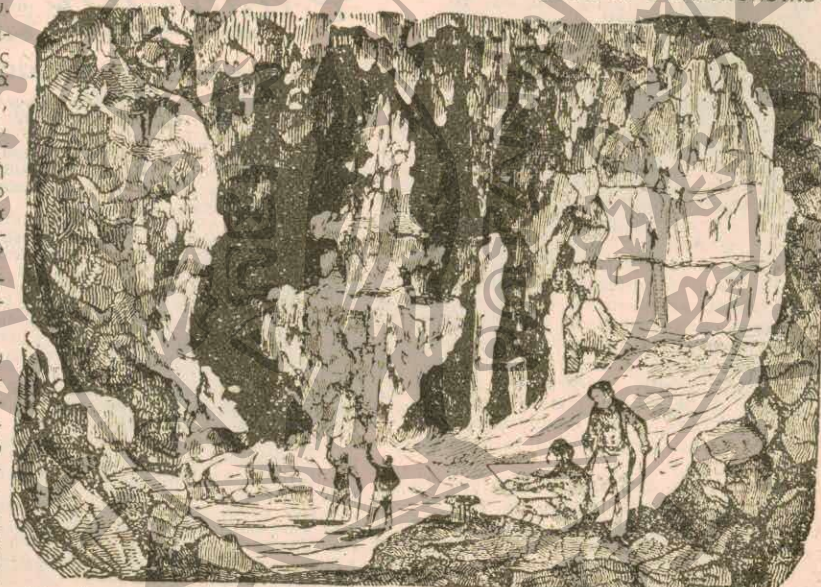
Στο μέσο της γκρόττας υψώνεται ένας μεγάλος σταλακτίτης, σε σχήμα πυραμίδας, που έχει περίμετρο στη βάση κοντά 20 μέτρα και ύψος 8, και για τον όποιο γράφει ο Τουρνέφορ πως είναι «το ωραιότερο πετρωμένο φυτό που βρίσκεται στον κόσμο». 'Επάνω στο σταλακτίτη αυτό ο Νουαντέλ, θαμπωμένος από την όμορφιά της γκρόττας, σκέφθηκε ν' αναπαράσχη τη γέννηση του Χριστού και να γιορτάσει εκεί τα Χριστούγεννα του 1673.

Οι παπαδες, που άκολουθούσαν το Νουαντέλ, φτιάξαν ένα πρόχειρο θυσιαστήριο έπάνω στο μεγάλο σταλακτίτη, που πήρε από τότε το όνομα: 'Αγία Τράπεζα. 'Εκατοντάδες κεριά ανάφθηκαν και ενώ οι σταλακτίτες άστραφταν στο φως των κεριών, σαν παραμυθένιοι τεράστιοι πολυέλαιοι, οι μουσικοί άρχισαν να παίζουν κατανυκτικά τα έκκλησιαστικά όργανα, που είχαν φέρει από το πρεσβευτικό πλοίο, και ο χορός να ψέλνει τη Χριστουγεννιάτικη άκολουθία...

Ποτέ άλλοτε δεν είχε γίνει τόσο υποβλητική λειτουργία για τη γέννηση του Χριστού...

Τρεις μέρες έμεινε στη μεγάλη γκρόττα της 'Αντιπάρου ο Γάλλος πρέσβης με την άκολουθία του, μαγεμένος από τη φαντασμαγορική σκηνοθεσία που έχουν δημιουργήσει στο έσωτερικό της σπηλιάς οι σταλαγματίες του νερού. Ο Τουρνέφορ στο βιβλίο του «Ταξίδι στην 'Ανατολή» μάς δίνει λεπτομέρειες για την περίεργη αυτή χριστουγεννιάτικη γιορτή στο σπήλαιο της 'Αντιπάρου.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Το σπήλαιο της 'Αντιπάρου με το μεγάλο σταλακτίτη στο μέσο — την 'Αγία Τράπεζα — όπου ο Ντε Νουαντέλ έώρτασε τα Χριστούγεννα του 1673. (Χαλκογραφία του Τουρνέφορ)

ΤΟ ΧΡΥΣΟΪΝΟ

Ἡ Χριστίνα ἔβλεπε πόδια! Μονάχα πόδια! Θάλεγε κανεὶς πῶς ἡ Ἀθήνα κατοικεῖται μονάχα ἀπὸ πόδια. Θαυμάσιες γάμπες, σκαλισμένες ἀπὸ κάποια θεϊκὴ σμίλη, περνοῦσαν λικνιστικά ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο. Στραβά, ἀδύνατα πόδια, προχωροῦσαν μὲ ἀργὸ ρυθμὸ. Κολώνες δωρικῆς περνοῦσαν μὲ φορέματα σεμνὰ, μακρὰ. Κι' εἴπειτα, λεπτὰ παιδικὰ ποδαράκια, φτερωτά, πού θαρρεῖς δὲν ἀκουμποῦσαν στὴ γῆ, καὶ γερὰ ἀνδρικά πόδια, σβέλτα κάτω ἀπὸ τὰ μακρὰ πανταλόνια. Βαρεῖα τακούνια, πού πατοῦσαν πρῶτα μὲ τὸ πίσω μέρος τοῦ ποδίου κι' ἀφῆναν νὰ μαντέψῃς προκοιλὶ καὶ σβέρκο στρογγυλῶ. Κι' εἴπαιτα συρτὰ γερωνικά πόδια, μὲ τὰ στραβοπατημένα παπούτσια, πού μετροῦσαν σὲ κάθε βῆμα τὴν ἀπόστασι τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου...

Πόσες χιλιάδες πόδια εἶχε δὴ ἡ Χριστίνα Πετράκη; Εἴτε ἐπαίξε μικρὴ, εἴτε διάβαζε τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου, εἴτε καθόταν χωρὶς δευτεία, τὸ μόνο θέαμα πού ἔβλεπε στὸ μοναδικὸ παραθύρου τοῦ σπιτιοῦ πρὸς τὸ δρόμο, ἦταν τὰ πόδια τῶν διαδόντων. Δεκαοχτὼ ὁλόκληρα χρόνια!...

Ἦταν ἀργεὶ ἀπὸ τὴν ζέστη τοῦ Ἰουλίου; Μήπως ἐπεὶδὴ βρισκόταν τώρα σ' ἕνα κρίσιμο σημεῖο τῆς ζωῆς της; Ἦταν ἀπὸ ἀνία; Ἡ καρδιά της ἦταν βαρεῖα κι' αἰσθάνονταν κάποια ἐχθρότητα γιὰ τ' ἀναριθμητὰ αὐτὰ πόδια, πού περνοῦσαν μπροστὰ της, ἔξω, ἀδιόφορα, περιφρονητικά...

Δεκαπέντε μέρες βαστοῦσε αὐτὴ ἡ ψυχολογικὴ τῆς κατάστασι. Ὅσες ἀκριβῶς ἡμέρες δὲν ἦταν πιά μαθήτρια. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού ἔγραψε τὸν τελευταῖο διαγώνισμό... Κι' εἶχε ἀρχίσει τώρα νὰ νοιώθῃ πῶς πικρὸ τὸν καὶ μὴν...

Καθισμένη στὴν παλὰ ψάθην καρέκλα, συλλογιζόταν: «Ἄν εἶναι νὰ περάσω ἔτσι τὴ ζωὴ μου, εὐχαριστῶ πολὺ!...»

Ἀκούε διπλὰ στὴν κουζίνα τὴ μητέρα της, πού ετοίμαζε τὸ μεσημεριανὸ φαγητό. Θὰ μπορούσε νὰ τὴ βοηθήσῃ, ἀλλὰ αἰσθάνονταν τόση πληγὴ, πού δὲν εἶχε διάθεσι οὔτε γιὰ ν' ἀλλάξῃ θέσι. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... Τὸ φτηνὸ φαγητό, σερβιρισμένον ἀπαίσια σὲ ραγιαμένα πιάτα, ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι μὲ ἀμφίδουλο καθαριότητα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο κι' ὅλο τὸ σπῆτι. Μιά κουζίνα κι' ἕνα δωμάτιο. Κατὰ τὶς περιστάσεις, μπορούσε κανεὶς νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα δνομα. Κρεβατοκάμαρα τὴ νύχτα, ὅταν κοιμόνταν μόνον καὶ κόρη, στὰ παλὰ σιδερένια κρεβάτια, τραπεζαρία ὅταν ἐτρώγαν, στὸ τετράγωνο φτηνὸ τραπέζι, γραφεῖο ὅταν ἀδείαζε αὐτὸ τὸ τραπέζι ἡ Χριστίνα κι' ἀπλωνε ἀπάνω ἐκεῖ τὰ βιβλία της, ἐργαστήριον ὅταν τοποθετοῦσε ἀπάνω ἐκεῖ ἡ Ἄννα Πετράκη, ἡ μητέρα, τὰ ραφίματα της, τὰ αἰώνια κουρέλια κι' ἀρχίζε τὴ ραπτική, καὶ σαλόνι καμποτε-πότε, πολὺ σπάνια, ὅταν παράγγελνε καμμιὰ συγγενεὴ πῶς θὰ ἐρχόταν γιὰ βίζιτα. Καὶ τότε μαζεύονταν ὅλα, καὶ βιβλία καὶ ραφίματα καὶ πιάτα, κι' ἐμπαινε τὸ βελουδένιο βυσσινὶ τραπέζι μὲ μάντιλο, πού δὲν εἶχε πιά κανένα γερό κρόσι, μὰ ποῦδνε ὡστόσο κάποιο τόνον «δωμάτιον ὑποδοχῆς».

Ἡ Ἄννα ἦρθε ἀπὸ τὴν κουζίνα, μὲ τὰ μαυρίκια τῆς ἀνασκουμπωμένα, μὲ τὴν ποδιά της ζωσμένη ψηλὰ στὴ μέση της, μὲ τὸ πρόσωπο σβάρλο, σκυθρωπὸ καὶ κουρασμένο, ὅπως πάντα.

Ἐλᾶ Χριστίνα, κουνησου λιγάκι κι' εἰσὺ. Ὁρᾶ νὰ φάμε!...

Ἀνδρέα σήκωθηκε ἡ κοπέλλα, ἔστρωσε τὸ τραπεζομάνηλο μὲ τὶς χίλιες μικρὲς

τροπίτσες, πού προσηγγέλλαν ἕνα ἔξοδο πάλι...

Σὲ μισὸ λεπτό, τὸ «τραπέζι» ἦταν ετοῖμο. Ἡ Ἄννα σερβίρισε τὰ φρέσκα φασολάκια.

Μόλις ἔχον βάλεῖ μιὰ πηρουνιά στὸ στόμα τους κι' ετοίμαζόνταν ν' ἀρχίσουν τὸ αἰώνιον θέμα: «Τί θὰ κάνῃς τώρα, Χριστίνα; Τί ἀποφάσισες;», ὅταν χτύπησε ἡ πόρτα.

Μητέρα καὶ κόρη κυττάχτηκαν τρομαγμένες. Ἦταν τὸ μόνον πού φοβόντουσαν πάντα: Μιά ἐπίσκεψι τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, πού θὰ φανέρωνε τὰ χάλια τους.

— Ποιὸς νὰ εἶναι; ψιθύρισε ἡ μητέρα.

Καὶ σήκωθηκε, παραμέρισε τὴν τουλπα-νένια κουρτίνα στὸ παράθυρο καὶ κύτταξε πρὸς τὰ πόδια. Εἶδε ὅμως δύο πόδια. Ἄλλο τίποτα δὲν μπορούσε νὰ δῇ. Δυὸ κομψὰ γυναικίνα ποδαράκια κι' ἕνα ζευγάρι θαυμάσια ἄσπρα πέδιλα.

— Ἐπίσκεψι!... εἶπε ἡ Χριστίνα.

— Δὲν εἶναι δυνατόν!... Πήγαινε στὴν πόρτα νὰ δῇς. Νὰ μὴ μῆ κανεὶς ἐδῶ! πρῶτα εἰς ἡμέτερα.

Ἡ Χριστίνα βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, ἔκλεισε προσεχτικά τὴν πόρτα, καὶ ἔβριξε μιὰ ματιά γύρω της, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πῶς δὲν ἦταν ξεχασμένο κανένα κουρέλι. Τὸ χῶλ — ἕνα πετραγνικὸ μέτρο — τοὺς ἔσωζε ἀπὸ κάτι τέτοια ἀπρόοπτα. Ἐπὶ τέλους, ἀποφάσισε ν' ἀνοίξῃ.

Ἐνα ἐπιφώνημα τῆς ἐφυγε:

— Τζούλια! Ἐσὺ!

— Ἀνοίξε ἐπὶ τέλους! τῆς εἶπε ἡ κοπέλλα. Τρεῖς φορές χτύπησα!...

Μισόκλεισε τὰ μάτια της γιὰ νὰ δῇ μέσα, νὰ προσανατολισθῇ. Κύτταξε τὰ σκαλοπάτια, μπροστὰ της — ἦταν καμμιὰ δεκαριά — καὶ φάνηκε σὰν νὰ παραξενευόταν. Ἡ Χριστίνα ἄλλαξε χίλια χρώματα. Κι' ἡ φωνὴ της ἀκούστηκε σαστισμένη.

— Μὲ συγχωρῆς πού δὲν σοῦ λέω νὰ

περάσῃς... Ἀλλὰ ξέρεις... Ἐχομε καὶ ποια ἀναστάσι...

— Δὲν πειράζει, ἀποκρίθηκε ἡ Τζούλια, καὶ φάνηκε μάλλον εὐχαριστημένη πού δὲν ἦταν ἀναγκασμένη νὰ κατεβῇ τὰ σκαλοπάτια. Δὲν πέρασα γιὰ ἐπίσκεψι. Ἦρθε μονάχα νὰ σοῦ πῶ κάτι...

Μιά ἀναπάντεχη πρόσκλησι

Καθὼς στεκόταν στὴν πόρτα, ἀστραφτε ὁλόκληρη, σὰν λευκὴ ὀπτασία. Τὸ λιτὸ κατὰλευκο φόρεμά της, ἔδινε τὴν ἐντύπωσι πῶς δὲν τὸ εἶχε ἀγγίξει, οὔτε τὸ χέρι τῆς μοδίστρας. Τὸ δερμα της, φωτεινὸ, λευκὸ, ἀνεπαίσθητα ἠλικοκαμμένη τώρα, ἔδινε κι' αὐτὸ τὴν ἴδια ἐντύπωσι τοῦ «ἀγγιχτοῦ». Κι' ἀντίθεσι χτυπητὴ, τὰ ἐδέεινα μαλλιά της, πρῶτα στὸν αἰσθητὸν τοῦ ὅμοιου τῆς σὲ χαριτωμένα κύματα, τὰ φυσικὰ κερασμένα χεῖλη της καὶ τὰ μεγάλα ἐκφραστικά μαῦρα μάτια της, πού ἦταν κι' αὐτὰ ὅλο φῶς. Τὸ χαμόγελό της ἦταν κάπως μελαγχολικὸ καὶ ἀπαλό, κι' αὐτὸ ἀποτελοῦσε μιὰ ἀντίθεσι μὲ τὸ φῶς τῶν ματιῶν της. Τὸ σὺ-ὅλο τῆς εἶδεινε μιὰ λεπτότητα ἀριστοκρατικὴ.

Ἦταν δώδεκα χρόνια συμμαθήτριες μὲ τὴν Χριστίνα. Πῶς τώρα πῆγαινε ἡ Χριστίνα σὲ σχολεῖο ἀκριβὸ κι' ἀριστοκρατικὸ, ἦταν ἄλλη ἱστορία. Πάντως, χωρὶς νάχουν ἰδιαίτερη φιλία μὲ τὴν Τζούλια Φωτίου, εἶχαν μιὰ συμπάθεια ἀπὸ χρόνια. Ἰσως, ἐπειδὴ ἦταν οἱ δύο τοὺς οἱ πρῶτες τῆς τάξεως καὶ τοὺς βαθμοὺς καὶ τὴν ὁμορφίαν. Ἡ τάξι τους, χρόνια, ἦταν χωρισμένη σὲ δύο κομμάτια. Ἄλλες, ἔλεγαν πῶς σὰν τὴν Χριστίνα Πετράκη, δὲν ὑπῆρχε ἄλλη κοπέλλα, οὔτε σὲ πνεῦμα, οὔτε σὲ ὁμορφίαν, κι' ἄλλες πάλι ἔλεγαν τὸ ἴδιο γιὰ τὴν Τζούλια. Οἱ δύο τοὺς εἶχαν παρέες ξεχωριστές, ἐντελὲς διαφορητικές. Τὴν ἀφοκρεῖα τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς ἀριστοκρατίας, πάντα ἡ Τζούλια. Κορίτσια πού πῆγαιναν σὲ σχολεῖο μὲ τὶς κούρσες τους, μὲ τὶς γκουβερνάντες τους, καὶ εἶχαν πάντα νὰ διηγηθοῦνε κάτι γιὰ κάποιο πάρτυ. Ἀντίθετα, ἡ παρέα τῆς Χριστίνας ἦταν πῶς ταπεινὴ, τὰ πῶς ὅτι καὶ κορίτσια τῆς τάξεως. Παιδιά δημοσίων ὑπαλλήλων ἢ ἐπιστημόνων, πού τὰ κούρσοι ἀφῆναν νὰ πληρώνουν τὰ ἀκριβὰ διδάκτρα.

Ὁ διαχωρισμὸς εἶχε γίνῃ σιγά-σιγά, ἀνεπαίσθητα, μὲ τὰ χρόνια. Ἦταν πρόβατα καὶ ἐρίφια. Παιδιά πού συλλογιζόνταν ποῖα ἀπ' ὅλες τὶς τουαλέττες τοὺς θὰ φορέσουν καὶ σὲ ποῖο γλέντι θὰ πάνε, κι' ἄλλα πού σκέπτονταν μὲ φόβο μήπως τοὺς δηλώσῃ ὁ μπαμπάς, ὅτι σταματᾶνε νὰ πηγαίνουν σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο κι' ὅτι θὰ ἐξακολουθήσουν σὲ τὸ δημόσιο...

Ἡ Χριστίνα μὲ τὴν Τζούλια, ὡστόσο, εἶχαν κάποια πνευματικὴ συγγένεια καὶ πολὺς φορὲς ἔκαναν συντροφία γιὰ νὰ ανταλλάξουν τὶς ἰδέες τους καὶ νὰ συνεργαστοῦνε. Πῶς εἶχε καταφέρει ἡ Χριστίνα ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, νὰ μὴ πατήσῃ σχεδὸν καμμιὰ τῆς συμμαθήτριας στὸ σπῆτι της, ἦταν θαῦμα! Χίλιες-δύο μικροπονηριές, μικροδιπλωματίες, χίλιες ψευτιές, πού τὴν ἔκαναν νὰ ντρέπεται, ἀλλὰ πού ἦταν ἀναπόφευκτες.

Καὶ τώρα ἐρχόταν στὸ σπῆτι τῆς ἡ Τζούλια! Εἶχε σαστίσει τόσο, πού ἔχανε τὰ λόγια της. Ἄλλο τόσο σαστισμένη φαινόταν κι' ἡ Τζούλια. Γι' αὐτὸ, δίνοντας τὴν ἐντύπωσι πῶς ἔλεγε τὸ μαθημὰ της γρήγορα, γιὰ νὰ τελειώσῃ μὲ ὥρα ἀρχήτερα, εἶπε:

— Αὐριο ἔχω πάρτυ στὸ σπῆτι μου, γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὸ τέλος τῆς σχολικῆς μας ζωῆς. Ἀποφάσισα νὰ καλέσω ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς συμμαθήτριές μου. Ἐσὺ ἦσουν ἡ φωνὴ πού δὲν μπορούσα νὰ εἰσποισῶ δια-

φορετικά, κι' ἐπειδὴ εἶχα κάποια δουλειὰ ἀπὸ δῶ... εἶπα νὰ περάσω μονάχη μου... Μὲ συγχωρῆς πού ἦρθε σὲ τόσο ἀκατάλληλη ὥρα...

Ἡ Χριστίνα δὲν ἀκούε τίποτα. Ἡ λέξι «πάρτυ» εἶχε σταματήσει τὸ μυαλό της.

— Ἐχεις πάρτυ στὸ σπῆτι σου; ρώτησε. — Ναι, ἀποκρίθηκε ἡ Τζούλια. Διηλάθ, στὴ βίλλα μας, στὴν Κηφισία, ὅχι φυσικὰ στὴν Ἀθήνα, μ' αὐτὴ τὴ ζέστη. Νὰ, δὲν σοῦ γράφω τὴ διεύθυνσι. Εἶναι πολὺ εὐκόλο. Πρὸς τὸ Κεφαλᾶρι, ξέρεις;

Κι' ἔγραψε σ' ἕνα χαρτάκι τὴ διεύθυνσι.

— Ναι, ἔβρω, εἶπε ἡ Χριστίνα, μὲ ὕφος πολὺ σοβαρὸ, καθὼς ἐπαίρνε τὸ χαρτί, γιὰ νὰ μὴν καταλάβῃ ἡ ἄλλη πῶς εἶχε πάει μονάχα μιὰ φορὰ στὴ ζωὴ της στὴν Κηφισία.

— Λοιπόν, νὰ σὲ περιμένω, εἶπε μὲ τὸ ἀδρὸ τῆς χαμόγελο, ἡ Τζούλια. Στὶς ἑπτὰ. Θὰ μείνουμε λιγάκι ἀργά, νὰ τὸ ξερῇ ἡ μαμά σου. Ἀλλὰ κάποιοι θὰ βρεθῇ νὰ σὲ συνοδέψῃ, θὰ εἶναι μεγάλη συντροφιά...

— Εὐχαριστῶ, ψιθύρισε ἡ Χριστίνα... Εὐχαριστῶ... Ἀλλὰ, δὲν...

— Ἀ, δὲν θὰ μοῦ τὰ χαλάσῃς! φώναξε ἡ Τζούλια. Βλέπεις, ἔκανα μονάχη μου τὸν κόπο νὰρθῶ, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ δὲν θέλω νὰ λείψῃ καμμιὰ, ἀπολύτως καμμιὰ. Θὰ βγάλουμε καὶ φωτογραφίες. Ἐξ ἄλλου, ἐμεῖς οἱ δύο πρῶτες...

Ἐκλείσε τὸ μάτι τῆς εὐθυσια.

— Καλὰ, θὰ προσπαθῶ, εἶπε ἡ Χριστίνα, καταπίνοντας ἕνα κόμπο στὸ λαιμό της.

— Ὅχι θὰ προσπαθῶ, θάρρῃς! εἶπε ἐπιτακτικά ἡ Τζούλια. Λοιπόν, γιὰ σου. Ἐγὼ τὸ λόγο σου, ἔ;

Χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησι, ξανανέβηκε τὰ λίγα σκαλοπάτια πού εἶχε κατεβῇ, κι' ἔφυγε τρεχάτη.

— Τί τρέχει; ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς μητέρας της, ἀνυπόμονη. Τί σὲ ἔλεγε τέτοια ὥρα;

Ἡ Χριστίνα τῆς εἶπε γιὰ τὴν πρόσκλησι. Μητέρα καὶ κόρη κυττάχτηκαν ἀποσβολωμένες.

— Νὰ πᾶς! εἶπε σὲ λίγο ἡ Ἄννα. Εἶνε σπουδαία εὐκαιρία νὰ δῇς λίγο κόσμο κι' ἐσὺ. Νὰ πᾶς...

— Πῶς νὰ πᾶς; Τί νὰ φορέσω;

Πάλι κυττάχτηκαν μὲ μάτια γεμάτα ἀπορία.

— Τί νὰ φορέσῃς; Βέβαια! Αὐτὸ εἶναι σπουδαῖο ζήτημα. Πρέπει νὰ καταζήσουμε καλὰ τὸ ρόζ φουστανί σου.

— Τὸ ρόζ φουστανί μου! Τόχῳ τρία χρόνια! Μοῦ εἶναι κοντό...

— Ὅα τὸ διορθώσουμε. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ πᾶς. Κάθισε τώρα νὰ φάμε καὶ θὰ τὰ κανονίσουμε.

Προετοιμασί

Δὲν ἦταν γυναικίνα πού υποχωροῦσε εὐκόλα ἡ Ἄννα. Ἡ σκληρὴ ζωὴ τὴν εἶχε συνηθίσει στὴν ἐπιμονή. Χάρις σ' αὐτὴν κατάρτηνε ν' ἀναβρεθῇ κάπως ἀνεκτὰ τὴν Χριστίνα. Χάρις στὴ σιδερένια πεθαρρία πού ἐπέβαλλε στὸν αὐτὸ τῆς, κατάρτηνε νὰ ἐργάζεται ὅλο τὸ πρωὶ στὸ κατάστημα (ἦταν ταμίας σὲ κάποιο μαγαζί) νὰ μαγειρεύῃ, νὰ ξαναπηγαίνῃ στὴ δουλειὰ της καὶ τὸ βράδυ ὅταν γύριζε στὸ σπῆτι ἔρραβε, μπάλλωνε, συμμαζεύε. Ἦταν ἀξία, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, καὶ κἀκίζε τὴν κόρη της πού δὲν εἶδεινε ὅτι εἶχε πάει τὴν προκοπὴ της καὶ τὴν ἀξιοσύνη της. Καὶ τώρα, ἐνῶ ἡ Χριστίνα ἔβλεπε ἀπελπισμένη τὸ παλὸ τῆς φόρεμα, ἡ Ἄννα ἀρχίζε κιόλας τὴ δουλειὰ. Καὶ τὸ βράδυ ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ κατάστημα τὸ ξανάπιασε καὶ κάθισε ὡς τὰ μεσάνυχτα. Ἐτοί, ὅταν τὸ πρόβατο γιὰ τελευταία φορὰ ἡ Χριστίνα, τὸ παλὸ φουστανάκι ἦταν ἀγνώριστο! Δὲν ἦταν βέβαια μόντερνο, οὔτε κι' εἶχε καμμιὰ πολυτέλεια. Εἶχε ὅμως κάποια χάρι καὶ κάτι θαλανάκια πού τοῦ εἶχε προσθέσει ἡ Ἄννα, τὸδεχναν φρέσκο.

— Καλὴ εἶσαι, εἶπε ἡ μητέρα. Νὰ μὴ νοιάζεσαι γιὰ τὸ φουστανί σου! Καλὴ εἶσαι κι' ὁμορφὴ! Νὰ φερθῇς μονάχα ἔξυπνα. Ποιὸς ξέρει; Ἐσὺ μπορεί νὰ εἶσαι πῶς τυχερὴ ἀπὸ μένα. Αὐτὴ ἡ φιλία μὲ τὴν Τζούλια, εἶναι καλὴ...

— Μὰ δὲν εἶναι φιλία, μαμά... ἐξήγησε ἡ Χριστίνα. Σοῦ εἶπα! Κάλεσε ὅλες τὶς συμμαθήτριές μου...

Στὸ ἐρχόμενο τεῦχος

Ο ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

ΟΛΟΧΡΥΣΑ ΕΞΟΦΥΛΛΑ

Σελίδες

100

— Μ' ἐμένα ὅμως εἶχε ἰδιαίτερα φίλια. — Πού δὲν μπορεί νὰ εὐδοκίμησῃ, τὴ στιγμή πού μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν καλέσω κι' ἐγὼ στὸ σπῆτι μου...

— Δὲν ξέρεις... Δὲν θὰ περιμένῃ ἀνταπόδοσι ἀπὸ σένα ἡ Τζούλια.

— Καὶ γιατί ὅχι; Πού ξέρει τὴν κατάστασι μου αὕτη;... Δὲν ἔχει ἰδέαν. Νόμιζε ἴσα ἴσα πῶς εἶμαι πλούσια...

— Δὲν πειράζει νὰ καταλάβῃ πῶς δὲν εἶσαι πλούσια...

— Ναι, δὲν πειράζει, ἀλλὰ πῶς μπορεί νὰχομε φίλιες;... Βλέπεις, αὕτη ἡ τρώγλη ὅπου μένουμε, μὴν χαντακώνει!

Ἡ Χριστίνα μίλουσε μὲ πικρία. Τῆς μητέρας της ὅμως δὲν τῆς κακοφάνηκε. Κούνησε τὸ κεφάλι της.

— Τὸ ξέρω πῶς μὴν χαντακώνει. Ἐμένα δηλαδὴ, πᾶσι τώρα, πέρασε ἡ ζωὴ μου, δὲν μὲ νοιάζει...

— Εἶσαι τόσο νέα κι' ἐσὺ ἀκόμη, μαμά, — Κουταμάρες. Ἐγὼ στραβογέρασά κι' ὅς μὴν πάτησα ἀκόμα τὰ σαρανταπέντε.

Ἀλλὰ ἐσὺ ἔχεις ὅλη τὴ ζωὴ μπροστὰ σου. Τώρα θὰ φανῇ ἂν εἶσαι ἔξυπνη... Πρέπει νὰ δώσῃς μάχη, στῶχῳ πρὸς πολλὰς φορὲς.

Νὰ μὴν τὸ δειχῇς. Μάχη σκληρὴ, Χριστίνα. Πρέπει νὰ ἐλασπώσῃς ἐσὺ! Ἄν δὲν τὸ καταφέρῃς, θὰ εἶσαι δυστυχισμένη σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ. Ἡ φτώχεια εἶναι ἀσθένεια. Μιὰ βαρεὶα ἀρρώστια, πού δύσκολα γιαντρεύεται. Πρέπει νὰ ἐλασπώσῃς!

Ἡ Χριστίνα ἔβλεπε ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

Ἡ Ἄννα ἔβριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά στὴν κόρη της ἀπὸ πάνω ὡς κάτω...

ξαν, την έπιασε κάτι σαν πανικός. Τό ήξερε πως ήταν πλούσια η Τζούλια και μάλιστα πολύ πλούσια. Τό ήξερε πως είχε βίλλα στη Κηφισιά. 'Η φαντασία της όμως είχε πλάσει κάτι κοινό. 'Εναν ώραιο κήπο, ένα πρόσχαρο σπιτάκι, καινούργιο, καθαρό. Τό σπίτι όμως που της είχαν δείξει ήταν αληθινό παλάτι!

Μπροστά ήταν ο κήπος. Παρτέρια, περιποιημένα, με κάθε είδος λουλούδια.

Πίσω ήταν τα δέντρα. Δέντρα πυκνά, όπωροφόρα. Και στη μέση τού σπιτί. Διώροφο, μαρμαροχτισμένο, με σχέδιο που θυμίζει ανατολικό παλάτι, με μία μεγάλη διπλή μαρμαρένια σκάλα, με φώτα παντού, με τάρταρα φωταγωγημένα, με φώτα πολύχρωμα μέσα στα δέντρα, με φώτα σαν πελώρια μπαλλόνια στην είσοδο. Μέσα σ' αυτό τό παραμυθένιο παλάτι βρισκόταν πολυς κόσμος. 'Η μουσική ακουγόταν ως τό δρόμο και στίς βεράντες και στόν κήπο τριγύριζαν κομψά κοριτσόπουλα και νεαροί με άσπρα κοντομάνικα πουκάμισα.

Στάθηκε αρκετή ώρα στο σκοτάδι ή Χριστίνα, γιά να αντιληφθή καλά την κατάσταση, να προσανατολιστή.

Πολύς κόσμος κι' όλο νεολαία. 'Αν είχαν πάει κι' οι σαράντα συμμαθήτριές τους κι' άλλοι τόσοι καβαλλίεροι, ήταν περίπου όγδόντα άτομα... Γκαρσόνια άνεδοκατέβαιναν τις μαρμαρένιες σκάλες με γεμάτους δίσκους. 'Ηταν κάτι πού μονάχα στόν κινηματογράφο τό είχε δη ή Χριστίνα!

«Τί θέσι έχω εγώ εδω μέσα; συλλογίστηκε. Και πάλι της ήρθε ή ιδέα να φύγη πρίν τή δούν.

«Τί θέσι έχω εγώ εδω μέσα; Δεν είναι ο δικός μου κόσμος. Μόνο πού θα πατήσω τό πόδι μου εδω, θα παίξω ρόλο, θα πω ένα ψέμα. Γιατί ο δικός μου κόσμος είναι τό υπόγειο και τό κουρέλια και ή άγωνία γιά τό λεφτά...»

Τήν ίδια στιγμή όμως, σάν να έπαναστάτησε κάτι μέσα της

«'Ισα-'ισα, γι' αυτό πρέπει να μπω με θάρρος εδω μέσα! Πώς θα βγώ κι' εγώ μία μέρα από τό υπόγειο κι' από τήν φτώχεια, αν δεν γνωρίσω κόσμο; Τό παραμύθι της στοχαστούτας είναι παραμύθι. Δεν γίνεται κάθε μέρα...»

Έσφιξε τά χείλη της, σήκωσε τό κεφάλι της, πήρε τό πιο άριστοκρατικό ύφος πού της ήταν δυνατόν να πάρη και προχώρησε πρὸς τις μαρμαρένιες σκάλες. Κανείς δεν τήν πρόσεξε. Στη βεράντα άπάνω, ήταν μερικοί νεαροί. Της έριξαν μία εξεταστική ματιά, πού τήν έκανε να χάση τήν αυτοκυριαρχία της και να σκοντάψη. Κοκκίνισε «ή

Παρακολουθήστε από τό σημερινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 48) τήν εξαιρετικό ενδιαφέροντος σειρά γιά τήν έποποιία της μεταναστεύσεως τού έκλεκτου συνεργάτου μας

ΚΩΣΤΑ Ζ. ΠΟΛΙΤΗ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΣΤΙΣ 4 ΓΩΝΙΕΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Τό άδρό μεγαλειό της ελληνικής μεταναστεύσεως από τά παλιά χρόνια ως τις ημέρες μας.

Από τις ζούγκλες της Μαλαισίας, της Αφρικής και της Βραζιλίας, ως τις περιοχές τού Πολικού κύκλου κι' ως τις άγριες εκτάσεις της Γης τού Πυρός, της Παταγωνίας, τού Πορθμού τού Μαγγελάνου, υπάρχουν σημάδια της ελληνικής παρουσίας...

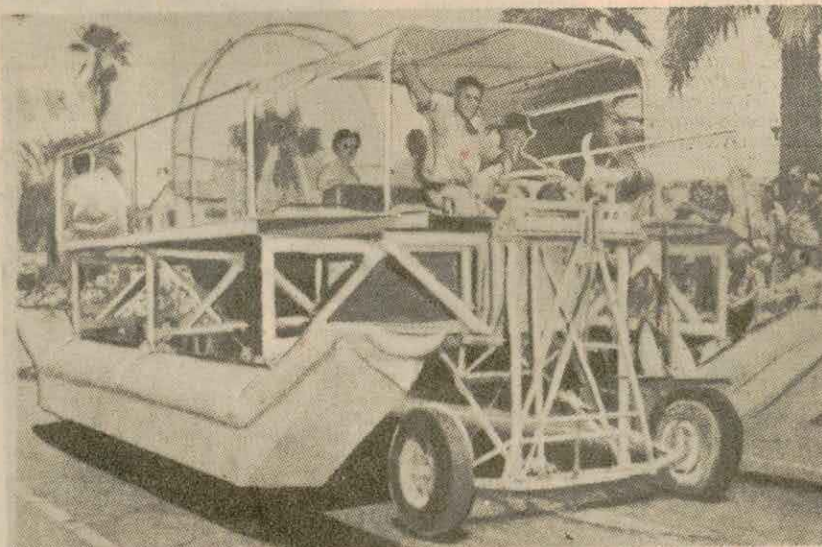
Έλληνες μετανάστες πού έμεγαλούργησαν. Άλλοι πού κατέκτησαν άμύθητα πλούτη. Κι' άλλοι πού τους άναφέρει ή ιστορία στή σειρά των μεγάλων διεθνών τυχοδιωκτών.

Ομαδικές μεταναστεύσεις 'Ελλήνων, πού έγιναν πρίν από αιώνες και των οποίων τα ζωντανά ίχνη διατηρούνται ως τις ημέρες μας.

Η έκπληκτική ιστορία των 'Ελλήνων μεταναστών της 'Αμερικής από τό 1540 ως τις ημέρες μας.

Θύμωσε με τόν εαυτό της. Σήκωσε πιδ ψηλά τό κεφάλι της και προχώρησε μέσα στο πελώριο σαλόνι. 'Εκεί καθόντουσαν μερικοί νέοι και κοπέλλες γιά να ξεκουραστούνε από τό χορό. 'Υπηρετρίες περνούσαν και σεβδίζαν. 'Εκεί στριφογύριζε κι' ή Τζούλια.

'Ηταν όμορφη σάν τή νεράιδα τού παραμυθιού. Ντυμένη μ' ένα ανάλαφρο λευκό φόρεμα, είχε γιά μοναχό στολίδι ένα μεγάλο γαλάζιο λουλούδι. Τό φέρεμά της ήταν απλό κι' όμως φώναζε από μακριά πως ήταν ώραιο και καλά κραμένο. Σε μία γρήγορη σύγκριση με τό δικό της φόρεμα, ή Χριστίνα ένοιωσε ντροπή. Γιατί τό δικό της είχε τά βολανάκια και διάφορα μπιχλιμπιδάκια, πού δεν κατάφερναν να κρύψουν τήν ηλικία τού.

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΜΦΙΒΙΟ ΟΧΗΜΑ

Τό παράξενο αυτό άμφίβιο όχημα πού κατασκεύασε ο 'Αμερικανός μηχανικός "Έντλιν Ο' Μάκ Κίνεϊ, από τό Πάλμ Σπρίνγκς της Καλιφόρνιας, είναι ένας συνδυασμός αεροπλάνου, αυτοκινήτου και πλοίου. 'Η μηχανή τού, ένας κινητήρ παλαιού αεροπλάνου, τού επιτρέπει ν' αναπτύσσει στήν ξηρά ώριαία ταχύτητα 120 χιλιομέτρων. Διαθέτει όμως πλωτήρες και έλικα πού τού επιτρέπουν να περνά με μεγάλη ευκολία όποιοδήποτε ποτάμι ή θαλάσσια έκταση. Στό νερό αναπτύσσει ταχύτητα 13 - 15 κόμβους τήν ώρα.

Τώρα όμως δεν μπορούσε να υποχωρήσει. 'Η Τζούλια τήν είχε δη κι' έρχόταν πρὸς τό μέρος της με τό γλυκό της χαμόγελο και τήν ευγενική της χάρη.

—Καλώς τήν! τής είπε. Σ' εύχαριστώ πού ήρθες! Να σε γνωρίσω. Τά κορίτσια τά ξέρεις όλα, έ; Θα σου συστήσω μερικούς καβαλλίερους...

Προχώρησε σ' ένα όμιλο. Οι κοπέλλες καληπέρεισαν πρόσχαρα τή Χριστίνα. Οι νεαροί τήν κύτταξαν εξεταστικά κι' οι ματιές τους έδειξαν άμέσως πως τήν εύρισκαν όμορφη.

—Ο κύριος Καλνής! 'Ο κύριος Μεραίος. 'Ο άδελφός τού ο κύριος Χρόνης Μεραίος...

Είπε ακόμα δυό τρία όνόματα 'Η Χριστίνα χαιρετούσε, προσπαθώντας να μή δείξη τήν ταραχή της κι' οι νεαροί τήν κύτταξαν και της χαμογέλουσαν. Της έδωσαν άναψυχτικά κι' έπειτα, όταν άρχισε πάλι ή μουσική τού χορού — μία μικρή τζάζ κρυμμένη μέσα στα δέντρα — ένας από τους νεαρούς, πού τής είχαν συστήσει έτρεξε κοντά της.

—Χορεύουμε; της πρότεινε.

Φυσικά, δεν είχε αντίρρηση κι' άρχισαν τό χορό άπάνω στή βεράντα. 'Επειτα, καθώς εξακολουθούσε ή μουσική, κατέβηκαν κάτω, κι' άρχισαν πάλι να χορεύουν, άνάμεσα στα δέντρα, όπως έκαναν και τ' άλλα τά ζευγάρια.

Ούτε ήξερε ποιος ήταν, ούτε θυμόταν τ' όνομά τού. 'Ηταν όμως νέος, μόλις θα είχε πατήσει τά είκοσιπέντε, λυγρός, με ώραία γκριζά όνειροπόλα μάτια και μολαλιά στο χρώμα τού μελιού. Οι κινήσεις τού ήταν κομψές κι' οι τρόποι τού άδρόι.

«Κανένας πλούσιος από τόν κύκλο της Τζούλιας» σκέφθηκε ή Χριστίνα κι' αισθάνθηκε ένα σφίξιμο στήν καρδιά τήν πρώτη στιγμή. 'Ο νεαρός όμως ήταν εύθυμος, της έλεγε άστεία και σε λίγο άφέθηκε κι' αυτή στή χαρά της στιγμής. Πήρε θάρρος και τόν ρώτησε:

—Πώς λέγεστε; Έэхασα τ' όνομά σας. Με συγχωρείτε...

—Πού να θυμόσαστε δέκα όνόματα, πού σας ξεφορμίστη ή Τζούλια; είπε γελώντας αυτός. Με λένε Θέμη Καλή.

—Κι' έμένα Χριστίνα Πετράκη, είπε ή νέα.

—Συμμαθήτριά βέβαια και σεις της Τζούλιας.

—Μία από τις σαράντα...

—Σπαυδαία ιδέα της Τζούλιας, είπε ο Θέμης.

—Τέτοιο ώραιο σπιτί πούχει!

—Δεν είναι μόνο τό σπιτί, είπε αυτός. Είναι κι' ή διάθεσι. 'Η Τζούλια είναι χρυσό κορίτσι!

—Ναι, μουρμούρισε ή Χριστίνα.

'Ενοιωσε σιμά της γιά τή συμμαθήτριά της. Κι' όμως τώρα πού άκουγε τό νεο να μιλή με τόσο ένθουσιασμό γι' αυτήν, σάν να στενοχωριόταν. 'Όταν σταμάτησε ή μουσική, κάθισαν σ' ένα πάγκο κάτω από τά δέντρα.

—Τί θα κάνετε τώρα; Θα σπουδάσετε; ρώτησε ο Θέμης τή Χριστίνα.

'Ενοιωσε πάλι μία δαγκωματιά στήν καρδιά της! 'Ο μεγάλος καύμός! Τό Πανεπιστήμιο! Θάδινε τήν ψυχή της γιά να πάη στή Φυσικομαθηματική Σχολή. Αυτό όμως ήταν αδύνατον. 'Η μητέρα της περίμενε πως και τί να τελειώση τό Γυμνάσιο γιά να βρή μία δουλειά και με κόπο ή Χριστίνα είχε κατορθώσει να τήν πείση να μή τή βάλη κι' αυτήν ταμία σε κανένα μαγαζί, αλλά να προσποθήσουν να υπή σέ καμιά Τράπεζα ή σέ καμιά μεγάλη εταιρεία. Μα κι' ή Άννα τό ήθελε αυτό, κατά βυθος. Κι' ή Άννα έλεγε ότι όσο πιο ψηλά κυττάζει ο άνθρωπος, τόσο καλύτερα πετυχαίνει. 'Η άνάγκη όμως ήταν επιτακτική. Άν εργαζόταν κι' ή Χριστίνα, έστω και μ' ένα μικρό μισθό, θα κατώρθωναν να ζούνε χωρίς άγωνία. Τίποτα βέβαια δεν θ' άλλαζε, ούτε τό υπόγειο, ούτε τά φθαρμένα ρούχα, ούτε ή οικονομία στό φαγητό. Άλλά τουλάχιστον, δεν θα συλλογίζονταν και τή μία φορά τήν έδωκεμά ού κρέας και τό λίγο φρούτο, και δεν θ' άφιναν τά παπούτσια τους να σαραβαλίστουν, πρίν τους βάλουν ένα ζευγάρι οσέες.

Τά γκριζα, βαθειά μάτια τού Θέμη τήν κύτταξαν έρωτηματικά.

Κύνησε αυτή τό κεφάλι της με μία κινήσι ξέγνοιαστη, έπιπυλαία, γιά να κρύψη τόν καύμό της.

—Μη! Δεν θα σπουδάσω, άποκρίθηκε. Βαριέμαι...

—Κι' όμως λένε ότι είσαστε μαζί με τή Τζούλια οι δυό πρώτες στή τάξη.

—Τί σημασία έχει;

—'Η Τζούλια θα πάη στή Νομική Σχολή.

—Αφού έχει όρεξι...

—Εσείς τί θα κάνετε;

—Δεν ξέρω ακόμη, δεν τ' έχω σκεφτή, άποκρίθηκε ή κοπέλλα νευρικά.

—Επειτα τόν ρώτησε:

—Εσείς είσαστε φοιτητής;

—Γέλασε αυτός.

—Οχι δά! Τελειώσω τά νομικά...

—Δικηγόρος;

—Δηλαδή δεν έξασκώ.

—Τότε θα είσαστε στο διπλωματικό σώμα, είπε γελώντας ή νέα.

Κούνησε αυτός άσηχτικά τό κεφάλι τού. —Λάθος. Κάτι πολύ πιο πεζό. Είμαι υπάλληλος στή Τράπεζα της 'Ελλάδος.

'Η Χριστίνα παραξενεύτηκε. Είχε τήν έντύπωση πως όλοι οι γνωστοί της Τζούλιας έπρεπε άναγκαστικά να είναι δικηγόροι, γιατροί ή διπλωμάτες «Στή Τράπεζα της 'Ελλάδος!» συλλογίστηκε. Γιατί όχι. Είναι σπουδαίες θέσεις κι' εκεί. 'Ισως να γίνη μία μέρα Διευθυντής...

—Επειτα μία φαινή ιδέα, τήν έκανε να φωνάξη.

—Κι' εγώ θα ήθελα να διοριστώ σε μία Τράπεζα. Μήπως έχετε τά μέσα να με βοηθήσετε;...

Τήν κύτταξε με έκπληξι.

—Θέλετε, άλήθεια να εργασθήτε;

Πήρε ένα ύφος πολύ έλαφρό και σίγουρο. —Γιατί όχι; 'Όσπου να παντρευτή λάχιστον ένα κορίτσι, πρέπει να είναι χρήσιμο στήν κοινωνία. Και προπάντων νάχη τό άτομικό τού χαρτίλκι, να μην περιμένει από τους άλλους.

—Σ' αυτό συμφωνώ κι' εγώ! τής είπε σοβαρά ο Θέμης.

—Δεν μου είπατε αν θα μπορούσατε να με βοηθήσετε.

—Είναι πολύ δύσκολο. Άλλά, αν τό λέτε σοβαρά, θα φροντίσω. Να μου πητε πού θα μπορούσα να σας συναντήσω...

'Η σκέψη πως θα ήταν δυνατόν να πάη σπιτί της τήν έκανε ν' ανατριχιάση.

—Να περάσω εγώ από τό γραφείο σας! τού είπε ζωηρά.

—Σύμφωνος. Περάστε λοιπόν, σε τρεις ημέρες...

Της έδωσε τή διεύθυνσι τού. Αυτή ένοιωσε μία άγρια χαρά μέσα της.

Μοσχοβολίες από γιάσεμια πλημύριζαν τόν αέρα. Γύρω τους ή νύχτα μαγεμένη τραγουδούσε κάποιο απόκοσμο τραγούδι. Κι' ή φωνή τού Θέμη Καλή έρχόταν σ' αυτή της κοπέλλας άρμονική, τρυφερή.

Τί της έλεγε; Δεν πρόσχε! Τό μυαλό της είχε σταματήσει σε μία μονάχα σκέψη:

«Θα με βοηθήση να διοριστώ. 'Ισως να είναι αυτό τό κλειδί της ευτυχίας.

'Ισως ο Θεός να φώτισε τή Τζούλια να κάνει αυτή τή δεξίωσι. 'Ηταν κάτι πού τό ζητούσα από τόν ούρανό και τό βρήκα στή γή».

'Η μουσική άρχισε να παίζει κάποιο δάλε τού Στράους. Τήν κύτταξε με τό γκριζογάλανα μάτια τού, πού γίνονταν πολύ σοβαρά τή μία στιγμή και πολύ εύθυμα τήν άλλη.

—Σας άρέσει τό δάλε;... τή ρώτησε.

—Τρελλάνομαι! άποκρίθηκε αθόρμητα ή Χριστίνα.

—Άπορούσε κι' ή ίδια γιά τό θράσος της. Χορό ήξερε 'Ισα-'Ισα ότι είχε μάθει παίζοντας με συμμαθήτριάς της. Κι' όμως τώρα, πού ο Θέμης τή σήκωσε κι' άρχισε να τή στριφογυρίζει, κάτω από τά φωτισμένα δέντρα, καταλάβαινε πως πετούσε.

—Χορεύετε ύπέροχα, τής είπε. Σας δαίδω πως χορεύετε ύπέροχα!

Προχώρησαν έτσι χορεύοντας πρὸς τήν πραγματική πίστα. 'Εκεί συνωστίζονταν πολλά ζευγάρια. Όλα τά κοριτσίστικα προσωπάκια ήταν ευτυχισμένα και ζαλισμένα.

'Η Τζούλια χόρευε με κάποιον ψηλό, λυγρό και όμορφο νέο. Της τόν είχαν συ-

Παρακολουθήστε από τό σημερινό τεύχος τού «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 52) τήν πρωτότυπη ιστορική σειρά από τήν έποχή της ελληνικής ληστοκρατίας, γραμμένη από τόν έκλεκτο συνεργάτη μας

Κ. Γ. ΒΗΛΑΡΑ

ΟΙ «ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ» ΤΩΝ ΟΡΕΩΝ

Πρόκειται γιά τις άτρόμπες έκείνες γυναίκες, πού τραγουδούσαν από τόν ελληνικό λαό σάν θρυλικές γόνιμες και ήρωίδες και πού γι' αυτές γράφθηκαν οι ώραιότερες έρωτικές σελίδες από τους παλαιούς ρωμαντικούς συγγραφείς.

Γυναίκες πού με τό ντουφέκι στό χέρι εκδικήθηκαν τήν τιμή τους και πού ο έρωτας και ή άδικία τις ώδήγησαν στο έγκλημα και στήν παρανομία.

Γυναίκες πού από άπλές κι' άσημάντες χωριστοπούλες έγιναν ο φόβος και ο τρόμος της υπαίθρου και πού «βασίλευσαν» στίς άπάτητες κορυφές των βουνών μας.

- 'Η Καπετάνισσα Μαρία.
- 'Η Αποταρχίνα Λαμπη.
- 'Η Άγγέλω τού Παπέ.
- 'Η σπουρομένα της Ρουμελης.
- 'Η πεντάμορφη Θυμιούλα.
- 'Η Βασιλική τού Κακαράπη.
- κλπ.

στήσει της Χριστίνας, αλλά δεν θυμόταν τ' όνομά τού. Μονάχα έβλεπε πως ήταν έξαιρετικά ώραιοι ξανθός, γαλανός, ήλιοκαμένους, σάν βόρειος.

'Ο νεαρός αυτός τήν έσφιγγε στήν άγκαλιά τού κι' ή Τζούλια φαινόταν πολύ ευτυχισμένη.

«Ευτυχισμένη! συλλογιζόταν ή Χριστίνα.

'Ο καβαλλίερος της αυτός φαίνεται να χορεύει με μεγάλη ευχαρίστησι μαζί της. Κι' ο Θέμης Καλνής μιλάει γι' αυτήν μ' ένθουσιασμό. Ποιος ξέρει και πόσο άλλοι θα ήταν ευτυχισμένοι, αν μπορούσαν να τήν κατακτήσουν; Μόνον και μόνον έπειδι είναι πλούσια, έπειδι ξέρουν πως είναι

πλούσια. Ευτυχισμένη!... 'Η καρδιά της σφίχτηκε και τό σώμα της βάρισε. 'Ο καβαλλίερος της τήν κύτταξε παραξενεμένος.

—Τί πάθατε; άπόρησε. Γιατί βαρύναιτε έτσι;...

Τίναξε τό κεφάλι της με τις καστανές μπούκλες.

—Με συγχωρήτε, άφαιρέθηκα. Κάποια σκέψη πέρασε από τό μυαλό μου.

—Τήν ώρα πού χορεύετε, σκεπτόσαστε;

—Καμιά φορά...

—Είσαστε λοιπόν σπουδαία κοπέλλα.

Βλέπω ότι παίρνετε σοβαρά τή ζωή, πράγμα πολύ σπάνιο

—Τό θεωρείτε προτέρημα ή ελάττωμα;

Σταμάτησε μία στιγμή τό χορό, τήν κύτταξε βαθειά στα μάτια κι' ή φωνή τού ακούστηκε συγκινημένη:

—Σπάνιο προτέρημα, πολύ σπάνιο!

—Επειτα, τήν τράβηξε πιο σφιχτά στήν άγκαλιά τού και τή στριφογύρισε πιδ όρμητικά.

—Λαχανιάσατε! τής είπε, όταν σταμάτησε ή μουσική. Κατά βάθος, εγώ φταίω πού σας άφησα να σκέπτεστε...

'Η Τζούλια ήρθε κοντά τού. 'Ηταν ροδοκόκκινη και λαχανιασμένη κι' αυτή.

—Ε, πως τό περνάτε; ρώτησε.

—Περίφημα! άποκρίθηκε ο Θέμης. Και πότε δεν περνάμε καλά στό σπιτί σου;

—Γέλασε ευχαριστημένη και πήγε, πιο πέρα, ανάλαφρη, άριστοκρατική, λιγάκι μακρυνή.

Στόν επόμενο χορό ήρθε ο καβαλλίερος της Τζούλιας στή Χριστίνα. 'Ο ξανθός, βόρειος καβαλλίερος. 'Υποκλίθηκε τυπικά κι' άρχισαν μαζί ένα ταγκό.

'Η Χριστίνα αισθανόταν κάτι σαν ζάλη. Της φαινόταν άπίστευτο να έρθη έτσι άυθόρμητα να τή ζητήσει να χορέψουν ο καβαλλίερος της Τζούλιας. 'Ο χορός τους πάντας πέρασε τυπικά. Μονάχα κάποια στιγμή τή ρώτησε ο νέος:

—Λέγεστε Χριστίνα Πετράκη;

—Ναι! άποκρίθηκε αυτή ταραγμένη.

—Με συγχωρήτε πού σας ρωτώ... Άλλά πού να θυμάται κανείς τόσα όνόματα με τό πρώτο; Άσφαλώς δεν θυμάστε και τό δικό μου τόνομα. Με λένε Άρη Μεραίό.

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΣΕΒΑΛΙΕ

Τό μπάνιο πού έχει ο Μωρίς Σεβαλιέ στή βίλλα τού, είναι περίφημο σ' όλόκληρη τή Γαλλία. Είναι, όπως βλέπετε, από κατάλυμα σκαλισμένο μάρμαρο και έναρθηκε τελευταίως στήν επικαιρότητα, χάρη στήν άποκάλυψι μιας παλαιάς καμαριέρας τού Μωρίς. 'Η καμαριέρα έδήλωσε, ότι ο Γάλλος τραγουδιστής δεν χρησιμοποίησε ποτέ τό μπάνιο αυτό, πού είχε παραγγείλει πρό χρόνων γιά τήν πρώτη τού σύζυγο, τήν Υδόν Βαλλέ. Όταν χώρισε, κράτησε τό μπάνιο, αλλά δεν τό χρησιμοποίησε ποτέ, ούτε και επέτρεψε σε κανένα άλλο πρόσωπο να τό χρησιμοποιήσει.

— Κι' εἴθε τραπέζιτικός υπάλληλος! εἶπε ζωηρά ἡ Χριστίνα.
Γιατί τὸ εἶπε αὐτό, δὲν τὸ ἤξερε οὔτε ἡ ἴδια. Ἰσως γιὰ νὰ πῇ κάτι, ἐπειδὴ ξεχείλιζε μέσα τῆς ἡσχίας.
Τὴν κῦτταξε παραξενεμένος.
— Ποιὸς σὰς ἔδωσε αὐτὴ τὴν πληροφορία;
— Μά... ἔτσι μοῦ φάνηκε, τοῦ εἶπε ντροπισμένη.

— Λάθος... Εἶμαι διπλωματικός υπάλληλος. Στὸ ὑπουργεῖον Ἑσωτερικῶν...
Τώρα ἡ Χριστίνα τὸν κῦτταξε μὲ μεγάλα, ἐκπληκτα μάτια.
— Διπλωματικός! μωρουδίστηκε μὲ ἔκστασι.
— Ναί... Προσωνῶν στὸ Ὑπουργεῖο. Σὲ λίγο θὰ μὲ στελεῖουν κάπου, δὲν ξέρω ἀκόμα ποῦ...

Σταμάτησε τὴν κουβέντα. Ἦταν φανερό πὼς ἦταν ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ προτιμῶνε νὰ χορεύουν σιωπηλοί. Ἡ Χριστίνα ὁμοῦς προσπαθοῦσε νὰ τακτοποιήσῃ τὶς σκέψεις τῆς.

«Νὰ λοιπὸν ἕνας ποὺ ἀνήκει στὸ διπλωματικό σῶμα, συλλογίστηκε. Στάθηκε τυχερὴ νὰ τὸν δῶ ἀπὸ κοντά. Νὰ χορεύω μαζί του, νὰ τοῦ μιλήσω...»

Τῆς φαινόταν ἀπίθανο. Τὴν ἴδια στιγμή ἄρχισε πάλι τὶς μαῦρες σκέψεις τῆς:
«Ἡ Τζούλια ἔχει πολὺ θάρρος μαζί του. Ὅταν χορεύει μαζί τῆς τὸ ὕψος τοῦ ἦταν διαφορετικό. Τῆς ἔλεγε ἀστεία, φαίνονταν νὰ συνεννοοῦνται περίφημα!... Μ' ἐμένα εἶναι ἐπιφυλακτικός, τυπικός»

Μὲ τὸν Θέμη Καλὴν αἰσθανόταν πρὸς πολὺ θάρρος. Μὲ τὸ Θέμη εἶχε τὴν ἐντύπωσιν πὼς τὸν γινώριζε ἀπὸ χρόνια, ἐνῶ μὲ τὸν Ἀρη Μεραιο ἐνοίωθε κάποια στενοχώρια.

Ὁ Θέμης χόρευε τώρα μὲ μιὰ συμμαθήτριά του, τὴ Θάλεια Παπαδάκη. Ἦταν μιὰ γλυκεῖα κοπελλίτσα, μέτρια στὸ ἀνάστημα, μὲ μαύρα μαλλιά καὶ μάτια, καὶ μὲ γλυκὸ καὶ παιχιδιάρικο χαμόγελο, παιδιάστικο μαζί καὶ γυναικεῖο. Ἦταν ἀπὸ τὶς λιγώτερο πλούσιες στὴν τάξι, τὸ ἤξερε αὐτὴ ἡ Χριστίνα. Ὁ πατέρας τῆς Θάλειας ἦταν υπάλληλος ὑπουργείου καὶ εἶχε πολλὰ παιδιά. Ἡ Θάλεια ἦταν ἀπὸ τὶς μαθήτριες ποῦ τρεμαν κάθε χρόνο μὴν ἀναγκαστοῦν ν' ἀλλάξουν σχολεῖο, νὰ πάνε σὲ δημόσιο γιὰ λόγους οικονομίας.

Ὡστόσο τὸ εἶχε καταφέρει ὁ πατέρας τῆς νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ τελειώσῃ. Παρέκει χόρευε ἡ Νινέττα Πρωτοῦ μ' ἕνα πολὺ ξανθὸ νεαρό. Ἡ Χριστίνα θυμήθηκε πὼς τῆς τὸν σύστησαν μαζί μὲ τὸν Ἀρη Μεραιο.

— Ἀδελφός σας εἶναι αὐτὸς ποὺ χορεύει μὲ τὴ Νινέττα; ρώτησε.
— Μὲ τὴ Νινέττα Πρωτοῦ; Μάλιστα, ὁ Χρόνης, ὁ ἀδελφός μου.
— Διπλωματικός κι' αὐτός;

Ὁ Ἀρης γέλασε σιγανὰ, συγκρατημένα.
— Ὁ... ὄχι... Εἴμαστε τελείως διαφορετικοί τύποι! Ὁ Χρόνης εἶναι καλλιτέχνης. Μουσικός. Λένε ὅτι ἔχει πολὺ ταλέντο...

— Λένε; Ἐσεῖς δὲν τὸ ξέρετε; τὸν ρώτησε πειρακτικά.
Σήκωσε αὐτὸς τοὺς ὤμους του.
— Δὲν πολυκαταλαβαίνω τὴ σοβαρὴ μουσική...

Γούρλωσε τὰ μάτια τῆς ἡ Χριστίνα.
— Πῶς εἶναι δυνατόν;...
— Ἐσεῖς τὴν καταλαβαίνετε; ρώτησε μὲ τὸ ἀκατάδεχτο ὕψος του.

— Λιγάκι...
— Ἀ, ἐνὸς ὁμολογῶ ὅτι μ' εὐχαρίστη ἡ ὄπερα, ὁ Σοπὲν, ὁ Λίστ. Ἀλλὰ, οἱ μοντέρνοι μοῦ φαίνονται ἀνάλατοι. Τὸ λέω καὶ στὸν ἀδελφὸ μου καὶ τοῦ κακοφαίνεται!... Ἐξακολουθοῦσε νὰ χορεύῃ πάλι σοβαρὸς, ὥσπου σταμάτησε ἡ μουσική. Τότε ὑποκλίθηκε τυπικὰ καὶ πῆγε πάλι κοντὰ στὴ Τζούλια.

Ἡ Νινέττα, κρατώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Χρόνη Μεραιο, ἦλθε πρὸς τὸ μέρος τῆς Χριστίνας.

— Γνωρίστηκες μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ καβαλιέρου σου;... ρώτησε ἡ Χριστίνα.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ νεός. Γνωριστήκαμε μὲ τὴ δεσποινίδα Πετρακῆ...

Ἦταν πλούσια κι' ἡ Νινέττα. Πλούσια σὰν τὴ Τζούλια. Ὁ πατέρας τῆς εἶχε ἕνα μεγάλο ἐργοστάσιο στὸ Βόλο καὶ πολλὰ καταστήματα στὴν Ἀθήνα καὶ στὸν Πειραιά. Τύπος τσιγγανικός ἡ Νινέττα, μικρόσωμη, ἦταν πάντα τὸ ζιζάνιο στὴν τάξι. Αὐτὴ σοφίζονταν ὅλες τὶς ἀταξίες κι' αὐτὴ ἐτρῶγε τὶς περισσότερες τιμωρίες. Εἶχε ὁμοῦς χρυσὴ καρδιά, ἦταν ἐτοιμὴ νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ θυσιάσῃ ἀκόμα γιὰ τὶς ἄλλες.

Τὸν ἐπόμενο χορὸ τὸν χόρευε ἡ Χριστίνα μὲ τὸν Χρόνη Μεραιο.

Ἄλλος τύπος ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τοῦ αὐτός. Ὅσο ὁ Ἀρης ἦταν ἐπιφυλακτικός ἡρεμῶς, τυπικός, καὶ λιγάκι στεγνὸς στὶς κινήσεις του, τόσο ὁ Χρόνης ἦταν νευρικός κι' ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ἔδινε τὴν ἐντύπωσιν ἐκκεντρικοῦ ἀνθρώπου. Ἦταν πολὺ ξανθὸς κι' αὐτὸς ἀλλὰ χλωμὸς καὶ τὰ χαρακτηριστικά του, ἂν καὶ κανονικά, δὲν εἶχαν τὴ γοητεία ποὺ εἶχαν τὰ χαρακτηριστικά τοῦ Ἀρη. Τὰ χεῖλιά του ἦταν χλωμά καὶ τὰ μάτια του πολὺ ἀνοιχτόχρωμα. Στὴ Χριστίνα ἔκανε ἀπὸ τὴ πρώτη στιγμή τολμηρὸς κουβέντες.

— Τὶ λαστιχένο σωματάκι!... Κάνετε ρυθμική;...
— Ὁχι, ἀποκρίθηκε γελώντας, ἐκείνη.

— Τότε θὰ κάνετε σοσιδική... Ἡ μέση σας φεύγει κάτω ἀπὸ τὸ χέρι μου.
Σ' ἄλλη περίστασι ἡ Χριστίνα θὰ θυμῶνε. Ἡ πρώτη τῆς ἐντύπωσις θὰ ἦταν νὰ βάλῃ στὴ θέσι τοῦ αὐτὸν τὸν ἀναιδὴ νεαρό.

Ἡ φυσικὴ τῆς σεμνότης ἐπαναστάτησε μὲ τὸ ὥμο τὸ ὕψος καὶ μὲ τὴν ἀναιδέειά του. Ἡ σκέψις ὅμως ὅτι εἶναι πλούσιος τῆς συγκράτησε.

«Δὲν πρέπει νὰ κάνω τὴ μυγιάγγιχη!» συλλογίστηκε. Ἀλλοίμονο ἂν ἀρχίσω ἔτσι. Θὰ τὸ βάλουν ὅλοι στὰ πόδια!

Τὸ ὕψος τοῦ Χρόνη ἦταν τέτοιο, ποὺ περῖμενε πὼς ὅπωςδήποτε θὰ εἶχε κάποια συνέχεια ἢ γνωριμία τους. Μὲ μεγάλη τῆς ἐκπληξίς ὅμως τὸν εἶδε ἀμέσως μετὰ τὸ χορὸ ποὺ χόρεψαν μαζί, νὰ φεύγῃ.

Ἡ Νινέττα τὴν κῦτταξε γελώντας. «Ἐπειτα γύρισε στὴ Τζούλια, κλείνοντας τὸ μάτι.

— Στὶς τρέλλες του εἶναι πάλι ὁ Χρόνης!...
— Τόσκασε, ἔ;...
— Ὅπως πάντα...

— Θὰ τοῦ ἤλθε ἐμπνεῦσι νὰ γοῶσῃ, ἐίρωνεύθηκε ἡ Τζούλια.

Κι' ἄλλα κορίτσια μαζεύτηκαν καὶ τὸν κῦτταξαν ποῦφευγε μὲ μεγάλα βήματα.

— Δὲν εἶναι στὰ καλά του! εἶπε ἡ Νινέττα. Οὔτε χαιρετὰς, οὔτε λέει τίποτα.

— Κάποια θὰ ἐρωτεύθηκε ἀπόψε πάλι καὶ πάει νὰ τῆς γράψῃ κανένα ποίημα, εἶπε ἡ Θάλεια.

— Ὁχι πάντως ἐμένα! διαμαρτυρήθηκε ἡ Τζούλια.

— Οὔτε ἐμένα! εἶπε ἡ Νινέττα.

Ἡ Θάλεια γέλασε.
— Τότε ἐμένα! Ἦταν ἡ σειρά μου ἀπόψε!

— Τὶ σοῦλεγε;... τὴν ρώτησαν οἱ ἄλλες μ' ἕνα στόμα.

— Σαχλαμάρες! «Ὅτι ἡ μέση μου εἶναι λαστιχένια... Καὶ μὲ ρωτοῦσε ἂν κάνω ρυθμική. Κι' ἄλλες σαχλαμάρες.

Ἡ Χριστίνα δάγκωσε τὰ χεῖλιά τῆς. Αἰσθάνθηκε ἕνα βουβὸ θυμὸ ν' ἀνεδραῖνε μέσα τῆς. Οἱ ἄλλες ὁμοῦς ξεκαρδίστηκαν στὰ γέλια.

— Ἡ σειρά σου ἦταν, λοιπὸν, Θάλεια!...
— Τὶ ἀλλοιότατο ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ τοῦ! εἶπε σοβαρὰ ἡ Τζούλια!

— Ὅλες τὴν κῦτταξαν καὶ συμφώνησαν.
— Ἀ, ὁ Ἀρης! Οὔτε σύγκρισι! Ὁ Ἀρης εἶναι ἐξοχος!

Καὶ τὰ μάτια τους, καθὼς κῦτταξαν τὴν κοπελλά, ἔλεγαν πολλά.

Ἡ Τζούλια κοκκίνισε. Τὸ λεῖο δέρμα τῆς πῆρε μιὰ ρόδινη λάμψη, καὶ τὰ μαῦρα ἀστραφτερά μάτια τῆς σὰν νάγιναν ὕγρα...

— Ναί, ὁ Ἀρης εἶναι ἐξαιρετικός, εἶπε σοβαρὰ κι' ἔφυγε ἀπὸ τὴ συντροφιά.
Ἡ Νινέττα ἔκλεισε μάγκικα τὸ μάτι στὴ Θάλεια.

Κι' ἔπειτα σκόρπισαν.
«Ἐνα θερμὸ σφίξιμο χεριῶν»

Παραμυθιένες πέρασαν οἱ ὥρες ὥς τὶς τρεῖς τὸ πρωί. Χόρευε μὲ πολλοὺς καβαλιέρους ἡ Χριστίνα. Λίγο—λίγο συνήθισε σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον κι' ἔχανε τὴ δειλία τῆς. Λίγο—λίγο ἐπαίρνε ἀέρα κι' ἀνεδοκίμαζε κι' αὐτὴ ζωηρὰ καὶ τρεχάτη τὶς μαρμαρένιες σκάλες, περπατοῦσε μέσα στὶς σκιερὲς ἀλλέες κάτω ἀπὸ τὰ πολύχρωμα φῶτα, μὲ ἀνεσι καὶ δεχόταν μ' ἕνα κοσμικὸ χαμόγελο τὶς φιλοφρονήσεις. «Ἐτσι σχημάτισε σιγά, σιγά κάποια ἰδέα γιὰ μερικά πράγματα. Ἀπέκτιψε τὴ βεβαιότητα πὼς τὸ φλέρτ τῆς Τζούλιας μὲ τὸν Ἀρη Μεραιο ἦταν σοβαρό. Χόρευαν πολλὲς φορές μαζί, καὶ στὰ πρόσωπα τους φαίνονταν μιὰ βαθεῖα, θερμὴ συμπάθεια. Μεταμορφώνονταν κι' οἱ δύο τους, ὅταν χόρευαν μαζί.

Ἦταν χαρὰ νὰ τοὺς βλέπῃ κανεῖς. Ψηλοὶ κι' οἱ δύο, λυγροὶ, ἀριστοκρατικοί, ὁμορφοί, εἶχαν μεγάλη εὐγένεια στὸ παρουσιαστικὸ τους ποὺ ταίριαζε. Ἀν βρίσκονταν μὲτέρες τριγύρω, σίγουρα θὰ ψιθύριζαν:

— Ταίριασμένο ζευγάρι!...
Καὶ θ' ἄλλαζαν πολυσήμαντες ματιές.

Ἡ νεολαία πάντως, δὲν εἶδε κι' ἐξαιρετικὴ σημασία σ' αὐτὸ τὸ ζευγάρι. Μονάχα ἡ Χριστίνα, ποὺ βρισκόταν γιὰ πρώτη φορὰ σὲ τέτοιο περιβάλλον καὶ τὰ μελετοῦσε ὅλα, ἔκανε ἀμέσως τὸ συλλογισμὸ:

«Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πὼς θ' ἀρραβωνιστοῦνε καὶ μάλιστα γρήγορα...»

Ἀναστένανε σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. Κάτι σὰν ζήλεια τῆς κέντρισε τὴν καρδιά.

«Θὰ ἤθελα νὰ βρισκόμουν ἐγὼ στὴ θέση τῆς!» σκέφθηκε.

Ντραπήκε γι' αὐτὴ τὴ σκέψι. Καὶ σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὴ λυτρώσῃ ἀπὸ τὴ κακὴ αὐτὴ ζήλεια, ὁ Θέμης Καλὴν, ἦλθε κοντὰ τῆς, γελαστός.

— Τὶ γίνετε; Σὰς ἔχασα!...
Τὸ ὕψος τοῦ ἦταν πρόσχαρο, θερμό. Ἡ καρδιά τῆς πῆρε χαρούμενη. Μιὰ γρήγορη συγκρίσι ἀκόμα:

«Δὲν ἔχει τὴν ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισιν καὶ τὴν τέλεια ὁμορφιά τοῦ Ἀρη Μαραίου, ἀλλὰ ἔχει πρὸς πολλὰ ζωντάνεια, καὶ πρὸς πολλὰ ἀφέλεια...»

Τοῦ χαμογέλασε ἐγκάρδια, ἕνα πλατὺ, καλὸ χαμόγελο.

— Κι' ἐγὼ σὰς ἔχασα... εἶπε.

— Εἶναι ὥρα νὰ τὸ διαλύσουμε... Ἀπὸ ποῦ κάθεστε; Μήπως ταιριάζουν τὰ... δρομολόγια μας γιὰ νὰ σὰς συνοδεύω ὡς τὸ σπίτι σας;...

Ἡ καρδιά τῆς σταμάτησε. «Ὁχι ἀπὸ χαρὰ. Ἀπὸ τρόμο. Ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ εἶχε σκεφτῇ. Θὰ ἔβλεπε τὸ παλὸ σπίτι, τὸ ὑπόγειο. Κι' αὐτὴ ἡ σκέψι τὴν πάγωσε ξαφνικά.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη... τοῦ ψιθύρισε...
Τὴν κῦτταξε παραξενεμένος.

— Πῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη; Θὰ πᾶτε μόνη σας; ἔχετε τὴν ὥρα εἶναι; Κοντεύουν τρεῖς.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς δόθηκε ὁ καιρὸς νὰ σκεφτῇ.

Ἀκριβὲς δίπλα ἀπὸ τὴ φτωχικὴ τῆς πόρτα, βρισκόταν ἡ μεγάλη καὶ πολυτελὲς εἰσόδος τῆς γυναικῆς πολυκατοικίας. Ἡ πόρτα ἐκεῖ ἔμενε πάντα ἀνοιχτή. Ἦταν ἡ μόνη σωτηρία...

Τὰ μάτια τῆς ἀστράψαν ἀπὸ χαρὰ σ' αὐτὴ τὴν ἐμπνεῦσι.

— Τρεῖς ἡ ὥρα; φώναξε... Τί μοῦ λέτε; Τότε, ευχαριστῶ πολὺ... Φυσικά, δὲν μπορῶ νὰ πάω μόνη μου. Μόνον, ποὺ κάθεστε ἐσεῖς; Μήπως δὲν ταιριάζουν οἱ δρομολογιοί μας;

— Ἐγὼ μένω στοὺς Ἀμπελοκήπους. Ἐσεῖς;

— Στὴ Νεάπολι...
— Περιφάνει! Θὰ μᾶς πετάξῃ λοιπὸν ὁ Ἀρης Μεραιο μὲ τὸ ἀμάξι του.

— Ὁ Ἀρης;...
— Ναί. Καθεστὰ στὸ Κολωνάκι, ἀλλὰ θὰ μᾶς πάῃ πρώτα στὸ σπίτι μας.

Οἱ ἀποχαιρετισμοὶ ἔγιναν μὲ γέλια καὶ μὲ χαρὲς. Ὅσοι εἶχαν δικό τους αὐτοκίνητο πῆραν τοὺς ἄλλους. Μερικοὶ πῆραν ταξί.

Στὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ἀρη μῆλκαν ὁ Θέμης, ἡ Χριστίνα, ἡ Νινέττα καὶ κάποιοι νεαροί, ὁ Νίκος Καζαντζῆς, ποὺ εἶχε χορῶσι πολλές φορές μὲ τὴ Νινέττα.

Καθὼς καθόταν στὸ πίσω κάθισμα ἡ Χριστίνα δίπλα στὸ Θέμη, ἐνοίωθε μιὰ γλυκεῖα εὐτυχία. Ἦταν ἐπειδὴ τῆς πῆρε σὲ μιὰ στιγμή τὸ χέρι καὶ τὸσφιδε ἀνάλαφρα; Ἦταν ἐπειδὴ τὴν κῦτταξε κάθε τόσο σὰν νὰθελε νὰ τὴ μελετήσῃ; Πάντως τὸ γυναικεῖο τῆς ἐνστικτοῦ τῆς ἔλεγε πὼς κι' ὁ Θέμης αἰσθανόταν τὴν ἴδια εὐχαρίστησιν κοντὰ τῆς.

Πέρασαν πρῶτα ἀπὸ τοὺς Ἀμπελοκήπους. Ἐκεῖ ἐστάθηκε ὁ Θέμης. Πρὶν κατέβῃ ὁμοῦς τῆς ἐσφίξε τὸ χέρι καὶ τῆς εἶπε γελαστός:

— Ὡστε, ὅπως εἶπαμε, στὸ γραφεῖο μου;...
— Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ! τοῦ ψιθύρισε.

Στὴ Νεάπολι, σταμάτησαν γιὰ νὰ κατεβῇ ἡ Χριστίνα. Μὲ τὸ ἀκατάδεχτο ὕψος τοῦ, ἀλλὰ πολὺ εὐγενικά, τῆς εἶπε ὁ Ἀρης:

— Νὰ μῆπτε στὴν πόρτα σας πρὶν νὰ ξεκινήσουμε...
Ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς, πῆρε ἕνα ὕψος πολὺ σίγουρο καὶ μῆπτε στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς πολυκατοικίας.

— Καληνύχτα κι' ὄνειρα γλυκά! τῆς φώναξε εὐθὺς ἡ Νινέττα.

Φαινόταν πολὺ εὐτυχισμένη κι' αὐτὴ. Στάθηκε ἡ Χριστίνα, ὥσπου νὰ ἐξαφανιστῇ τὸ αὐτοκίνητο, κι' ἔπειτα πῆγε στὴν πόρτα τῆς καὶ ξεκλείδωσε βιαστικά.

Ἡ μῆπτε τῆς εἶχε πλαγιάσει, ἀλλὰ δὲ κοιμόταν. Τὴν περῖμενε γεμάτῃ ἀνησυχία.

— Ἀργήσει πολὺ!... τῆς εἶπε. Τουλὰ-λίστον, πέρασε ὥραία;...

— Ἦταν ὑπεροχὰ, ἀποκρίθηκε ἡ κοπελλά.

Πέταξε τὸ ρόζ φουστανάκι τῆς καὶ πλάγιασε στὸ κρεβάτι τῆς μητέρας τῆς.

— Μανούλα!... Ἀπὸ ποῦ νὰ πρωταρχίσω;... «Ὅλα ἦταν τόσο ὥραια!...»

Ἀρξισε νὰ διηγῆται. Ἡ Ἄννα ἀκούγε ἀπληστα. Σὲ μιὰ στιγμὴ παρατήρησε:

— Μοῦ μιλεῖς πολὺ γι' αὐτὸ τὸ Θέμη Καλὴν. ἔχεις τίποτα γι' αὐτόν;...
— Δὲν ξέρω τίποτα. Ἀλλ' ὅπωςδήποτε θὰ εἶναι πλούσιος...

— Πῶς τὸ φαντάζεσαι;...
— Νὰ σοῦ πῶ! Ἡ Τζούλια ἔχει διαρκῶς νὰ κάνῃ μὲ ἀνθρώπους τῆς ἀριστοκρατίας.

Ἐπειτα, ἀκούσα μιὰ κουβέντα, ἀπὸ κάποια συμαθήτριά μας: «Ὅλοι εἶναι πλούσιοι ἐδῶ μέσα!» ἔλεγε.

— Μακάρι! ἀναστένανε ἡ Ἄννα. Πάντως παιδί μου, νὰ εἶσαι ἐξυπνὴ καὶ προσεκτικὴ. Πρῶτα νὰ ἐξακριβώσῃς καλὰ τὰ πράγματα...

— Αὐτὸ νὰ λέγεται!... Ἀφῆσε ὅμως πρῶτα νὰ δοῦμε τὴ σκέπτεται κι' αὐτός. Μὴν παύσεις ποτὲ!...

— Φυσικά! Ἀλλὰ μιὰ ἐξυπνὴ κοπελλά τὰ καταφέρει, φαντάζομαι, ἀρκεῖ νὰ τῆς δοθῇ ἡ εὐκαιρία...

Κῦτταξε ἡ Χριστίνα τὴ μητέρα τῆς στὸ μισοσκότοδο. Δίστασε, ἀλλὰ στὸ τέλος ἔκανε τὴν ἐρώτησιν ποὺ τὴ βασάνιζε ἀπὸ καιρὸ:

— Μαμά, ἐσὺ ποῦ εἶσαι τόσο λογικὴ, τόσο ψυχραῖν, δὲν μοῦ λές ἕνα πράγμα; Πῶς παντρεύτηκες μὲ τὸ μπαμπά ποὺ ἦταν φτωχός; Ἡ δὲν εἶχες ἄλλες προτάσεις;

Ἀρξισε ἡ Ἄννα ν' ἀπαντήσῃ. Στὸ τέλος ἡ φωνὴ τῆς ἀκούστηκε γεμάτῃ πικρία:

— Θὰ σοῦ ἀπαντήσω μὲ εὐλικρίνεια, παιδί μου. Ἐκανα ἕνα λάθος. Ναί, τ' ὁμολογῶ. Ἐκανα τὸ μεγάλο λάθος ν' ἀφήσω τὴν καρδιά μου νὰ νικήσῃ τὴν λογική. Ἡ καλύτερα, ὅταν παντρεύτηκα δὲν ἤξερα τί θὰ πῇ λογική. Νόμιζα πὼς ἡ ζωὴ εἶναι μόνον ἀγκαλιὲς καὶ φιλία. Αὐτὸ ἦταν τὸ κακό. Δὲν εἶχα ὄνειρευτὴ τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ πάρω ἕναν ἄντρα ποὺ νὰ μ' ἀγαπά καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶ...

— Δὲν μοῦ μίλησες ποτὲ γιὰ τὴν ἀγάπη σου, εἶπε ντροπαλὰ ἡ Χριστίνα.

— Δὲν μ' ἐρώτησες ποτέ! ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα.

— Ἀπόψε ὁμοῦς θὰ ἤθελα ν' ἀκούσω, εἶπε ἡ κοπελλά μὲ φωνὴ βραχνή ἀπὸ τὴ συγκίνησι.

Τὴν κῦτταξε ἡ μητέρα τῆς παραξενεμένη. Ἐπειτα χαμογέλασε, τῆς χάριδεψε τὰ μαλλιά καὶ ἀποκρίθηκε:

— Καλὰ! Ἀν δὲν νυστάξῃς...
— Δὲν μοῦ κολάζει ὕπνος ἀπόψε, μαμά! Θὰ ἤθελα τόσο νὰ μιλήσουμε...

— Ἀς μὴ κοιμηθοῦμε λοιπὸν!... Ὁ θὰ σοῦ πῶ τὴν ἱστορία μου... Κι' ἂν κουραστῇς...

— Ὁχι, μανούλα! Θέλω νὰ τ' ἀκούσω ὅλα!

Ἡ ἱστορία μιᾶς ἀγάπης

Τὸ αὐστηρὸ πρόσωπο τῆς Ἄννας Πετρακῆ πῆρε μιὰ τρυφερὴ ἔκφρασι καθὼς ἄρχισε:

— Ὅταν τελειώσα τὸ Γυμνάσιο, ἦμουν μιὰ κοπελλά δροσερὴ καὶ ὁμορφὴ σὰν κι' ἐσένα κορούλα μου. Ὁ πατέρας μου ἦταν δημόσιος υπάλληλος κι' ἦμουν κι' ἐγὼ μοναχοκόρη. Περιούσια δὲν εἶχε κατορθώσει ν' ἀποκτήσῃ ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου εἶχε οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις, ἀδελφὲς ἀνύπαντρες, γιὰ μάννα, κι' ἄλλους ποὺ τὸ ἀπομυζοῦσαν κάθε οικονομία. Ἐτσι μὲ λὺσι τελειώσα τὸ Γυμνάσιο, σκέφθηκα νὰ ἐργαστῶ. ἤμαστε ὅλοι εὐτυχεῖς, ὅταν βρέθηκε μιὰ θέσι ταμίας σ' ἕνα κατάστημα, στὸ κατάστημα ἀκριβὸς ὅπου ἐργάζομαι ἀκόμα.

— Ἀπὸ τότε ἐργάζομαι, μαμά;...
— Ναί, ἀπὸ δεκαεφτά ἐτῶν κοριτσάκι, ἀναστένανε ἡ Ἄννα.

— Καὶ τὸν πατέρα; Ποῦ τὸν γνώρισε;

— Ἦταν υπάλληλος στὸ ἴδιο κατάστημα, ὅπου ἐργαζόμουν κι' ἐγώ.

— Ὑπάλληλος;... ἔκανε στενοχωρημένη ἡ Χριστίνα.

— Ναί, παιδί μου, ἀπλὸς υπάλληλος.

— Ἐγὼ νόμιζα πὼς ἦταν συνεταίρος...

— Μὴν ἀκούς τὴ λέξι στὸν κόσμο. Τὸ συνήθισα νὰ τὸ λέω ἐγώ... Ὁ πατέρας σου ἦταν ἀπλὸς υπάλληλος. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ ἀντικρύσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καταλάβαμε πὼς θ' ἀγαπιόμαστε.

Ἦταν ὥραϊος ἄντρας, ἐξυπνός, τίμιος, ἐργατικός. Εἶχε ὅλα τὰ προσόντα ποὺ υπονοῦσε νὰ ὀνειρευτῇ μιὰ γυναίκα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ χρήμα. Σὲ λίγο μοῦ μίλησε

Σερενάτα ΠΟ ΒΟΙΣΠΟΡΟ

23^{ον} Πάνω στον νεοσκαμμένο τάφο του είχε τοποθετηθεί μία μεγάλη μαρμαρίνη πλάκα.

Η πριγκίπισσα Δελπαστέ είχε εκδηλώσει την πρόθεσή να ανεγείρει ένα μεγαλοπρεπές μνημείο για το σύζυγό της κι είχε δώσει εντολή να αναζητηθεί ο Ευρωπαίος καλλιτέχνης που θ' ανέλαμbane την κατασκευή του.

Η 'Αρμάν προχωρούσε άργα ανάμεσα στα μνήματα.

Δεν ήξερε πού είχαν θάψει τον Νετζίπ, αλλά το ένστικτό της την ώδηγησε αλάνθαστα προς τα εκεί.

Είδε, τέλος, τη μεγάλη μαρμαρίνη πλάκα, που είχε τοποθετηθεί πάνω στο νεοσκαμμένο χώμα.

Γονάτισε άμέσως κι άρχισε να κλαίει με λυγμούς.

Ήταν τώρα ολόκληρα μόνη στον κόσμο. Είχε χάσει τον άνθρωπο που αγαπούσε και δεν είχε κανένα δικαίωμα να ενδιαφερθεί για την τύχη των παιδιών της. Η περασμένη της ζωή της φαινόταν σαν όνειρο. Σαν ένα κακό όνειρο με ελάχιστες ευτυχισμένες στιγμές...

Δεν μετανόωνε ωστόσο, για την έκλογή της. Ούτε καταριόταν τη μοίρα της που την είχε στερήσει από τον άνθρωπο που ελάτρευε για να τον ρίξει στην αγκαλιά μιας άλλης. Είχε δεχτεί αυτό το πλήγμα.

Ήταν γιατί η μοίρα της δεν είχε περιορίσει σ' αυτό; Άς ήταν ο Νετζίπ σύζυγος της Δελπαστέ. Και μόνο η σκέψις πως ζούσε την έκανε ευτυχισμένη.

Άλλα τώρα όλα είχαν τελειώσει. Δεν θα τον ξανάβλεπε ποτέ πιά...

Η 'Αρμάν άκουσε, ξαφνικά, βήματα πίσω της. Γύρισε το κεφάλι της κι είδε μία μαυροφορεμένη γυναίκα. Ήταν κι αυτή μόνη και διευθυνόταν προς το μνήμα του Νετζίπ.

Η γυναίκα αυτή σταμάτησε πλάι της σχεδόν. Η 'Αρμάν δεν δυσκολεύτηκε να την αναγνωρίσει.

Σύμφωνα με τα μουσουλμανικά έθιμα, οι γυναίκες δεν έχουν το δικαίωμα να παρακολουθούν την κηδεία και των πιο στενών συγγενών τους.

Η πριγκίπισσα Δελπαστέ, που στο ζήτημα αυτό δεν διέφερε από οποιαδήποτε άλλη γυναίκα, πήγαινε, λοιπόν, τώρα για να σταθεί εύλαβικά μπροστά στον τάφο του ανθρώπου, που δεν της είχε επιτραπεί να τον συνοδεύσει ως την τελευταία του κατοικία.

Η 'Αρμάν, μόλις αναγνώρισε την πριγκίπισσα, σηκώθηκε από τη θέση της και πήγε λίγο παράμερα, αφήνοντας την μόνη.

Μήπως αυτή δεν ήταν η νόμιμη σύζυγος; Η πριγκίπισσα είχε όλα τα δικαιώματα, ενώ αυτή δεν είχε κανένα.

Άλλ' η Δελπαστέ δεν την άφησε ν' απομακρυνθεί.

Μείνετε, της φώναξε.

Η 'Αρμάν ξαναγύρισε πίσω.

Δεν υπάρχει κανείς λόγος πια για να μισούμε ή μισά την άλλη, της είπε η Δελπαστέ με ήρεμη φωνή. Άς μιμηθούμε τις χήρες του Μωάμεθ κι άς κλάψουμε μαζί εκείνον που κι οι δυο αγαπήσαμε. Ο νεκρός αυτός τάφος έθαψε για πάντα τις αντιζηλίες και την έχθρα μας. Ο Νετζίπ πέθανε σαν μάρτυς, πολεμώντας υπέρ της μουσουλμανικής πίστης και του σουλτάνου. Η θέσι του είναι στον παράδεισο του Μωάμεθ.

Πέθανε σαν αγαθός και μεγαλόψυχος άνθρωπος, απάντησε η 'Αρμάν. Ο Θεός που είναι μεγάλος, άς τον ευσπλα-

χισθή κι' άς τον ελεήσει. Δεν σε μίσησα ποτέ, σουλτάνε, γιατί και σύ δεν έκαμες τίποτε άλλο παρά να υπακούσεις σε μια ξένη θέλησι. 'Αγάπησε, όμως, τον Νετζίπ κι' αυτό με φέρνει πιο πολύ κοντά σου. 'Οχι, δεν είμαστε έχθρες. Είμαστε μόνο δυο δυστυχισμένες γυναίκες που η μοίρα τις χτύπησε αλύπητα. Η αγάπη μας για τον Νετζίπ, μας ένώνει. Ήταν γενναίος ο Νετζίπ κι' είχε μεγάλη καρδιά. Πέθανε, έκτελώντας το καθήκον του, που στάθηκε πάντα γι' αυτόν ο υπέρτατος νόμος της ζωής του. 'Εχεις δίκην, σουλτάνε. Άς τον κλάψουμε μαζί. Και σύ κι' εγώ, χάσαμε, ό,τι πολυτιμώτερο είχαμε στον κόσμο.

Πέθανε σαν μάρτυς, συνέχισε η Δελπαστέ. Ο άνθρωπος που πεθαίνει, πολεμώντας εναντίον των έχθρων της πίστης και του βασιλιά του, δεν έχει ανάγκη ούτε από άρματα, ούτε από καθατήριες πλύσεις. Γιατί το αίμα που τρέχει από τις πληγές του, καθαρίζει το σώμα του. 'Ενταφιάστηκε σύμφωνα με τις εντολές του Προφήτη, που λέει: 'Θάψετε τους μάρτυρες όπως είναι. με τα ένδymατα, τις πληγές και το αίμα τους. Μην τους καθαρίζετε και μην τους πλένετε. Την ημέρα της κρίσεως, κάθε πληγή τους θα ενοιάζη'.

Οι παρακλήσεις και τα δάκρυά μου θα εξαφανιστούν από τον Νετζίπ τα ίχνη της απίστίας του, ψιθύρισε η 'Αρμάν.

Ο κορυφαίος από τους προφήτες όλων των αιώνων, ο Μωάμεθ, είπε έπειτα από μικρή σιωπή η σουλτάννα, θα μιλήσει υπέρ του Νετζίπ, όταν οι άγγελοι του ουρανού θα του δώσουν τη βίβλο, όπου θα είναι γραμμένες οι καλές και οι κακές πρά-

ξεις του, για να εμφανισθή μπροστά στο τρομερό δικαστήριο του μεγάλου 'Αλλάχ. Κι' έπειτα από την κρίσι, ό ίδιος πάλι, θα του ανοίξει τις πύλες του παραδείσου.

Μόνον ο Θεός των χριστιανών μπορεί να τον σώσει, απάντησε η 'Αρμάν. Αυτός, με την απέραντη καλωσύνη του, θα τον ευσπλαγχισθή και θα τον συγχωρήσει για τα αμαρτήματά του.

Η σουλτάννα Δελπαστέ δεν έδειξε πως πειραχτηκε απ' αυτά τα λόγια.

Οι δυο αυτές γυναίκες είχαν ξεχάσει τη στιγμή εκείνη πώς άνηκαν σε διαφορετική θρησκεία, και πως μία άδυσσος τις χώριζε. Προσεύχονταν με τον δικό τους τρόπο ή καθεμιά.

Η Δελπαστέ ξαναείπε έπειτα από λίγο: — 'Ο Θεός είναι μεγάλος και ανεξίκακος. 'Ολοι οι άνθρωποι έχουν στον ίδιο βαθμό δικαίωμα στη συγγνώμη του. 'Ας προσευχηθούμε στο Θεό κι αυτός θα εισακούσει τις δεήσεις μας!

Οι δυο χήρες γονάτισαν πάνω στον τάφο του Νετζίπ και προσευχήθηκαν πολλή ώρα.

Ο πόνος είχε γαληνέψει τις ψυχές τους κι' η σκέψις τους πετούσε στον άνθρωπο που είχαν λατρέψει.

Όταν σηκώθηκαν, τα πρόσωπά τους ήταν ήρεμα. Η Δελπαστέ έδωσε πρώτη το χέρι της στην 'Αρμάν.

Η σκέψις του Νετζίπ άς μας ένώνει, είπε.

Η κοινή αγάπη μας γι' αυτόν, άς σβύσει μέσα μας κάθε ίχνος θρόνου, απάντησε η 'Αρμάν.

Χωρίστηκαν κατόπιν κι' έφυγαν από διαφορετικούς δρόμους καθεμιά.

Η τελευταία επίσκεψι

Την άλλη μέρα, η 'Αρμάν πήγε στο μέγαρο της σουλτάννας Δελπαστέ για να δει τα παιδιά της και να τα σφίξει για τελευταία φορά στην αγκαλιά της.

Η συνάντησι αυτή ήταν πολύ συγκινητική.

Ο Σελήμ και η Φατιμέ είχαν ζήσει όλο αυτό τον καιρό σε μία κατάσταση απεριγράπτης αγωνίας.

Τα είχαν πάρει από το σπίτι του πατέρα τους και τα είχαν οδηγήσει σ' ένα πολυτελέστατο μέγαρο, χωρίς να τους δώσουν καμμία εξήγησι.

Έβλεπαν συχνά τον πατέρα τους. Άλλά την μητέρα τους, δεν την είχαν ξαναδεί.

Μερικές φορές, ο Σελήμ είχε πάρει το θάρρος να ρωτήσει τον Νετζίπ για τη μητέρα του. Η απάντησι που πήρε δεν έκαμε μικρότερη την αγωνία της ψυχής του.

Είσιαι μικρός ακόμη και δεν μπορείς να καταλάβεις, του είχε πη ο πατέρας του. Άργότερα, όταν μεγαλώσεις, θα καταλάβεις, θα κρίνεις και θα συγχωρήσεις τους δυστυχισμένους γονείς σου... Το μόνο που πρέπει να ξέρεις είναι, ότι η μητέρα σου σε αγαπάει πάντοτε όπως και την αδελφή σου Φατιμέ. Άλλά δεν μπορεί νάρθη νά σε ιδή...

Η μικρή Φατιμέ είχε ρωτήσει επίσης τις θαλαμηπόλους που την περιποιόνταν. Μία απ' αυτές, της απάντησε:

Αυτή ήταν η θέλησι του σουλτάνου που έξουσιάζει όλους μας.

Η υπηρέτρια δεν θέλησε να της πη τίποτε άλλο.

Στην αρχή, είχαν οδηγήσει τα δυο παιδιά σε μία από τις έπαυλεις της Δελπαστέ. Άλλά, μετά το θάνατο του Νετζίπ, η σουλτάννα τα είχε πάρει στο μέγαρό της και τα είχε υιοθετήσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Το τέλος.

Κάθε νέα και κάθε γυναίκα έχει συνήθειες να διαβάσει τον 'ΟΔΗΓΟ ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ' που αρχίζει να δημοσιεύεται απ' το σημερινό τεύχος στο 'ΘΗΣΑΥΡΟ'.

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του 'ΘΗΣΑΥΡΟΥ' (σελ. 48-49) το Β' μέρος της 'ΕΡΩΤΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ' με το γενικό τίτλο:

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Πώς η σημερινή νέα θ' αντιμετώπιση τον έρωτα; Πώς θα κάμνη την έκλογή της; Πρέπει να δώση απόλυτη πίστι στα οικρήματα της καρδιάς της; Τι θα πη στον αγαπημένο της; Πώς θα εκτίμηση την ελκυστικότητά του; Τρεις μαγικές λέξεις που κλείνουν το μυστικό της επιτυχίας.

Κάθε νέα και κάθε γυναίκα έχει συνήθειες να διαβάσει τον 'ΟΔΗΓΟ ΤΗΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ' που αρχίζει να δημοσιεύεται απ' το σημερινό τεύχος στο 'ΘΗΣΑΥΡΟ'.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΓΟΥΝ ΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Συμβουλές της διασήμου Γερμανίδας παιδαγωγού Χαϊπκεν

ΕΝ υπάρχει αμφιβολία, ότι, πολλές φορές, το μητρικό ένστικτο βρίσκει πιο σίγουρα την σωστή λύσι, στα δύσκολα προβλήματα της ανατροφής των παιδιών, από την σοφία των επιστημόνων παιδαγωγών. 'Γι' αυτό, θα ήταν επικίνδυνο να το θεωρήσουμε αυτό και ως κανόνα. Γιατί τα προβλήματα αυτά είναι τόσο πολύπλοκα, όσο πολύπλοκη είναι κι' η ίδια η ανθρώπινη φύσι, ώστε το ένστικτο να μην είναι πάντα μόνο του ικανό να τα ξεδιανύει.

Στην περίπτωση της διασήμου Γερμανίδας παιδαγωγού φράου Χαϊπκεν, που άρισμένες συμβουλές της προς τις μητέρες για την ανατροφή των παιδιών τους θα εκθέσουμε αμέσως παρακάτω, δεν μπορεί να έχη κανείς την ίδια επιφύλαξι, που δικαιολογημένα διατηρεί απέναντι στους σοφούς εκείνους, που λύνουν τα παιδαγωγικά προβλήματα στο χαρτί, κλεισμένοι στους τέσσερες τοίχους του γραφείου ή του εργαστηρίου τους.

Η φράου Χαϊπκεν είναι παιδαγωγός, αλλά συμβαίνει να είναι και μητέρα. 'Ετσι οι συμβουλές της δεν είναι μόνον ο καρπός της επαγγελματικής σοφίας, αλλά έχουν και την προσκύρωσι της προσωπικής πείρας.

Το πρώτο, που καλεί η Γερμανίδα παιδαγωγός τις μητέρες να προσέξουν ιδιαίτερα, είναι πως τα σημερινά παιδιά δεν είναι ίδια με τα παιδιά της περασμένης και της προπερασμένης γενεάς. Και πως το ότι κάτι ήταν καλό για την εποχή που ήσαν και εκείνες παιδιά, δεν σημαίνει πως είναι καλό και για την τωρινή.

Τα σημερινά παιδιά, παρατηρεί η κ. Χαϊπκεν, έχουν γενικώς πολύ μεγαλύτερη «ευπάθεια» — τόσο από την σωματική, όσο και από την ψυχική πλευρά. Αυτό όφειλεται σε δυο λόγους.

Ο πρώτος λόγος είναι πως τα παιδιά των περασμένων γενεών, όταν περνούσαν τον τρίτο, τον πέμπτο, τον έβδομο χρόνο, διαφεύγοντας τους χίλιους-δυο κινδύνους, με τους οποίους είναι συνυφασμένη η τρυφερή ηλικία και που έκαναν να είναι τόσο διαδεδομένη η παιδική θνησιμότητα, παρείχαν την εγγύησι πως είναι «γερά». Η εγγύησι, όμως, αυτή, δεν υπάρχει και για τα σημερινά παιδιά, που δεν έρχονται από τους κινδύνους χάρις στην ισχυρή κρσι και στην φυσική αντοχή τους, αλλά χάρις στα νέα μέσα, που έθεσε στη διάθεσι του ανθρώπου η πρόοδος της ιατρικής επιστήμης και τα ό,τι παρία περιώρισαν από έπακρο την παιδική θνησιμότητα. Άλλοτε, η φύσι έκανε μόνη της το ξεδιάλεγμα των παιδιών, που θα έφταναν στην ώριμη ηλικία. Τώρα, επέμβαινε αποφασιστικά και η επιστήμη.

Ο δεύτερος λόγος της μεγαλύτερης ευπάθειας, που παρουσιάζουν τα σημερινά παιδιά, είναι πως από την ίδια την στιγμή σκεδόν που αποκοτούν την συναισθησι πως υπάρχουν, συναισθάνονται συγχρόνως πως γύρω τους υπάρχει ένας παράξενος κόσμος με άρρωστα νεύρα, με απειλητική βιασύνη, γεμάτος ανυποχώρητους και βασανιστικές φροντίδες, που δεν έχει τίποτε το κοινό με τον ήρεμο, τον μακάριο, τον σίγουρο για το αύριο κόσμο του παρελθόντος. 'Ετσι, η τρυφερή ψυχή τους διαμορφώνεται ανάλογα με το περιβάλλον — το ίδιο νευρικό, ανησυχη, ευπαθές, ευερέθιστο.

Άλλοτε, οι μητέρες συνήθιζαν, για να εμπνέουν τον σεβασμό και τον φόβο στα παιδιά τους, να τα κλείνουν σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο ή να τα απειλούν με τον «μπαμπούλα» που έρχεται και φορτώνει τα άτακτα παιδιά στο σοακι του).

Εκείνες, ήξεραν ότι, μ' αυτή τη μέθοδο, δεν διακινδύνευαν να δημιουργήσουν άρρωστα και νευρασθενικά παιδιά, που οι τρόμοι αυτοί της παιδικής φαντασίας θα τα καταδιώκανε σ' όλη την ζωή τους. Οι σημερινές, όμως, μητέρες όφειλουν να το ξέρουν και να μη χρησιμοποιούν ποτέ σά μέσο την τρομακαστική του παιδιού τους, για να το τιμωρήσουν για μία αταξία του ή για να το εξαναγκάσουν να καθίση φρόνιμο. Είναι ενδεχόμενο, μ' αυτό τον τρόπο, να συντρίψουν ανεπανόρθωτα το ευπαθές νευρικό του σύστημα.

Ενα άλλο, επίσης, σημείο, που η Γερμανίδα παιδαγωγός καλεί όλες τις μητέρες να προσέξουν, είναι να αποφυγουν να πληγώσουν το ένστικτώδες «συναίσθημα της ντροπής», που είναι ένα από τα λεπτότερα, αλλά και πιο εύθικτα, στην παιδική ψυχή.

Για το λόγο αυτό, δεν πρέπει ποτέ να μαλλώνουν τα παιδιά τους μπροστά σε ξένους. Τα παιδιά αισθάνονται μία βαθύτατη προσβολή σ' αυτό το συναίσθημα και το αποτέλεσμα είναι, αν η αουλόγησι αυτή μητρική πράξι επαναληφθή μερικές φορές, το «συναίσθημα της ντροπής» να εξαφανισθή τελείως από την ψυχή του παιδιού και να το διαδεχτή μία κατάσταση παθητικής αδιαφορίας για ό,τιδήποτε.

— Αυτό το παιδί είναι σωστό παχύδερμο! λένε, αγανακτισμέ-

Έσεις πληροφορείτε την επισκέπτρια πως ο άντρας σας λείπει στην δουλειά του, ενώ εκείνος τρέχει να κρυφθί στην κουζίνα. Συναίσσιο δίδαγμα για τον γιο σας, που παρακολουθεί, με πονηρό χαμόγελο, την σκηνή!

νες, πολλές μητέρες για τα παιδιά τους, χωρίς να υποψιάζονται, ότι, την ψυχική αυτή παχυδερμία, είναι αυτές οι ίδιες που την έχουν προκαλέσει!

Ολέθρια είναι ακόμη — κατά την γνώμη της φράου Χαϊπκεν — η συνήθεια, που έχουν πολλές μητέρες να μην απαντούν στις ερωτήσεις, που τους κάνει το παιδί τους, όταν είναι απασχολημένες με κάτι άλλο, ή όταν νομίζουν πως αυτές οι ερωτήσεις είναι άστοχες ή άνοητες. 'Ακόμη χειρότερο είναι αν η μητέρα δεν περιοριστεί να μην απαντήσει, αλλά προσθέσει ένα «αώπα, τώρα!» ή «τί κουταμάρες είναι αυτές που αραδιάζεις;»

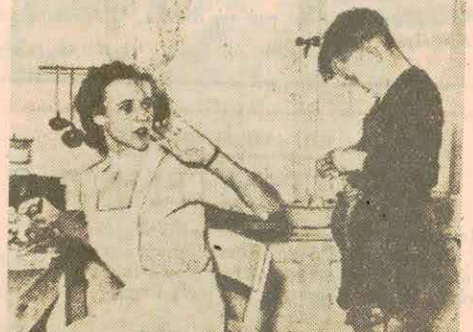
Και είναι δυστυχώς, πολλές οι μητέρες, που αντιμετώπιζουν μ' αυτό τον τρόπο τις ένοχλητικές ερωτήσεις των παιδιών τους.

Το παιδί, όταν ρωτά για να μάθη κάτι για τα καινούργια και άγνωστα πράγματα, που ανακαλύπτει κάθε μέρα πως το περιβάλλον, δεν έχει το συναίσθημα πως «αράδιαζει κουταμάρες», ούτε πως γίνεται ένοχλητικό. 'Ετσι, η παρατήρησι, αυτή της μητέρας του το πληγώνει πολύ βαθύτερα, απ' όσο συνήθως πιστεύουμε.

Έπειτα από μερικές μάταιες κρούσεις στην μητέρα του, το παιδί αναγκάζεται πια να στραφί σε άλλα πρόσωπα, για να του ικανοποιήσουν την διψασμένη του περιέργεια, κι' έτσι παύει πια να βλέπει την μητέρα του σαν το «ένα και μοναδικό όν», που αποστολή του είναι να το διαφωτίξη και να το καθοδηγή στο κάθε τι.

«Μην λέτε ποτέ ψέμματα μπροστά στα παιδιά σας! συμβουλεύει ακόμη τις μητέρες η Γερμανίδα παιδαγωγός. Το πιο άθω ψέμμα είναι ικανό να διαφθείρη ανεπανόρθωτα την παιδική ψυχή. Άν σας δει ο γιος σας να διαβεβαιώνετε την επισκέπτρια πως ο άντρας σας λείπει στην δουλειά του, και δη συγχρόνως τον πατέρα του να τρέχη στην κουζίνα για να κρυφθί, ή εντύπωση, που θα σχηματισθί και για τους δυο σας, δεν θα είναι καθόλου τριμτική. 'Επιπλέον, θα διαπιστώση πως είναι εξαιρετικά εύκολο και πρακτικό να ληψ κανείς ψέμματα — και, σε λίγο καιρό, θα άρχισι να τα λέει κι' αυτό με την ίδια ευχέρεια. 'Ενώ έσεις, η μητέρα του, θα αναρωτιόσαστε που τάμασε και δε θα παραλείπετε να το μαλώνετε για τη κακή συνήθεια.

Κάθε παιδί — καταλήγει η κ. Χαϊπκεν — κρύβει μέσα του απέραντες δυνατότητες για το καλό — και απέραντες δυνατότητες για το κακό. Στο χέρι της μητέρας του βρίσκεται, ποιές θα είναι εκείνες που θα επικρατήσουν!»

Ε'πάνω: Μην κλείνετε ποτέ, για τιμωρία, το παιδί σας, σ' ένα σκοτεινό δωμάτιο. Το αποτέλεσμα, που θα έχη μία τέτοια «τιμωρία» για το εύαισθητο νευρικό του σύστημα, μπορεί να είναι τρομακτικό. Κάτω: 'Ακόμη και τις ώρες που είσαστε απασχολημένη, μη δίνετε από κοντά σας το παιδί σας, που έρχεται να σας «ενοχλήση» με μία ερώτησι.

Χριστουγεννιάτικες ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Ο σοβιετικός χιονάνθρωπος κι
ο Μπενι-Μπενι των Άθηνων

Στο γαλλικό υπουργείο των Τ.Τ.Τ. υπάρχει ένας θάλαμος, που έχει αποκληθεί «ουράνος». Εκεί μέσα, ταξινομούνται κάθε χρόνο οι επιστολές και τα κάρτ-ποστάλ, που απευθύνονται στον «μπαμπά Νοέλ». Τον επόμενο χρόνο, προτού αρχίσει η καινούργια έσοδος, τα καίνε... Αυτό απαιτεί η παράδοση. Τα γραμμάτια αυτά και τα κάρτ-ποστάλ ξεπερνούν κάθε χρόνο τις 300.000.

Ο «μπαμπά Νοέλ» των δυτικών, που αντίστοιχεί στο δικό μας «Άη Βασίλη», γεννήθηκε από ένα εγκλημα κι από μία σβάβα σάπτη. Σύμφωνα με την παράδοση, το έτος 302, ένας Γερμανός χασάπης, έφαγε τρία μικρά παιδιά για να πουλήσει το κρέας τους. Ο «Άγιος Νικόλαος», όμως, έτρεξε στο χασάπικο του και άναψε την σιγή, να προσφέρει στους επεκταμένους ή συνήθισαν να προσφέρουν οι γονείς δώρα στα παιδιά τους στη γιορτή του Άγιου, δηλαδή στις 6 Δεκεμβρίου.

Αλλ' υπήρχε μία παλαιότερη συνήθεια: να δίνουν οι γονείς δώρα στα παιδιά τους την ημέρα της γεννήσεώς του Χριστού, δηλαδή στις 25 Δεκεμβρίου. Οι γονείς, λοιπόν, που δεν μπορούσαν ν' ανθίσουν στο διπλό αυτό βάρος, σκέφτηκαν να συγχωνεύσουν τις δύο γιορτές και δημιούργησαν ένα φανταστικό πρόσωπο, τον μπαμπά Νοέλ, που γιορτάζεται στο Δεκέμβριο. Έτσι, οι γονείς που δίνουν στα παιδιά τους δώρα στις 6 Δεκεμβρίου δεν υποχρεούνται να τους ξεναδάσουν τα Χριστούγεννα και κείνοι που δεν τους δίνουν στις 6 Δεκεμβρίου τα παρηγορούν με την υπόσχεση πως θα τους δώσουν τα Χριστούγεννα.

Οι Αμερικανοί ανταλλάσσουν κάρτες τα Χριστούγεννα. Αυτές οι κάρτες στέλνονται σε γνωστούς και άγνωστους. Φαίνεται, μάλιστα, πως εκείνες που προκαλούν μεγαλύτερη ευχαρίστηση είναι οι προερχόμενες από ανθρώπους τελείως άγνωστους. Οι τηλεφωνικοί κατ'άλογον και διάφοροι δόνητοι περιέχουν ευτυχίες, σωρεία από δώρα. Έτσι δεν είναι κανείς παρά τη δυσχέρεια να διαλέξει τους ανθρώπους, στους οποίους θέλει να κάνει την εκπληξη μιας ευχής.

Κερδοσκοπικοί λόγοι επέβαλαν, εξ άλλου, μία άλλη συνήθεια στην Αμερική. Τα Χριστούγεννα δεν κάνουν μόνον οι γονείς δώρα στα παιδιά τους. Είναι υποχρεωτικά επίσης τα δώρα μεταξύ φίλων. Αλλ' η συνήθεια αποκλείει τα χρηματικά δώρα. Το αντικείμενο που θα χάριζε κανείς στους φίλους του πρέπει να μην τους χρησιμεύει σε τίποτε. Μπορείτε π.χ. να χαρίσετε σ' έναν άνθρωπο που δεν καννίζει μία πίπα ή σε μία νέα ένα ζευγάρι άνδρικές τράντες. Αλλά δεν θα χαρίσετε ποτέ στον πρώτο μία γραβάτα και στη δεύτερη ένα μαντήλι για το λαιμό. Από τις 27 ως τις 31 Δεκεμβρίου γίνεται, λοιπόν, η ανταλλαγή των αχρήστων αντικειμένων στα καταστήματα από όπου αγοράσθηκαν. Αλλά τα καταστήματα δίνουν πράγματα πολύ μικρότερης αξίας. Έτσι ωφελούνται από τη διαφορά, εκτός, βέβαια, από το αρχικό κέρδος τους.

Στη Σοβιετική Ρωσία, ο μπαμπά Νοέλ έχει αντικατασταθεί από τον Χιονάνθρωπο. Ο «μικρός πατερούλης», όπως τον αποκαλούν, δεν διαφέρει στη μορφή και στο ντύσιμο από τον δικό μας Άη Βασίλη. Κάθε χρόνο, ανήμερα των Χριστουγέννων, χιλιάδες παιδιά συγκεντρώνονται στον Οίκο των Συνδικάτων, στη Μόσχα, που είναι στολισμένος με έλατα. Τα υποδέχεται εκεί ένας γιγαντοσώμος Χιονάνθρωπος, που φορεί ένα βαρύντο παλτό από βίβιν και τους μοιράζει παιχνίδια και γλυκά.

Στην Αυστραλία, τα Χριστούγεννα πέφτουν μέσα στα κυνικά καυμάτα του καλοκαιριού. Μ' όλο που η ζέση είναι αφορητή, ο μπαμπά Νοέλ εμφανίζεται τυλιγμένος με γουναρικά. Ταρανδοί σερβούν το έλκυθρο του. Οι μικροί Αυστραλοί, που αντιστοιχούν τι πράγμα είναι το χιονό, τον βλέπουν σαν εξωτικό πρόσωπο.

Στην Αθήνα, εξ άλλου, ο μπαμπά-Νοέλ λέγεται Παππούς Μπενι-Μπενι. Φορεί ένα πλατύγυρο καπέλο στολισμένο με κλαδιά και χορεύει έναν κροισινογυμναστικό χορό της κοιλιάς. Αλλά δεν πηγαίνει δώρα στα παιδιά. Οι μικροί Αθηναίοι, τουναντίον, του χαρίζουν γλυκά και διάφορα σιρόπια.

— Μην φοβάσαι για τη σκάλα, Έλενίτσα μου...
Εδώ είμαι εγώ!... (Του Αρχέλαου)

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Απόψε, αγάπη μου, γεννιέται ο Χριστός
κι' αν μέσ' τη Γη το Μίσος έγινε σατράπης,
εγώ σε Κείνον μένω πάντα μου πιστός
πουναι Θεός Ειρήνης και Αγάπης.

Στο περιθώριο τις άλλες μέρες ζώ,
νοιώθω σαν ξένος στην πεζή την εποχή μου,
μ' αυτό το βράδυ πνίγει κάθε τι πεζό
κι' έτσι απόψε θα γιορτάσει κι' η ψυχή μου.

Ελα, μωρό μου, να γιορτάσουμε μαζί!
Εχω γι' αυτό μέσ' την καρδιά λαχτάρα τόση!
Να βρούμε κάποιο την Αγάπη μας αν ζή
κι' αν δεν την έχουν οι άνθρωποι σκοτώσει...

Κύττα στους δρόμους πόσα φώτα, τί βοή;
Ενα κλωνάρι από τ' γκι, μικρή μου, κοψέ,
Ζούμε μικρά σκεδόν ολοκληρη ζωή
για να περάσουμε τρεις νύχτες σαν κι' απόψε!...

Ενα δεντράκι να μου φτιάξεις φτωχικό
με λίγ' έλκ' κι' όμως χαρούμενα στολίδια
και στο μικρό μας το σπίτικι το γλυκό
να ξεχαστούμε, σαν παιδιά, με τα παιχνίδια...

Να πούμε άστεια και να πιούμε ένα ποτό,
να να μεθύσουμε, αγάπη μου, μ' έλπίδες
κι' ένα γελάκι σου ν' ακούσω τρανταχτό...
Της λύπης είν' τόσο βαρείες οι αλυσίδες!

Μου τώπες κάποτε, θυμάμαι, σοβαρά:
— Έχω οντίδες απ' την πίκρα κι' απ' τη σκέψη!...
Γι' αυτό δάκνοσ' απόψε από χαρά,
και το μαντήλι σου ή Χάρα να στο μουνόκνην.

Είπε δική μας, πιστέψ' το, ή Ζωή,
και σ' ώμοφαινει των μαλλιών σου ή πλατίνα!
Σ' εκλιπαρώ! Μην το σκεπτής, πως το πρωί,
θα ξεναοχίσω μία πανάθλια ρουτίνα...

Θέλω απόψε με το ζόρι να χαρής,
θέλω το μέλλον με κουράγιο ν' αγναντέψης
και να γελάς όσο μπορείς! Όσο μπορείς!
και της έλπίδας την ψευτιά να την πιστέψης!

Κύττα στους δρόμους πόσα φώτα! Τί βοή!
Ενα κλωνάρι από τ' γκι, μικρή μου, κοψέ.
Ζούμε μικρά σκεδόν ολοκληρη ζωή,
για να περάσουμε τρεις νύχτες σαν κι' απόψε!

ΕΥ.

Ισινίες από παιδιά ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Πώς γυρίζουν τα φίλμ τους οι
μαθητάκι των σχολείων στην
Αγγλία

Ένα από τα πιο σοβαρά προβλήματα που υπάρχουν στις χώρες που λειτουργούν κινηματογράφοι είναι και το τι έργα πρέπει να βλέπουν τα παιδιά. Πάνω στο θέμα αυτό έχουν γίνει μεγάλες έρευνες, πολλές συσκέψεις και ατέλειωτες συζητήσεις. Πρέπει τα παιδιά να πηγαίνουν στους κινηματογράφους; ρωτάν οι επιστήμονες. Οι παιδαγωγοί, οι γονείς, και, αν πρέπει, ποιά είναι τα έργα που μπορούν να βλέπουν;

Και στα δύο αυτά ερωτήματα δεν είναι ακόμη δυνατόν να δοθεί μία θετική απάντηση. Οι Αγγλοι όμως φαίνεται ότι βρήκαν τη λύση και βλέπουν τα παιδιά—τουλάχιστον πρέπει να βλέπουν—τα παιδιά στον κινηματογράφο—ή τουλάχιστον έναν από τα έργα που θα βοηθήσει στη λύση του προβλήματος.

Σκεπτόντας από τη σκέψη ότι όλα τα κινηματογραφικά έργα είναι φτιαγμένα από μεγάλους, με σκοπό να τα βλέπουν οι μεγάλοι, οι Αγγλοι παιδαγωγοί σκέφθηκαν να βάλουν τα παιδιά να γυρίζουν μόνο τους τα έργα που τους άρεσαν.

Έτσι ο «Συνδεσμός των Καθηγητών του Κινηματογράφου» προμήθευσε στους μαθητές των διαφόρων σχολείων της Αγγλίας μικρές κινηματογραφικές μηχανές λήψεως των 16 χιλιοστομέτρων και μία ωρισμένη ποσότητα άρνητικού φίλμ. Η υπόλοιπη εργασία για το γύρισμα της ταινίας, αφήνεται στους ανήλικους μαθητές.

Οι μαθητάκι είναι εκείνοι που διαλέγουν το σενάριο και δεν είναι σπάνιος ο φορές που το φτιάχνουν μόνοι τους. Σκηνοθέτες, ηθοποιοί και τεχνικοί εξ άλλου, είναι πάντα οι μαθητάκι, που μπορούν να ζητήσουν τη συμβουλή των μελών του αγγλικού Ινστιτούτου Κινηματογράφου. Αυτό όμως δεν γίνεται συχνά, γιατί οι μικροί Αγγλοι τα καταφέρνουν αρκετά καλά μόνοι τους στην παραγωγή των ταινιών τους.

Για στούντιο χρησιμεύουν τα πιο άπιαστα μέρη, συνήθως όμως είναι τα μέρη όπου παίζουν οι μαθητάκι ή οι αίδου-σες και η αλήθεια του σχολείου τους. Το γύρισμα γίνεται τις Κυριακές, τις γιορτές, ακόμη και τις ώρες του διαλείμματος. Τα κεφάλια που χρειάζονται είναι ελάχιστα, μια και οι ηθοποιοί και οι τεχνικοί είναι μαθητάκι, που εργάζονται θελοσυνχα. Ένα φίλμ συνήθως στοιχίζει τεσσάρους χάρτινες λίρες, που εξοικονομούνται από διάφορα κονδύλια για την εκπαίδευση. Σε πολλές περιπτώσεις, οι καθηγητάκι και οι μαθητάκι προσφέρουν οι ίδιοι χρήματα για τις ταινίες.

Τα έργα αυτά, που δεν διαρκούν και πολύ, είναι μικρά επεισόδια και προβάλλονται σε κινηματογράφους αποκλειστικά για μικρά παιδιά. Στέλνονται επίσης και στα σχολεία, όπου μπορούν να προβληθούν εύκολα. Φυσικά είναι πάντοτε βαθιά και έχουν μεγάλες έλλειψεις. Αλλά οι μικροί Αγγλοι τα υποδέχονται με ένθουσιασμό.

Τι είδους ταινίες λοιπόν, γυρίζουν τα παιδιά; Αξίζει τον κόπο να ριζή κανείς μια ματιά στο πρόγραμμα ενός παιδικού κινηματογράφου που λονδίνο, από αυτούς που προσβάλλουν έργα μόνο για παιδιά.

Το πρόγραμμα είναι φτιαγμένο από πέντε μικρά επεισόδια, όλα γυρισμένα από μαθητάκι αγγλικών σχολείων. Οι υποθέσεις είναι διάφορες, με κάποια προτιμήσις στις περιπετειώδεις. Οι «τολμηρότητες» δεν επιτρέπονται και οι ανήλικοι σκηνοθέτες παρουσιάζουν τις σχέσεις των δύο φύλων από την άδωα πλευρά τους, χωρίς ίχνος έρωτος.

Ένα από τα περιπετειώδη επεισόδια έχει τον τίτλο «Το μυστήριο του Παλιού Μύλου» και έχει γυριστή από τους μαθητάκι ενός σχολείου του Λάνκαστερ. Ο δεκαεπτάχρονος σκηνοθέτης του φανερώσει από την πρώτη στιγμή ποιά είναι οι «κακός άνθρωπος» και βάζει τον καλύτερο μαθητή του σχολείου να τον συλλάβει.

Όλα τα έργα των παιδιών βέβαια δείχνουν καθαρά την επίδραση των συνηθισμένων κινηματογραφικών έργων, που οι μικροί σκηνοθέτες τα αντιγράφουν αρκετά. Παρ' όλα αυτά, έχουν την παραγίδα της αποκλιόκτητος και της αθωότητος και δείχνουν πως σκέπτονται και τι προτιμούν να βλέπουν οι μικροί θεατές του κινηματογράφου.

ΦΑΝΟΥΝ Χριστούγεννα. Οι τρεις μάγοι με τα δώρα πορεύονται προς το σπήλαιο της Βηθλεέμ. Το χριστουγεννιάτικο δέντρο στολίζεται με ασπέρνια αστρα, μπαμπάκι και παιχνίδια, τα τρυφερά αισθήματα της κολαούνης έτοιμάζονται να πλημμυρίσουν για δυο μέρες την καρδιά μας. Τα παιδιά περιμένουν τα δώρα τους και οι μεγάλοι, μέσα στο κύμα της χαράς και των φώτων, αφήνουν το νου τους να ξεαναγορεύσει στα περασμένα και να ξεαναζωογονήσει παλιές εικόνες από χρονιές που έφυγαν και χάθηκαν και δεν θα ξαναβρουν... Μία νύκτα μελαγχολίας απλώνεται σαν ανάλαφρο συννεφάκι μέσα στην ψυχή μας. Είναι η γλυκειά και απαλή θλίψη που φέρουν τα

...σα πέρασαν και που τώρα, και τα καλά και τ' άσχημα, φαντάζουν διωφρα και διασκεδαστικά καθώς προσβάλλουν άχνα μέσα από την διμήλη του χρόνου...

Χριστούγεννα του χίλια έννηκακόσια τόσο. Η πρώτη χρονιά που θάλεγα τα Κάλαντα. Μάχι μόνο. Ένας συνομήλικος συγκάτοχος, ο Γιαννάκης, μουκάνε την πρότασι να συνεταριστούμε. Έγω θάβαζα το πρίγανο κι' εκείνος το τουμπελέκι. Όσα βγάλαμε από μιά. Πρωί-πρωί, την παραμονή, ξεβγάλαμε, ώπλισμένοι με τα μουσικά μας σύργανα. Θυμάμαι που φορούσα μία καινούργια μπέρτα, χρώμα μπλε, φτιαγμένη από ένα παλιό παλτό του πατέρα μου κι' ένα σχολικό καπέλλο με κεραμίδι και κουκουβάγια, δείγμα της σοφίας που δεν απόκτησα ποτέ.

Στην αρχή ήμουν δειλός και φοβισμένος, έλχα το τράκ του πρωτόδουλου στην πόρτα, που χτυπάει πόρτες για να κερδίσει τα πρώτα του χρήματα. Οι πρώτες ανήσεις, μ' έκαναν να δειλιάσω πιο πολύ, κοκκινίζα όταν τους λέγαμε ανά τα πόδια και μας πληροφόρούσαν ότι τους «τάπανα άλλοι». Αλλά μερικές δεκάρες που εισπράξαμε κατόπιν, μούδωσαν θάρρος και με γλύκαναν κι' έπεισα στη δουλειά γεμάτος ένθουσιασμό. Φανταζόμουν τον εαυτό μου να γυρίζει το βράδυ στο σπίτι μ' ένα τσουβάκι λεφτά.

Θυμάμαι... Άλλοι μας απόπειριαν άσχημα. Άλλοι δεν μας άνοιγαν την πόρτα. Άλλοι μας έδιναν τη δεκάρα μόλις φτάναμε στο «χαίρει ή κτίσις όλη» κι' άλλοι περιμέναν να τους τα πούμε μέχρι τον τελευταίο στίχο. Ίσως τ'όχαν για γορή, ίσως ήβελαν να πίσουν τη δεκάρα τους. Περνάγαμε το «χαίρει ή κτίσις» προχωρούσαμε στο «μέ πόσον έρωτώσι» κατόπιν:

Διά Χριστόν ώς ήκουσεν
ό βασιλέφ' ήρώδης

και οι καλοί Χριστιανοί στεκόντουσαν με τεντωμένο αυτί ν' ακούσουν και «τών ποιμένων πίστις» για να ξεσφίξουν τη δεκάρα.

— Πόσα έχουμε πιάσει; με ρώτησε έπειτα από δυο ώρες ο Γιαννάκης.

— Εγώ έκανα τόν ταμία. Μέτρησα την εισπραξι.

— Μιά κι' έδωμήντα.

— Δεν αγοράζουμε έναν κουραμπιέ να φάμε; Αγόρασα ένα και τόν έκοψα σε δυο κομμάτια. Φρόντινα το ένα κομμάτι να είναι πιο μεγάλο από τ' άλλο και πρότεινα και τα δυο στο Γιαννάκη, να πάρη πρώτος, με την ύστερόβουλη σκέψη πως, από φιλότιμο, θα διάλεγε το μικρό και θα μ' άφηνε το μεγάλο. Αλλά ποφ φιλότιμο. Αυτός άρπαξε τη μεγάλη μερίδα κι' εγώ έμεινα με την έλπίδα μονάχα. Ίσως έτυχε, είπα μέσα μου. Κι' όταν άργότερα αγοράσαμε και δεύτερο κουραμπιέ, ξεαναδοκίμασα το πείραμα. Πάλι το μεγάλο βούτηξε. Αποσάφισα, λοιπόν, ν' αλλάζω τακτική. Θα τόν άφηνα να παίρνη αυτός τόν κουραμπιέ και να τόν κόβη. Έτσι θα διάλεγα εγώ το μεγαλύτερο. Αλλά δεν μουκάνε αυτή τη χάρι. Όταν τος είπα «πάρτον έσόν» τόν έκοψε σε δυο άμισα μέρη, κράτησε το μεγαλύτερο και μού πρόσφερε τ' άλλο. (Από τότε πρωτάρχισα να πιάνωμαι κορόιδο...).

— Έπειτα, όμως, άφρησα κατά μέρος ενόγνεις και ύστεροβουλίες κι' έκοβα τούς κουραμπιέδες σε ίσα μέρη.

— Έδώ κάθεται μία θεία μου, μού είπε ο Γιαννάκης και μούδειξε ένα σπίτι.

Η θεία του μάς καλοδέχτηκε και μάς άντάμειψε με δυο μελομακαρόνια και μία δολοκληρη άσπέρνια δρασκή. Ο Γιαννάκης την έβαλε στην τάπητη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Όταν βγήκαμε στο δρόμο του ζήτησα το φράγκο.

— Αυτό είναι δικό μου, δήλωσε με ύψος αδιόλαστο.

— Γιατί; Δεν είμαστε κολλητά;

— Είμαστε, άλλα αυτή είναι θεία μου και το φράγκο τώδωσε για μένα. Ήταν μία από τις πρώτες απογοητεύσεις που δοκίμασα από τούς ανθρώπους. Την κατάπινα. Και τράβηξαμε μετά για μία δική μου θεία. Αυτή, πιο γαλαντόμα, μούδωσε δίφραγκο. Του Γιαννάκη τα μάτια άστράφανε.

— Ξέρεις τι λέω; μού είπε όταν βρεθήκαμε έξω. Να βάλουμε όλη την εισπραξι μαζί. Τι θεία σου, τι θεία μου.

Δέχτηκα, για να δείξω την ανωτερότητα του χαρακτήρα μου. Είχαμε πάρει πιά τόν άέρα της δουλειάς, μπαίναμε σε καφενεία, τρυπάνουμε στα τράμ, ακόμα και στον Ήλεκτρικό του Πειραιώς. Όταν βλέπαμε άλλους άνταγωνιστάς, τούς κυτάζαμε με αντιπάθεια, σαν να μάς έκαναν τον ψωμί από το στόμα. Και θυμάμαι τη ταπεινότητα έννοιωσα κοπανά στην αγορά, όταν είδα μία ομάδα από πεντέξη μαντράχαλους με μουστάκια, που κρατούσαν ένα μεγάλο ψεύτικο πολεμικό καράβι, με το ένδοξο όνομα «ΑΒΕΡΩΦ», κι' έλεγαν τα Κάλαντα και μάζευσαν πενηνταράκια και φράγκα. Σοβαρή επιχείρησι. Έμεις τούς ακολουθήσαμε για λίγο βουβόι και μαζεμένοι, τούς θαυμάζαμε και τούς ζηλεύαμε. Και θυμάμαι που είπα στο συνεταίρο μου:

— Πότε θα μεγαλώσουμε κι' έμεις, βρέ Γιαννάκη, να λέμε τα Κάλαντα με τέτοιον καράβι;

Αυτή ήταν η φιλοδοξία μου εκείνη την ημέρα. Μία φιλοδοξία που έμεινε άπραγματοποιητή, όπως και τόσες άλλες...

Χριστούγεννα του 1942. Όσο κι' αν θέλωμε να τα σβύσουμε από τα πρακτικά της μνήμης μας, προσβάλλουν κι' αυτά, στολισμένα μ' ένα μπουκέτο λαχανιδες, για να ζήτησουν μία θέση στην ιστορία μας. Μά και γιατί να τα ξεχάσουμε; Μιά που καταφέραμε να ζήσουμε, ως έρχεται κάπου—κάπου ή ανάνησι τούς να μάς εύφραϊν την ψυχή.

...Άδεια τα μπακάκια, άδεια τα χασάπικα, άδεια οι φούρνοι, άδεια τα μαγείρικα, άδεια τα ντουλάπια, άδεια τα στομάχια. Παραμονή της μεγάλης γιορτής και είχαμε καθήσει στο τραπέζι για να φάμε τούς ρεβιθοκεφτέδες που είχε έτοιμάσει ή μητέρα. Έλειπε ο ένας από τ' αδέρφια. «Ήθελε στερημένος, κουκουλωμένος στο παλτό του και με μία έκφρασι συνομισητική». Έκλεισε την πόρτα και είπε σε τόνό εμπιστευτικό:

— Αν τόν βρήτε τι έχω έδώ από μέσα!

Κι' έδειξε ένα μέρος του παλτού του, που φούσκωνε.

— Κονέναν ασύρμητο;

— Όχι! Αυτό!

Και τράβηξε ένα δέμα και τ' άνοιξε και μάς άποκάλυψε μία κόττα σφαγμένη. Τα μάτια μας θάμπωσαν.

— Που τη βρήκες μωρέ;

— Τι σάς νοιάζει;

Τη θαυμάσαμε, την ψηλαφήσαμε, τη μυρίσαμε, τη λιγοφύσαμε.

— Αβρίο θά γίγη σούπα αούγολέμονο! άποφάσισε ο κομιστής της κόττας.

— Με τί; ρώτησε ή μητέρα.

— Μ' αυτά. Όριστε τόν ρύζι, όριστε και δυο αυγά!

Κι' έδωλε από τις πιάτες που τα ύλικά. Η μητέρα παραλάβε την κόττα και την έκρυψε. Το ίδιο και τόν ρύζι και τ' αυγά. Και όλοι περιμέναμε με λαχτάρα την αυριανή μεγάλη μέρα της πανδαισίας.

Ένδεκα και μισή, πρωί. Καθόμαστε όλοι στο χάλ κι' άπολισμένους το σπάνιο, για την εποχή, άρμα που ξεχυνόταν από τις χαραμάδες κι' άπλωνε ένα αναψιγμένο εύτυχια μέσα μας. Κουθενιάσαμε για χίλια δυο παγάκια, μά το μυαλό μας ήταν εκεί. Η μητέρα βρισκόταν στην κουζίνα, άποσχολημένη με τη δουλειά της. Σε μία στιγμή ήρθε στο χάλ για να μάς πη την δρεκτική της είδοποιήσι:

— Σε πέντε λεπτά θά ρίξω τόν ρύζι!

Έκείνη ακριβώς τη στιγμή άκούγεται ένας φοβερός μεταλλικός θόρυβος, που κράτησε τρία δευτερόλεπτα.

— Έπεσε τόν κοπάκι τόν τέντζερη, λέει ή μητέρα και πάει άνήσυχη στην κουζίνα.

Κι' άμέσως άκούμε τη φωνή της, γεμάτη σπαρτακτική άπόγνωση:

— Πάει ή κόττα!

Τρέχουμε.

— Τι έγινε;

— Ο Κλέφτης! λέει ή μητέρα. Τρύπωσε από τόν μισανιστό παράθυρο και την άρπαξε!

«Κλέφτης» ήταν ένας θρασύτατος κανελιάς γάτος με κυβικό κεφάλι, ο φόβος και ο τρόμος της γειτονιάς. Όνομα και πρῶμα. Τρύπωνε μέσα σε κουζίνες, άρπαζε δ.τι φαγητό μού έβρισκε και χανόταν. Ούτε φωτιά φοβόταν, ούτε σκυπόδεύλο, ούτε σκύλο, ούτε άνθρωπο. Ακόμα και γιουλόπια κατ'άφηνε ν' άνοιγνι. Γι' αυτό τόν είχαν βγάλει «Κλέφτης» κι' άνάρρεαν με τρώμα τα καταθώρια του. Και τώρα είχε έρθει ή σειρά μας. Για πότε χάθηκε στην κουζίνα. Ξεσκίπασε τόν πέντζερη, άσπασε την κόττα και χάθηκε, ούτε μπουδός να τόν βάλι ο νους μας.

— Μά τόν είδατε; ρώτησα.

— Τόν ήπρε τόν μάτι μου που πήδησε στη μάντρα, με την κόττα στο στόμα.

— Κι' έσθ καμένη μαμά! Τι σου ήρθε ν' άφισης τόν πορσούρο άνοιχτό;

— Τ' άνοιξα για να φύγη ή κόττα από τὰ κάρδουνα. Που να φαντασθώ ότι για μία στιγμή ποφ βγήκα, θάμπαυε ο Κλέφτης!

Φανερό πως παραδοκώσε την ευκαιρία, σίγουρος πως θα την εύρισκε. Οι γάτες είναι να πιάσει υπομονητικά ζωά. Ο γάδαρος έρχεται δεύτερος.

Και δεν φοβήθηκε ο άσπρας να μη ζηματιστεί! Είπε ο ένας αδερφός μου.

Φοβάται τίποτα αυτός; Και σ' άναμένα κάρδουνα μπαίνει, άμα είνε να βρή φαί...

Νάτος! Νάτος! ο άσπρος! Είπε ο άλλος αδερφός μου, που είχε φέρει την κόττα και μ' έδειξε ένα σημείο από το παράθυρο.

Πήγαμε όλοι εκεί. Και είδαμε τον κακούργο. Ο Κλέφτης είχε άναβει στα ψηλά κεραμίδια του γειτονικού σπιτιού και ξεκοκκάλιζε ήσυχα-ήσυχα την κόττα. Κάπου-κάπου, μ' έριχνε κι' ένα βλέμμα, γεμάτο σαρκασμό και εירו-νεία και ξανάπιανε τη δουλειά του. Μιά οικογένεια δολοκλήρη στεκόταν στο άνοιχτό παράθυρο και παρακολουθούσε σιωπηλά το πλούσιο γεύμα του Κλέφτη, μέχρι που αυτός ο άτιμος τελείωσε κι' άρχισε να γλύφεται.

Τυχρό ήτανε! Είπε φιλοσοφικά η μητέρα. Τούλάχιστον μ' άσ' μένει η σούπα. Όσο νάναι, θάχη τη μυρωδιά της κόττας.

Το γεύμα μ' άσ' ήτανε πολύ μεγαλύτερο, παρ' όλο που το στολάσαμε με άστεία και προσπαθούσαμε να ριζώμε το ζήτημα στο καλαμπούρι. Ήτανε, όμως, να σούρθουν δάκρυα στα μάτια.

Αυτό θ' άσ' μου το πληρώσει! Είπε με άγονάκησι ο αδερφός, που ποιος ξέρει με τί θυσίες, είχε οικονομήσει την κόττα.

Άλλα τον πρόφτασε άλλος. Μιά βδομάδα αργότερα, ο Κλέφτης πληρώσε όλα του τα έγκληματα. Τον πιάσανε και τον κρεμάσανε, σ' ειδική τελετή, από μιά ταράτσα. Το μεγάλο νέο διαδόθηκε και όλη η γειτονιά, που ζούσε με την τρομερή του άπειλή, ήσυχασε πιά. Τον λυπήθηκα τον καυμένο. Τι νάκανε; Ήθελε να ζήσει κι' αυτός...

Χριστούγεννα του 1947. Όλοι χαρούμενοι κι' εγώ λυπημένος. Κάτι τέτοιες μεγάλες μέρες, βλέπεις στους φωτισμένους δρόμους ζευγάρια πιασμένα τρυφερά από το χέρι και νοιώθεις μιά πικρή ολίγη στην καρδιά, όταν δεν έχεις κι' εσύ δίπλα σου ένα άπαλο χεράκι να το σφιγείς στο δικό σου. Και θυμάσαι περασμένους καιρούς, που αυτό το χεράκι δεν σούλειπε κι' ούτε η ζεστή φωνούλα που σού ψιθύριζε χαριτωμένες άνοησίες κι' ούτε το γλυκό χαμόγελο που άναποκρινόταν στο δικό σου.

Όλ' αυτά, φωνούλες, χεράκια και χαμόγελα, έφυγαν! ή τ' άφησαν να φύγουν και τώρα που τα στερήθηκες, τ' άποζητίας και λυπάσαι που δεν τ' άστειλες κοντά σου και σ' πνίγει η στεναλγία. "Ερχονται και πρέπει ναρχύνεται κι' αυτές οι άδειες μέρες, γιά να εκτιμάς τις ευτυχίες που έχασες. Κι' άναρωτιέσαι:

Τι νά γίνονται τάχα; Πού νάναι σήμερα, αυτή την ώρα, σ' ποιόν χαμογελούν, ποιόν σκέπτονται; Κι' έμένα με θυμούνται;

Ίσως νά σ' θυμούνται, μ' άσ' δεν θά το μάθης ποτέ... Και περνάς, μ' αυτές τις θλιμμένες νοσταλγίες, τις δυο μέρες της γιορτής και ξαναπέφτεις στη ρουτίνα της καθημερινής ζωής και ξαναβρίσκεις τον εαυτό σου. Άλλα μπορεί και όχι. Μπορεί, όταν π' άσ' τη Τρίτη στο γραφείο σου, νά σ' περιμένει ένα γράμμα από τ' άπερασμένα.

Έχετε μιά κάρτα, μού λέει η Μαρίτσα, ή συμπάθητική και καλκαρδή κοπέλα του γραφείου.

Άνοιγ' το φακέλλάκι, μ' πνίγει η συγκίνηση.

Από τ' ένα μέρος: "ΝΤΟΡΑ Μ...". Κι' από τ' άλλο, μ' ψιλά καλλιγραφικά γράμματα: "Σου εύχομαι καλά Χριστούγεννα. Νόρσας". Και τ' ό κρ' μ' μιά περιποιημένη ούρα, τάν βόστρυχος καστα-νών μαλλιών.

Μέ θυμήθηκε η καυμένη! "Ε-πειτα από δέκα μήνες που χωρίσαμε.

Μ' άσ' δεν θέλει ρώτημα. Αυτή η κάρτα, που έρχεται τ' όσον καιρό ύστερα από ένα δραματικό χωρισμό, φανερώνει την έπιθυμία νά ξανα-

δέσουμε τη σπασμένη κλωστή. Φανερώνει πως θυσιάζει τον άπιστευ-το έκενον έγωισμό της, γιάτ' μ' άγαπά και δέν μ' όρέσει νά πνίξη το άίσθημα που ένιωθε γιά μένα. Και μού ρίχνει το σκονί, μ' μιά τυπική - ήθελέν - χριστουγεννιά-τική κάρτα, νά το πιάσω από την άλλη άκρη και νά ξανασιμώμε. Κι' άλλο που δέν θέλω, γιάτ' τη Ντόρα καταλαβαίνω πως την άγαπώ άκόμα, πρό πάντων τώρα που δέν έχω καμμιάν άλλη.

"Ας περάση όμως ή σημερινή μέρα, νά δείξουμε και λίγη αξιο-πρέπεια. Την Τετάρτη το άπόγευ-μα, την περιμένω έξω από το γραφείο της. Νά τη που βγαίνει κι' είναι όμορφη όσο ποτέ. Τί εύ-τυχισμένος που είμαι.

Ντόρα! Σαφνιάζεται και σουφρώνει τά φρύδια της.

Μπα! Καλησπέρα. Τι γίνε-σαι;

Ντόρα, της λέω, αυτό που έκανες ήταν πολύ εύγενικό και πολύ συγκινητικό. Δέν φαντάζεσαι τί χαρά μούδωσες.

Ποιό; ρωτάει, άπορημένη τάχα.

Νά, ή χριστουγεννιάτικη κάρτα που μούστειλες. Σήμερα την πήρα.

Εγώ, χριστουγεννιάτικη κάρ-τα; Μήπως κάνεις λάθος;

Της δείχνω την κάρτα. Την παίρνει, την κυττάζει, σκέπτεται λίγο και βάζει τά γέλια.

Μά αυτή σου την έστειλα πέτσι τά Χριστούγεννα.

Ντόρα, μίλα καλά!

Μά ναι, χρυσέ μου. Τη θυ-μάμαι καλά! Κι' άφού πέτος δέν σούστειλα κάρτα - και γιάτ' νά σου στείλω, έξ' άλλου; - είναι ή περσινή. Γιά θυμήσου κι' εσύ. Πέτσι πήρες κάρτα μου;

Εξ' ας τ' ό μνημονικό μου:

"Όχι...

Και σου την έδωσαν τώρα;

Ναι!

Ασμπρή όδ' άναισι έχετε στο γραφείο σας. Συγχαρητήρια!

Και δηλαδή... Έστω κι' έ-τσι... ή καθυστέρηση ίσως είναι μιά εύκαιρία που μ' άσ' δίνει ή μοίρα.

Μην προχωρής άλλο, χρυσέ μου. Είμαι άραδωνισμένη!

Και μούδειξε τη βέρα που φο-ρούσε:

Γειά σου και καλή πρωτο-χρονιά!

Και ξανάδαλε τά γέλια. Τότε σκέφτηκε εκείνο που έπρεπε νά εί-γα σκεφτή π' ό νωρίς. "Η Μασόιτσα είναι πολύ καλή στη δουλειά της, αλλά ένει μιά κακή συνήθεια: Τά γράμματα πούρνονται, τά κατα-χωνιάζει σ' ένα μεγάλο συρτάρι και τά μοιράζει όποτε της κάνει κέλι, ή όποτε δέν χωσούν άλλα. Και όχι όλα. "Όσα φτάνουν γιά νά δειάση ο τόπος, φαίνονται, λοι-πόν, πως, μετά τά Χριστούγεννα, έκανε ξεκαθάρισμα και διανομή! "Άκουσε όσα έπρεπε ν' άκούση.

"Όστε ήταν από πέτσι; Τι άστειο!...

Κι' έβαλε κι' αυτή τά γέλια, της άνηκε πολύ άστείο τό δοά-μα μου. "Ετσι φαίνονται όλα τά ξένα δοάματα. Κι' έτσι μού φαί-νεται κι' έμένα, τώρα που τό θυ-μάμαι, έπειτα από τόσα χρόνια...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

•••

"Ένα πετράδι στην έρημο

Μπορείτε νά φαντασθήτε πόσο δύ-σκολο είναι νά βρεθ' ένα πετράδι, μικρότερο άπ' τό κεφάλι ενός σπιρίτου, χαμένο σ' μιά έρημη έκ-ταση 60 μιλίων! Οι πιθανότητες εί-ναι 1 στα 150 δισεκατομμύρια! Κι' όμως, έπιχείρησαν κάποιοι αύ-τό τόν άθλο, στη Νοτιοδυτική "Α-φρική, κι' έπέτυχαν τελικά.

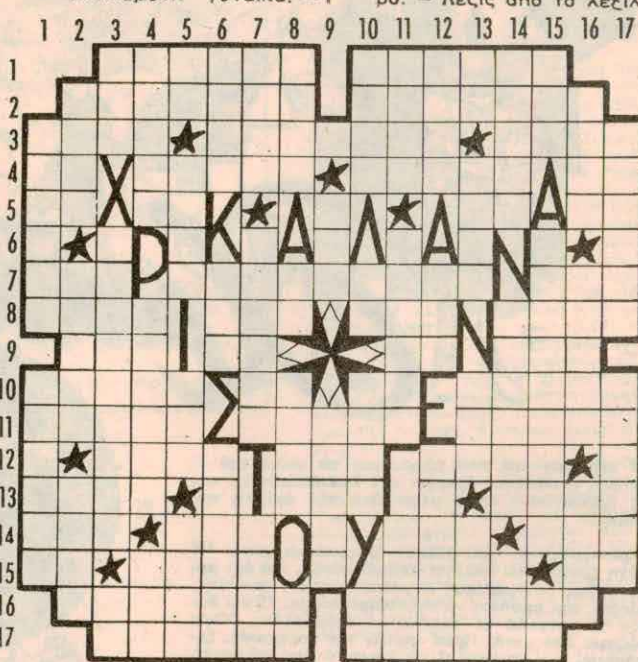
Τό χαμένο πετράδι προερχόταν άπ' τό δακτυλίδι κάποιας κυρίας Πρίσλλα Γουάιμαν, που είχε έπι-σκεφθ' αυτή τη έρημο. "Η ίδιο-κτήριά του ύποσχέθηκε μεγάλη άμοιβή σ' όποιον θά τό βρούκε, γιά-τί ήταν πολύτιμο ένθύμιο γι' αύ-τήν. "Άλλ' οι έρευνες έμειναν άκαρ-πες, έπί 9 μήνες. "Υστερα, ένας ταξιδιώτης βρήκε, έντελώς τυχαία, τό περιζήτητο πετράδι και πήρε την άμοιβή.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 516

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Ήγουμένη με πολλά σκάν-δαλα στο ένεργητικό της. - "Οδήγησε τους Μάγους.
- 2 Άρχαία θεά. - "Επιδάλλει σιωπή με τρόπο κάθε άλλο παρά εύγενικό.
- 3 Θυμίζει κατοχή. - Μονοκόμ-ματος. - Ζούν και κινούν-ται.
- 4 Έκατό τετραγωνικά μέτρα. - Ηλικιωμένη γυναίκα. -

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

- Μουσικές συνθέσεις. - Ά-ναφορική άντωνυμία.
- 5 Θεός των Αιγυπτίων. - "Ομό-πλα φωνήεντα. - Άπλώνει διαταγμό. - Συμφωνών.
- 7 "Επώνυμον γνωστού στάρ-τού Χόλλυγουντ. - "Επώνυ-μία του Χριστού. - Σχετι-ζεται με τη σταφίδα μας.
- 8 Εύχάριστο άεράκι. - Τρο-πικό έπίρρημα. - Διεθνές όχημα. - Τό νερό του δέν πνίγεται.
- 9 "Επώνυμο μιάς των πλουσι-ωτέρων οικογενειών του τό-που. - Άνεστραμμένο άρ-θρο. - Νότα. - Κομψότης.
- 10 Τό κατώτερο μέρος. - "Υ-παρξίς. - Άρθρο. - Σφαί-ρα όπλου.
- 11 Άνάξια λόγου. - Άπαραί-τητα γιά νά ταξιδέψη κα-νείς. - Πόλις της Μ. "Α-σίας.
- 12 "Ο συνθέτης της «Μινιόν». - Ειδόσεις. - Άρχη συμπε-ράσματος.
- 13 Τόπος προσευχής. - "Υπε-ρήφανο ζωό. - Τόπος βο-σκής.
- 14 Τό πρώτο φώς της ήμέρας. - "Επώνυμον Γερμανού μυ-θιστοριογράφου. - Άγγλος συγγραφέας. - Κτητική άν-τωνυμία.
- 15 Στο άλφάβητο έχουν την αντίθετη σειρά. - Σκουπί-ζω. - Μακρινός πρόγονος όλων μας. - "Εμφαντικόν μόριον (άρχ.).
- 16 Συνοδεύει τις καταγίδες. - Άφθονούν στα νεκροτα-φεία.
- 17 Εκεί ζούσε ή "Ηρώ. - Νε-κρώνει την άγορά.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Γερμάτα κέφι. - Βουνό της "Αττικής.
- 2 Γίνονται άπ' όλους εύχαρί-στους δεκτό. - Τις ανταλ-λάσομε τις ήμέρες αυτές (αίτιατ.). - Φρούτα άκατάλ-ληλα γιά φάγωμα.
- 3 Χρονικό διάστημα. - Άκα-

- τάσχετος. - "Ομοία σύμ-φωνα.
- 4 Άνόθευτα. - Παράνομος. - Πρόθεσις και άρθρο.
- 5 "Επώνυμον "Ασιάτου κυβερ-νήτη. - Άκρωτήριο της Πε-λοποννήσου. - Μπαρμπας των "Αμερικάνων. - όρέν-τερικ. ... στάρ του Χόλλυ-γουντ.
- 6 Δέντρο που άγαπά τό νε-ρό. - Λέξις από τό λεξιλό-γιο των μωρών. - Βιβλικό βουνό.
- 7 Έχει νόστιμο κρέας. - Συ-στατικό του άτμοσφαιρικού άέρος. - όρέσκο.
- 8 Παραυρέθηκε στην άφίξί μας στον κόσμο. - Τροπικό έπίρρημα. - "Ηρώς του Ζο-λό. - Άναφορική άντωνυ-μία.
- 9 Στοιχείον της φύσεως. - Βροχή.
- 10 Κατοικείται από κιτρινούς. - Προτρέπει. - Χωρίς νά έ-ξαιρεθ' καμμία. - Δυό σύμ-φωνα από τη Μέκκα.
- 11 Άποτέλεσμα ποδοσφαιρι-κού μάτς. - Μουσικά όργα-να. - "Επώνυμον Γάλλου ζω-γράφου του περασμένου αί-ωνος.
- 12 Σταχτοδοχείο. - Διπλοαία-ζεται στο ξεπουλήμα. -Θέ-λησε νά σκότωση τον Χρι-στό.
- 13 Συνεχόμενα από άλφάβητο. - Μικρός προφήτης. - Μο-νάς της ηλεκτρολογίας. - Τό πιο γλυκό όνομα.
- 14 "Ιδια. - Μ' άσ' εξασφαλίζει χρήματα. - Όρος στο σκάκι.
- 15 Ξενική άρνησις. - Άνακά-λυψε ότι ή Γ' κινείται. - Άρχή έρωτήσεως.
- 16 Δέν λείπει άπ' τό τηλεγρα-φήματα. - "Υπερβολικά τολ-μηρά. - "Εύγchronη θεά.
- 17 Νηοτικός. - Γοητεία.

ΝΙΚΟΣ ΟΛΘΡΟΣ

"Η λύσις του 515

στή σελ. 98

•••

"Άνοιξε τό στομάχι του

Είναι αμφίβολο άν ύπάρχη άν-θρωπος με τόσο θάρρος και τέ-τοια στοική άντοχή στον πόνο, σάν ένα Ιθαγενή του Μπουλαβά-γιο (Νότιος Ρωβεία). "Επειδή πονούσε συνεχώς τό στομάχι του, ο μαύρος αυτός πήρε ένα μαχαί-ρι... και τ' άνοιξε, γιά νά "ή-τι είχε μέσα! Τώρα νοσηλεύεται στο νοσοκομείο...

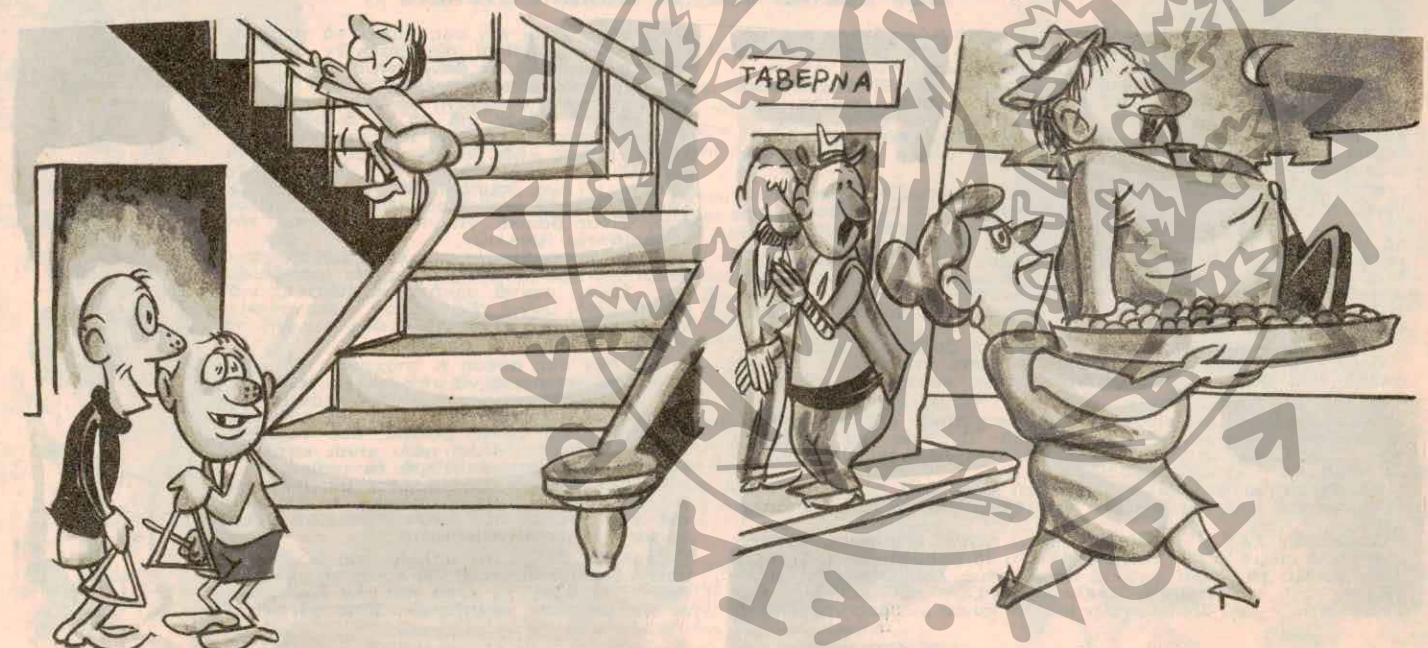
— Καλημέρα σας!... Χρόνια πολλά!... "Ο,τι έχετε ευχαρί-στησι γιά τόν δημιουργό της εύ-τυχίας σας!...

— Τετό, τά ψώνια και τά μάτια σου!...

— Μπαμπά!... Σ' έζητουν τρεις μάγει με τά δώρα!...

— Είσαι βεβαία. Εύα μου, ότι έδώ πουλάνε... γαλοπούλες;...

— Έν τάξει, Λούλη, πάμε! "Ερχεται ό εισπράκτερας μας!...

— "Ασχημα την έχει ό Θωμάς!... Θά τόν φάν ή γυ-ναίκα του, άντι γιά τη γαλοπούλα, που μ' άσ' έφερε!...

Έκείνος που σ' ας φιλάει, σ' ας βλέπει από πολύ κοντά και διακρίνει ευκολότερα κάθε ατέλεια του προσώπου σας...

των χειλιών σας. Μπορείτε να γυμνάσετε τα χείλη σας, ανοιγοκλείνοντας το στόμα σας πολλές φορές.

Μάθετε να βάζετε το κραγιόνι μ' ένα πινελλάκι, με προσοχή ώστε να ακολουθήτε πιστά τη φυσική γραμμή της άφύσικα παχιά χείλη, καθώς και τα οχεδιασμένα σε σχήμα καρδιάς, είναι όχι μόνον άσχημα αλλά και ντεμοντέ.

Σας συνιστούμε νάχετε μία σειρά από κραγιόνια διαφόρων αποχρώσεων, το λιγότερο τέσσερα: ροζ, κόκκινο γνήσιο, κοραλί και φουξία για το βράδυ. Μη σκηματίζετε ένα παχύ στρώμα στα χείλια σας, προσθέτοντας κάθε φορά καινούργιο κραγιόνι πάνω απ' το προηγούμενο. Και προσέχετε πολύ να μη βράφονται και τα δόντια σας.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ.— Το χαμόγελό σας πρέπει να ξεσκεπάσει δόντια τέλεια, σαν μαργαριτάρια. Κι' αυτό είναι εύκολο, αν επισκεπτεσθε τακτικά τον οδοντογιάτρο σας. Θροντίστε εξ άλλου να μη λείπουν απ' τη διαίτα σας το ασβέστιον κι' ο φωσφόρος, που κάνουν γερά δόντια. Το ασβέστιον υπάρχει προπάντων στο γάλα, ο δε φωσφόρος στο κρέας, στα αυγά και στο τυρί.

Υπάρχουν οδοντόπαστες που, όχι μόνο καθαρίζουν τα δόντια, αλλά και δίνουν στα ούλα ένα ωραίο ροζ χρώμα, που δείχνει τα δόντια λευκότερα.

Μεταχειρίζεσθε επίσης 2-3 φορές την ημέρα ένα απ' τα υγρά που υπάρχουν για το ξέπλυμα του στόματος.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ.— Δυο όμορφα μάτια μαγεύουν κάθε άντρα. Το σπουδαίο είναι να τα προφυλάσσετε απ' την κούραση. Θροντίστε να κοιμάσθε αρκετά και να πλένετε κάθε μέρα τα μάτια σας με κλιαρό χαμομήλι. Στο διάστημα της ημέρας, τα κλείνετε για λίγα λεπτά, αν τα νοιώσετε κουρασμένα.

Διατηρήτε αρκετά λιπαρό το δέρμα γύρω τους, αλείφοντάς το το βράδυ με λίγο λάδι ή με κρέμα λανολίνης. Αν έχουν κοκκινίσει και σ' ας τσούζουνε, βάζετε πάνω βαμπακία βουτηγμένα σε ύδωρ χαμαμελίσ.

Για να φαίνονται μακρύτερα και στυλινά τα τσίνορά σας, τα περνάτε με βουρτσάκι και με «μασκαρά», χρώματος καφέ την ημέρα και μαύρου ή μπλε το βράδυ. Καλύτερα να κάνετε τη δουλειά αυτή μπροστά σ' ένα μεγεθυντικό καθρέφτη (σαν εκείνους του ζυρίσματος). Μεταχειρίζεσθε έντελως καθαρό βουρτσάκι και νερό ζεστό. Βάζετε περισσότερο στα εξωτερικά τσίνορα παρά στα εσωτερικά, για να φαίνονται τα μάτια σας πιο απομακρυσμένα το ένα απ' το άλλο.

Για τον ίδιο λόγο, μαδάτε με το τσιμπιδάκι τις τρίκες των φρυδιών πάνω απ' τη μύτη σας. Επίσης μαδάτε λίγες τρίκες του κάτω μέρους των φρυδιών, σ' όλο το μήκος τους, αν θέλετε να φαίνονται μεγαλύτερα τα μάτια σας.

Αν φοράτε ματογυάλια, θροντίστε να ταιριάζουν με το σχήμα του προσώπου σας.

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ.— Ένας απ' τους κινδύνους της

ΤΟ φιλά κάτω απ' το κρεμασμένο κλαδί του «γκύ» είναι ένα χριστουγεννιάτικο έθιμο της Δύσης, που επικράτησε κατά τα τελευταία χρόνια και στον τόπο μας.

Ίσως λοιπόν θα δώσετε και θα πάρετε κι' έφετος αυτό το φιλά (για το καλό). Σκεφθήκατε όμως άραγε πως εκείνος που σ' ας φιλάει, σ' ας βλέπει από πολύ κοντά, κι' επομένως θα διακρίνει ευκολότερα κάθε ατέλεια του προσώπου σας; Και πηγάτε την απόφαση να φανείτε όσο το δυνατόν ωραιότερη στα μάτια του; Αν ναι, θα προσπαθήσουμε να σ' ας βοηθήσουμε όπως μπορούμε, με μερικές καλές συμβουλές.

ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΣΑΣ.— Πώς φαίνεται από κοντά; Είναι ολοκάθαρο, λευκό και μαλακό; Μήπως είναι τόσο λιπαρό, ώστε να σθαλιάζει πάνω του ή πούντρα; Μήπως είναι τόσο ξηρό, ώστε να ρυτιδώνεται γύρω απ' τα μάτια; Σκεφθήτε πως ένα άψογο δέρμα μπορεί ν' αντισταθεί ένα σωρό άλλες ελλείψεις της φυσιογνωμίας σας.

Να ένας τρόπος για να καλύτερέψετε άμεσα το δέρμα σας: Αφού πλύνετε καλά τα χέρια σας, καθαρίζετε το πρόσωπο και το λαιμό σας με μία κρέμα καθαρισμού. Πλένεσθε ύστερα καλά, με ζεστό νερό και άφθονο σαπούνι. Σκουπίζεσθε. Απλώνετε ένα παχύ στρώμα θρεπτικής κρέμας και τη στρώνετε επί 1-2 λεπτά. Ύστερα γεμίζετε μία λεκάνη με βραστό νερό, προσθέτετε λίγα αρωματικά αλάτα, σκύβετε από πάνω και σκεπάζετε τη λεκάνη και το κεφάλι σας με μία χοντρή πετσέτα, για να μη ξεφύγει ο ατμός.

Έτσι, ανοίγουν οι πόροι και εισχωρεί βαθιά η κρέμα.

Πριν κάνετε αυτό το ατμόλουτρο, δώστε στα μαλλιά σας το σχήμα που θέλετε, γιατί ο ατμός τους κάνει ένα είδος μιζανηλι.

Αφού μείνετε 5 λεπτά το λιγότερο πάνω απ' τη λεκάνη, σκουπίζετε ελαφρά την κρέμα και την υγρασία του προσώπου σας. Τέλος, το τυμπάκι παντού μ' ένα βαμπακί βουτηγμένο σε στυπτική ή τονωτική λοσιόν.

Καλύτερα να γίνεται η περιποίηση αυτή του δέρματος λίνο πριν πέσετε στο κρεβάτι. Τα αποτελέσματα θα σ' ας καταπλήξουν.

ΤΑ ΧΕΙΛΙΑ ΣΑΣ.— Δεν μπορεί ποτέ ν' είναι έλκυστικό το στεγνά και άχρωμα χείλη, που έχουν κάτι το αρρωστημένο. Τρίψετε κάθε βράδυ τα χείλη σας με λίγη κρέμα λανολίνης. Μη συνθίγετε τους μορφασμούς εκείνους-σφιγμένο των χειλιών, σούφρωμα κτλ. — που δημιουργούν με τον καιρό ρυτίδες γύρω τους.

Το φιλά ΚΑΤΩ

Δέν πρέπει νάχετε καμιά ατέλεια

περμανάντ είναι ότι σ' ας κάνει να παραμελήτε την περιποίηση των μαλλιών σας. Το τακτικό μασάζ και βουρτσισμα του τριχώματός σας είναι πολύ στεγνά ή πολύ λιπαρά, αλλά δεν κάνετε τίποτε για να τα διορθώσετε.

Στην πρώτη περίπτωση των στεγνών μαλλιών, τρίψετε κάθε τόσο το τριχωτό δέρμα με λάδι ή αμυγδαλόλαδο. Στη δεύτερη, το τρίψετε μ' ένα βαμπακί βουτηγμένο σε κολλώδη. Ποτέ δε μην παραμελήτε το βούρτσισμα. Είναι βασικό για την υγεία και την ομορφιά των μαλλιών.

Αλλά κι' η διαίτα σας έχει μεγάλη επίδραση στα μαλλιά σας, όπως και στο δέρμα σας. Τρώτε συχνά σπκότη, κομπόστες, γιαούρτι, σύκα, μαγιά της μπύρας, λάχανο, σπανάκι. Όλα αυτά είναι πολύ ωφέλιμα για τα μαλλιά.

Αν δεν σ' ας άρεση ή απόχρωσι των μαλλιών σας, μπορείτε να την αλλάξετε κάπως για τα Χριστούγεννα, μ' ένα χρωματιστό «ξέπλυμα». Υπάρχει π. χ. ένα ροζ ξέπλυμα, ωραιότατο για ξανθά μαλλιά, που τα κάνει να κρυσταλλώσουν. Άλλα πάλι είναι κατάλληλα, για τα καστανά, ή για τα μαύρα.

Μη ξεχάσετε να προφυλάξετε με μία σκούφια νάυλον τα μαλλιά σας απ' τη συρωδιά της γαλοπούλας που μαγειρεύατε. Βρέξετέ το ύστερα με λίγη κολλώδη.

Στολίστε τέλος τα μαλλιά σας μ' ένα ωραίο κόσμημα φανταζι. Ή λαμψή του θα συμβολίσει κι' αυτή τη χαρά και την ευχαρίστηση της μεγάλης γιορτής των Χριστουγέννων.

Χριστούγεννα

Πιθανόν αυτά τα χρόνια να κυλούν με δυσκολίες και τον πιο πολύ τον κόσμο να τον δέχουν άφιλλες, μ' όλα αυτά των Χριστουγέννων την ημέρα τη μεγάλη, της καρδιάς του το μαράζι τ' ελδοχόριο θα βγάλει και πιστός στα έθιμά του, θα το ρίξει στο γενναίο και γερό ξεφάντωμά του!

Θα ξεχάσει της ζωής του τις φουρτούνες και τις μπόρες, τις σκοτούρες τις πολλές του και τις δυσκολες τις ώρες και θα κάνει ό,τι μπορεί για να κόψει κάθε λήθη και καύμο με το μαχαίρι και τη μέρα να...χαρή, που αγάλλεται το σύμπαν και ή φύσις όλη χαίρει!

Τα Χριστούγεννα και πάλι ξεμερώνουνε στη γη, που σημαίνουν της χαράς μας την άσπείρευτη πηγή... Κι' όσοι τώχουνε, πρωτίτως, αρκετό το παραδάκι, για τη Ρόδο θα τραβήξουν ενδρομή και ταξιδάκι. Τα Χριστούγεννα στην Πόλη θα γιορτάσουν άλλοι πάλι ή στον κέντρο των μεγάλων τη χλιδή και την κραυγή, όπου ρέει της σαμπάνιας' ο άφρος ιετ' αφρονιάς, από τους άποτελούντας τον «άφρο της κοινωνίας»!

Τα Χριστούγεννα και φέτος ξεστάζουν οι πιστοί και μ' αυτή την ευκαιρία, δεν θα πολυσκοτισθή, ούτε και θα δώση φράγκο ή φτωχογενετοπουλά, επειδή δεν θα μπορούσε να μαδήση γαλοπούλα... Ξέρει πως αυτό το είδος κατατάσσεται στα είδη, που τα τρώς με καρδιά και σου στέκουν στο...καρδί.

Ξέρει ακόμα, πως μπορεί της παχιάς της γαλοπούλας τη...φτερούγα να χαρή αν απλώση τα...φτερά της σ' ένα γερό με σακκούλα και στο τέλος τον άφήση...μαδημένη γαλοπούλα!

Όλα, βέβαια, τα ξέρει! Κι' επειδή τα ξέρει όλα, άφησά την φουσκωμένη και γεμάτη πορτοφόλα κι' ή μονακριβή κοττούλα της αλλής της της άρκει να χαρή την ευτυχία την οικογενειακή, να γλεντήσει όπως πρέπει και κατά τα έθιμά της κι' εν όλιγοις να περάση μια γιορτή «ζωή και κόττα»!

Κάθε τάξις, τέτοια μέρα, θα ξεχάση τον καύμο της, κι' άλλη πηττα θα ξυμώση κι' άλλη το χριστόψωμό (της...)

Θα στολίσω τα δέντρακια με κεριά και φαναράκια, να θα στολισή κι' ή ίδια με το ρούχο το ωπηνό της ή και το προπερώσώ της... Κι' ή Αίλη απ' τη χαρά της θα ηηδά στον ούρανό, αν της φέρη ο άκριός της κι' ένα δώρο του...φτηνά!

Ευτυχής κι' ή Λέλα θάγει κι' άς φορή απλό ταϊτάκι, φτάνει νάχη στο πλευρό της τον μνηστήρα της τον (Τάκη, που της έταξε προθύμως και της έδωσε και λόγον, ότι θα στεφανωθούνε, έστω και αν γεννηθούνε τα παιδιά τους εν σπηλαίω και στη φάτη των αλόγων.

Ευτυχής ο κόσμος όλος είναι σήμερα, θαρρώ, και δεν πολυλογαριάζει της άκριείας τον καιρό. Στα γλεντάκια θα το ρίξη τα τραλλά και θορυβώδη κι' άς περάση, τέτοια μέρα, με...κατεψυγμένο βωδι. Δηλαδή τα δυνατό του περισσότερο θα βάλει να γιορτάση όλο ξέσι και με θέρη πιο μεγάλη!

Για να μην πολυλογούμε, μένουν πάντες πιστοί κι' οι φτωχότεροι άστοι στη γιορτή των Χριστουγέννων κι' όπως πάντα μνημειώσης μένει «η πίστις των παιμένων» Έτσι σήμερα σε όλα της Ελλάδας τα χωριά, θ' αντιγύσουν οι καμπάνες, θα βουνήσουν τα φλουριά, στίς πλαγιές θ' αντιλαλήσουν τα βιολιά και τα κλαρίνα και, μαζί με τον Μήτσοση, το χορό θα σφη ή Ρήνα!

Με τον Δήμο της «εν...δήμω», θα χορεύη κι' ή Κον(σάλλω και σ' αυτό το πανηγύρι, θα του πη το δίχως άλλο: — Άντε, Δήμο μου, μαλές, να παρθούμε με στεφανί, να και θέλω και το θέ... Άντε, μορε Δήμο μ' γειά σου, πριν να φτάσουμε στα χρόνια του παιπού και της γριάς (σου).

Τα Χριστούγεννα, όπως πάντα, θα τα ξεστάζουν' όλοι κι' εν υπαίθρω και στην πόλη. Δυο ημέρες θα κρατήση της χαράς το πανηγύρι. Θα δουλέψη το ηπρόνι και θ' άστράψη το ποτήρι. Κι' αν στην τσέπη μείνη κάτι στη μεγάλη αυτή τη φέστα, ξεχεται κι' ο «Αη-Βασίλης για να πάει και τα ρέστα.

Σ. Δογερτζις

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἡ ζήμια ἦταν ἀρκετά σημαντική. Εὐτυχῶς οἱ Βρετανοὶ κατάφεραν ν' ἀποκαταστήσουν γρήγορα φωτισμό καὶ πυξίδα. Ὑποχρεώθηκαν νὰ κατεβθοῦν σὲ σαφάντα μέτρα βάθος. Δὲν πέρα.

Οι Γερμανοί ναύτες, όσοι απέμειναν ζωντανοί, έπεσαν στη θάλασσα για να σωθούν με το κολλήμα. Τα σκαφένια νερά έβραζαν δόγνυρα, άφριζαν κι ανασταράζονταν από τις άλλεπαλλήλες εκρήξεις. Ήταν αληθινή κόλαση. Ό κυβερνήτης του «Λόνα 103», διατάζει ν' αναδιωθούν όσους μπορούσαν, για να περιυλλέξουν τους ναυαγούς. Ή διαταγή εκτελέστηκε στον δευτερόλεπτο. Το συμμαχικό όπλοβρυχ, πραγματευμένο κι αυτό θηρία, κατάρθεσε σέ λίγο να βυθί στην επιφάνεια και με ελαττωμένη την ταχύτητά του να φτάση κοντά στον καπνένο σκάφος, που βούλιαζε μ' ένα τραυματικό ούρλιασμα. Οι Βρετανοί έφριξαν μιά λάσπη μπότε στη θάλασσα. Κι ύστερα από λίγο περιπλανήσαν επτά Γερμανούς. Οι άλλοι είχαν εξαφανιστεί μέσα στον απέραντο και όγρο τάφο του Αιγαίου.

Καθώς λοιπόν τον πλησίασε ο Ιβνας από τους δυο Γερμανούς, του κατάφερε ξαφνικά μία δυνατή γροθιά στο στομάχι, που τον έπαιλε δυο μέτρα μακριά. Το περιστροφή του ξέφυγε από τα χέρια και κύλησε κάτω

Ἡ λαστιχένια βάρκα ἀπομακρύνθηκε ἀθόρυβα πάνω στὰ νερά. Κανείς δὲν μιλοῦσε. Καὶ οἱ τέσσερις ἀντρες αἰσθάνον-

— Δεν είναι ανάγκη να κάνεις έτσι τον μάλλωσε. "Όχι είναι να γίνει
θα γίνει. Με τις βρισιές δεν πρόκειται ν' αλλάξεις απολύτως τίποτε...

μέρωναν τα σκληρωμένα Χριστούγεννα του 1942...
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΦΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ο δημοφιλής στάρ Ροκ Χάτσον.

αρκετή μίζερια και πολλές στενοχώριες, έφ'ετος δεν πρόκειται να ξανασημείω αυτό. Όλη η οικογένειά μου τώρα πρόκειται να γλεντήσει καλά...

—Τις ημέρες των Χριστουγέννων, μάς λέει η μικροκαμωμένη αλλά ώραιότατη και έξυπνη Πάπρη Λωρί, όνειρεύομαι να τις περάσω κοντά στα παιδιά ενός Όρφανοτροφείου. Έγώ και μερικοί συνάδελφοί θα πάμε στο Όρφανοτροφείο με τα χέρια γεμάτα από γλυκά, ρούχα και άλλα δώρα, θα στήσουμε ένα μεγάλο χιονισμένο έλατο, θα το φωτίσουμε με πολύχρωμα λαμπιόνια και θα μοιράσουμε τα δώρα στα παιδιά...

Η χαριτωμένη στάρ Πάπρη Λωρί.

Μερικοί γνωστοί στάρ του Χόλλυγουντ μάς λένε τα σχέδιά τους για τα Χριστούγεννα

Αναρωτηθήκατε ποτέ πώς οι διάσημοι αστέρες της όθονης πρόκειται να περάσουν τις εφετινές γιορτές των Χριστουγέννων; Θανατοθήκατε δε ότι οι περισσότεροι από τους στάρ προτιμούν να περάσουν τις γιορτές στα σπίτια τους, κοντά στα παιδιά τους;

Για να γνωρίσετε καλύτερα, λοιπόν, τους αγαπημένους σας αστέρες, κατά το τελευταίο ταξίδι μας προ 20 ημερών στην πρωτεύουσα του κινηματογράφου, είχαμε την ευκαιρία να ερωτήσουμε σχετικά πολλούς από αυτούς για τον τρόπο με τον οποίον σχεδιάζουν να περάσουν τις γιορτές των Χριστουγέννων.

—Δεν καταλαβαίνω διόλου Χριστούγεννα χωρίς χιόνια, μάς λέει η χαριτωμένη στάρ Τζούλια Άνταμς. Από τότε που κατοικώ στη Καλιφόρνια έχω περάσει πολλά Χριστούγεννα παίρνοντας πλινόλιντρα στην άκρη μιας κολλυμπτικής πισίνας. Άλλα έφ'ετος δεν θα μείνω στο Χόλλυγουντ να μέ... ψήση ο ήλιος! Σκοπεύω να φύγω εγκαίρως για μία μικρή πόλη Άρκανσας όπου θα περάσω τις γιορτές μου μέσα σ' ένα εξοχικό φιλικό σπίτι υιοσκεπαζόμενο από δγκους κάτασπρου χιονιού. Όλη μου σχεδόν την παιδική ηλικία την πέρασα στο Λίτλ Ροκ του Άρκανσας και απ' εδώ και τρία χρόνια, από τότε που βρίσκομαι στο Χόλλυγουντ, οι περίπατοι με σκι πάνω στα χιόνια κι' οι... χιονοπόλεμοί μου έλλειψαν τρομερά. Εφ'ετος, όμως, δεν πρόκειται να μου λείψουν πάλι, θα αποζημιωθώ για ό,τι έχασα τρία χρόνια και θα μου δοθεί η ευκαιρία να ξανασημείω τον παλιό καλό καιρό!

—Τα φετινά Χριστούγεννα όνειρεύομαι να τα περάσω κοντά στη μητέρα μου, στο μικρό ορεινό χωριό Άτλαντένα, που δεν απέχει πολύ από το Χόλλυγουντ, μάς λέει με το γοητευτικό χαμόγελό του ο Ροκ Χάτσον. Παρ'όλο που σαν άνδρας που είμαι ακόμη βλέπω τη μητέρα μου σχεδόν σ' όλα τα εβδομαδιαία «γιορτή-έντ», ωστόσο για πρώτη φορά εφ'ετος θα πάω κοντά της για τις γιορτές των Χριστουγέννων. Την παραμονή θα πάω σ' ένα σπίτι συνάδελφων για το πατροπαράδοτο Ρεβεγιόν και την άλλη μέρα πρωί-πρωί θα παρω το αυτοκίνητό μου και τον αγαπημένο μου σκύλο Ντικ και θα πάω στο σπίτι της μητέρας μου, στο όποιον θα μάς περιμένει η ίδια και μία... καλοθερμηνή γαλοπούλα!

—Τα εφετινά Χριστούγεννα, μάς λέει η καινούργια στάρ Μπάρμπαρα Ράς, ελπίζω να τα γιορτάσω πιά μέσα στο καινούργιο μας σπίτι ή μάλλον μέσα στα... δυο καινούργια μας σπίτια. Ο άνδρας μου Τζέφ Άντερς κι' εγώ ανυπόμονα δυο μικρές και όμοιες βίλλες στα περίχωρα του Χόλλυγουντ, στο Λώρελ Κάνυον. Στη μία απ' αυτές θα κατοικήσουμε εγώ με τον άνδρα μου και το παιδί μας Κριστοφορ, ενώ στην άλλη, τη διπλανή, θα μείνουν η μητέρα μου με την αδελφή μου. Όπως καταλαβαίνετε, είμαστε μία πολύ ένωση οικογένεια με τα ίδια γούστα, ελπίδες και όνειρα. Είναι πολύ ωραίο, φαντάζομαι, να ζήρη κανείς ότι σε λίγο πρόκειται να αποκτήσει δικό του σπίτι. Αυτό κάνουμε κι' εμείς από τη πρώτη στιγμή. Αν τα Χριστούγεννα άλλων κορώνων τα περάσαμε σε ξένο σπίτι με

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ

Όνειρα

να το πραγματοποιήσω. Εφ'ετος όμως τα καταφερα να μείνω έλευθερη από καλλιτεχνικές και οικογενειακές υποχρεώσεις...

—Εκτός από τα δώρα, προσθέτει ο Τζέφ, που παρακολουθεί αυτή τη συνομιλία, θα πάρουμε μαζί μας και δυο φίλους μας... κλόουν, που δέχτηκαν πρόθυμα να μάς ακολουθήσουν. Οι κλόουν θα διασκεδάσουν τα παιδιά με τ'αστεία τους...

—Θέλουμε να δώσουμε στ' άρρωστα παιδιά όσο μπορούμε περισσότερη χαρά, συνεχίζει η Σούζαν.

Και συμπληρώνει ο Τζέφ Τσάντλερ: —Θα είναι ασφαλώς και για μας τα πιο όμορφα Χριστούγεννα της ζωής μας!... Π. ΕΡΒΙΕ

Ο Τζων Γουαίτην

Τα νεώτερα των άστρων

Συντομες ειδησευλες

* Σ' ένα τελευταίο του τεύχος, το αμερικανικό περιοδικό «Τάιμ» αφιερώνει τεσσάρους σελίδες στο «πιν-άπ-νι» υπό της Άμερικης, τον Μάρλον Μπράντο. Το μακροσκελές αυτό άρθρο παρουσιάζει τον Μάρλον ως τον μεγαλύτερο σύγχρονο Άμερικανό ηθοποιό, τον μόνο που ποτέ δεν επικρίναν οι κριτικοί για ένα ρόλο του.

«Ο Μάρλον, λέει σ' ένα σημείο το «τάιμ» είναι ένα μίγμα άγριου παιδιού και σκληρού ανθρώπου. Οι γυναίκες τον φοβούνται αλλά και είναι έτοιμες να τον προστατεύουν, αν «ισορροπή» ανάγκη».

Κατόπιν το άρθρο για τον Μπράντο αποκαλύπτει τις ιδιοτητες του και μερικές από τις φάρσες που του άρεσε να κάνει.

Όταν ήταν 17 χρόνων, έγραψε μία μέρα στο πάτωμα της ταξέρας του με πετρέλαιο μία βρισιά και μόλις μπήκε ο καθηγητής του, έβαλε φωτιά. Ο Μπράντο απεβλήθη, φυσικά, απ' το σχολείο. Τελικά επανέλαβε στο σπουτάριο το 1936 «άσπεϊ»...

Όταν έφτασε στο Χόλλυγουντ ο Μάρλον, φορούσε ένα παλιό καστούμι. Το παντελόνι του ήταν τρύπητο στα γόνατα και στο πίσω μέρος.

Σήμερα, ο Μάρλον ξεδεύει μεγάλα ποσά για το ντύσιμό του κι' όμως είναι ο πιο άκομμος ηθοποιός του κόσμου. Δεν πλένει δε ποτέ τα παπούτσια του, αλλά αγοράζει διαρκώς καινούργια.

Όσο για τους καλούς τρόπους, ο Μάρλον δεν έχει ιδέα... Ακόμα και στα μεγαλύτερα ρεστوران, αποτελειώνει τη σούπα του, φέρνοντας το πιάτο στα χείλη του.

Οι φίλοι του σπώνος τον επισκέπτονται στο σπίτι του, γιατί ξέρουν πως από τη στιγμή που θα χτυπήσουν το κουδούνι, ο Μάρλον θα κάνει ποτάχιστον ένα τέταρτο της ώρας για να τους ανοίξη την πόρτα. Όσοι το έχουν υπ' όψιν τους αυτό, παίρνουν μαζί τους μία

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗ-ΣΑΥΡΟΥ» μία νέα πρωτότυπη σειρά από πνευματώδεις και κομψογραμμένους αθηναϊκούς διαλόγους του εκλεκτού συνεργάτου μας Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ με το γνωστό και αγαπητό στους αναγνώστες μας γυναικείο τίτλο:

ΤΟ ΡΕΠΕΡΤΟΡΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

εφημερίδα και αφού χτυπήσουν, καθονται στο κατώφλι και διαβάσουν.

Τελειώνοντας, το «Τάιμ» χαρακτηρίζει τον Μάρλον ως τον μεγαλύτερο ηθοποιό που ανέδειξε στην Άμερική από την εποχή του Τζων Μπάρρυμ. Κι' όμως ποτέ του δεν έπεσε να γίνει μεγάλος καλλιτέχνης. Σκοπός της ζωής του είναι πάντα να κερδίσει όσο το δυνατόν περισσότερα χρήματα. Δεν μελετά ποτέ τους ρόλους του κι' όμως όταν φτάση η ώρα να παίξη μπροστά στο φακό, υποδύεται με καταπληκτική ευκολία και τον πιο δύσκολο ρόλο!...

* Οι αστέρες του γαλλικού κινηματογράφου, που πληρώνονται καλύτερα είναι κατά σειρά οι έξης: Φερναντέλ, Ζεράρ Φίλιπ, Λουίς Μαρτινί, Ζαν Μαρσί και Πιέρ Φρεναί. Από δε τις γυναίκες: Μαρτίν Καρόλ, Μισέλ Μοργκάν, Ντανιέλ Νταρριέ, Ντανύ Ρομπέν και Φρανσουάζ Άρνουτ. Οι ηθοποιοί αυτοί εισπράττουν από 30 ως 10 εκατομμύρια γαλλικά φράγκα για το κάθε τους έργο.

* Τα φίλμ, που γνώρισαν εφέτος την μεγαλύτερη επιτυχία στη Γαλλία είναι τα ακόλουθα: «Ο αριθμός που συνοδεύει τον κάθε τίτλο, αντιπροσωπεύει σε εκατομμύρια φράγκων τις εισπράξεις που πραγματοποιήσε το φίλμ: 1) «Αν μιλούσαν οι Βερσαλλίες» (418). 2) «Η επιστροφή του δαν Καμίλλο» (236). 3) «Ο Χιτών» (235). 4) «Κέθ Βάνις» (225). 5) «Το μεγαλύτερο θέαμα της Γης» (222). 6) «Όσο υπάρχουν άνθρωποι» (195). 7) «Λουκρήτσια Βοργία» (186) και 8) «Μουλέν Ρούζ» (184).

* Τα «επάρκια» που δίνουν κάθε χρόνο οι Γάλλοι δημοσιογράφοι στους ηθοποιούς και στο σκηνοθέτη, που τους συμπεριέβηκαν μ' ευγένεια, δόθηκαν εφέτος στην Μαρτίν Καρόλ, στο Ζαν Ρισάρ και στο σκηνοθέτη Ρενέ Κλεμάν. «Όσο για τα «λεμόνια» που δίνονται στους πιν... ζόρικούς, στάλθηκαν στη Ντανύ Ρομπέν, στο Ζεράρ Φίλιπ και στο σκηνοθέτη Ζαν Ντελανός.

* Η υπέρτιρα του Γάλλου σεναριογράφου Κάρλο Ριμ άρραστησε μία Κυριακή κι' έμεινε στο κρεβάτι. Ο Κάρλο, που ημερήσια για λίγο μαζί της, την έβαλε να του αφηγήση πώς πέρασε στα σπείτα, όπου είχε υπηρετήσει προηγουμένως. Την άλλη μέρα κίωσε με βάσι την αφηγήση αυτή αρχίζοντας να γράφει ένα σεναριο με τον τίτλο «Οι 7 θέσεις μου», που προορίζεται για ένα φίλμ με 7 σκέτες και με ηρωίδα μία υπέρτιρα για όλες τις δουλειές. «Ετσι γυρίστηκε το φίλμ «Σκάλα της υπηρεσίας», που προβάλεται τώρα στο Παρίσι.

* Το νέο φίλμ του Κλωντ Λωτάν-Λαρά, «Το κόκκινο και το μαύρο», είναι τόσο μεγάλο, ώστε οι παραγωγοί σχεδιάζουν να το παρουσιάσουν σε δυο εποχές. Ο σκηνοθέτης όμως επιμένει να προβλήθη ολοκληρωτά.

* Πολλά από τα έργα του Γ. ουλιού Βερν πρόκειται να γυριστούν σε φίλμ. Ο Γουώλφ Ντισνέ μόλις τελείωσε το «20.000 Χάιλιες υπό την θάλασσαν» και ο σκηνοθέτης Ευγένιος Λουριέ ετοιμάζεται να γυρίση στην Ιταλία με αμερικανικά κεφάλαια το «Ταξίδι στο κέντρο της Γης». Μερικές σκηνές του έργου αυτού θα γυριστούν στο εσωτερικό των τριών μεγάλων ήφαιστειών της Ιταλίας: Στήν Αίτνα, στο Βεζούβιο και στο Στράμπολι.

* Η Φρανσουάζ Άρνουτ έδηλωσε ότι στο έλξ θα διαλέγη η ίδια τον σκηνοθέτη των έργων της. «Θέλω, λέει, να με διευθύνουν καλοί σκηνοθέτες ή οι συζυγοί μου». Η Φρανσουάζ έχει παντρευτεί τον σκηνοθέτη Άρντ Βερνέγυ υπό την διεύθυνση του οποίου γύρισε τον «Απυρομεμένο καρπό».

* Στο Παρίσι σημειώνει πραγματικό θρίαμβο το φίλμ του Τζων Γουαίτην «Χόντο, ο ταχυδρόμος της Δύσεως», που προσέβληθη εδώ περίπου «τριδιάστατο» και πέρασε σχεδόν απαρατήρητο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΠΑΡΑΜΟΝΗ Χριστουγέννων...

(Η σκηνή σ' ένα βαρύ, πολυτελές γραφείο σπιτιού:

ΕΚΕΙΝΗ: Όμορφη, όχη, άμακιγιάριστη. Φορεί έν απλό και μάλλον φθαρμένο μαύρο ταγιέρ, καλοραμένο. Ως 28 χρόνων.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λεπτός, σχεδόν δατεωδής, με τη γλυκειά εκείνη αρρενωπή «σκληρότητα» των σοβαρών και θετικών ανθρώπων. Γκρίζο «έφος», γκρίζο ντύσιμ, γκρίζα μαλλιά, 40 χρόνων.

ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ
Στο άνοιγμα της αλλείας ή καμαριέρα μπαίνει:

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ: Μιά κυρία που διάβασε την άγγελία θέλει να σάς δη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Να περάση...

ΕΚΕΙΝΗ: (Μπαίνει και στέκεται με σφιγμένα χείλια. Ένώ εκείνος τελειώνει κάποιο χειρόγραφο). Καλησπέρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Σηκώνει το κεφάλι του και μένει σαν κέρινος άνθρωπος του Μουσείου Τεσσά). Έσού...

ΕΚΕΙΝΗ: (Όσο μπορεί ψύχραιμα. Μιλεί απαλά, σιγά, σχεδόν ψιθυριστά). Εγώ, ναί... Μου επιτρέπετε να καθήσω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: (Ευγενικά). Σε παρακαλώ. Είσαι παραγμένη, θέλεις να πής κάτι;

ΕΚΕΙΝΗ: Όχι, ευχαριστώ. (Πάνει αναπνοή βαθιά). Ναι! Έγώ είμαι, Κώστα. Μου τώχες πη πριν έξη χρόνια... «Θά γυρίσεις μία μέρα πικρά μετανόω»

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

— Πά... πώ... πώ... Φανή πούχει η αφιλότιμη!...

ψυχική ευχαρίστηση όταν μειώνεται ο
εαυτός μου. (Πιχτά) Πού τον μι-
σώ!

(Παύσι)
ΕΚΕΙΝΟΣ: Πιές κάτι. Θά σου
κάνη καλό.

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι, δεν θα μου κάνη
καλό. Θά μου κάνη κακό, γιατί έχω
γίνει αλκοολική. Είναι δύο χρόνια
τώρα που τώχω ρίξει στο πιστό...
(Σιγή)

ΕΚΕΙΝΟΣ (Συμπονετικά): "Ησύ-
χασε... Έκανες άσχημα που δεν
μού τηλεφώνησες. (Ανοίγει το συρ-
τάρι του).

ΕΚΕΙΝΗ (Με λυγμό): Δεν θέλω
χρήματα Κώστα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεν θέλεις; (Αλλά-
ζει απότομα ύφος). "Α, τότε, λυ-
πούμαι. "Αν θέλεις να ξανασηδέ-
σουμε τη ζωή μας... αυτό δυστυχώς
δεν είναι δυνατόν...

ΕΚΕΙΝΗ (Με πικρό γέλιο): Ού-
τε θα τολμούσα να στο προτείνω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ε, τότε, λοιπόν;...
Για να δής το παιδί;... Τό ξέρεις...
άποκλείεται. Καί σ' ευχαριστώ για
την αληθινή σπάνια στάση πουδει-
ξες να μη ζητήσης να το βλέπης.

ΕΚΕΙΝΗ: "Ετσι μου άξιζε! Καί
μ' άξιζει!

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ομολογώ πως δεν
καταλαβαίνω τί θέλεις...

ΕΚΕΙΝΗ (Ξερά, με τό βλέμμα
καρφωμένο στο κενό): Στο είπε ή
καμαριέρα σου; Τ' άκουσα, (άργά).
«Μία κυρία που διόβασε την άγ-
γελία θέλει να σάς δη... Βγήκα με
την απόφαση ν' αυτοκτονήσω... Για
τό παιδί μου είμαι νεκρή. Ξέρει
πώς πέθανε η μαμά του...» (Κλαίει).

"Για σένα... τό ίδιο! Σάν νεκρή.
Γιατί, λοιπόν, είπα να μη γίνω
κι' αληθινά νεκρή; (Σαρκάζει). Θά-
χανε ή Βενετία βελόνι;... "Υστερα
δείλιστα. Σκέφτηκα να πάω πάλι
να δουλέψω. Από τότε που αυτός
μ' έγκατέλειψε, δούλεψα σκληρά...

Σήμερα πήρα την εφημερίδα. Είδα
πώς ζητάς οικονομόμο. Τότε σκέφτη-
κα πως μπορούσα να πέσω στα
πόδια σου για να μου δώσεις αυτή
την ευτυχία. Να περιποιημιά το
παιδί μου σαν οικονομόμο, σαν ά-
γνωστη. Σου όρκίζομαι στη ζωή του
πως ποτέ δε θα του πω ποιά εί-
μαι. (Κλαίει με λυγμούς και πεί
να πέση στο πόδια του).

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ήρεμα): Σήκω, σέ
παρακαλώ. Ήρεμισε.

ΕΚΕΙΝΗ: "Ηταν έξω... τόσο χα-
ρούμενα... Φτώχοι και πλούσιοι γι-
ντσαν την παραμονή των Χρι-
στογενών... "Εδιναν ένα φτηνό
παιχνίδι κι' έν' ακριβό φιλή στο παι-
δάκι τους... Κι' εγώ... (Κλαίει).

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ηούχασε, σέ παρα-
καλώ... "Ηούχασε... (Μεγάλη σιγή).
Σκούπισε τα μάτια σου... (Χτυπάει
τό κουδούνι και μπαίνει ή καμαριέ-
ρα). "Ελένη, ή κυρία θέλει ένα κοι-
νιά... "Ελπίζω να τά πάς καλά,
μαζί της.

Η ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ (Χαμογελά-
στά): Προσελήφθη;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Φέρε τό κοινιά. (Η
καμαριέρα φεύγει).

ΕΚΕΙΝΗ: Σου όρκίζομαι και πά-
λι πως ποτέ δε θα του πω πως είμαι
ή μητέρα του.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Ξερά): "Ο μικρός έ-
χει τη φωτογραφία σου.

(Σιγή).

ΕΚΕΙΝΗ: Τότε λοιπόν;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Βουρκωμένα): Δεν
έχω τό δικαίωμα να σου στερήσω
τό παιδί σου. "Ελα σαν μητέρα
του... Καί... θα δούμε παρακάτω...
(Ενώ εκείνη σκύβει να του φιλή-
ση τό χέρι, κλείνει γρήγορα, μα πο-
λύ γρήγορα συγκινημένος κι' ό μη-
χανικός την:

(ΑΥΛΑΙΑ)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Επίκαιροι διήχοι

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΝΑΤΑΣΙΣ

"Ο ύμνωδοί μας σύγχρονοι και ποιηταί μας νέοι,
που χρόνια του 'Απόλλωνος ή λύρα σάς έμπνέει.
άφροτε όλοι, σήμερα, την λύρα την μέ... ύφιλον
και την μέ... γιώτα λίρα μας κυττάξε την... παν-
(υψηλόν!)

★

Πετὰ-πετὰ ή λίρα μας, οι πάντες πέστε κδη
καί... λιρικός ύμνωσας τό νέο της παιρνίδι,
ή μάλλον ό καθένας σας θεόντας άς κυττάξη,
τά «έπη τά... πτερόντα» της λίρας να συντάξη!

ΟΙ «ΟΥΡΑΝΟΙ ΑΓΑΛΛΟΝΤΑΙ»

"Όσοι παίρνετε συντάξεις, έαυτούς σας μακαρίστε
κι' όλοι τ' Χριστούγεννά σας έν... χορδαίς πανη-
(γυρίστε!)

«Δώρον, πέστε όμωφώνως... παχυλόν θα μάς δοθή
κι' ούτω πως και τ' άντερό μας, τις γιορτές θα...
(λαδωθή!)

★

Της συντάξεώς σας, λέει, θά ουλλάβετε τό τρίτον
λόγω των υπηρεσιών σας των πολλών τε κι' άμε-
(τρήτων...)

"Ανακράζατ' έπομένως: «άνω σχώμεν τις καρδού-
(λας)

κι' αγοράσατε, με δαύτο, δυό... πλατάρια γαλο-
(πούλας!)

«ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΖΕΙ»

Τρεις παιτοίρικοι—πρό τινος—κι' οι τρεις τους μαθηταί,
πιστώθηκαν ένθ' ηγήναν για... εξερευνηταί!
Πιστόλι άλά Χώμφρεντ έτράβηξ', άλλος πάλι,
ένα ρολόι θέλοντας στο χέρι του να βάλη...
Και κάποιος που τον Κάγκνευ μελέτησε... κι' ά-
(ρίστεψε)

όλόκληρο... γαντάδικο του "Αστεως έλπιεψε.

★

"Ετσι στήν χώραν, φίλοι μου, που ή έλαία θάλλει,
ή γκαγκοτερίτις βρίσκεται σέ... άνθου μεγάλην
κι' έφ' όσον φίλμ Τζιμ Κάγκνευ να παίζωντ' έπι-
(τρέπεται,

γκαγκοτερισμού συνέχεια έκτός... όθόνης έπεται!

ΑΓΩΝΙΑ ΜΟΥΣΟΦΙΛΩΝ

Τόν Πέκ όσοι θαυμάζουν ή και τόν έκτιμούσι,
σέ μία του πόσα πρόσφατη τόν είδανε με...μούσι
κι' αναρωτιούνται όλοι των εάν αυτό τό γένι,
θα του καλά την όψι του ή άν θα του πηγαίνη!

★

"Ο κόσμος ό «σταρόφιλος» ως τόσο συμφωνεί
πως θάκη περισσότερη, στο μέλλον, νοστιμάδα,
γιατί ό γόνος Γκρέγκορ δεν θάκη, στο πανί,
συνήθη φωτογένεια, μά... φωτογενειάδα!

ΒΙΟΣ ΑΝΘΩΣΠΑΡΤΟΣ

Είς της Λέσβου την Τριγώνα, κάποιος όγδοντα-
(πεντούτης,

ήγουν όγδονταπεντάρης κι' άκμαίωτος έν τούτοις,
με μία πεννταπεντάρη επαντρεύτηκε τις άλλες
κι' ένωθηκαν διά βίου οι μοντέρνοι... Μαθουάδης!

★

Στή «καρά» τους, έννοείται, ό χορός έπήγε γόνα
τούς ενοχλήσαν ένδρηνως ν' άποκτόσουν... έγγο-
(νάκια)

και όλόκληρη, που λέτε, ή κωμόπολις Τριγών
έκαμάρωνε τά δυο τρυφερά της... τρυγονάκια!

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

"Αμέτρητοι της χώρας μας μπλοπαρωγοί
κατά των μπλεμπόρων μας εκφράζουν την όργη,
γιατί ζητούν στο έδαφος της μπλοσφονίας
να φέρουν και τά μήλα μας έκ της... Καλιφορνίας!

★

"Αλλά παρά την έκδηλη την αγανάκτησί τους,
οι δευτεροί έμμένουν εις την άπόφασί τους
και μεταξύ παραγωγών κι' έμπορικών όμίλων,
τό μπλον, όντως, έγινε της... «έριδος τό μπλον»!

Ο ΜΥΘΟΣ ΔΗΛΟΙ...

Κυνήγοι της Κορινθίας εξεστράτευσαν στους κήπους
όταν έξαφνα, μπροστά τους, λαγώς έφάνη ώκυ-
(πνους).

Κι' όπως γίνεται, συνήθως, τό σκυλί των κυνηγών,
άπ' την τρύπα του έπήγε για να βγάλη τόν λαγόν.

★

Κραταιά συνήθη μάχη, μετά φάσεων ποικίλων
κι' ό λαγός σου λέει, έν τέλει... πυροβόλησε τόν
(σκύλον!)

"Ετσι, άντι μαγειρεμένος να βρεθί μέσ' στο τσου-
(κάλι)

κι' ό καλός ό μάγειρός του λίγη... δάφνη να του
(βάλη)

έγκατέλειψε την μάχην ό λαγός ό εύτραφής
νικητής και τροπαιούχος και λαγός...δαννοστεφής!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

«Ό «Σάντα Κλάους» ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Σχορπίζει τη χαρά στους
φτωχούς

"Εκατομμύρια έρασιόχες ντετεκτίβ
κινητοποιήθηκαν κι' έφέτος, στο νότιο
Λονδίνο, με την έλπίδα να τσακώσουν έ-
πιτέλους ένα μυστηριώδη άνθρωπο, που
παριστάνει κάθε Χριστούγεννα τό Σάντα
Κλάους, μοιράζοντας στους φτωχούς δώ-
ρα αξίας χιλιάδων λιρών.

"Ο Σάντα Κλάους είναι για τους
"Αγγλους τό αντίστοιχο τού δικού μας
"Αη-Βασίλη).

Πέρσι, διάφοροι άστυνομικοί είχαν
βάλει τά δυνατά τους κι' είχαν διαβάσει
τις έλευθερες ώρες τους για ν' ανακαλύ-
ψουν τόν άγνωστο αυτό, που δείχνει τό-
ση γενναιοδωρία κάθε παραμονή των
Χριστουγέννων. Τό είχαν βάσει πείσμα,
για να διατηρήσουν τό γούρη της άγ-
γλικής άστυνομίας, που θεωρείται ή τε-
λειότερη τού κόσμου. Κι' όμως ό «Σάν-
τα Κλάους» τους έξφυγε, μοιάνοι μοί-
ρασε εκατοντάδες δέματα στις φτωχο-
γειτονιές τού Λονδίνου. Τά δέματα αυ-
τά περιείχαν τρόφιμα, παιχνίδια και ρού-
χα, αξίας 5 λιρών και πάνω!

Τά παιδιά τόν παίρνανε από πίσω, δι-
ασκεδάζοντας με τη γραφική μεταμφε-
σί του.

Οι διαβάτες νόμιζαν πως έπρό-
κειτο για κάποια διαφήμιση. Κι' εκείνος
συνέχιζε ήσυχα τη διαμονή...

"Ο έκπληκτικός αυτός φιλόπληθος
προτοεμφανισθέν άμέσως μετά τόν πό-
λεμο, βρισκόταν έπικεφαλής μιας όμά-
δας καλοντυμένων νέων, που γύριζαν μ'
αυτοκίνητα στην περιοχή τού Μπρίτζον
και μοίραζαν εκατοντάδες δέματα. "Η
διαμονή αυτή γινότανε με τόση ταχύτη-
τα, ώστε, πριν προλάβουν οι τυχεροί πα-
ραλήπτες να συνέλθουν άπ' την έκπληξη
τους και να τρίψουν τά μάτια τους,
είχαν εξαφανισθί κι' όλος τ' αυτοκίνητα
με τους νέους και τό γενειοφόρο άρχη-
γό τους!

Την ίδια μέρα, μοιράστηκαν κι' άλλα
τέτοια δέματα σ' άλλη περιφέρεια τού
Λονδίνου, από ένα κλειστό καμινόνι. Τά
παιδιά της γειτονιάς διέκριναν και πάλι
τό «Σάντα Κλάους» στο βάθος τού αυ-
τοκινήτου.

Οι τοπικές άρχες, σάστισαν, μ' αυτό
τό μυστήριο. Τό πιο παρθένο δε ήταν
πως ό άγνωστος ενοργήτης των φτωχών
φαινότανε να έξη καλά τόν θα έπιαναν
περισσότερο τόπο τά δέματά του! Ό άλε-
γε κανείς πως είχε λεπτομερείς καταλό-
γους των ένοικων κάθε φτωχοπόλεως, και
προτίμοις εκείνων που είχαν τις πε-
ρισσότερες άνάγκες.

"Αλλά, και τά έπόμενα χρόνια, συνέ-
χισε τη δράση του. Μία χρονιά, άλλαξε
πρόγραμμα και μοίρασε τά δώρα του—
παιχνίδια για τά παιδιά, μαλλί πλεξιμα-
τος κι' άλλα χρήσιμα πράγματα για τις
γυναίκες—στις μεγάλες αίθουσες ενός
νοσοκομείου τού Λονδίνου. Οι γιατροί κι'
οι νοσοκόμοι νόμισαν τότε πως αυτός κι'
οι βοηθοί του άνηκαν στο προσωπικό τού
νοσοκομείου, μία έρευνα όμως τους έπει-
σε πως ήσαν έντελώς ξένοι.

Πολλοί πιστεύουν πως δεν υπάρχει έ-
νας μονάχα «Σάντα Κλάους», αλλά πε-
ρισσότεροι.

"Αλλοι ύποστηρίζουν πως πρόκει-
ται για κάποιο εκατομμυριούχο φι-
λόπληθο μ' έθελοντές συνεργάτες, κι'
άλλοι για μία φιλανθρωπική όργάνωση
που θέλει να πρωτοτυπήση.

Παρόμοιο «Σάντα Κλάους» έχουν έμ-
φανισθί και σ' άλλες βρετανικές πό-
λεις, τό Μπρίμινγκχαμ, τό Γλασκώδη, τό
Νιούκαστλ, τό Λίβερπουλ... Μάλιστα, ή
άστυνομία της Γλασκώδης ύποψιάστηκε
κάποτε πως έπρόκειτο για ένα μοντέρνο
«Ρομπέν των Δασών», που μοιράζε στους
φτωχούς είδη κλέμενα.

Τόν κυνήγησε λοιπόν και τόν έπιασε,
άλλά δέχθηκε να κρατηθί τό μυστικό
του, όταν βεβαιώθηκε πως όλα τά δώρα
του ήσαν κανονικά αγοράσμένα και πλη-
ρωμένα.

"Αλλά και στο Λάουντεσμον, ένας ά-
γνωστος δωρητής έστειλε τρόφιμα κάθε
Χριστούγεννα στις φτωχές οικογένειες.
Τέλος, άποκαλύφθηκε πως ήταν ό προπε-
ζιτης Τζιλ Τζιλμπαρντ. Τό ώμολόγησε τό
ίδιο, όταν έγινε 79 χρόνων. Πρόσθεσε
δε πως είχε ζοδέψει άς τότε 30.000 λί-
ρες για τά χριστουγεννιάτικα έκείνα δώ-
ρα του.

Ιστορικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Μιχαήλ Ζεβακό

Η ΜΑΥΡΗ ΑΜΑΖΩΝ

20^{ον}

— Διάβολο, ήταν καιρός! πα-
ρατήρησε ό Μαινβίλ. "Επειτα ά-
πό την ιστορία τού μύλου, δεν
μπορούσα να ήσυχάσω... Κι' όσο
για τόν Μπυσί—Λεκλέρ, δεν περνούσε ήμέ-
ρα που να μην πάη ένα μεγάλο κερί στην
Παναγία για να την παρακαλέση να τόν
βοηθήσει να πάρη την έκδικήσι του... Δεν
είναι αλήθεια, Μπυσί;

— Καί βέβαια είναι αλήθεια. Κρίμα που
αυτός ό άθλιος παραδόθηκε! "Εχασα έτσι
καμμία δεκαπενταριά δούκατα, που είχα δώ-
σει για κερία πρώτης ποιότητας!

— "Ο Μπυσί-Λεκλέρ κι' εγώ, συνέχισε
ό Μαινβίλ, είχαμε σοβαρούς λόγους για να
θέλουμε να έκδικηθούμε τόν Παρνταγιάν.
"Αλλά φαίνεται πως ό Μωρενδέρ είχε πολύ
σοβαρώτερους. "Η έγθρα που τούς χωρίς
ήταν πολύ παλιά. "Όταν ξεκίνησε ή συνο-
δεία για τή Βαστίλλη, ό Μωρενδέρ πήδησε
στο αλόγο του κι' άρχισε να τρέχη από
πίσω... "Ηταν σαν τρελλός από τη χαρά
του!

— Καλά, άς αφήσουμε για τη στιγμή
τόν Μωρενδέρ να τρέχη πίσω από τόν Παρ-
νταγιάν, είπε ό δούκας. "Εχουμε ν' άσχο-
ληθούμε με πολύ σοβαρώτερα θέματα...
Οι φίλοι μας μού φαίνονται διασχεσμένοι.
Πρέπει να πάρουμε μία άπόφαση.

— Ναί, αδελφέ μου, είπε κείνη τη στι-
γή μία βροχινή φωνή. Πρέπει να πάρουμε
μία άπόφαση.

Μία πόρτα είχε άνοίξει στο βάθος, και
τέσσερα πρόσωπα, δύο άνδρες και δύο γυ-
ναίκες, μπήκαν στο γραφείο.

Οι δύο άνδρες ήσαν ό καρδινάλιος Λου-
δοίκος της Λωρραίνης και ό δούκας της
Μαυένης, αδελφός τού δούκα της Γκιζης.

"Από τις δύο γυναίκες, έξ' άλλου, ή μία ή-
ταν ή αδελφή τού δούκα Μαρία-Κατερίνα,
δούκισσα τού Μονπανσιέ κι' ή άλλη ή μη-
τέρα του δούκα τού Νεμούρ.

"Ο δούκας της Γκιζης έκαμε άμέσως ένα
νεύμα στον Μαινβίλ και τόν Μπυσί-Λεκλέρ,
που ύποκλήθηκαν και βγήκαν από τό γρα-
φείο.

— Καλώς ήλθατε, είπε κατόπιν ό δού-
κας στους αδελφούς, την αδελφή και τη
μητέρα του. Μου είναι έξαιρετικά ευχάρι-
στο ότι σάς βλέπω όλους εδώ, σέ μία στι-
γή που διακυβεύεται ή δόξα τού ονόματός
μας και τό μέλλον της οικογενείας μας.

— Διακυβεύονται, γιατί διατάζει, παι-
δί μου, απάντησε ή μητέρα του. Κι' όμως
δεν χρειάζεται να κάμης παρά ένα βήμα
μόνο, για να κατακτήσης τόν ώραιότερο
θρόνο τού κόσμου. "Αν δεν κάμης αυτό τό
βήμα, είμαστε όλοι χαμένοι.

"Ο δούκας της Γκιζης έχασε τό χρώμα
του.

Κάθσαν όλοι σέ μεγάλες πολυθρόνες,
που τις τοποθέτησαν με τέτοιο τρόπο, ώστε
να σχηματίζουν κύκλο.

"Ο καρδινάλιος της Λωρραίνης μίλησε
πρώτος.

— Έλαβα από την πριγκίπισσα Φαύ-
στα την έντολη να περιμένω στην έκκλη-
σία της Παναγίας τόν αδελφό μου "Ερρίκο.
είπε. Είχα προετοιμάσει τά πάντα για την
τελετή της στέμμεως. "Εξη καρδινάλιοι και
δώδεκα έπίσκοποι με περιτονίζαν. Τρια-
κόσις τρεις, έξ' άλλου, ήσαν έτοιμοι να τρέ-
ξουν μέσα στο Παρίσι για να διαδώσουν
τό χαρμόσυνο νέο. "Όλα, όπως είπα, ή-
ταν έτοιμα. Μα ό αδελφός μου δεν φάνηκε!

"Ο δούκας της Γκιζης ήταν έτοιμος ν'
άπαντησή. "Αλλά τόν πρόλαβε ό δευτερος
αδελφός του δούκας της Μαυένης.

— "Ετρεξα σαν τρελλός από τό "Ωξέρ
στο Παρίσι, μόλις έλαβα την είδοποίησι
της Φαύστας, είπε. Είχα μαζί μου δύο χι-
λιάδες στρατιώτες, που τούς τοποθέτησα
στά πιο έκπικαρα σημεία της πόλεως. Με
άλλους χιλίους, κατέλαβα όλους τους δρό-
μους που ώδηγούσαν στο Λούβρο. "Αλλά

τού κάκου περίμενα τόν αδελφό μου.

— Κι' εγώ επίσης είχα συγκεντρώσει
πεντακόσιους ανθρώπους τού λαού στην
πλατεία της Γκρέβης, είπε με τη σειρά της
ή δούκισσα τού Μονπανσιέ. Σ' ένα νεύμα
μου οι άνθρωποι αυτοί, άρχισαν να φωνά-
ζουν: «Ζήτω ό βασιλιάς!». "Αλλά, μ' έλο-
που ξελαρυγγιάστηκαν, δεν έφανίστηκε κα-
νείς βασιλιάς!

"Ο δούκας της Γκιζης μίλησε τελευταίος.

— "Ακούγοντάς σας κανείς, είπε, θα νό-
μιζε πως τό Παρίσι είναι όλόκληρη ή Γα-
λία. "Αλλά γιατί δεν λογαριάζετε τις έ-
παρχίες; Και γιατί δεν λογαριάζετε τά
Παρλαμέντα, που έχουν κηρυχθί όλα έναν-
τίον μου; Θέλω, βέβαια, να γίνω βασιλιάς.
"Αλλά θέλω να φθάσω στο θρόνο από τό
νόμιμο δρόμο κι' όχι σαν σφετεριστής. "Η
Αικατερίνη τών Μεδίκων είναι πρόθυμη, εύ-
τυχώς, να με βοηθήση. "Οχι γιατί με αγα-
πάει, αλλά γιατί ξέρει πως ό "Ερρίκος ό
3ος δεν θ' άργήσει να πεθάνη και προτιμάει
ν' ανεβώ εγώ στο θρόνο παρά ό αίρετικός
"Ερρίκος της Ναβάρρας. Δεν νομίζετε πως
αυτό είναι καλύτερο;

"Ο καρδινάλιος της Λωρραίνης σηκώθη-
κε από τη θέση του.

— "Αγαπήτε μου αδελφέ, είπε, θα σέ
πληροφορήσω για κάτι που φαίνεται πως
τό άγνοείτε. "Ο "Ερρίκος ό 3ος κάθε άλλο

Παρακολουθήστε από τό σημερι-
νό τεύχος τού «ΘΕΛΑΥΡΟ» στην
επόμενη σελίδα 30, τό δεύτερο τεύ-
χος της «Μαύρης Αμαζώνας», τού
συναρπαστικού ιστορικού και δρα-
ματικού μυθιστορήματος τού δημο-
φίλου Γάλλου συγγραφέως

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

με τόν τίτλο:

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΓΡΙΣ

Μία γυναίκα με άδυσσαλέα ψυχή
και ακαλίνωτη φιλοδοξία, που έχει
συνήσει να μεταχειρίζεται τους
ανθρώπους σαν οκλάδους και να
τους μετακινη σαν πιόνια στο τρο-
μερό παιχνίδι της αγωνίζεται να
καταπνήξη τό άννο και υπέροχο αί-
σθημα δύο τρυφερών έρωτευμένων
και χρησιμοποιεί γι' αυτό όλα τά
μέσα: Τό δόλο, τό έγκλημα, την
προδοσία...

Σαν μαινόμενη τίγρις όρμη πάνω
τους, σκοπεύοντας γύρω της τό
θανάτο. Μα μέσα στην καρδιά της
έχει φωλιάσει ένα τρομερό πάθος,
που την συμπαρασύρει σαν άνεμο
στρόβιλος στο δρόμο των τραγικών
πεπρωμένων της...

παρά είναι έτοιμοθάνατος, όπως προσπα-
θεί να σέ πείση ή μητέρα του. Τί θα έ-
λεγες άν, άντί για ένα χρόνο, θάπρεπε να
περιμένης πέντε ή δέκα χρόνια;

— Ξέρεις που βρίσκεται αυτή τη στιγμή ό
Πάπας Σίξτος Κουίντος; ρώτησε ή δούκισ-
σα τού Νεμούρ. Βρίσκεται στο στρατόπεδο
τού βασιλιά της Γαλλίας, στον όποιον πέρα-
τά εκατομμύρια που προρίζονταν για σένα.

— Κατάρρα! βρυχήθηκε ό "Ερρίκος. "Αν
αυτό είναι αλήθεια...

— Είναι αλήθεια, παιδί μου. Νά γιατί
σου είπα ότι, άν δεν βιαστής να βάλης τό
στέμμα στο κεφάλι σου, είμαστε όλοι χα-
μένοι... Παιδί μου, σάσε τόν έαυτό σου,
σάσε μας, σάσε την "Εκκλησία... Πρέπει
να χτυπήσης τόν "Ερρίκο τόν 3ο, όσο είναι
άκόμη καιρός. Μην διατάξεις περισσότερο!

"Ο "Ερρίκος Γκιζης έβγαλε τό έγχειρί-
διό του. Τά λόγια της μητέρας του τόν
είχαν άναστατώσει.

— Τό όρκίζομαι, είπε.
— Τό ζητήμα είναι πως θα φτάσουμε
στο σκοπό μας, είπε ό δούκας της Μαυέ-
νης.

— "Αναλαμβάνω εγώ τά πάντα, φώναξε
ή δούκισσα τού Μονπανσιέ, χαμογελώντας
αίνιγματικά.

— Μίλησε, Μαρία, είπε ή δούκισσα τού
Νεμούρ στην κόρη της.

"Η χαριτωμένη δούκισσα τού Μονπανσιέ
χαμογέλασε και πάλι ενώ διόρθωνε με τά
δάχτυλά της τις μπούκλες των όλδεσθων
μαλλιών της.

— Αυτά που είπε ό αδελφός μου είνε
σαστά, άρχισε. Δεν πρέπει ένας Γκιζης να
σκοτώση τόν "Ερρίκο 3ο. Ξέρω, εύτυχώς,
έναν άνθρωπο που είνε πρόθυμος να κάμη
αυτό τό πράγμα... Τό ύποσχέθηκε με όρο
μυροστά στις άγιες εικόνες... Είμαι
βέβαιος ότι τό χέρι του δεν θα λυγίση κι'
ότι δεν θα λιποψύχη...

— Μισέ! λοιπόν, τόσο πολύ τόν βασι-
λιά; ρώτησε ό "Ερρίκος Γκιζης.

— "Οχι, απάντησε ή Μαρία. "Αλλ' είνε
ερωτευμένος. "Αγαπάει μία γυναίκα που
μισεί τόν "Ερρίκο 3ο, πράγμα που είνε πολ-
λύ σημαντικό. Γι' αυτό σάς είπα πως
δεν θ' άστοχήση! Μπορούμε, βέβαια, να ό-
πλισωμε αναρίθμητα χέρια... "Αλλά τό
δικό του δεν θα λυγίση. Είμαι άπόλυτα βέ-
βαιη γι' αυτό. Πρέπει να ξέρετε ότι ένας
άγγελος τού έδωσε τά έγχειρίδιο με τό ό-
ποίο θα χτυπήση τόν "Ερρίκο 3ο. Αυτός ό
άνθρωπος που λυώνει από τό μεγάλο πά-
θος του προσεύχεται και περιμένει μέσα
σ' ένα μοναστήρι. Περιμένει να ξαναγυρίση ό
άγγελος και να του πη: «"Ηδρε ή στιγμή!
Χτύπησε!»

"Η δούκισσα τού Μονπανσιέ γέλασε και
συνέχισε έπειτα από μία στιγμή:

— Πρέπει να προσθέσω ότι ό άγγελος
αυτός δεν περιμένει παρά ένα δικό μου νεύ-
μα για να τρέξη να βρή τόν Ζαν Κλεμάν
και να του πη: «Χτύπησε!» Κι' ό Ζαν Κλε-
μάν, ό έξολοθρευτής μοναχός, θα χτυπήση!
— "Ο μοναχός Ζαν Κλεμάν! ψιθύρισε ό
"Ερρίκος Γκιζης. "Α, καταλαβαίνω τώρα...
Είνε ό μοναχός που είδα ένα βράδυ στο
«Χρυσό πατητήριο»...

Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ ΤΙΠΡΙΣ

Ένα τρομερό δίλημμα

ΚΟΝΤΕΥΑΝ Έντεκα, Τό Παρίσι κοιμόταν. Ο Έρρικος της Γκίζης περπατούσε πάνω - κάτω μέσα στο γραφείο του. Τό βήμα του ήταν αργό και βαρύ. Ένα σωρό σκέψεις στριφογυρνούσαν μέσα στο μυαλό του.

— Να γίνω βασιλιάς! ψιθύρισε κάποια στιγμή. Θα ήταν, βέβαια, υπέροχο!... Αλλά έτσι θα μεγαλώσω την άδυσσο που με χωρίζει από τη μικρή τσιγγάνα. Θέλοντας να κατακτήσω το θρόνο, θα την χάσω για πάντα!

Ο Μαινβίλ κι' ο Μπισσι - Λεκλέρ περιμέναν σε μια γωνιά να τους κάμη νεύμα να πλησιάσουν.

— Κοντεύουν Έντεκα, ψιθύρισε σε μια στιγμή ο Μαινβίλ στο σύντροφό του.

— Διάβολε! απάντησε ο Μπισσι - Λεκλέρ. Κι' ο Μωρεβέρ που μας περιμένει! Προχώρησε ένα βήμα και κάνοντας μια βαθεία υπόκλιση είπε:

— Ο αυθένης μας θα μάς επιτρέψει να φύγουμε...

— Ναί, απάντησε ο δούκας σταματώντας μπροστά του. Η σημερινή ημέρα σας κούρασε...

— Ποτέ δεν κουραζόμαστε στην υπηρεσία σας, είπε ο Μαινβίλ. Αλλά έχομε ένα ραντεβού για τα μεσάνυχτα...

— Έρωτικό ραντεβού;

— Όχι, αυθένα. Μπορεί, βέβαια, να πρόκειται για έρωτικό ραντεβού, αλλά δεν αφορά εμάς... Μα την πίστι μου νομίζω πως, μ' όλες τις συστάσεις του Μωρεβέρ, πρέπει να σας πούμε την αλήθεια... Μάθετε, λοιπόν, πως ο Μωρεβέρ κάνει απόψε τους γάμους του...

— Και δεν μου είπε τίποτε;... Αλλά σεις που τό ξέρατε, γιατί δεν μου το είπατε;... Πώς μπορούν οι ευγενείς του οίκου μου να παντρεύονται χωρίς την έγκρισή μου;

— Δεν ξέραμε τίποτε ως πριν από λίγη ώρα, απάντησε ο Μαινβίλ. Αργά το βράδυ ο Μωρεβέρ ήρθε να μάς βρή κι' αφού μάς ζήτησε να του ορκισθούμε πως δεν θα κοινολογούσαμε το μυστικό του, μάς έκαμε γνωστό πως θα νυμφευόταν απόψε και μάς παρακάλεσε να παρευρεθούμε στο γάμο του. Αυτό το γάμο τον εύρισκε κι' ο ίδιος πολύ παράξενο και ήθελε να μάς έχη κοντά του, γιατί φοδόναν...

— Και ποιά παίρνει; ρώτησε ο δούκας. — Τό άγνοούμε... Ο Μωρεβέρ μάς παρακάλεσε να είμαστε στις Έντεκα στην εκκλησία του Αγίου Παύλου... Αν θέλετε, λοιπόν, να μάς επιτρέψετε...

— Όχι μόνον σας τό επιτρέπω, αλλά θαρθώ κι' εγώ μαζί σας, απάντησε ο δούκας. Διάβολε! Θέλω κι' εγώ να ιδώ τη μνηστή του Μωρεβέρ.

Καί, χωρίς να χάνη καιρό, έσφιξε τό ξίφος στη ζώνη του κι' έτρεξε να ριξη έναν μανδύα στους ώμους του.

— Αούθεντα, είπε ο Μαινβίλ, υποσχεθήκαμε στον Μωρεβέρ ότι δεν θα λέγαμε τίποτε σε κανένα και πρό παντός σε σας...

— Μην ανησυχήτε, απάντησε ο δούκας. Θα κανονίσω τα πράγματα με τέτοιο τρόπο, ώστε να ιδώ τα πάντα χωρίς να με ιδή κανείς. Έμπρός, κύριοι, ας φύγουμε...

— Εκίνησαν άμέσως.

Όταν έφτασαν στην εκκλησία, ο Γκίζης κρύφτηκε σε μια σκοτεινή γωνιά, πίσω από μια μεγάλη κολώνα. Από εκεί μπορούσε να βλέπει τα πάντα χωρίς να τον βλέπουν. Καί εκείνο που είδε του φάνηκε πολύ παράξενο.

Όταν εμφανίστηκαν οι νεόνυμφοι, η εκκλησία γέμισε από ένόπλους, που είχαν βγή μέσα από τό σκοτάδι.

Ο Γκίζης δεν μπορούσε να διακρίνη τα πρόσωπα των νεόνυμφων. Αλλά άκουσε σε

λίγο φωνές και θόρυβο σπαθιών που συγκρούονταν.

Μέσα στην εκκλησία γινόταν, λοιπόν, συμπλοκή;

Ο δούκας προσπαθούσε να διακρίνη ποιόι ήταν οι συμπλεκόμενοι αλλά δεν τό κατάφερε.

Είδε σε λίγο μερικούς από τους συμπλεκόμενους να πιάνουν έναν άλλον, να τον δέχουν, να τον φιλούν και να τον τραβάνε έξω από την εκκλησία.

Έπειτα από μερικές στιγμές, άρχισε ή τελετή του γάμου. Ο δούκας έδλεπε καθαρά τον Μωρεβέρ. Όσο για τη νύφη, είχε

σωριαστή πάνω στις πλάκες της εκκλησίας.

Λιποθυμισμένη ή νεκρή; Άγνωστο. Από τη θέση όπου βρισκόταν, ο δούκας άκουσε μια φωνή που έλεγε:

— Οδηγήστε την στο άμαξι. Καί να με περιμένετε...

Ο δούκας αναγνώρισε άμέσως αυτή τη φωνή.

— Η Φαύστα! ψιθύρισε. Έπρεπε να τό καταλάβω πως θα ήταν άνακατεμένη σ' αυτή την υπόθεση!... Αλλά τί επιδιώκει άραγε;... Να τί πρέπει να μάθω.

Δύο γυναίκες πέρασαν σε λίγο από μπροστά του κρατώντας τη νύφη στα χέρια τους.

Ο δούκας μπορούσε τώρα να την ιδή. Αλλά μήπως όνειρευόταν; Η νύφη ήταν ή Βιολέττα!

Η εκκλησία άδειάζε σιγά - σιγά. Ο Έρρικος της Γκίζης περίμενε πάντα στην ίδια θέση.

Είδε, ξαφνικά, δυό άνδρες, που διευθύνονταν προς τό μέρος όπου στεκόταν.

Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο Μωρεβέρ. Ο άλλος...

Ο δούκας ανατρίχιασε. Στόν κομψό ευπατρίδη που συνόδευε τον Μωρεβέρ είχε αναγνωρίσει την Φαύστα.

Ο Μωρεβέρ κι' η Φαύστα σταμάτησαν μπροστά στην κολώνα. Έτσι ο Γκίζης μόρρεσε ν' άκούση όλη τη συνομιλία τους.

— Θα πάτε στο μεγάρο μου που βρίσκεται κοντά στην εκκλησία της Παναγίας, είπε ή Φαύστα στο συνομιλητή -

Εκεί θα σας μετρηθούν άμέσως έκαστό χιλιάδες λίβρες, όπως συμφωνήσαμε. Για τό υπόλοιπο, βασισθήτε σε μένα. Ο δούκας θα είναι βασιλιάς προτού περάση ένας μήνας.

Θα ξεχάση τότε τη μικρή τσιγγάνα. Αλλά κι' αν άκόμη μάθη τί έγινε, σας υπόσχομαι πως θα σας συχωρέση. Βασισθήτε στα λόγια μου. Θα γίνετε άρχηγός των σωματοφυλάκων της Αυτού Μεγαλειότητος του Έρρικου 4ου, βασιλιά της Λωρραίνης και της Γαλλίας.

— Α, κυρία, απάντησε ο Μωρεβέρ, ας είναι ευλογημένη ή στιγμή που σας συνάντησα. Πώς θα μόρρεσω να σας ξεπληρώσω τις ευεργεσίες σας;

— Σας έξηγησα τί περιμένω από σας, είπε ή Φαύστα.

— Ω, μόρρεíte να είσαστε ήσυχη, θα κάμω ό,τι συμφωνήσαμε γι' αυτή τη μικρή, απάντησε ο Μωρεβέρ.

— Φεύγετε λοιπόν.

— Ναί. Αλλά προτού φύγω από τό Παρίσι πρέπει να ιδώ κάποιον...

— Ξέρω, είπε ή Φαύστα. Αφού τό θέλετε, μόρρεíte να πάτε να ιδήτε αυτό τον άνθρωπο.

— Για τίποτε στον κόσμο δεν θάθελα να χάσω τη χαρά να τον ιδώ άλυσοδεμένον.

— Στο μεταξύ, εγώ θα σας φυλάξω τη γυναίκα σας.

— Ευχαριστώ, κυρία, απάντησε ο Μωρεβέρ. Καί που θα την ξαναβρώ;

— Μόλις φύγετε από τη Βαστίλλη, θα βγήτε από τό Παρίσι και θα πάτε στη γυναικεία μονή των Βενεδικτίνων της Μονμάρτης.

— Η ήγουμένη αυτής της μονής θα σας παραδώση τη σύζυγό σας και θα σας κάμη γνωστές τις τελευταίες οδηγίες μου. Πηγαίνετε...

Ο δούκας είδε τον Μωρεβέρ να φιλά το χέρι της Φαύστας κι' έπειτα να βγαίνει τρέχοντας από την εκκλησία.

Η Φαύστα κοινοστάθηκε μερικές στιγμές. Έπειτα βγήκε κι' αυτή.

Ο δούκας την είδε να προχωρή προς τό βάθος της μικρής πλατείας που απλωνόταν μπροστά από την εκκλησία.

Ένα ολόκληστο άμαξι περίμενε εκεί. Τό περιστοίχιζαν καμμία δεκαριά ίππεις. Ένας απ' αυτούς κρατούσε έναν πυρσό στα χέρια του.

— Στη μονή της Μονμάρτης! πρόστα-

ξε ή Φαύστα, χωρίς ν' άνεβή στο άμαξι. Η μικρή συνοδεία ξεκίνησε άμέσως και χάθηκε στο βάθος της όδου Αγίου Άντωνίου.

Ο όρκος

Η Φαύστα είχε άπομείνει μόνη. Τό σκοτάδι απλωνόταν πυκνό όλόγυρα. Η νεαρή γυναίκα ξεκίνησε σε λίγο κι' άρχισε να διευθύνεται προς τη Βαστίλλη.

Αλλά έπειτα από καμμία διακοσάρια μέτρα, σταμάτησε άναποφάσιστη.

Τη στιγμή εκείνη, ο Γκίζης πήγε κοντά της.

— Αγαπητή πριγκήπισσα, της είπε, οι δρόμοι τό Παρίσιού κρύβουν ένα σωρό κινδύνους αυτή την ώρα. Βρισκόμαστε από λίγο καιρό εδώ και είναι φυσικό να μην τό ξέρετε. Αλλά εγώ που τό ξέρω νομίζω πως είναι χρέος μου να σας προσφέρω την προστασία του ξίφους μου...

Η Φαύστα δεν έδειξε την παραμικρή έκπληξη.

— Αγαπητέ μου δούκα, απάντησε, ξέρετε πως κι' αν άκόμη οι δρόμοι ήταν γεμάτοι από ληστές, εγώ τουλάχιστον δεν θα είχα να φοβηθώ τίποτα. Τό ξίφος σας πού μου προσφέρετε είναι τίποτε σχεδόν μπροστά στη θεϊκή έξουσία που μόρρω να διαθέσω...

Δούκα, βγαίνετε από την εκκλησία του Αγίου Παύλου...

Δεν τό ήξερε, αλλά μιλούσε σαν να ήταν άπόλυτα βέβαιη γι' αυτό.

Ο δούκας δεν είχε την έτοιμότητα να βρή κάποια έξυπνη δικαιολογία και έπεσε στην παγίδα.

— Ναί, κυρία, απάντησε. Καί γι' αυτό άκριβώς βρίσκουμαι εδώ...

— Θαυμάσια! είπε ή Φαύστα. Ας ξαναγυρίσουμε τότε εκεί. Θα μιλήσω με καλύτερα κάτω από τό σκέπασμα του Θεού.

Ξαναγύρισαν πίσω και μπήκαν στην εκκλησία.

Η Φαύστα προνόρησε με σταθερό βήμα και σταμάτησε μπροστά στο ιερό.

Ο δούκας της άκολουθούσε δειλά.

Η Φαύστα περίμενε να πάη κοντά της και, ξαφνικά, τού έπιασε τό δεξιό χέρι και τό σήκωσε ψηλά. Έπειτα πρόφερε με ήχηρή φωνή αυτά τα λόγια:

» Στό όνομα της Αγίας Τριάδος.

» Ορκίζουμαι ένώντιον του Θεού και επί ποινη άναθεματισμού και αιώνας καταδίκης ότι προσχωρώ τιμώς και ειλικρινώς στην Αγία Καθολική Ένωσι, σύμφωνα με τό τυπικόν που μου άνεγνώσθη κι' ότι θα εκπληρώσω με πίστι τα καθήκοντά μου, είτε ως άρχηγός είτε ως έκτελεστής των διαταγών που θα μου δοθούν.

» Ορκίζουμαι ένώντιον, άρχόντων και ευπατρίδων συνειστώη γιά ν' άποκαταστήση τό νόμο του Θεού στο σύνολό του, γιά να ένισχύση την άγία καθολική, άποστολική και ρωμική εκκλησία και γιά να έκριζώση όλες τις αίρέσεις και τις πλάνες.

Αυτός ήταν ο όρκος των μελών της Καθολικής Ένώσεως.

Η Φαύστα άφησε τό χέρι του Γκίζης. Αυτός είναι ο όρκος που δώσατε, τού είπε.

— Καί τον ίδιο όρκο είμαι έτοιμος να ξανακάμω και σήμερα, της απάντησε.

— Μ' ευχαριστεί που τό άκούω, είπε ή Φαύστα. Καί τώρα θέλω να σας κάμω μια ρώτησι: ξέρετε ποιά ποινη επιβάλλουν οι κανονισμοί μας σε κάθε καθολικό που παίρνει ως σύζυγο μια αίρετική;

— Την ποινη του θανάτου, απάντησε ο Γκίζης ανατρίχιαζοντας.

Καταλάβαινε πολύ καλά ποιά ήταν ή σημασία της ερωτήσεως που τού είχε κάμει.

Αλλά ποιά στάσι έπρεπε να τηρήση; Η Φαύστα ήθελε να τού πάρη την Βιολέττα. Αλλά πώς μόρρεσε να έναντιωθή στις ζελλήσεις αυτής της γυναίκας που κρατούσε την Ίερή Καθολική Συμμαχία στα χέρια της; Από τό άλλο μέρος, όμως, δεν ήθελε γιά τίποτε στον κόσμο να χάση τη Βιολέττα.

Η Φαύστα συνέχισε:

— Η ποινη του θανάτου επιβάλλεται όχι υδόν σ' όποιον παίρνει ως σύζυγο μια αίρετική, αλλά και σε κείνον που έρχεται σ' έπαφή μαζί της και που έτσι γίνεται κι' αυτός αίρετικός. Είναι αλήθεια;

— Αυτούς τους νόμους, απάντησε ο Γκίζης.

— Αλλά ποιά στάσι έπρεπε να τηρήση; Η Φαύστα ήθελε να τού πάρη την Βιολέττα. Αλλά πώς μόρρεσε να έναντιωθή στις ζελλήσεις αυτής της γυναίκας που κρατούσε την Ίερή Καθολική Συμμαχία στα χέρια της; Από τό άλλο μέρος, όμως, δεν ήθελε γιά τίποτε στον κόσμο να χάση τη Βιολέττα.

Η Φαύστα συνέχισε:

— Η ποινη του θανάτου επιβάλλεται όχι υδόν σ' όποιον παίρνει ως σύζυγο μια αίρετική, αλλά και σε κείνον που έρχεται σ' έπαφή μαζί της και που έτσι γίνεται κι' αυτός αίρετικός. Είναι αλήθεια;

— Αυτούς τους νόμους, απάντησε ο Γκίζης.

— Αλλά ποιά στάσι έπρεπε να τηρήση; Η Φαύστα ήθελε να τού πάρη την Βιολέττα. Αλλά πώς μόρρεσε να έναντιωθή στις ζελλήσεις αυτής της γυναίκας που κρατούσε την Ίερή Καθολική Συμμαχία στα χέρια της; Από τό άλλο μέρος, όμως, δεν ήθελε γιά τίποτε στον κόσμο να χάση τη Βιολέττα.

ζης με βραχνή φωνή. τούς έκάμαμε γιά να συγκρατήσωμε τα μέλη της Ένώσεως μας και να τα υποβάλωμε σε αυστηρά πειθαρχία. Έμεις, όμως, που είμαστε οι άρχηγοί της οργανώσεως μας δεν μόρρομε να ύποταχθώμε στους ίδιους περιορισμούς.

— Δούκα, σεις μιλάτε έτσι; ρώτησε ή Φαύστα. Σεις οι άρχηγοί; Σεις οι άρσιανός βασιλιάς; Μην ξεχνάτε ότι όρκισθήκατε!

— Αν ο όρκος σας είναι χωρίς αξία, πείτε το! Αν ο λόγος ενός Γκίζης δεν άξίζει ούτε όσο ο λόγος του τελευταίου από τους όπαδούς της Ένώσεως μας, πείτε το γιά να τό ξέρωμε!... Απάντηστε μου: είσαστε έπίσκοπος, ναί ή όχι;

Ο Γκίζης σκέφτηκε πως ή γυναίκα αυτή που στεκόταν μπροστά του θα μόρροσε μέσα σε έλάχιστα μόνον ώρες να κάμη τό Παρίσι να έξεγερθή έναντίον του. Κι' ωστόσο, ο θυμός και ή όργη του έπνιγαν.

— Μα τον άληθινό Θεό, απάντησε, κανείς δεν θα μόρρεση ποτέ να πη ότι ο Έρρικος της Λωρραίνης παρέβη τό καθήκον του. Αλλά αυτή που αγαπάω δεν είναι αίρετική!

— Αυτή που αγαπάτε! φώναξε ή Φαύστα. Μιλάτε γιά τη Βιολέττα; Άκούστε λοιπόν... Πριν από δεκάδη χρόνια, τό βράδυ της γιορτής του Αγίου Βαρθολομαίου, κατά τις έντεκα, μια ομάδα από καθολικούς μπήκε σ' ένα μεγάρο που βρισκόταν άπέναντι άκριβώς από την εκκλησία της Παναγίας...

Από την προηγούμενη ήμέρα είχατε διασχίσει όλο τό Παρίσι σαν τον έξολοθρευτή άγγελο... Παντού από όπου περνούσατε, τό αίμα έτρεχε ποτάμι, οι φλόγες των σπιτιών που πυρπολούσατε άνέβαιναν ως τον ούρανό και τα πτώματα έφτιασαν σωρούς...

Ανάμεσα στα θύματά σας ήταν κι' ο βαρώνος ντε Μονταίνγκ... Τό πείσμα κι' ο φανατισμός του σας είχαν έξεοργίσει... Αυτόν δεν τον σκοτώσατε... Αλλά διατάξατε να τον τυφλώσουν... Είναι αλήθεια;

— Αλήθεια είναι, απάντησε ο Γκίζης άναστενάζοντας.

— Ο Μονταίνγκ πέθανε έπειτα από κάμποσο καιρό. Αλλά, προτού πεθάνη, πρόφτασε να μεταδώση και στην κόρη του Λεονώρα τό πείσμα και τό φανατισμό του. Ξέρετε ποιά άποτρόπαια έγκλημα έκαμε ή Λεονώρα ντε Μονταίνγκ. Γιά να κηλιδώση την εκκλησία, τόληψε να ίσχυρισθή ότι είχε έραστή έναν έπίσκοπο!... Ξέρετε επίσης ότι έφερε στον κόσμο πάνω στο ίκρίωμα μια κόρη, που είναι τρεις φορές καταρα-

μένη... Μάθετε τώρα ότι ή κόρη της Λεονώρας ντε Μονταίνγκ, που γεννήθηκε πάνω στο ίκρίωμα, είναι ή άγαπημένη σας Βιολέττα!

— Η Βιολέττα είναι κόρη της Λεονώρας ντε Μονταίνγκ; ρώτησε λαχναρισμένος ο δούκας.

— Ναί, απάντησε ή Φαύστα. Εύτυχώς, όμως, άγρυπνούσα πάνω σας και κατάφερα να οδηγώσω αυτή τη νέα ως την πυρά...

— Έλεος! φώναξε ο Γκίζης. Μην την σκοτώνετε!... Δεν πρέπει να πεθάνη γι'ατί τότε θα πέθαινα κι' εγώ!

— Με κάνετε να σας λυπάμαι! είπε ή Φαύστα. Πρέπει, λοιπόν, γιά να διατάξω την έκτέλεσί της να περιμένω να γιατρευθήτε από τό άνόσιο πάθος σας;

— Αλλά γιάτί αυτός ο γάμος; ρώτησε ο δούκας. Γιατί ο Μωρεβέρ έγινε σύζυγος της Βιολέττας;... Ό,τι ίσχύει γιά μένα δεν ίσχύει, λοιπόν, γι' αυτόν;... Ο Μωρεβέρ δεν θα μολυνθή μ' αυτό τό γάμο;... Α! Καλά θα κών να προσέχη!

— Αφήστε τους θυμούς σας, δούκα! είπε ή Φαύστα. Κυτάξτε να ξεφορτωθήτε τους έχθρους σας και ψάψτε να απείλητε τον πιο πιστό από τους υπηρέτες σας...

Ο Μωρεβέρ δέχτηκε αυτό τό γάμο γιά να σας σώση. Αλλά δεν θα γίνη σύζυγος της Βιολέττας.

— Τί θα είναι, λοιπόν, γιά τη Βιολέττα;... Ο δεσμοφύλακάς της.

— Ο Γκίζης άνατρίχιασε.

Από όλα όσα τού είχε πη ή Φαύστα, ένα πράγμα τού είχε κάμει τη μεγαλύτερη έντύπωση. Ήταν αλήθεια πως είχε διατάξει να τυφλώσουν τον Μονταίνγκ. Καί να που τώρα αγαπούσε την έγγονή αυτού του ανθρώπου!

Η Φαύστα τον είχε βάλει μπροστά σ' ένα άμειλικτό δίλημμα: έπρεπε ν' άπαρνηθή ή τη Βιολέττα ή τό θρόνο. Αλλά ο Γκίζης δεν ήθελε να χάση τη νέα που αγαπούσε, ούτε να παραιτηθή από τις φιλοδοξίες του. Σκέφτηκε, λοιπόν, πως έπρεπε να κερδίση καιρό.

— Μου ύπενθυμίσατε τους όρκους μου, είπε. Καί σας πληροφορώ ότι είμαι πρόθυμος να τους τηρήσω. Δέχομαι, λοιπόν, ότι αυτή ή νέα είναι αίρετική. Καί ελπίζω ότι, με τη δική σας παντοδύναμη παρέμβασι, θα μόρρεσω να θεραπευθώ απ' αυτή την αγάπη. Ορκισθήτε μου και σεις, όμως, ότι ο Μωρεβέρ δεν θα γίνη σύζυγος αυτής της νέας!

— Σας τό όρκίζουμαι, δούκα, απάντησε

Η Φαύστα ξαφνικά τού έπιασε τό χέρι και τό σήκωσε ψηλά...

Η Φαύστα. Η Βιολέττα δεν θα γίνει σύζυγος ούτε του Μωρεβέρ, ούτε κανενός άλλου, ως τη στιγμή που σεις ο ίδιος θεραπευμένος από το πάθος σας, θα διατάξετε τη θανάτωσή της.

Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής. Νά τί σκεφτόταν ο Γκίζης: 'Αφού η Βιολέττα δεν επρόκειτο να θανατωθεί, θα του ήταν εύκολο να την ξαναβρεί όταν ήθελε. Προηγουμένως, όμως, έπρεπε να εκμεταλλευθεί τη Φαύστα για να μπορέσει ν' ανεβή στο θρόνο. Μόλις γινόταν βασιλιάς, θα φρόντιζε να βγάλει τα δόντια αυτής της γυναίκας και να την κάμει ανίκητη να τον βλάψει.

Αποφάσισε, λοιπόν, να φύγει, χωρίς να ζητήσει τίποτε άλλο.

— Σας ευχαριστώ, κυρία, είπε, κάνοντας μια βαθειά υπόκλιση. Βασιζομαι στον ιερό λόγο σας.

Και βγήκε τρέχοντας σχεδόν από την εκκλησία.

Στη Βασιλίσση

Ο Μωρεβέρ βγαίνοντας από την εκκλησία, συνάντησε τον Μπυσσί - Λεκλέρ που τον περίμενε στη μικρή πλατεία.

— Έμπρός, του είπε. Μην χάνωμε ούτε λεπτό. Βιάζομαι να ιδώ τον άνθρωπό μας.

Αρχισαν να προχωρούν ανάμεσα από τους κατασκότεινους δρόμους.

— Έπειτα από μισή ώρα έμπαιναν στη Βασιλίσση.

— Νά το βασιλείο μου! είπε ο Μπυσσί - Λεκλέρ. Δεν είναι, βέβαια, χαρούμενο... Νά σου πω την αλήθεια δεν είμαι περήφανος για την τιμή που μου έκαμε ο δούκας διορίζοντάς με διοικητή της Βασιλίσσης.

— Πού είναι; ρώτησε ο Μωρεβέρ χωρίς να προσέξει τα λόγια του.

— Μην βιάζεσαι, απάντησε ο Μωρεβέρ. Θα τον ιδής...

Και φώναξε δυνατά:

— Τέσσερες φρουροί κι' ένας δεσμοφύλακας να έρθουν άμέσως εδώ!

Οι φρουροί κι' ο δεσμοφύλακας εμφανίστηκαν έπειτα από μερικά λεπτά. Ο τελευταίος κρατούσε ένα φανάρι στα χέρια του.

— Προχώρησε μπροστά, του είπε ο Μπυσσί - Λεκλέρ. Και σεις, πρόσθεσε στους στρατιώτες, ακολουθήστε μας.

Πέρασαν μέσα από σκοτεινούς διαδρόμους. Βγήκαν σε αulές, δίσχιζαν στοές. Ο Μπυσσί - Λεκλέρ σφύριζε σιγά, ενώ το πρόσωπο του Μωρεβέρ έλαμπε από άγρια χαρά.

— Έφτασαν, τέλος, σε μια στενή έσωτερική αυλή, όπου έμπαινε κανείς από μια βαρεια καγκλωπή πόρτα. Στο βάθος αυτής

της αυλής υψωνόταν ο καλούμενος βορείνος πύργος.

— Εκεί βάζομε τους πιό άπειθαρχήτους, είπε ο Μπυσσί - Λεκλέρ. Δεν είναι έτσι Κοντουά;

— Ο Κοντουά, ο δεσμοφύλακας, κούνησε το κεφάλι του. Άνοιξε κατόπιν την πόρτα του πύργου.

Αρχισαν να κατεβαίνουν μια στενή σκάλα.

Ο Μωρεβέρ προσπαθούσε να διαπεράσει με το βλέμμα του τα σκοτάδια όπου βυθίζονταν. Ο Μπυσσί - Λεκλέρ προχωρούσε πίσω του. Ακολουθούσαν οι τέσσερες τυφεκιοφόροι.

— Η σκάλα έμοιαζε σαν έλικα. Έπειτα από καμιά τριανταριά σκαλοπάτια σταμάτησαν. Ο αέρας ήταν βαρύς. Άνέπνεαν με δυσκολία.

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ έδειξε μια βαρεια πόρτα και είπε:

— Αριθμός 14... Έδώ βρίσκεται ο μικρός δούκας της Άγκουλέμης...

— Και τί με νοιάζει ο δούκας της Άγκουλέμης; φώναξε με θυμό ο Μωρεβέρ. Έγώ θέλω τον άλλον!

Έξακολουθούσαν να κατεβαίνουν. Έκείνη τη στιγμή, ακούστηκε μια διαπεραστική φωνή από το υπ' αριθμ. 14 κελλί.

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ έγινε κατακίτρινος. Αυτός ο τρομερός σπασίτης δεν είχε αποχτήσει ακόμη ψυχρή δεσμοφυλακή.

— Νά το κελλί υπ' αριθμ. 17, είπε ξαφνικά ο Κοντουά σταματώντας μπροστά σε μια πόρτα.

— Άνοιξε! πρόσταξε ο Μωρεβέρ.

Πήρε άμέσως το φανάρι από τα χέρια του δεσμοφύλακα κι' όπως αυτός άργούσε, τράβηξε μόνος του τους σύρτες. Έπειτα έσπρωξε την πόρτα κι' έκαμε δυο βήματα μέσα σ' αυτή τη μαύρη τρύπα, που έχασκε μπροστά του.

Βρίσκονταν σ' ένα από τα κελλιά της άπαισιας φυλακής.

Δυο σιδερένιοι χαλκάδες ήταν μπηγμένοι στον τοίχο του βάθους. Κι' απ' αυτούς κρέμονταν δυο σκουριασμένες αλυσίδες, που κατέλυναν σε άλλους δυο χαλκάδες. Αυτοί οι δευτεροί χαλκάδες έσφιγγαν τους άστραγάλους ενός ανθρώπου, που στεκόταν όρθιος, με τη ράχη στηριγμένη στον τοίχο.

Ο Μωρεβέρ αναγνώρισε σ' αυτό τον άνθρωπο τον Παρνταγιάν.

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ μπήκε κι' αυτός στο κελλί κι' έκαμε νεύμα στον δεσμοφύλακα και τούς στρατιώτες να περιμένουν απ' έξω. Έπειτα έκλεισε την πόρτα.

Πέρασαν μερικές στιγμές σιωπής.

Ο Μωρεβέρ έκαμε άλλα δυο βήματα κι' έρριξε το φως του φαναριού του πάνω στο

πρόσωπο του φυλακισμένου.

— Νά σε, λοιπόν, Παρνταγιάν, είπε. Έπειτα από δεκάξη χρόνια που κυνηγάμε ο ένας τον άλλον, ξαναβρεθήκαμε επί τέλους!

— Ά, νά ο κύριος ντε Μπυσσί - Λεκλέρ, αρχιδεσμοφύλακας αυτού του παραδείσου, είπε ο ιππότης χωρίς να δώσει προσοχή στον Μωρεβέρ.

Ο τελευταίος έτριξε από λύσσα τα δόντια του.

— Δεν τολμάς ούτε να μου μιλήσης, ούτε να με κυττάξεις, συνέχισε. Έγώ, όμως, ήρθα εδώ για να σε ιδώ και να σου μιλήσω. Είτε το θέλεις, είτε όχι, θά μ' ακούσεις!

— Κύριε Μπυσσί - Λεκλέρ, συνέχισε με τη σειρά του ο ιππότης, το ξίφος που κρέμεται στο πλευρό σας είναι αρκετά μακρύ, όχι τόσο, όμως, όσο εκείνο που έκαμα να φύγει από τα χέρια σας μέσα στο μύλο. Το θυμάσθε;

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ άφησε μια βλαστήμια.

— Κάμε γρήγορα, Μωρεβέρ! φώναξε. Γιατί, διαφορετικά, αυτός ο δαίμονας θά με κάμει να τόν μαχαίρωσω!

— Δεν τολμάτε να το κάμετε, κύριε Μπυσσί - Λεκλέρ, απάντησε ο Παρνταγιάν. Μ' έχουν δέσει μόνο από τα πόδια. Τα χέρια μου, όμως, είναι ελεύθερα και τα φοβόσαστε...

— Αρχίσε ταυτόχρονα να γελάς.

— Μά το διάβολο! ούρλιαξε ο Μπυσσί - Λεκλέρ βγάζοντας το έγχειρίδιό του.

— Μην τόν χτυπήσεις! τού φώναξε ο Μωρεβέρ. Ο ιππότης ντε Παρνταγιάν έχει δική.

Ο δήμιος που θαρρή αύριο για να τόν βασανίστη θά λυπηθή πολύ βρίσκοντας ένα πτώμα.

Ο Παρνταγιάν έξακολουθούσε να γελάει.

— Κύριε Λεκλέρ, συνέχισε, σαν να μην είχε ακούσει τον Μωρεβέρ, ξέρετε πως κι' εγώ επίσης σας θεωρούσα σαν δεινό ζιφομάχο, όπως υποστήριζε η φήμη για σας; Όταν σας είδα μπροστά μου, με το ξίφος στο χέρι, δεν παρέλειψα να κάμω την προσευχή μου, γιατί ήμουν βέβαιος πως είχε φτάσει η τελευταία μου ώρα. Άλλ' έπειτα από μερικές στιγμές, το ξίφος έφευγε από τα χέρια σας και τινάζονταν στον αέρα σε ύψος πέντε μέτρων...

— Στ' αλήθεια, ήμουν πολύ ήλιθιος νομίζοντας πως είχα να κάμω μ' έναν δάσκαλο, ενώ βρίσκομουν μπροστά σ' έναν μαθητάκο...

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ άφριξε από τη λύσσα του. Κάθε λέξη του Παρνταγιάν ήταν και μια στυλιτιά για τον εγωισμό του.

— Αύριο, όμως, θά βρής έναν δάσκαλο, που θά σου σπάσει ένα - ένα τα πλευρά! βρυχήθηκε.

— Για να πω την αλήθεια, συνέχισε ο Παρνταγιάν, μ' όλο που είσαι ακόμη μαθητάκος, δείχνεις αρκετή επίδοσι. Και φαντάζομαι πως, έπειτα από δέκα χρόνια, αν δείξεις τόν ίδιο ζήλο, θά μπορέσης να γίνης ένας υποφερτός ξιφομάχος...

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ συγκρατιόταν με δυσκολία.

— Άθλιε! φώναξε. Με νίκησες δόλια! Καί, για να υποστηρίξω τόν ισχυρισμό μου, έδωλα το ξίφος του και άρχισε να κάμει διάφορες κινήσεις. Τόν ενδιέφερε η υπόληψή του. Και δεν ήθελε ν' αφήσει στον Μωρεβέρ την εντύπωση ότι όσα έλεγε ο Παρνταγιάν ήταν σωστά.

— Κύτταξε Μωρεβέρ, του είπε. Νά πως κρατούσα το ξίφος μου... Αυτός ο Σατανάς, όμως, κατάφερε να το κάμει να τινάχτη στον αέρα... Κι' όμως, η λαβή μου ήταν άφθογη...

— Η λαβή σου ήταν άφθογη, αλλά το χέρι σου δεν είχε την απαιτούμενη ευλυγισία, παρατήρησε ο Παρνταγιάν. Νά γιατί την έπαθες!

— Σατανά! βρυχήθηκε ο Μπυσσί - Λεκλέρ. Τολμάς ακόμη να μου δίνης μαθήματα!

Καί, ξαφνικά, καταλαβαίνοντας πόσο κωμική ήταν η θέσι του, ξανάβαλε το ξίφος στη θήκη του, εξεστόμισε μερικές βρισιές και βγήκε από το κελλί, χτυπώντας δυνατά την πόρτα πίσω του.

Στο διάδρομο, έκαμε ένα νεύμα στους στρατιώτες να περιμένουν τόν Μωρεβέρ κι' έπειτα ανέβηκε δυο - δυο τα σκαλοπάτια.

Ο Μωρεβέρ είχε μείνει μόνος μέσα στο κελλί.

— Έγώ δεν είμαι σαν τόν Μπυσσί - Λεκλέρ, που είχε χάσει την ύπομονή του. Αύ-

κλέρ, είπε στο φυλακισμένο. Όμολογώ πως σε φοβήθηκα. Τώρα, όμως, που σε βλέπω άλυσοδεμένο, δεν σε φοβάμαι πιά... Άλλά δεν με άκουσ, λοιπόν; Είμαι ο Μωρεβέρ, που διατηρώ στο πρόσωπό μου τα ίχνη του σπασίτου σου... Έγώ έδωσα το τελευταίο χτύπημα στον πατέρα σου!...

Έγώ έδωσα στην αγαπημένη σου Λουίζα τη στυλιτιά που προκάλεσε το θάνατό της!

Είχε στηλώσει τα μάτια του πάνω στον Παρνταγιάν, για να ιδή ποιά θά ήταν η αντίδρασή του.

— Άλλ' η φυσιογνωμία του ιππότη δεν έδειχνε καμιά ταραχή. Ήταν σαν να μην έδλεπε τόν άνθρωπο που βρίσκταν μπροστά του.

— Διάβωλε! σκέφτηκε ο Μωρεβέρ. Μήπως έχει ξεχάσει το παρελθόν;... Πως γίνεται να μην τού κάνουν καμιά εντύπωση τα λόγια μου;

Και συνέχισε δυνατά:

— Χρόνια και χρόνια με κυνηγούσες. Σκέφτηκε, λοιπόν, πως θά είχες κάτι να μου πής και γι' αυτό φρόντισα να συναντηθούμε... Είμαι πρόθυμος να σ' ακούσω... Τί έχεις να μου πής;

Ο Παρνταγιάν παρακολουθούσε το πέταγμα μιας νυχτερίδας, που στριφογύριζε στο στενό χώρο του κελλιού.

— Άς δούμε αν θά τα καταφέρω να βγώ από δω μέσα, ψιθύρισε.

Ο Μωρεβέρ φρύαξε από το κακό του. — Μην ανησυχής! φώναξε στον ιππότη. Και συ επίσης θά βγής από δω. Άλλά θά βγής με τα πόδια μπροστά... Δεν θέλω να στενοχωριέσαι. Δεν θά σ' αφήσω να πάς μόνος σου στο νεκροταφείο. Θά σε συνοδεύσω ως εκεί... Και δεν θά φύγω αν δεν ιδώ να ρίχνουν και την τελευταία φυαριά πάνω στο πτώμα σου...

— Άνθρωπος είμαι, βέβαια, και μπορεί αργότερα να νοιώσω κάποιο φόβο... Μά θάχα τη γυναίκα μου για να μου δίνη θάρρος και να με χαϊδεύη...

Αυτή τη φορά, ήταν βέβαιος πως θά προκαλούσε την αντίδρασή του.

— Έχασα να σου πω ποιά είναι η γυναίκα μου, συνέχισε. Τήν ξέρεις... Λέγεται Βιολέττα. Δεν πιά μια ώρα που κάμαμε τούς γάμους μας...

— Άλλ' ούτε κι' αυτή τη φορά ο Παρνταγιάν έδειξε πως είχε ακούσει τα λόγια του. Κι' ωστόσο, καταλάβαινε τί ήθελε να πη ο Μωρεβέρ. Κι' αγωνιζόταν για να μην φωνάξη.

Ο Μωρεβέρ συνέχισε:

— Μετά το θάνατό σου, θά φύγω μαζί με τη Βιολέττα. Λίγο μ' ενδιαφέρει αν μ' αγαπά ή όχι... Θα ήθελα, μάλιστα, να με μισή... Γιατί έτσι θά είχα την ευχαρίστηση να εξουσιάζω μια νέα που θ' αγαπά ή έναν άλλον... Ξέρω, βέβαια, πως αυτός που αγαπάει είναι ο καλύτερος φίλος σου. Τόν ακούς που ούρλιαζει; Γιατί κι' αυτός βρίσκεται εδώ... Πως; Δεν λες τίποτα;

Το στήθος του Παρνταγιάν άνεδοκατέθηκε δυο - τρεις φορές, αλλά κανένας ήχος δεν βγήκε από το στόμα του.

— Η όμορφη τσιγγάνα έχει τώρα το δοναμά μου, ξαναείπε ο Μωρεβέρ. Μου ανήκει... καταλαβαίνεις;... Άκουσε το μικρό δούκα της Άγκουλέμης πως ούρλιαζει. Το κελλί του βρίσκεται πάνω από το δικό σου...

Ο ιππότης χαμογέλουσε. Άλλ' η συγκίνηση τόν έπνιγε. Κι' είχε στηρίξει το κορμί του πάνω στον τοίχο για να μην πέση.

Ο Μωρεβέρ, όμως, δεν το πρόσεξε.

— Ά, Σατανά! ούρλιαξε. Θέλεις δεν θέλεις, θά μιλήσης στο τέλος!

Η νυχτερίδα βγήκε εκείνη τη στιγμή από το κελλί. Ο Παρνταγιάν ψιθύρισε:

— Νύσταξα... Καλά θά κάμω να πλαγιάσω.

Πραγματικά, ξαπλώθηκε στο πάτωμα, ακούμπησε το κεφάλι του στο υπράτσο του κι' έκλεισε τα μάτια.

Αν ο Μωρεβέρ έδλεπε την έκφραση του πόνου που ήταν άπλωμένη τώρα στο πρόσωπο του αντίπαλόν του, θά τρελλανιόταν από τη χαρά του. Άλλά δεν μπορούσε να τη δει. Γιατί ο ιππότης είχε γείρει το κεφάλι του προς τα κάτω.

— Θα ξαναδωθώμε! φώναξε ο Μωρεβέρ, που είχε χάσει την ύπομονή του. Αύ-

Παρακολουθούσε από το σημεινόν τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 83) το συναρπαστικό επιστημονικό - φανταστικό μυθιστόρημα τού διασημου Άμερικανού συγγραφέως ΑΣΕΛ ΚΑΜΕΡΟΝ

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠΟ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

Μια πρωτοφανής εισβολή, τρομακτική και αλλόκοτη, απειλεί τις Ηνωμ. Πολιτείες και τόν κόσμο ολόκληρο, στο έτος 2.007. Άναριθμοί εχθροί φτάνουν μια ημέρα, ξαφνικά, με ιπταμένους δίσκους από κάποια μακρινά πλανήτη. Μοιάζουν σαν μάλας από ζελατίνα κι' ακολουθούν μια απλή τακτική: Κολώνε στο στέροκο των ανθρώπων και τούς μεταβάλλουν σε σκλάβους, σε τυφλά όργανά τους, σε νευρώσατα, ύποταγμα στην εγκληματική θέλησή τους και στους καταχθόνιους σκοπούς τους. Θα χρειαστή δε ένας αληθινός πόλεμος, για να εξουδετερωθ ή τρομακτική αυτή απειλή, που βαρύνει μακτική ολόκληρη, που βαρύνει πάνω σ' ολόκληρο τόν ανθρώπινο γένος. Τρεις τότε καταπληκτικοί πράκτορες της αμερικανικής Μυστικής Υπηρεσίας, αναλαμβάνουν με απεριόριστους κινδύνους και με συνταρακτικές και αγωνιώδεις περιπέτειες να σώσουν την ανθρωπότητα από τούς θανατικούς εκθούους της. Κι' από τη στιγμή εκείνη αρχίζει ένας εξοντωτικός πόλεμος με συναρπαστικές φάσεις που κρατάει αδιάπτωτο τόν ένδιαφέρον τού αναγνώστη ως τόν τέλος τού άριστου ρηματικού αυτού μυθιστορήματος.

Ο Μωρεβέρ βγαίνοντας από την εκκλησία, συνάντησε τον Μπυσσί - Λεκλέρ που τον περίμενε στη μικρή πλατεία.

— Έμπρός, του είπε. Μην χάνωμε ούτε λεπτό. Βιάζομαι να ιδώ τον άνθρωπό μας.

Αρχισαν να προχωρούν ανάμεσα από τους κατασκότεινους δρόμους.

— Έπειτα από μισή ώρα έμπαιναν στη Βασιλίσση.

— Νά το βασιλείο μου! είπε ο Μπυσσί - Λεκλέρ. Δεν είναι, βέβαια, χαρούμενο... Νά σου πω την αλήθεια δεν είμαι περήφανος για την τιμή που μου έκαμε ο δούκας διορίζοντάς με διοικητή της Βασιλίσσης.

— Πού είναι; ρώτησε ο Μωρεβέρ χωρίς να προσέξει τα λόγια του.

— Μην βιάζεσαι, απάντησε ο Μωρεβέρ. Θα τον ιδής...

Και φώναξε δυνατά:

— Τέσσερες φρουροί κι' ένας δεσμοφύλακας να έρθουν άμέσως εδώ!

Οι φρουροί κι' ο δεσμοφύλακας εμφανίστηκαν έπειτα από μερικά λεπτά. Ο τελευταίος κρατούσε ένα φανάρι στα χέρια του.

— Προχώρησε μπροστά, του είπε ο Μπυσσί - Λεκλέρ. Και σεις, πρόσθεσε στους στρατιώτες, ακολουθήστε μας.

Πέρασαν μέσα από σκοτεινούς διαδρόμους. Βγήκαν σε αulές, δίσχιζαν στοές. Ο Μπυσσί - Λεκλέρ σφύριζε σιγά, ενώ το πρόσωπο του Μωρεβέρ έλαμπε από άγρια χαρά.

— Έφτασαν, τέλος, σε μια στενή έσωτερική αυλή, όπου έμπαινε κανείς από μια βαρεια καγκλωπή πόρτα. Στο βάθος αυτής

της αυλής υψωνόταν ο καλούμενος βορείνος πύργος.

— Εκεί βάζομε τους πιό άπειθαρχήτους, είπε ο Μπυσσί - Λεκλέρ. Δεν είναι έτσι Κοντουά;

— Ο Κοντουά, ο δεσμοφύλακας, κούνησε το κεφάλι του. Άνοιξε κατόπιν την πόρτα του πύργου.

Αρχισαν να κατεβαίνουν μια στενή σκάλα.

Ο Μωρεβέρ προσπαθούσε να διαπεράσει με το βλέμμα του τα σκοτάδια όπου βυθίζονταν. Ο Μπυσσί - Λεκλέρ προχωρούσε πίσω του. Ακολουθούσαν οι τέσσερες τυφεκιοφόροι.

— Η σκάλα έμοιαζε σαν έλικα. Έπειτα από καμιά τριανταριά σκαλοπάτια σταμάτησαν. Ο αέρας ήταν βαρύς. Άνέπνεαν με δυσκολία.

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ έδειξε μια βαρεια πόρτα και είπε:

— Αριθμός 14... Έδώ βρίσκεται ο μικρός δούκας της Άγκουλέμης...

— Και τί με νοιάζει ο δούκας της Άγκουλέμης; φώναξε με θυμό ο Μωρεβέρ. Έγώ θέλω τον άλλον!

Έξακολουθούσαν να κατεβαίνουν. Εκείνη τη στιγμή, ακούστηκε μια διαπεραστική φωνή από το υπ' αριθμ. 14 κελλί.

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ έγινε κατακίτρινος. Αυτός ο τρομερός σπασίτης δεν είχε αποχτήσει ακόμη ψυχρή δεσμοφυλακή.

— Νά το κελλί υπ' αριθμ. 17, είπε ξαφνικά ο Κοντουά σταματώντας μπροστά σε μια πόρτα.

— Άνοιξε! πρόσταξε ο Μωρεβέρ.

Πήρε άμέσως το φανάρι από τα χέρια του δεσμοφύλακα κι' όπως αυτός άργούσε, τράβηξε μόνος του τους σύρτες. Έπειτα έσπρωξε την πόρτα κι' έκαμε δυο βήματα μέσα σ' αυτή τη μαύρη τρύπα, που έχασκε μπροστά του.

Βρίσκονταν σ' ένα από τα κελλιά της άπαισιας φυλακής.

Δυο σιδερένιοι χαλκάδες ήταν μπηγμένοι στον τοίχο του βάθους. Κι' απ' αυτούς κρέμονταν δυο σκουριασμένες αλυσίδες, που κατέλυναν σε άλλους δυο χαλκάδες. Αυτοί οι δευτεροί χαλκάδες έσφιγγαν τους άστραγάλους ενός ανθρώπου, που στεκόταν όρθιος, με τη ράχη στηριγμένη στον τοίχο.

Ο Μωρεβέρ αναγνώρισε σ' αυτό τον άνθρωπο τον Παρνταγιάν.

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ μπήκε κι' αυτός στο κελλί κι' έκαμε νεύμα στον δεσμοφύλακα και τούς στρατιώτες να περιμένουν απ' έξω. Έπειτα έκλεισε την πόρτα.

Πέρασαν μερικές στιγμές σιωπής.

Ο Μωρεβέρ έκαμε άλλα δυο βήματα κι' έρριξε το φως του φαναριού του πάνω στο

πρόσωπο του φυλακισμένου.

— Νά σε, λοιπόν, Παρνταγιάν, είπε. Έπειτα από δεκάξη χρόνια που κυνηγάμε ο ένας τον άλλον, ξαναβρεθήκαμε επί τέλους!

— Ά, νά ο κύριος ντε Μπυσσί - Λεκλέρ, αρχιδεσμοφύλακας αυτού του παραδείσου, είπε ο ιππότης χωρίς να δώσει προσοχή στον Μωρεβέρ.

Ο τελευταίος έτριξε από λύσσα τα δόντια του.

— Δεν τολμάς ούτε να μου μιλήσης, ούτε να με κυττάξεις, συνέχισε. Έγώ, όμως, ήρθα εδώ για να σε ιδώ και να σου μιλήσω. Είτε το θέλεις, είτε όχι, θά μ' ακούσεις!

— Κύριε Μπυσσί - Λεκλέρ, συνέχισε με τη σειρά του ο ιππότης, το ξίφος που κρέμεται στο πλευρό σας είναι αρκετά μακρύ, όχι τόσο, όμως, όσο εκείνο που έκαμα να φύγει από τα χέρια σας μέσα στο μύλο. Το θυμάσθε;

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ άφησε μια βλαστήμια.

στο δωμάτιο τού Μπυσσί - Λεκλέρ.

— Πως είσαι έτσι; τού φώναξε ο διοικητής της Βασιλίσσης, βλέποντας τόν παραμφορμένο από τήν όργη και τήν άγωνία πρόσωπό του. Από πού έρχεσαι, λοιπόν; — Από τήν κόλασι, απάντησε ο Μωρεβέρ.

— Καταλαβαίνω, είπε ο Μπυσσί - Λεκλέρ. Αυτός ο καταραμένος Παρνταγιάν σε εξευτέλισε όπως και μένα... Άλλά τί σου είπα;... Θα ήθελα να τόν μάθω...

— Τίποτα, απάντησε ο Μωρεβέρ, ενώ έβαζε από μια μπουκάλια κρασί σ' ένα ποτήρι... Πότε θάρθ ή δήμιος;

— Μεθαύριο τόν βράδυ. Ο δούκας θέλει να παρευρεθ ή στα βασιανιστήρια... Δεν άμφιβάλλω ότι θάρθ και σύ...

— Κι' είναι να τόν ρωτάς; Θα στέκωμαι πλάι στο δήμιο!

Ο Μωρεβέρ άδειασε τόν ποτήρι του κι' έπειτα έφυγε από τη Βασιλίσση. Όταν βγήκε έξω, πήρε τόν δρόμο που ώδηγούσε στη μονή της Μονμάρτης.

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ, μετά τήν αναχώρησή του, άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο.

Τό κάτω - κάτω, ψιθύρισε έπειτα από μερικές στιγμές, είναι βέβαια πως με νίκησε στο μύλο δόλια. Δεν ήξερα τόν τέχνασμα τού... Τώρα, όμως, τόν ξέρω!

Ο διοικητής της Βασιλίσσης άδειασε δυο τρία ποτήρια κρασί κι' έπειτα έπεσε στο κρεβάτι του. Κοιμήθηκε, όμως, πολύ άσχημα και τόν άλλο πρωί έτρεξε στην αίθουσα όπλων της Βασιλίσσης. Εκεί κάλεσε τόν έναν έπειτα από τόν άλλον όλους τούς εξακουσμένους ξιφομάχους και τούς δασκάλους της ξιφασκίας.

Σε όλους έλεγε:

— Θα σας δείξω ένα καινούργιο κόλπο. Τόν μελέτησα με προσοχή και είναι αλάνθαστο!

Πραγματικά, έπειτα από μερικούς γρήγορους ξιφισμούς, έκανε τόν ξίφος να φευγη από τα χέρια του και να τινάζεται στον αέρα.

Εκείνη τήν ημέρα, δεν γινόταν λόγος σ' όλο τόν Παρίσι παρά για τόν καινούργιο κόλπο που είχε έπινόησει ο Μπυσσί - Λεκλέρ.

— Άνάμεσα σ' εκείνους που τόν έπισκέφτηκαν στη Βασιλίσση ήταν κι' ο Μαινβίλ.

— Μην ξεχνάς, ώστόσο, τού είπε, ότι και τόν δικό σου ξίφος έφυγε μια μέρα από τα χέρια σου.

— Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε ο Μωρεβέρ τρίζοντας τα δόντια του. Άλλά κι

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΧΟΡΟΣ

Σας παρουσιάζομε άνωτέρω τρεις φυγούρες από τόν καινούργιο χορό «Τούμπρα» που σημειώνει μεγάλη επιτυχία στην

νος που με άφωπλισε δεν θα μπορέσει έπειτα από λίγο να περηφανευθώ για το κατόρθωμά του.

Όταν βράδυσα, ο Μπυσσί - Λεκλέρ δειπνήσε πολύ λιτά κι' έπειτα κοιμήθηκε μερικές ώρες.

Κατά τα μεσάνυχτα, σηκώθηκε από το κρεβάτι του, ντύθηκε ελαφρά, έριξε πάνω στους ώμους του το μανδύα του κι' έκρυψε κάτω απ' αυτόν δυο ξίφη. Έπειτα, κάλεσε τον Κοντουά και τέσσερες στρατιώτες, άπως και την προηγούμενη και διευθύνθηκε στο καλλι του Παρνταγιάν.

Όταν έφτασαν στην πρώτη στροφή της σκάλας, είπε στον δεσμοφύλακα και τους στρατιώτες να τον περιμένουν εκεί, πήρε το φανάρι στα χέρια του και κατέβηκε και τα υπόλοιπα σκαλοπάτια ως την πόρτα του καλλιού του Παρνταγιάν. Την άνοιξε και μπήκε μέσα.

Ο Ιππότης δεν κοιμόταν.

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ πήγε κοντά του και του έδωσε το ένα από τα ξίφη.

— Κύριε, του είπε, με άφωπλίσσατε άλλοτε με δόλιο τρόπο. Είνε αλήθεια πως σας έχουν δέσει τα πόδια. Άλλ' οι άλυσίδες σας αφήνουν αρκετή έλευθερία για να κάνετε μερικές κινήσεις. Από τ' άλλο μέρος σας ορκίζομαι ότι δεν θα προσπαθήσω να ξεφύγω ούτε προς τα πίσω ούτε προς τα πλάγια. Έτσι ή θέσις μου δεν θα είνε πλεονεκτικώτερη από τη δική σας. Σας έδωσα το ένα από τα ξίφη. Με άφωπλίσσατε άλλοτε. Άλλ'ά τώρα είνε ή σειρά μου να σας άφωπλίσω. Έπειτα από το μάθημα, που θα σας δώσω, θα είμαι στην απόλυτη διάθεσί σας και σας υπόσχομαι ότι θα εκτελέσω πρόθυμα κάθε μεταθανάτιο έπιθυμία σας. Έλπίζω ότι θα είσαστε αρκετά ευγενής για να μην μου άρνηθήτε τη χάρη που σας ζητάω.

— Κύριε, άπάντησε ο Ιππότης, ήμουν βέβαιος, ότι ένας άνθρωπος σαν κι' εμένα δεν θα καταδεχόταν ποτέ να μείνη με την προσβολή μιας ήττας. Όπως βλέπετε, δεν κοιμόμουν. ... Σας περίμενα.

Ο μενέλογος του Παρνταγιάν

Ο Ιππότης ντ' Παρνταγιάν, όσο περνούσε ή ώρα, είχε άρχισει ν' άνησυχά. «Θάρη... σκεφτόταν. Η δεν θάρη; Τόν πληγώσα θανάσιμα στον εγωισμό του. Και τώρα με μισεί. Θα βελήση άρα γε να ξεπλύνη την προσβολή που του έκαμα; Οέέ μου, κάμε ώστε ο κύριος νεέ Μπυσσί - Λεκλέρ να φανή τόσο ματαιόδοξος όσο είνε άπαράιτητο για να εξυπηρετήση τα σχέδιά μου! Τα υπόλοιπα είνε δική μου δουλειά.

»Έπρεπε, βέβαια, να τόν περιμένω πως θα με άλυσόδεσαν. Άλλ'ά μπορούσα να μην παραδοθώ; ... Άν ήμουν μόνος μου, θάκανα δεν ξέρω κι' εγώ ποιά τρέλλα για να

Παρακολουθήστε από τόν σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 54-55) τήν εξαιρετικό ενδιαφέροντος επιστημονική έρευνα με τόν τίτλο:

ΟΙ 6 ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΟΝΩΝ

(ΟΥΜΑΤΙΩΣΙΣ, ΚΑΡΚΙΝΟΣ, ΠΝΕΥΜΟΝΙΑ, ΑΣΘΜΑ, ΣΥΜΦΟΡΗΣΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΗΜΑ).

Κανένα ίσως άπ' τα ζωτικά όργανα τού σώματός μας δεν άπειλείται από τόσους σοβαρούς κινδύνους, όσο οι πνεύμονες. Ευτυχώς, ή έπιστήμη έχει στρέψει άπό καιρό τις προσπάθειές της προς τήν κατεύθυνση αυτή κι' έχει βρή άποτελεσματικά μέσα άμύνης έναντιόν κάθε ύπουλου εχθρού που εισχωρεί στα όργανα της άναπνοής μας. Έτσι, ή θνησιμότης άπό πνευμονικά νοσήματα έχει περιορισθή σήμερα σ' ένα ελάχιστο ποσοστό. Μά, για να έπωφεληθήτε άπ' τις σύγχρονες αυτές επιστημονικές προσόδους, πρέπει να έξερετε καλά τους κινδύνους, τα συμπτώματα που προειδοποιούν για τήν εμφάνισή τους, και τούς άποτελεσματικώτερους τρόπους αντιμετώπισής τους.

Ξεφύγω... Άλλ' ήταν ή Ουγκέτ... Φτωχή Ουγκέτ! ... Τής χρωστόσα αυτή τη μικρή χαρά. Για τα δέκαξη χρόνια της σιωπής και πιστής άγάπης της έπρεπε να της κάμω τη χάρη να μην πεθάνω κάτω από τα μάτια της... Κι' έπειτα, ύπήρχε ο κίνδυνος να χτυπηθώ κι' αυτή από καμιά σφαίρα... Όχι, έκαμα πολύ καλά να παραδοθώ.

Τό μυαλό του έτρεξε κατόπιν στον Μωρερέ.

«Αυτή ή όχιά, σκέφτηκε, μου έδωσε μερικές δαγκωματιές που μ' έκαμαν να πονέσω πολύ... Η Βιολέττα! ... Ο Κάρολος! ... Τόν έπιασαν κι' αυτόν και τόν φυλάκισαν... Ο δυστυχισμένος μικρός δούκας φωνάζει σαν τρελλός... Και είχε τόσο έμπιστοσύνη σε μένα!»

Τράνταξε με όρμη τις άλυσίδες του και κατάφερε να κάμη ένα - δυο βήματα.

«Για τη δολοφονημένη Λουίζα, ψιθύρισε, για τόν δολοφονημένον πάτέρα μου, για τόν Κάρολο που τόν δολοφονούν, για τη Βιολέττα που τήν δολοφονούν επίσης, για όλα αυτά τα εγκλήματα, τί ζητάω; Να μπορέσω μία μέρα να πώ δυο λέξεις στο δολοφό-

νο και σε κείνη που άπλισε τόν χέρι του. Ό, Αικατερίνη τών Μεδίκων, πως δεν σε συλλογίστηκα ως τώρα;

»Άλλ'ά θάρη αυτός που περιμένω;... Η δεν θάρη;»

Τη στιγμή εκείνη άκουσε κάποιο θόρυβο που πλησίαζε άλσένα.

Καί, ξαφνικά, ή πόρτα άνοιξε κι' ο Μπυσσί - Λεκλέρ εμφανίστηκε στο κατώφλι.

Ο Παρνταγιάν ένοιωσε τήν καρδιά του να χτυπά πολύ δυνατά μέσα στο στήθος του. Προσπάθησε, ωστόσο, να φανή ήρεμος. Η μεγάλη στιγμή είχε φθάσει. Η ζωή τών ανθρώπων θα κρινόταν έπειτα από λίγο.

Μία παράξενη μενεμαχία

— Με περιμένετε; ρώτησε ο Μπυσσί - Λεκλέρ.

— Μά τήν πίστι μου, ναί, άπάντησε ο Παρνταγιάν. Σας περίμενα.

Ο Μπυσσί - Λεκλέρ κύτταξε όλόγυρα με δυσπιστία.

«Έκαμα ίσως άσχημα να άφήσω τούς ανθρώπους μου επάνω, σκέφτηκε. Άν τούς φωνάξω να κατεβούν; ... Άλλ' αν δεν καταφέρω να τόν άποπλίσω, ή ντροπή μου θα είνε διπλή».

— Σας περίμενα, συνέχισε ο Παρνταγιάν. Δεν μου είχατε προαναγγείλει ότι θα με παραδίνετε στο δήμιο για να με βασανίσω; ... Άφου ήρθατε εδώ, πρέπει να υποθέσω ότι κι' ο δήμιος δεν θα βρίσκεται μακριά...

— Ά, όχι, άπάντησε ο Μπυσσί - Λεκλέρ. Ο δήμιος δεν θάρη άπόψε. Μην άνησυχήτε... Έχετε ακόμη μερικές ώρες μπροστά σας... Άς έρθωμε, λοιπόν, στην πρότασι που σας έκαμα... Δεχόσαστε να διασταυρώσετε τόν ξίφος μαζί μου;

Η χαρά πλημμύριζε τόν στήθος τού Παρνταγιάν.

— Πολύ εύχαρίστως, είπε. Άλλ'ά θα μου επιτρέψετε να σας παρατηρήσω ότι βρίσκομαι σε πολύ μειονεκτική θέση.

«Φοβάται! σκέφτηκε ο Μπυσσί - Λεκλέρ. Τόν κρατάω στα χέρια μου!»

— Δεχόσαστε τήν πρότασί μου; Ξαναρώτησε.

— Δεν θέλω να σας δυσανεστήσω, άπάντησε ο Ιππότης.

Τέντωσε όσο μπορούσε πιο πολύ τις άλυσίδες, στηρίχτηκε γερά στα πόδια του κι' έγειρε ελαφρά τόν κορμί του προς τα πίσω.

— Είμαι στις διαταγές σας, είπε χαμογελώντας.

Διασταύρωσαν άμέσως τα ξίφη τους.

— Με άφωπλίσσατε δόλια όταν μονομαχήσαμε στο μύλο, είπε ο Μπυσσί-Λεκλέρ. Εγώ, όμως, δεν θα χρησιμοποιήσω δόλο. Θα σας άφωπλίσω έντιμα... Τό κόλπο μου τόν έδοκίμασα άναριθμητες φορές και πρέπει να έξερετε πως οι αντίπαλοί μου ήταν οι καλύτεροι ξιφομάχοι τού Παρισίου. Όλοι άμολόγησαν τήν ήττα τους... Θα σας τόν δείξω, άφου, όμως, σας νικήσω πρώτα...

Είχε άρχισει ταυτόχρονα να στενοχωρή τόν Ιππότη με τόν ξίφος του.

Ο Παρνταγιάν περιόριζόταν μόνο σε άμυνα.

— Δεν τόν κρύβω, άπάντησε, πως έχω τήν περιέργεια να μάθω τόν κόλπο σας, καίτοι, βέβαια, δεν πρόκειται να μου χρησιμεύσει σε τίποτε... (Έλεος δυνατό). Δεν πιστεύω, πρόσθεσε, να μου φερθή ο δήμιος με μεγαλύτερη ευγένεια, γιατί θα ξέρω ένα ακόμη τέχνασμα, έστω κι' αν αυτό τόν τέχνασμα τόν έπέσυσε ο μεγάλος σταθιστής Μπυσσί-Λεκλέρ, που έχω τήν τιμή ν' αντιμετώπιζω αυτή τη στιγμή...

Ο Μπυσσί-Λεκλέρ, παρά τήν ύπόσχεσι που είχε δώσει, έκαμε ένα βήμα προς τα έμπρός:

— Φυλαχθήτε! φώναξε. Η στιγμή πλησιάζει!

Η αίχμη τού ξίφους του άγγιξε σχεδόν τόν στήθος τού Παρνταγιάν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια...

ΣΤΟ δρόμο Έλασσωνος—Χασιών, μέσα σε μία ποταμιά, είνε μια βρύση. Άπό τήν φυτράνουν βάλτοι, που σημαίνει ότι κάτω εκεί βρίσκονται φλέβες νερού.

«Όπου ήδης κανένα βάτο—σκάψε κι' εμένα άπό κάτω», λέει τόν νερό.

Η βρύση αυτή είνε ιστορική. Τήν έφτιαξε εδώ κι' εκατόν έβδομήντα χρόνια ο Έξαρχος τών άρματωλών τού Όλνιμου και τών Χασιών καπετάν Ζήδρος. Όποιος περνάει άπό εκεί, κόβει μία λουρίδα άπό τόν μαντήλι του και τήν κρεμάει στους βάλτους.

Έτσι, βγάζει, όπως πιστεύουν οι χωρικοί, τις άρρώστιες που έχει άπάντα του. Πιο άρα είνε τόν χωριό Λυκούδι. Εκεί κοντά βρίσκονται κάτι σημείνα μεγάλα λιθάρια καί τόν μέρος αυτό λέγεται Ρογκατσάρια.

Τα Ρογκατσάρια κι' οι πέτρες αυτές έχουν σημασία, γιατί άνήμερα τών Χριστουγέννων είχαν σκοτωθή παλιά στο μέρος αυτό τρία παλληκάρια. Ήταν και τα τρία ντυμένα «ρογκατσάρια». Κι' όπου σκοτώνονταν «ρογκατσάρια» έθαζαν μεγάλες πέτρες και ή τοποθεσία έπαιρνε τ' όνομά τους.

Τα παλιά χρόνια, στα χωριά τών Χασιών, οι μασκαράδες δεν έκαναν τήν εμφάνισή τους τις Άποκρής, άλλ' άρχιζαν άπό τα Χριστούγεννα και τελείωναν τα Φώτα. Αυτούς, λοιπόν, που μασκαφέρω να τόν άποπλίσω, ή ντροπή μου θα είνε διπλή».

— Άν δεν γινόταν αυτό, τα «ρογκατσάρια» πιανότουσαν μεταξύ τους, έβγαζαν μαχαίρια και γιγαγάνια κι' άρχιζε ή μάχη! Μπορούσε έτσι να πέσουν κάτω δυο και τρεις νεκροί και να μην υποχωρήσει κανένας.

Όταν όμως ή μία συντροφιά δήλωνε ύποταγή στην άλλη, ή συμπλοκή σταματούσε. Ύστερα μαζεύονταν ο κόσμος κι' έθαζε με κάθε τιμή τόν σκοτωμένο «ρογκατσάρια». Έβάζαν και μεγάλα λιθάρια κι' ο τόπος έπαιρνε τ' όνομά τους.

Τό έθιμο βέβαια αυτό, όπως και τόσα άλλα έχει σβύσει πια στα χωριά της Θεσσαλίας και της δυτικής Μακεδονίας. Τώρα οι μασκαρεμένες συντροφίες είνε περιωρισμένες. Τα «ρογκατσάρια» κρατούν μαζί τους ξύλινα μαχαίρια και μαγκούρες κι' έτσι οι συμπλοκές τους δεν καταλήγουν σε σκοτωμούς.

Τα έθιμα της Θεσσαλίας και δυτικής Μακεδονίας μοιάζουν πολύ μεταξύ τους και διαφέρουν άπό τα έθιμα της νοτιότερης Έλλάδος. Μασκαράδες αυτές τις ήμέρες δεν υπάρχουν σ' αυτά τα μέρη.

Τα μασκαρεμένα «ρογκατσάρια» και οι αίματρηι καυγάδες τους.

να ντυμένους με μία βλάχικη κάπα και έχει πίσω στη ράχη μία μικρή ψεύτικη καμπούρα. Για προσωπίδα έχει ένα κομμάτι άπό προδιά λαγού και στη μέση του είνε σιμβώας φοράνε φουστανέλλες, έχουν κι' αυτά άπό κανένα κουδούνι. Έτσι ο θόρυβός που κάνουν, μαζί με τα βιολιά, τόν ντέφι και τα τραγούδια είνε μεγάλος.

Άπό σπίτι σε σπίτι, λοιπόν, στέκεται ή συντροφιά τών «ρογκατσάρων» και τραγουδάει.

Άλλα τραγούδια λέει για τούς παντρεμένους, άλλα για τα λεύτερα κορίτσια κι' άγόρια, άλλα για τούς γέρους κι' άλλα για τούς «γραμματιζόμενους».

Τό περίεργο είνε ότι δεν έχουν όλες οι έκκλησίες τόν δικαίωμα να οργανώνουν «ρογκατσάρια».

Συμβαίνει μάλιστα ώστε πολλά χωριά να μη μπορούν να οργανώσουν συντροφίες μασκαράδων, γιατί τόν δικαίωμα αυτό τόν έχουν τα γειτονικά χωριά.

Η συντροφιά, άφου τελειώσει με τα σπίτια τού χωριού της, τραβάει και για τα πιο κοντινά χωριά. Άλλ'ά ακριβώς εκεί θα τόν βρή μαστοούνια.

Τα ντόπια «ρογκατσάρια» φυλάνε άγρυπνα και γι' αυτό γίνονται οι συμπλοκές, άναιμακτες τώρα, αλλά αίματρες και φοβικές άλλοτε.

Στα χωριά τού Άσπροποτάμου της Θεσσαλίας οι κάτοικοι συσάτιζαν τόν έθιμο αυτό με τούς Καλλικάντζαρους. Νομίζαν μάλιστα ότι οι λέξεις «ρογκατσάρια» και «καλλικάντζαρια» είνε τόν ίδιο.

Τα έθιμα αυτά της Θεσσαλίας και της δυτικής Μακεδονίας έπειδή δημιουργούν ταραχές, προκαλούν κάθε τόσο τήν έπέμβασι της άστυνομίας.

Πολλά δε τέτοια επεισόδια είχαν γίνει άλλοτε στον Τύρναβο και στην Καστοριά.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Τα «ρογκατσάρια» έχουν καπετάνιο τόν έπίτροπο της έκκλησίας, που φοράει μία μάσκα άπό προδιά λαγού...

— Καινούργιος χορός: — Όχι, ψύλλοι!...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ «ΡΕΒΕΓΙΟΝ»

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΑΛΕΚΟΣ ΤΣΙΦΡΑΣ : τριανταπεντάρης, καλοζωισμένος, κε-
φάτος, γλεντζής. **ΝΙΝΑ :** γυναίκα του, νόστιμη, πικάντικη, έ-
λαφρώς καυγάτσο και... βαρέως χηλιδάρα. **ΑΡΣΙΝΗ :** αν-
ταξία μητέρα της κορούλας της. **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ :** καλός πα-
τέρας για τη Νίνα, αλλά καλύτερος πεθερός για τον 'Αλέκο.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Τραπεζαρία όστικτου επι-
τιού χριστουγεννιάτικα στο-
λισμένη. Στις δύο άκρες
της σερβάντ' ατράφτου
δύο επάργυρα ανοδοχεία.
'Η Νίνα με άδρες και νω-
καικές κινήσεις αποτελεί-
ώνει το σιγύρισμα).

ΝΙΝΑ : Λοιπόν, είν' όλα
ώραία.
ΑΡΣΙΝΗ : Μόνον ώραία;
Θαυμάσια είναι!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Πράγματι,
δλα είναι στη θέση τους.
'Η μάλλον σχεδόν όλα:...

ΝΙΝΑ : Δηλαδή;
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Νά, παιδί
μου... Με συνχωρείς κι' ό-
λας άλλα εκείνα τα άνθο-
δοχεία...

ΝΙΝΑ : Τι; Δεν σάς αρέ-
σουν;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Για νάμαι
ειλικρινής, όχι.

ΑΡΣΙΝΗ : 'Αρέσουν, ό-
μως, σ' έμένα.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (αύστηρά) :
Σε παρακαλώ, 'Αρεινόν!
(Στη Νίνα) : Κι' εε' άλλου
νομίζω πως δεν αρέσουν
και στον άντρα σου.

ΑΡΣΙΝΗ : Καλέ, τί μάς
λές! Σκοτιστήκαμε!

ΝΙΝΑ : Σώπα τώρα, καλέ
μαμά. Μην πάμε για ρεβε-
γιόν με χαλασμένο κέφι
και κρεμασμένα υούτρα.

ΑΡΣΙΝΗ : Πώς είπες; Θα
πάμε για ρεβεγιόν; Και
πού θα πάμε δηλαδή;

ΝΙΝΑ : Που αλλού; Σε κα-
νένα κέντρο.

ΑΡΣΙΝΗ : Καλέ, θ' άφή-
σουμε χριστουγεννιάτικα τ'
ώραία μας σπιτάκι και θα
βολοδέρνουμε στίς ταβέρ-
νες;

ΝΙΝΑ : Γιατί όχι; 'Αλλω-
στε όλος ο καλός κόσμος
έτσι κάνει.

ΑΡΣΙΝΗ : 'Ετσι σου εί-
πε ο άντρας σου να λές;
ΝΙΝΑ : Μα ο 'Αλέκος δεν
έχει τίποτα υπ' όψι του. Δι-
κή μου ιδέα είναι να πά-
με σε κανένα κέντρο για
το ρεβεγιόν.

ΑΡΣΙΝΗ : Σπουδαίες ι-
δέες έχεις!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Την ήμέ-
ρα που θα πάψης να έκπς
αντιρροήεις, θ' αναψω μια
λαμπάδα ίσαμε το μπόι του
Πρίμο Καρνέρα!

ΑΡΣΙΝΗ : 'Εού να κυτ-
τάξης τα σαραβαλισμένα
νεφρά σου! Πού μου θέ-
λεις σ' αυτή την ηλικία
κρασκατανύξεις και ξε-
φαντώματα.

ΝΙΝΑ : Για όνομα του Θε-
ού, καλέ μαμά. Είναι ντρο-
πή νάρθ ο 'Αλέκος και να
μας βρψά να τσακωνώμαστε.
Νάτος! 'Ακούτε; 'Ερχε-
ται!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μπαίνει ο 'Αλέκος).
ΑΛΕΚΟΣ : Καλοπέρα σάς.
(Αγκαλιάζει και φιλάει τη
Νίνα).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Καλώς το
λεβέντι!

ΑΡΣΙΝΗ (είρωνικά) : Και

κακό σκοπό ή κάποιο όπου-
λο σχέδιο θάχπ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Δεν σε κα-
ταλαβαίνω.

ΝΙΝΑ : Κι' όμως είναι πο-
λύ απλό. Μπορεί να λαχτα-
ράν λίγο φλέρτ ή καμμία
περιπετειούλα. Μπορεί ακό-
μα να έχουν συνεννοηθ ή με
καμμία παλιά φιλενάδουλα
του να συναντηθούνε, τυ-
χαίως δθθεν, σε κάποιο
κέντρο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Πώ! πώ!

πού τό πάς!
ΑΡΣΙΝΗ : Τό πάει όπου
θέλει!

ΝΙΝΑ : Θα ρεβεγιονάρου-
με, λοιπόν, εν στενω οικο-
γενειακό κυκλώ. Εύτυχώς
έχουμε απ' όλα. Φοβάμαι
μόνο ότι δεν θα μάς φτά-
ση τό κρασί.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Και γι' αυ-
τό σκάς; Θα τηλεφωνήσω
να μάς στείλουνε.

ΑΡΣΙΝΗ : Δεν χρειάζε-
ται ούτε να τηλεφωνήσης,
ούτε να μπρολολογήσουμε
σαν άλκοολικοί. Θα περα-
σουμε με τό κρασί που μάς
βρίσκειται.

ΝΙΝΑ : Μα δεν είναι ου-
τε μισή όκτα καλά-καλά.
Ποιος θα τό πρωτοπιή;

ΑΡΣΙΝΗ : Θα πιούμε ό-
λοι από ένα-δυό ποτηρά-
κια.

ΣΚΗΝΗ 3η

ΑΛΕΚΟΣ (μπαίνοντας) :
Λοιπόν; 'Εξεδόθη ή έτυμη-
γορία; Μέσα ή έξω;

ΝΙΝΑ : Μέσα!

ΑΛΕΚΟΣ : Δεκτή ή από-
φασίς. Δεν μένει, λοιπόν,
παρά να φροντίσουμε για
κρασί.

ΝΙΝΑ : Κρασί; τί κρασί;
ΑΛΕΚΟΣ : 'Ενα όποιοδη-
ποτε καλό κρασί. Ρεταίνα
ή αρεταίνωτο, κυμα ή μπι-
τιλιारीσμένο.

ΝΙΝΑ : Δεν χρειάζεται!

ΑΛΕΚΟΣ : Μα γίνεται ρε-
βεγιόν χωρίς κρασί;

ΝΙΝΑ : Γίνεται και παρα-
γίνεται!

ΑΡΣΙΝΗ : Κι' αν δεν γί-
νεται, θα τό κάνουμε έ-
μεις να γίνη!

**ΝΙΝΑ (έξω αλλον τον 'Α-
λέκο) :** Δεν τό ζέραμε, κύ-
ριε, να σου πάρουμε κρα-
σί, να πιής τον άμπακα,
να ζαλιώτης και να νοσταλ-
γήσης μπροστά στα μάτια
μας τίς παλιές σου άνάπες.

ΑΛΕΚΟΣ : Είσαι μουρλή,
Νίνα!

ΝΙΝΑ : Κι' εού είσαι ά-
συνειδητός!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Βρε, Νίνα.
Βρε, καλό μου κορίτσι! Τι
είν' αυτά που λές;

ΑΡΣΙΝΗ : Τσιμουδιά εού.
ΑΛΕΚΟΣ : Τι θαυμάσιο
ντουέττο! Πρίμο ή κόρη,
σεγκόντο ή μαμά!

ΑΡΣΙΝΗ : Γιατί δηλαδή;
Δεν σάς αρέσουμε;

ΑΛΕΚΟΣ : 'Εμένα τουλά-
χιστον όχι ! Γλωσσασκοπά-
νες!

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Ούτ' έμέ-
να! 'Οχιές!

**ΝΙΝΑ (έξω φρενών στον
'Αλέκο) :** 'Ότε έτσι, έ;
ΑΡΣΙΝΗ : 'Εφοδος. (Πε-
τάγονται, παίρνουν από έ-
να βάζο και τα έκσφενδο-
νίζουν κατακέφαλα στον
'Αλέκο και στον Παναγιώ-
τη, που ζαλίζονται και πέ-
φτουν).

**ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ (συνέρχε-
ται και πιάνει τό ένα βά-
ζο) :** 'Εί 'Αλέκο!

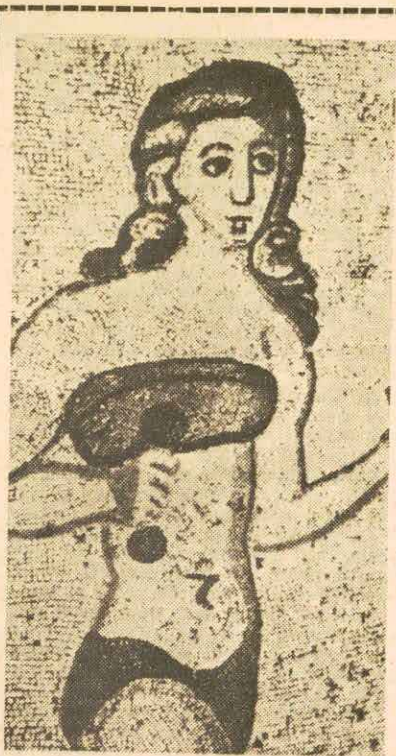
ΑΛΕΚΟΣ : Μμμμ...

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ : Πάσε παι-
δί μου, τό άλλο βάζο. ('Ο
'Αλέκος τό πιάνει) : 'Ετσι
μπράβο! 'Ελα τώρα να...
τσουγκριάσουμε! (Τσουγκρί-
ζουν τα βάζα) : Καλά Χρι-
στούγεννα!

ΑΛΕΚΟΣ : Και του χρό-
νου!

(Αυλαία)

Γ. ΓΙΑΝ.

«ΜΠΙΚΙΝΙ» ΤΟΥ 200 π.Χ.

Τό «μπικίνι» δεν είναι καθόλου πρόσφατη
μόδα. 'Όπως απέδειξε τό εικονιζόμενο
μωσαϊκό, που βρέθηκε πρό έβδομάδων κα-
τά τίς ανασκαφές που έγιναν κοντά στη
σικελική πόλη Καστρονιζιδάνι, τό μπικί-
νι ήταν γνωστό και πριν από 2.150 χρό-
νια. Από τό 200 π.Χ. χρονολογείται τό
περίφημο αυτό μωσαϊκό, που διακοσμώ-
σε τή βίλλα ενός πλουσίου της εποχής έ-
κείνης. Πρέπει δέ να παραδεχθίτε ότι τό
μπικίνι του 200 π.Χ. δεν διέφερε και πο-
λύ απ' τό σημερινό.

ΕΛΕΦΑΣ ΣΚΑΦΤΙΑΣ

'Ο Ντομπίνο, είναι ένας εύσυνειδητός κη-
πουράς, που όταν εργάζεται διασκεδάει
τους επισκέπτες του Ζωολογικού Κήπου
τών Παρισίων. 'Ο έλέφας αυτός που έχει
έρθει από τίς 'Ινδίες, είναι σήμερα 19
χρόνων και είναι ο καλύτερος φίλος των
μικρών Παρισινών που τον επισκέπτονται
καθημερινώς.

Ηκούγονται

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ...

Ο ΣΠΗΚΕΡ : Καί τώρα θ'
ακούσετε άποσπάσματα
από τον «Βαφτιστικό» του
Σακελλαρίδη...

... 'Ο «Βαφτιστικός» του
Σακελλαρίδη... 'Ο άειθαλής, ο
ακατάλυτος, ο άθάνατος «Βα-
φτιστικός»!

Και τό αγαπημένο «παιδί» του άλησμόνητου Θεόφρα-
στου Σακελλαρίδη, του έγχωριού «τερατώδους έγκεφάλου»
όπως αναγκάστηκαν να τον άποκαλέσουν ακόμη κι' εκείνοι
που τους ένοχλούσε ή θριαμβευτική, ή χειμαρρώδης καρ-
διά του.

'Όπου γλέντι, όπου χορός, όπου χαρά και πανηγύρι, ά-
παραίτητος και όλίγος «Βαφτιστικός».

«'Ελα με όμορφο σκοπό
κι' οι δυό ψάλουμε τό «σ' αγαπώ»...

Τό τραγουδούν όλοι, γιατί δεν τό άγνοεί κανείς τό
θαυμάσιο και μελωδικάτο αυτό ντου-
έττο, πού, χωρίς ασφαλώς να τό υπο-
πτεύεται ο δημιουργός του, έπαιξε κι'
έξακολουθεί συχνότατα να παίζει ρό-
λο... μεσάζοντας σε πάμπολλα υπό
έκκόλαψιν ειδύλλια.

Κι' όποιος πη ότι, τέλος πάντων,
κάπου, κάποτε δεν συγκινήθηκε μ' αυ-
τό τό τραγούδι ψεύδεται τουλάχιστον
σαν... υποψήφιος δήμαρχος.

Γνώρισε όδες και όδες ο Σακελ-
λαρίδης. 'Αλλά του έμελλε, καθώς κι'
άλλοι άντάξιοί του 'Ελληνες, να γνω-
ρίση και την περιδότη «κρατική στοργή» και την
«έπίσημη έκτίμηση». Κι' έτσι, στην πιο κρίσιμη —
και τελευταία, δυστυχώς — καμπή της ζωής του,
στην περίοδο όχι πιά των «ισχνών», αλλά των «κα-
τίσχνων αγελάδων», του, υποχρεώθηκε από τίς άμεί-
λικτες βιοποριστικές ανάγκες να έναποθέση τό ά-
νυτέρβλητο «μαστρίκό» κύρος του και τον τερά-
στιο μουσικοσυνθετικό όγκο του στο ταπεινό «ταμ-
πουρέ» ενός έλαφρώς ξεκουρντιστου πιάνου, πού
ίσως προσφέρει ακόμη τίς κουρασμένες υπηρεσίες
του στο συνοικιακό θεατράκι της όδου Βουλαγ-
μένης.

'Όσο για τας «παχείας αγελάδας» του, μην τό
ρωτάτε!

Τά γνωστά και τόσο έπιτυχημένα παρατσού-
κλια «τρυπιόχερς» και «σκορπαλευράς» δεν είναι
ίκανά ν' άποδώσουν τό μέγεθος και την έκταση της
ροής προς την σπατάλη που είχε ο Σακελλα-
ρίδης. Και δεν κέρδιζε και λίγα «τόν καιρό έ-
κείνο τον παλιό», όπως λέει σε κάποιο άλλο τρα-
γούδι του.

Με τη σέσουλα εισέπραττε τά ποσοστά του ά-
πό τόσες μεγάλες πανελλήνιες έπιτυχίες του!
«Γλυκειά Νανά», «Διαβολόπαιδο», «Λοχαγός Λιλή», «Χρη-
στίνα», «Ροζίτα», «Χαλιμά» κλπ. κλπ.

'Ο Σακελλαρίδης ήταν άναμφισβήτητα ο πιο πολύτιμος
συμπαράστατης του «πατρός» της ελληνικής όπερέτας,
του μακαρίτη Παπαϊωάννου, με τον όποιον, όμως, φαίνε-
ται ότι δεν τά πήγαινε πάντα καλά.

Γιατί ο Παπαϊωάννου είχε τοποθετήσει στις έμφανε-
στερες θέσεις του γραφείου του τίς φωτογραφίες του Λέ-
χαρ, του Σακελλαρίδη και του Χατζηπαροστόλου, τίς ό-
ποιές έδειχνε κάπου-κάπου στους επισκέπτες του λέγοντας:

— 'Ο Λέχαρ και οι... λεχιρίτες!

'Όπως, ίσως, είναι άγνωστο σε μερικούς, ο Σακελλα-
ρίδης δεν έγραψε μόνο τά «σπαρτίτα», αλλά και τά «λιμ-
πρέττα» πολλών από τίς όπερέτες του. Δεν ήταν, δη-
λαδή, μόνο συνθέτης, αλλά και συγγραφέας. Και σαν συγ-
γραφέας διέθετε άρκετή δόσι χιούμορ που τη σπαταλού-
σε συχνά κι' έξω από τά χειρόγραφα του.

Κάποτε κι' επί άρκετό διάστημα, γύρω στο τό 1935
με 40, συνεργαζότανε με τον Εύαγγελίδη και τον Σακελ-
λαρίο, πού, όπως όμολογούν και οι ίδιοι, τον είχαν κατα-

σου, μαέστρο; τον ρώτησε ο Εύαγγελίδης, την πρώτη φο-
ρά που τον συνάντησε.

— 'Ασφαλώς τον Σακελλάριο! τον διαβεδαίωσε εκείνος
άμέσως.

Κι' όταν τον ρώτησε, ύστερα από μερικές μέρες, κι' ο
Σακελλάριος:

— Ποιόν έννοεις, μαέστρο μου, μ' εκείνο που είπες πριν
από λίγες μέρες;

'Ο Σακελλαρίδης τον καθσύχασε, άπαντώντας σαν τέ-
λειος διπλωμάτης:

— Φυσικά, τον φίλο σου!

Τά περισσότερα πρηνά που δεν είχε δουλειά κα-
ταστάλαζε σ' ένα ζαχαροπλαστείο της πλατείας Κυ-
ριακού. Και περνούσε την ώρα του «δουλεύοντας»
τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Συνήθως τον πείραζε κατηγορώντας τίς τυρόπι-
τές του, πού τίς
εΰρισκε τάχα άνο-
στες και κακομοι-
ριασμένες. Μπα-
ρουτί γινόταν ο
άλλος.

Και δόστου να
βελτιώνη την ποι-
ότητα. 'Όποτε ο
Σακελλαρίδης «έ-
πείσθη» δθθεν και
τόσο ένθουσιάστη
κε, ώστε τον προ-
έτρεψε και τον
κατάφερε στο τέ-
λος να κολλήση

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

δασανίσει με τίς... άταξίες τους!

Πότε τον άφηναν να περιμένη στα
ραντεβού τους, πότε τον έγπντού-
σαν τά χαράματα για να γράψη έ-
πειγόντως μουσική σ' ένα νούμερό
τους, πότε τόνα, πότε τ' άλλο, πό-
τε τούτο, πότε κείνο.

Κι' ο Σακελλαρίδης ξεθύμαινε
δηλώνοντας στους ήθοποιούς:

— 'Ο εις εκ των συνεργατών μου
είναι μπαγάσας!

— Νάι, αλλά ποιός από τους
δύο; τον ρωτούσαν.

— 'Α! ξεφευγε διπλωματικώτα-
τα. Αυτό πιά βρώσε το μόνοι σας.

Τό έμαθαν, φυσικά, κι' οι ένδια-
φερόμενοι κι' έσπευσαν να ξεκαθα-
ρίσουν τη θέση τους:

— Ποιόν άφορά, ο ύπαινιγμός
σου, μαέστρο; τον ρώτησε ο Εύαγγελίδης, την πρώτη φο-
ρά που τον συνάντησε.

— 'Ασφαλώς τον Σακελλάριο! τον διαβεδαίωσε εκείνος
άμέσως.

Κι' όταν τον ρώτησε, ύστερα από μερικές μέρες, κι' ο
Σακελλάριος:

— Ποιόν έννοεις, μαέστρο μου, μ' εκείνο που είπες πριν
από λίγες μέρες;

'Ο Σακελλαρίδης τον καθσύχασε, άπαντώντας σαν τέ-
λειος διπλωμάτης:

— Φυσικά, τον φίλο σου!

Τά περισσότερα πρηνά που δεν είχε δουλειά κα-
ταστάλαζε σ' ένα ζαχαροπλαστείο της πλατείας Κυ-
ριακού. Και περνούσε την ώρα του «δουλεύοντας»
τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Τον φίλο του καταστηματοάρχη.

Ένας γιατρός της υπηρεσίας έλεγχου περιγράφει στους συναδέλφους του την άρρωστη της παράλυτης Γαλλίδας, που γιατρεύτηκε.

ΕΝΑ θαύμα έχει συνήθως πολύ λίγους μάρτυρες. Τα πιο άναμφισβήτητα θαύματα, αυτά που συμβαίνουν σε μεγάλες θρησκευτικές πανηγύρεις, σε λαϊκά προσκυνήματα, σε λιτανείες, δεν μπορούν να μας το επιβεβαιώσουν όλοι οι παρευρισκόμενοι. Και όμως το θαύμα που έγινε τον περασμένο Οκτώβριο στη μικρή γαλλική πόλη της Λούρδης, θα μπορούσαν να το παρακολουθήσουν σε όλη του την υπερφυσική δραματικότητα, όλοι οι κάτοικοι της γαλλικής πρωτεύουσας και ακόμη όσοι... διαθέτουν μια συσκευή τηλεόρασης.

Είναι άπιστο και όμως είναι αληθινό. Για πρώτη φορά στην ιστορία της κινηματογραφικής τέχνης ο φακός ενός οπερατέρ κατόρθωσε να συλλάβει, όχι βέβαια την ασύλληπτη μυστικότητα της δυνάμεως που θαυματουργεί, αλλά πάντως όλα τα πειστήρια της υπερφυσικής θεραπείας μιας παράλυτης γυναίκας.

Το φιλμ «γυρίστηκε» για λογαριασμό της γαλλικής τηλεόρασης και πρόκειται να προβληθεί αυτές τις ημέρες. Όλες οι σκηνές είναι παρμένες εκ του φυσικού και δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως είναι απηλλαγμένες από κάθε είδους «σκηνοθεσία». Έτσι οι Γάλλοι άκροαται και θεαταί της τηλεόρασης θα έχουν την ευκαιρία να γίνουν μάρτυρες του πιο συγκινητικού και καταλυτικού θαύματος που έχει προσφέρει ως σήμερα ο κινηματογράφος.

Η Λούρδη όπως είπαμε, είναι μια μικρή κωμόπολη της Γαλλίας πάνω στα Πυρηναία, κοντά στα Ισπανικά σύνο-

ρα. Πριν εκατό χρόνια ήταν τελείως άγνωστη. Από το έτος όμως 1858 έγινε το μεγαλύτερο κέντρο προσκυνήματος των πιστών της καθολικής εκκλησίας. Λέγεται πως μια τυφλή χωριατοπούλα είδε στον ύπνο της την Παναγία, που την προσκαλούσε να λούση τα τυφλά μάτια της στα νερά μιας πηγής. Η χωριατοπούλα διηγήθηκε το όνειρό της και θέλησε να την οδηγήσουν στη πηγή. Όταν βύθισε το πρόσωπό της στο νερό, αισθάνθηκε ένα ρίγος να διατρέχει το σώμα της. Κι' όταν σήκωσε το κεφάλι της, στα μάτια της καθρεφτίστηκε για πρώτη φορά ο κόσμος. Είχε βρή τη δύναμη να στήσει τις...

Αυτό ήταν το πρώτο θαύμα της Παναγίας της Λούρδης. Ύστερα από μερικά χρόνια χτίστηκε πλάι στη πηγή μια μεγαλοπρεπής εκκλησία. Από τότε χιλιάδες πιστοί πηγαίνουν κάθε χρόνο απ' όλα τα μέρη του κόσμου για να επισκεφθούν τη θαυματουργή πηγή. Πολλοί βέβαια πηγαίνουν εκεί από απλή ευλάβεια ή και απλή περιέργεια. Δεν είναι όμως μικρός ο αριθμός των αρρώστων που, οδηγούμενοι από τη φλόγα της πίστεως, καταφεύγουν στη Λούρδη με την πεποίθηση πως θα βρουν τη χαμένη υγεία τους.

Όπως λοιπόν κάθε χρόνο, έτσι και φέτος τον Οκτώβριο, ένα πλήθος εξήντα χιλιάδων προσκυνητών κατέκλυσε την επαρχιακή κωμόπολη. Τα ξενοδοχεία, οι ξενώνες και τα σπίτια ήταν κατάμεστα από προσκυνητές και έκδρομείς, ντυμένους με τα χαρακτηριστικά κοστούμια του τόπου τους, με τα λάβαρα και τα σήματα των διαφόρων θρησκευτικών οργανώσεων.

Η κινηματογραφική εικόνα ενός θαύματος

Πώς θεραπεύτηκε στη Λούρδη μια παράλυτη Γαλλίδα

Μαζί μ' αυτό το πολύχρωμο, ταλαιπωρημένο και γραφικό πλήθος έφτασε στη Λούρδη και το μικρό συνεργείο του Οργανισμού της Γαλλικής Τηλεόρασης: Ο οπερατέρ, ο βοηθός του και ο ειδικός σύμβουλος για τις θρησκευτικές εκπομπές του Ραδιοσταθμού της Γαλλίας. Το συνεργείο δεν έχασε τον καιρό του. Αρχισε να παίρνει διάφορες χαρακτηριστικές σκηνές από την κίνηση των προσκυνητών και από το κεντρικό νοσοκομείο της Λούρδης που εστεγάει πάνω από 1800 αρρώστους.

Στις 6 Οκτωβρίου, το βράδυ, επρόκειτο να γίνει η κατανυκτική θρησκευτική λαμπαδηφορία, που θα ξεκινούσε από τη θαυματουργή πηγή, για να κάνει το γύρο της κωμόπολης.

Το συνεργείο ετοιμάστηκε για το «γύρισμα» της νυκτερινής λιτανείας. Για να δοθεί μάλιστα περισσότερος ρεαλισμός στο φιλμ, ο βοηθός του οπερατέρ ετοίμασε μια πινακίδα απάνω στην οποία έγραψε με κεφαλαία γράμματα: «Παρακαλήστε να μην κυττάτε το μηχάνημα λήψεως».

Τις πρώτες έσπερινες ώρες η λαμπαδηφορία ξεκίνησε. Πέρασε απ' τους κεντρικούς δρόμους της Λούρδης και ύ-

στερα χύθηκε σαν φωτεινός χείμαρρος μέσα στο προαύλιο και τους διαδρόμους του Νοσοκομείου, όπου οι άρρωστοι περίμεναν κατάκοιτοι, κρατώντας κι' αυτοί στο χέρι τους μιά αναμένη λαμπάδα. Το πέραςμα της λαμπαδηφορίας ανάμεσα απ' τους διαδρόμους του Νοσοκομείου έδωσε πολλές ευκαιρίες στον οπερατέρ. Η όψη των αρρώστων φωτισμένη απ' το ωχρόκιτρινο φως των λαμπάδων, η έκφραση των ματιών, οι ίκετευτικές επικλήσεις προς το άγαλμα της Παναγίας, που ήταν επί κεφαλής της πομπής, παρουσίαζαν ένα συναρπαστικό θέαμα, που με πολλή φυσικότητα συνέλαβε ο κινηματογραφικός φακός. Ο οπερατέρ, καθώς ακολουθούσε τη λαμπαδηφορία, στάθηκε πάνω απ' το προσκέφαλο μιάς νέας γυναίκας, που φορούσε ένα μακρύ φόρεμα. Ήταν πολύ χλωμή. Το ακίνητο σώμα της καθώς ήταν ξαπλωμένο απάνω σ' ένα πρόχειρο κρεβάτι, προκαλούσε άδεια το βλέμμα των προσκυνητών. Ο οπερατέρ δεν βιάστηκε ν' απομακρυνθεί. Γύρισε αρκετά μέτρα ταινίας με την έκφραση του πόνου, που είχε το πρόσωπο αυτό. Την επομένη ημέρα, 7 Οκτωβρίου, ήταν το λαϊκό προσκύνημα στη κρήνη. Μεταφέρθηκαν εκεί οι άρρωστοι με φορεία κι' έγινε η πάνδημη δοξολογία.

Το συνεργείο τράβηξε ακόμη μερικές σκηνές κι' ετοιμάστηκε να φύγει πιστεύοντας πως είχε εξαντλήσει τα θέματά του. Όταν ξαφνικά διαδόθηκε στη πόλη ότι, την ίδια ημέρα, είχε γίνει ένα θαύμα! Μια νέα γυναίκα με έντελώς παράλυτα πόδια, εξ αιτίας ενός όγκου στον εγκέφαλο, βρήκε τη δύναμη να στηριχθεί στα πόδια της και να βημα-

Η παράλυτη Γαλλίδα που γιατρεύτηκε στη θαυματουργή πηγή της Λούρδης, γελάει ευτυχισμένη μπροστά στον κινηματογραφικό φακό.

τότερα στοιχεία δεν είναι προς το παρόν δυνατόν να δημοσιευθούν. Και τ' όνομά της ακόμη τηρείται μυστικό, γιατί η καθολική εκκλησία απαγορεύει να δίδονται επίσημες πληροφορίες για γεγονότα, που θεωρούνται υπερφυσικά, προτού περάσει ένα τουλάχιστον έτος από την ημέρα που συνέβησαν. Με τον τρόπον αυτό γίνεται μεγαλύτερος έλεγχος των γεγονότων και των περιστάσεων και αποφεύγονται οι επιπόλαιες ανακοινώσεις σ' ένα τομέα τόσο σημαντικό για το κύρος της εκκλησίας.

Μόλις όμως διαδόθηκε η είδηση του θαύματος το συνεργείο της τηλεόρασης έσπευσε να βρή τη θεραπευμένη γυναίκα. Μά όταν την αντίκρουσε ο οπερατέρ, με συγκίνησι ανέγνωρισε στο πρόσωπό της τη χλωμή μαυροφορεμένη κοπέλλα, που είχε κινηματογραφήσει την προηγούμενη μέρα. Την παρακάλεσε λοιπόν να του επιτρέψει να τραβήξει ακόμη μερικές σκηνές.

Η κοπέλλα αυτή τότε, μ' ένα μαντήλι στο κεφάλι και με το μακρύ μαύρο φόρεμα, ξάπλωσε πάλι στο κρεβάτι της. Μπροστά δέ σ' ένα συμβούλιο από 17 γιατρούς δέχτηκε να ξανακάνει όλες τις κινήσεις που έκανε κατά τη ημέρα του θαύματος.

Δεκάδες μάρτυρες επιβεβαίωσαν την ακρίβεια της αναπαράστασης και πρώτα-πρώτα οι άνθρωποι που την είχαν μεταφέρει στην κρήνη της Παναγίας.

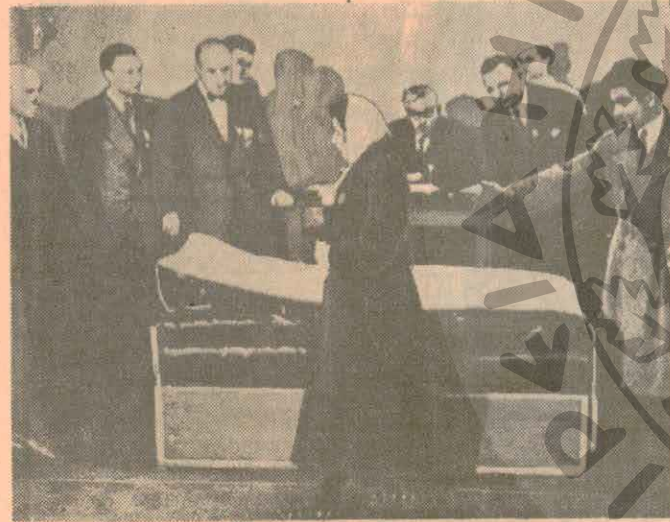
Δεν ξέρουμε αν το φιλμ που γυρίστηκε, θα επιτραπεί να προβληθεί, εκτός από την τηλεόραση, και στους κινηματογράφους. Οπωσδήποτε αποτελεί ένα μοναδικό παράδειγμα κινηματογραφικής ενημερότητας, μια εξαιρετική επιτυχία σ' ένα τομέα άγνωστο και μυστηριώδη.

Η άρρωστη Γαλλίδα προσφέρει σιγανά ευχαριστήριες προσευχές στην Παναγία, κατά τη διάρκεια της εξετάσεώς της από 17 γιατρούς, μετά την θεραπεία.

Μπροστά στους γιατρούς της υπηρεσίας έλεγχου και στον κινηματογραφικό φακό, η παράλυτη που γιατρεύτηκε σηκώνεται από το κρεβάτι της.

Η άρρωστη Γαλλίδα μπορεί τώρα να στηρίζεται στα πόδια της, που ήταν παράλυτα εξ αιτίας ενός όγκου στον εγκέφαλο.

Με το μαύρο της φόρεμα, το μοναδικό που είχε πάρει μαζί της, η παράλυτη που γιατρεύτηκε πηγαίνει να προσευχηθεί στη θαυματουργή πηγή.

Νέα φάρμακα για την πίεσι

Οι ανησυχίες για την αρτηριακή υπέρταση είναι υπερβολικές

Χάρης στα καινούργια φάρμακα για την «πίεσι», την αρτηριακή δηλαδή υπέρταση, μπορεί πια να γίνεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις η χειρουργική επέμβαση της συμπαθητικοεκτομής. (Η εγχείρηση αυτή συνίσταται στο ανοίγμα της κοιλίας και την αποκοπή των νευρών που ελέγχουν τον τόνο των αιμοφόρων αγγείων).

Πρόκειται για φάρμακα παλιά, που τώρα μοναχά διαπιστώθηκαν τα θεραπευτικά τους αποτελέσματα, καθώς και γι' άλλα εντελώς νέα προϊόντα προσφάτως χημικών έρευνών. Σε κάθε περίπτωση, δε, χρησιμοποιούνται χωριστά το καθένα ή συνδυασμένα μεταξύ τους, ανάλογως εκάστοτε των ειδικών συνθηκών.

Πριν όμως μιλήσουμε διεξοδικότερα γι' αυτά τα φάρμακα, θάπρεπε να τονίσουμε ότι δεν πρέπει να θεωρή κανείς την πίεση τόσο πολύ... μπαμπούλα! "Ανθρωποι 70 ή 80 χρονών εξακολουθούν σήμερα να ζουν κανονικά και να εργάζονται ανάλογα με την ηλικία τους, μολονότι είχαν αυξημένη πίεση από 40 και πλέον χρόνια. Γι' αυτούς, η αρτηριακή υπέρταση δεν μπορεί να θεωρηθεί αρρώστια. Εφόσον η σημερινή μέση διάρκεια της ζωής είναι 65 - 70 χρόνια, όποιος έχει περάσει αρκετά αυτή την ηλικία δεν μπορεί πια να πάθει τίποτε σοβαρό απ' την αυξημένη πίεση.

"Αλλωστε, διάφοροι διακεκριμένοι γιατροί φρονούν ότι θάπρεπε να αναθεωρηθούν τα όρια απ' όπου θεωρείται αυξημένη κι' επικίνδυνη η πίεσις, εφόσον έχει μεγαλώσει σήμερα πολύ η διάρκεια της ζωής. Μάλιστα, ο Αμερικανός δόκτωρ Άρτουρ Μάστερ συγκεντρώνει λεπτομερή στοιχεία, για να καθορίσει καινούργια και συγχρονισμένα όρια.

"Ακόμα και σε νεώτερα άτομα, η πίεσις αυτή καθ' εαυτήν, δεν βλάπτει καθόλου, εφόσον δεν προκαλέσει αλλοιώσεις κάποιου ζωτικού οργάνου. Ο κίνδυνος έγκειται στις βλάβες που μπορεί να φέρη στην καρδιά, τον εγκέφαλο, τους νεφρούς και τα αιμοφόρα αγγεία. Η επίδρασή της σ' αυτά τα όργανα μπορεί να προκαλέσει ανωμαλίες της δράσεως, θρόμβωση της στεφανιαίας αρτηρίας, ούραιμία ή και θανατηφόρο συμφόρηση.

"Αν όμως δεν έχη καμιά απ' αυτές τις συνέπειες, η πίεσις μένει μία σχετικώς καλοήγη και αβλαβής «ασθένεια».

Σε πολλές περιπτώσεις, όμως, φαίνεται στην παχυσαρκία, με τη δίαιτα και την ελάττωση του βάρους, μπορεί τότε να κατεβεί και η πίεσις στα φυσιολογικά της όρια. "Αν όμως δεν συμβεί αυτό, χρειάζονται κατάλληλα φάρμακα.

Φυτά που περιέχουν ουσίες α-στελεσματογικές κατά της πίε-

σεως, υπάρχουν στην Εύρωπη, στην Αμερική και στις Ινδίες. Διάφορες δε μεγάλες φαρμακευτικές εταιρείες έχουν στείλει τώρα βοταολόγους στις ζούγκλες της Νοτίου Αμερικής, για ν' αναζητήσουν κι' άλλα τέτοια φυτά, δραστηκότερα απ' τα ήδη γνωστά.

Πριν από 50 χρόνια, έβγαζαν απ' το φυτό «ελλέβορο» μία φαρμακευτική ουσία, την «πρωτοδερατρίνη», που ελάττωνε σημαντικά την πίεσι κι' επιβράδυνε το σφυγμό. Σε μεγαλύτερες όμως δόσεις, προκαλούσε ιδρώτες, έμετους και λιποθυμίες. Η χρήση της λοιπόν είχε θεωρηθεί τότε επικίνδυνη, κι' είχε εγκαταλειφθεί.

"Αλλά τώρα τελευταία οι γιατροί την... ξαναανακάλυσαν. Χρησιμοποιείται δε ήδη συστηματικά για τη θεραπεία της πίεσεως, αλλά σε καθαρή κρυσταλλική μορφή και με τη συνεχή επίδραση γιατρού.

"Εν' άλλο φάρμακο, που χρησιμοποιείται σήμερα πολύ, παράγεται απ' το ινδικό φυτό «ραουβολφία». Οι Ινδοί ήξεραν από αιώνες ότι ένα ποτό από βρασμένες ρίζες του φυτού αυτού ήταν καταπραυντικό για τους ταρκαμένους και τους ψυχοπαθείς. Τέλος, καταδέχθηκαν ν' ασχοληθούν μ' αυτό κι' οι γιατροί της Δύσεως και βρήκαν ότι ελαττώνει την πίεσι, με άργο και σταθερό ρυθμό. Κάνει βραδύτερο το σφυγμό. Καταπραύνει, χωρίς όμως να φέρη ζάλη, όπως το φαινοπαρμιττάλ ή άλλα κατευναστικά που παίρνουν όσοι έχουν πίεσι.

Τώρα, γίνεται μία επιστημονική κατεργασία των ριζών της ραουβολφίας και παράγονται έτσι προϊόντα καθαρά και 1.000 φορές πιο δραστικά απ' την ακατέργαστη ρίζα. Έχει δε αποδειχθεί τόσο ωφέλιμο αυτό το φάρμακο, ώστε δύσκολα θα έκτοπιση από άλλα νεώτερα.

"Υπάρχει κατόπιν το «τετρααιθυλαμμόνιον», ή «έταμόν», που ενεργεί στο νευρικό σύστημα. Χαλαρώνει τα αιμοφόρα αγγεία, επιτρέπει έτσι στο αίμα να κυκλοφορή καλλίτερα. Παράγεται του είναι το «μέτιουμ» και το «έξαμετάν», που χορηγούνται απ' το στόμα ή με ένεσις, σε περιπτώσεις πολύ αυξημένης πίεσεως του αίματος. Είναι πολύ δραστικά, και αν χρησιμοποιηθούν χωρίς τις απαιτούμενες προφυλάξεις, μπορεί να ελαττώσουν την πίεσι υπερβολικά και να προκαλέσουν λιποθυμίες και γενική κατάρρευση.

"Εν' άλλο συνθετικό φάρμακο, ίσως το πιο διαδεδομένο σήμερα, είναι η «άπρεζολίνη». Ενεργεί ήπιατερα απ' τα προηγούμενα. Κάποτε, προκαλεί μία ελαφρά ταχυκαρδία, που περνάει όμως, αν χορηγηθούν συγχρόνως μερικά δισκία ραουβολφίας. "Υπάρχουν μάλιστα τώρα στο εμπόριο δισκία που περιέ-

χουν μαζί άπρεζολίνη και ραουβολφία.

Οι περισσότερες περιπτώσεις αρτηριακής υπέρτασεως οφείλονται σε άγνωστες αιτίες. Κάποτε, ωστόσο, εξακριβώνεται ότι πρόκειται για ένα σύμπτωμα όγκου του εγκεφάλου ή νεφρίτιδος.

Σπανιότερες (1 στις 10.000) είναι οι περιπτώσεις που οι επινεφρίδιοι αδένες παράγουν υπερβολική ποσότητα αδρεναλίνης, που προκαλεί πονοκεφάλους, πίεσι, νευρικότητα, ταχυπαλμία και εφιδρώσεις. Η θεραπεία συνίσταται τότε στη χειρουργική αφαίρεσι ενός τμήματος των επινεφριδίων.

Για ν' εξακριβωθεί όμως ο γιατρός αν πρόκειται για τέτοια περίπτωση, κάνει πρώτα δοκιμαστικές ένεσις στον άσθενή με τα νέα φάρμακα «νιμπενεμίνη», «μπενοντάν» ή «ρεζιτίνη». Ανάλογως δε της αντιδράσεως που θα παρουσιάσει ο οργανισμός, βγάζει τα συμπεράσματά του.

Πώς μεγαλώνουν οι τρίχες

Οι τρίχες μεγαλώνουν με διαφορετική ταχύτητα στα διάφορα μέρη του σώματος. Στους μηρούς και στα φρύδια π. χ. η ταχύτης αύξησής τους είναι η μισή απ' όση στο κρανίο και στο πηγούνι. Έξ' άλλου, οι τρίχες μεγαλώνουν συνεχώς επί ένα χρονικό διάστημα και ύστερα σταματάνε προσωρινώς. Οι περίοδοι αυτές της αύξησεως και του σταματήματος δεν είναι οι ίδιες σ' ολόκληρο το σώμα. Τα μαλλιά π. χ. μεγαλώνουν επί 4 - 5 χρόνια, ύστερα «αναπαύονται» για ένα σύντομο διάστημα και ξαναρχίζουν πάλι να μεγαλώνουν. "Αν όμως ξεριζωθούν με το χτένισμα ή το βούρτσισμα μερικές από τις «αναπαύουσες» τρίχες, αντικαθίστανται γρήγορα από καινούργιες. Οι τρίχες στα μπάρακα και στις κνήμες έχουν μεγαλύτερη διάρκεια «ανά-

παυσεως». Τέλος, έχει εξακριβωθεί ότι το χειμώνα οι τρίχες γενικώς μεγαλώνουν πιο σιγά απ' όσο το καλοκαίρι.

Ισχυρότερη κορτιζόνη

Στις πρώτες δοκιμές της σε ανθρώπους, μία νέα «υπερκορτιζόνη» έδωσε εκπληκτικά αποτελέσματα. Εναντίον των πόνων και της ανατηρίας των αρθρώσεων από αρθρικούς ρευματισμούς. Λέγεται «φθοριοδουροκορτιζόνη» και είναι 25 φορές ισχυρότερη από την κοινή κορτιζόνη. Ίδιως εξαφανίζει άμέσως τη πλάση των αρθρώσεων. Βρίσκεται όμως ακόμη στο στάδιο των πειραμάτων.

"Ενα άλλο ανάλογο φάρμακο, ή «χλωριούδοκορτιζόνη», ενεργεί κατά της νόσου του "Αντισον (που είναι μία ανεπάρκεια των επινεφριδίων).

Άλλεργία από μυρωδιές

Κι' όταν ακόμη δεν υπάρχει στον αέρα γύρις λουλουδιών ή άλλες πρωτεϊνικές ουσίες «αλλεργιογόνες», μπορεί ώρισμένα εύαισθητα άτομα να πάθουν αλλεργικό άσθμα ή συνάχι από καπνούς ή από μυρωδιές. Σε μερικούς, προκαλείται αυτή η άλλεργία απ' τη μυρωδιά των πεύκων, των κρίνων, των γαρύφαλων ή της πασχαλιάς.

Οι γυναίκες αναπνέουν άσχημα

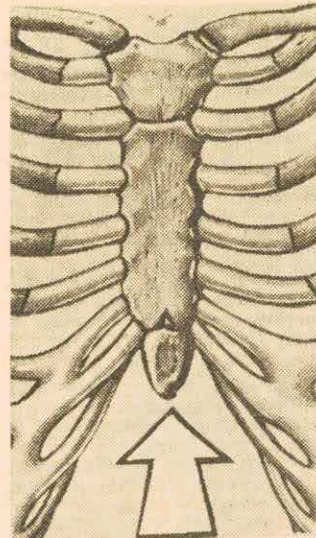
Το ένα τέταρτο περίπου των γυναικών αναπνέουν - δίχως να το θέλουν - πολύ βαθεία και συχνότερα απ' όσο πρέπει. Έτσι, δημιουργείται μία υπερπληρώσα δευσόνοστος στους πνεύμονες, διαταράσσονται οι χημικές λειτουργίες του σώματος και προκαλούνται διάφορες νευρικές ή μυϊκές ενόχλησεις. Οι γυναίκες αυτές άσπαστενάζουν συχνά, έχουν χέρια και πόδια κούρα και γλοιώδη, τρέμουν τα βλέφαρά τους και τα χέρια τους, έχουν ταχυσφυγμία και νιούθων ένα βάρος ή ένα σφίξιμο στο στήθος. Για ν' αφαιρεθούν αυτές οι ενόχλησεις τους, πρέπει ν' αναπνέουν κανονικά.

"Η άνωμαλία αυτή της αναπνοής συναντάται σε τριπλάσιες γυναίκες, παρά σε άντρες.

Η ΣΥΣΚΕΥΗ ΠΟΥ ΞΕΜΕΘΑ

"Ο Ρώσος πρίγκιπας Γκουριέλι Τακόνα, πιο γνωστός στη Νέα Υόρκη ως «ο σύζυγος της Έλενας Ρουμπινστάιν» διατηρεί ένα κουρείο για άνδρες και εγκατέστησε τελευταία σ' αυτό μία συσκευή δικής του εφευρέσεως, με την βοήθεια της οποίας μπορεί να ξεμεθυσμένους να ξεμεθύσει τελείως μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, ακόμα κι' αν είναι σκίνα στο μεθύσι. Το ξεμεθύσμα επιτυγχάνεται με εισπνοές αεζυγόνου και στοιχίζει μόνο τρία δολάρια!...

"Η ξιφοειδής απόφυσις είναι ένα μικρό, επίπεδο και τριγωνικό όστέον, που βρίσκεται στη βάση του στέρνου. Αυτό θα σάς πληροφορήσει αν είσαστε δυνατός ή αδύνατος.

Είσαστε δυνατός "Η ΑΔΥΝΑΤΟΣ

"Η ξιφοειδής απόφυσις θα σάς πληροφορήσει γι' αυτό

"Έχετε ξιφοειδή απόφυσι; "Αν είσαστε άνδρας θα έπρεπε να έχετε, αν είσαστε γυναίκα θα ήταν καλύτερο να μην έχετε.

"Αλλά τί είναι, λοιπόν, αυτή η ξιφοειδής απόφυσις; Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν ξέρουν καν την ύπαρξή της. Για ν' μάθετε τί είναι πρέπει ν' ανοίξετε ένα ανατομικό έγχειρίδιο.

Αυτή η ξιφοειδής απόφυσις είναι, λοιπόν, ένα όστέον ή καλύτερα ένας χόνδρος που, σε πολλές περιπτώσεις όστεοποιείται. Βρίσκεται στο κάτω μέρος του στέρνου, έχει σχήμα τριγώνου και ύψος μερικών εκατοστών του μέτρου. Η κορυφή αυτού του τριγώνου βρίσκεται προς τα κάτω και είναι μυτερή.

"Η κλίσις της ξιφοειδούς απόφυσεως προς τα μέσα — με την προϋπόθεσι ότι είναι καλά ανεπτυγμένη — δεν άφαιρεί το δυναμισμό ενός ατόμου. "Αλλ' ο δυναμισμός αυτός δεν εκδηλώνεται εξωτερικά. Οι άνθρωποι στους οποίους η ξιφοειδής απόφυσις γέρνει προς τα μέσα δεν έχουν αγωνιστική διάθεση. Βασανίζονται από εσωτερικές ανησυχίες και είναι συνήθως κλεισμένοι στον εαυτό τους.

"Όσα είπαμε ισχύουν και για τις γυναίκες. "Οχι. Οι γυναίκες δεν πρέπει να έχουν ξιφοειδή απόφυσι. Το να έχουν είναι αντικανονικό. Καί γι' αυτό οι γυναίκες, που η φύσις τις έπαιρξε μ' αυτό το μικρό όστέον, αμφοτέρων, είναι δυναμικές, τολμηρές, παίρνουν πρωτοβουλίες και έχουν μεγάλη άνοιχη στους κόπους και τις ασθένειες.

Και τώρα, έπειτα από όλα σάς είπαμε, δεν έχετε παρά ν' βάλετε το χέρι σας στο κάτω μέρος του στέρνου σας, για ν' ιδείτε αν έχετε ξιφοειδή απόφυσι ή όχι. Θα μάθετε έτσι αν είσαστε δυνατός ή αδύνατος.

διαθέσεις μας. Είναι μ' απλούστερα λόγια ένα από τα κλειδιά της προσωπικότητάς μας και ίσως το σημαντικότερο από όλα. Αυτό το κομματάκι του ανθρώπου μας φανερώνει αν ένας άνθρωπος είναι δυνατός ή αδύνατος. Μας δείχνει επίσης την άνοιξη μας στις ασθένειες. "Ο γιατρός, ψηλαφώντας την ξιφοειδή απόφυσι, μπορεί ν' ερεθίσει από πάλιν αν ένα άτομο θα ξεπεράσει μία σοβαρή ασθένεια ή αν θα υποκύψει σ' αυτήν.

"Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ο φυσικός δυναμισμός ενός ατόμου εξαρτάται από την κατασκευή των οστών του. Ένας γερός άνθρωπος έχει όσα συμπαγή και σκληρά σαν από γρανίτη, πράγμα που δεν συμβαίνει στους αδύνατους οργανισμούς. Σημασία έχει επίσης και η ανάπτυξη της θωρακικής κοιλότητος, για το λόγο ότι η αναπνοή είναι η βασική λειτουργία του οργανισμού μας. Οι άνθρωποι που αναπνέουν καλά, είναι δυνατόι και υγιείς. "Ο ακρογωνιαίος λίθος της θωρακικής κοιλότητος είναι, λοιπόν, η ξιφοειδής απόφυσις.

Παρατηρήσεις πολλών ετών, που έγιναν στα ανατομικά έργαστήρια του πανεπιστημίου των Παρισίων, ώδηγησαν στο συμπέρασμα ότι, όσο η ξιφοειδής απόφυσις είναι πιο σκληρή και πλατειά, τόσο μεγαλύτερος είναι ο βασικός δυναμισμός του ατόμου. Τα άτομα, στα οποία η ξιφοειδής απόφυσις πετάνεται προς τα εμπρός σαν σφήνα, έχουν εξαιρετική ρώμη και πολύ μεγάλη άνοιξη.

Οι άνθρωποι, αντίθετα, που δεν έχουν ξιφοειδή απόφυσι ή στους οποίους αυτό το όστέον είναι ατροφικό, χαρακτηρίζονται από μία γενική αδυναμία τόσο στο φυσικό όσο και στο ηθικό επίπεδο. Είναι οι αδύνατοι, που δεν έχουν αγωνιστική διάθεση, οι άνθρωποι της ρουτίνας, οι νικητές της ζωής. "Η εξωτερική τους εμφάνισις μπορεί ν' αδειχνη υγεία, δύναμι, θάρρος. "Ανηκουν, ωστόσο, στη μεγάλη κατηγορία των αδυνάτων που δεν έχουν ποτέ δική τους θέλησι, που δεν μπορούν ν' αναπτύξουν καμμία πρωτοβουλία και που είναι ανίκανοι ν' αναλάβουν ένα έργο μεγάλης πνοής και ν' το φέρουν εις πέρας.

"Η κλίσις της ξιφοειδούς απόφυσεως προς τα μέσα — με την προϋπόθεσι ότι είναι καλά ανεπτυγμένη — δεν άφαιρεί το δυναμισμό ενός ατόμου. "Αλλ' ο δυναμισμός αυτός δεν εκδηλώνεται εξωτερικά. Οι άνθρωποι στους οποίους η ξιφοειδής απόφυσις γέρνει προς τα μέσα δεν έχουν αγωνιστική διάθεση. Βασανίζονται από εσωτερικές ανησυχίες και είναι συνήθως κλεισμένοι στον εαυτό τους.

"Όσα είπαμε ισχύουν και για τις γυναίκες.

"Οχι. Οι γυναίκες δεν πρέπει να έχουν ξιφοειδή απόφυσι. Το να έχουν είναι αντικανονικό. Καί γι' αυτό οι γυναίκες, που η φύσις τις έπαιρξε μ' αυτό το μικρό όστέον, αμφοτέρων, είναι δυναμικές, τολμηρές, παίρνουν πρωτοβουλίες και έχουν μεγάλη άνοιξη στους κόπους και τις ασθένειες.

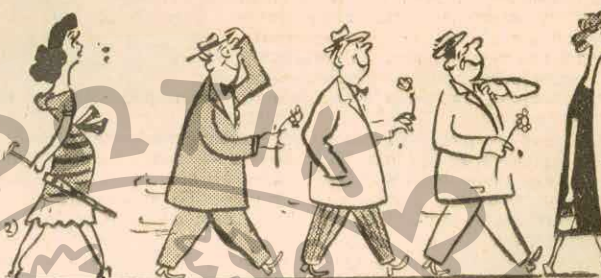
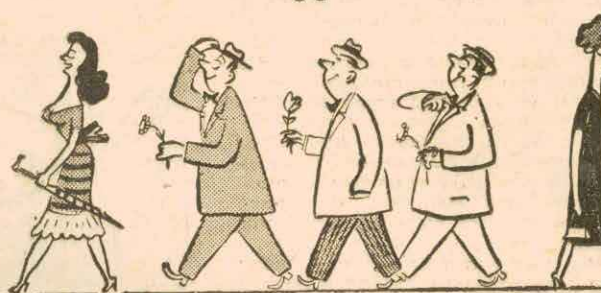
Και τώρα, έπειτα από όλα σάς είπαμε, δεν έχετε παρά ν' βάλετε το χέρι σας στο κάτω μέρος του στέρνου σας, για ν' ιδείτε αν έχετε ξιφοειδή απόφυσι ή όχι. Θα μάθετε έτσι αν είσαστε δυνατός ή αδύνατος.

Τελωτοθεραπεία

Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ ΝΤΙΟΡ

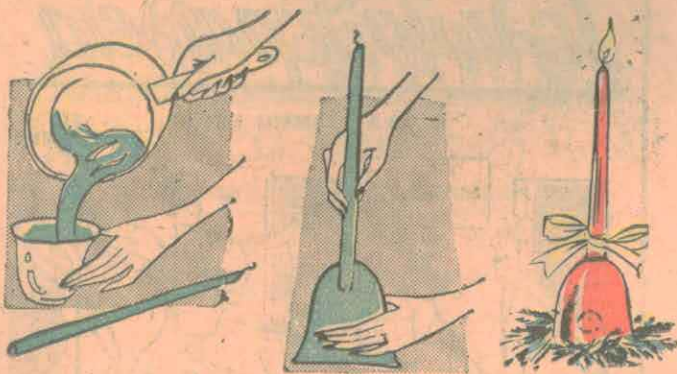
— "Η επομένη, παρακαλώ!...

Πώς αλλάζουν οι καιροί!...

— "Οχι, κυρία μου, δεν είναι φουγάρα, αλλά κορσέδες της μόδας!...

Το «κερί - καμπάνα»

Πώς θα τ' φτιάξετε μόνοι σας

Το χριστουγεννιάτικο δένδρο, καθώς και διάφορες γωνίες του σπιτιού, θα χρειασθή να στολισθούν με διακοσμητικά κεριά αυτές τις μέρες. "Αν αποφασίσετε να διαθέσετε μερικά χρήματα, θα βρῆτε στα καταστήματα κάθε είδους κεριά — μικρά και μεγάλα και για κάθε γούστο.

"Αν όμως θέλετε να αποφύγετε το έξοδο αυτό, χωρίς να στερηθῆτε τα κεριά αυτά, μπορείτε να τ' φτιάξετε μόνοι σας ή μάλλον να μεταμορφώσετε τα συνηθισμένα, απλά κεριά, σε διακοσμητικά, με ελάχιστα έξοδα και λίγο κόπο.

Για το σκοπό αυτό, θα χρειασθῆτε μερικά καινούργια κεριά, παραφίνη ή κομμάτια από παλιά κεριά, που τ' έχετε κάπου πεταμένα από καιρό και μερικά από τὰ κοινὰ σκεύη τῆς κουζίνας.

Τὰ καινούργια κεριά είναι ἡ βάση πάνω στην οποία θα δημιουργήσετε τὰ διακοσμητικά κεριά. Ἡ παραφίνη ἢ τὰ παλιά καὶ ἄχρηστα κεριά, είναι ἐκεῖνα που θα χρησιμοποιήσετε για νὰ στολίσετε τὰ καινούργια. Καὶ τὰ σκεύη τῆς κουζίνας, δηλαδή μερικά μεταλλινὰ δοχεῖα, μαχαίρια, κουτάλια κλπ., που δὲν θὰ πάθουν τίποτα, είναι τὰ εργαλεία σας.

Πρώτα-πρώτα, λοιπόν, πρέπει νὰ λυώσετε τὰ παλιά κεριά. Θὰ τὰ βάλετε μέσα σὲ ἓνα μεταλλινὸ δοχεῖο — μὴ μικρὴ κατσαρόλα — που κι' αὐτὴν θὰ τὴν βάλετε μέσα σὲ ἓνα τηγάνι, ἢ μὴ μὴ μεγάλη κατσαρόλα, μισογεμάτη μὲ νερό. Τὸ τηγάνι μὲ τὴν κατσαρόλα θὰ μὴ πάνω στὴ φωτιά, κι' ἔτσι σὲ λίγο τὰ κεριά θὰ ἀρχίσουν νὰ λυώνουν.

"Αν θέλετε νὰ φτιάξετε χρωματιστὰ κεριά, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ρίξετε λίγο χρώμα ἀπὸ ξυσμένα κραγιόνια μέσα στὸ λυωμένο κερί.

Τὸ κερί μπορείτε νὰ τὸ λυώσετε ὅλο μαζί, ἂν όμως θέλετε νὰ φτιάξετε κεριά διαφόρων χρωμάτων, πρέπει νὰ φτιάξετε χωριστὸ μίγμα για κάθε χρώμα.

Τὸ λυωμένο κερί θὰ πρέπει νὰ τὸ πλάσετε καὶ νὰ τοῦ δώσετε τὰ σχήματα που θέλετε, ὅταν εἶναι ἀκόμη εὐπλάστο καὶ λίγο ζεστό — ὅχι ὅταν πια ψυχρύνει.

Παραπλευρῶς: Τὸ φανταχτερό κερί. Κάτω: Τὸ κερί μὲ τὴ στριφογυριστὴ ταινία.

Τὰ κεριά

Τὸ «κερί-χριστουγεννιάτικο δέντρο»

Τὸ κερί μὲ ἄσπρη παραφίνη

πημα ἑνός... αὐγού. Ἀφού, λοιπόν, ρίξετε τὴ λυωμένη παραφίνη μέσα σ' ἓνα δοχεῖο, τὴ χτυπάτε μὲ τὸ πηροῦνι, ὥσπου νὰ γίνῃ ἄφρος. Ὑστερα παίρνετε λίγον-λίγον τὸν ἄφρο αὐτὸν στὴν ἀκρὴ τοῦ μαχαίριου καὶ τὸν κολλάτε πάνω σ' ὅλοκληρη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ κεριοῦ.

4) Ἐνα παρόμοιο καὶ πῖο φανταχτερό κερί, μπορείτε νὰ φτιάξετε μὲ ἓνα χοντρὸ κερί καὶ μὲ παλιά, χρωματιστὰ κεριά. Ἀνάβετε ἓνα-ἓνα τὰ χρωματιστὰ κεριά καὶ ἀφίνετε τὸ λυωμένο κερί τους νὰ σχηματίσῃ χρωματιστὰ γραμμὰς πάνω στὸν κορμὸ τοῦ χοντροῦ κεριοῦ.

5) Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ βάλετε στὰ συνηθισμένα κεριά μὴ στριφογυριστὴ ταινία ἀπὸ κερί, μὲ ἓνα ἀπλούστατο τρόπο:

Λυώνετε μὴ ποσότητα κεριοῦ, τὸ χρωματίζετε καὶ τὸ βάζετε σὲ ἓνα τετράγωνο δοχεῖο. Πρὶν καλὰ-καλὰ κρυώσῃ τὸ λυωμένο κερί, τὸ κόβετε σὲ ἴσες λουρίδες, που τὶς κολλάτε γύρω στὸ κερί, δίνοντάς τους ὅποιο σχῆμα θέλετε.

Μὲ λίγη σκέψη καὶ φαντασία, τέλος, μπορείτε νὰ ἐπινοήσετε διάφορους ἄλλους τρόπους μόνοι σας.

μὴς τόσο ζεστό, ὥστε νὰ κολλᾷ στὰ χέρια σας.

Ὅταν τελειώσετε τὴ διακόσμηση τοῦ κάθε κεριοῦ — μὲ τὸν τρόπο που περιγράφουμε παρακάτω — βουτήξτε τὸ μισὸ μέσα στὸ λυωμένο κερί καὶ ὕστερα βγάλτε το ἀμέσως καὶ ἀφήστε το νὰ κρυώσῃ. Ἐτσι τὸ χρώμα του θὰ ἔχῃ γίνῃ πῖο ζεστό.

Γιὰ ἐργαστήριο, μπορείτε νὰ χρησιμοποιήσετε ἓνα τραπέζι, πάνω στὸ ὁποῖο θὰ ἀπλώσετε μερικές ἐφημερίδες για νὰ μὴν τὸ λερώσετε.

Νὰ τώρα καὶ μερικές ἀπλὲς καὶ εὐκόλες συμβουλές, για νὰ φτιάξετε μερικά ἀπὸ τὰ διακοσμητικὰ αὐτὰ κεριά μόνοι σας. Ἐκτός ἀπὸ τὶς οδηγίες, δημοσιεύουμε καὶ μερικά σκίτσα, που θὰ σας διευκολύνουν νὰ τὸ πετύχετε χωρὶς κόπο.

1) Τὸ «κερί-καμπάνα». Για τὸ κερί αὐτὸ θὰ χρειασθῆτε ἓνα ἄλοκληρο κερί, ἐπίσης ἓνα λυωμένο κερί, ἓνα μαχαίρι, ἓνα φλυτζάνι κι' ἓνα κουτάλι. Ἀφού λυώσετε τὸ κερί σας, ρίξτε τὸ μέσα σὲ ἓνα φλυτζάνι καὶ ἀφήστε το νὰ κρυώσῃ. Βγάλτε τὸ ὕστερα ἀπὸ τὸ φλυτζάνι, κτυπώντας το ἑλαφρὰ, καὶ ἀνοίξτε μὴ μικρὴ τρύπα στὴν κορυφὴ τῆς κέρινης καμπάνας, που ἔχει σχηματισθῇ.

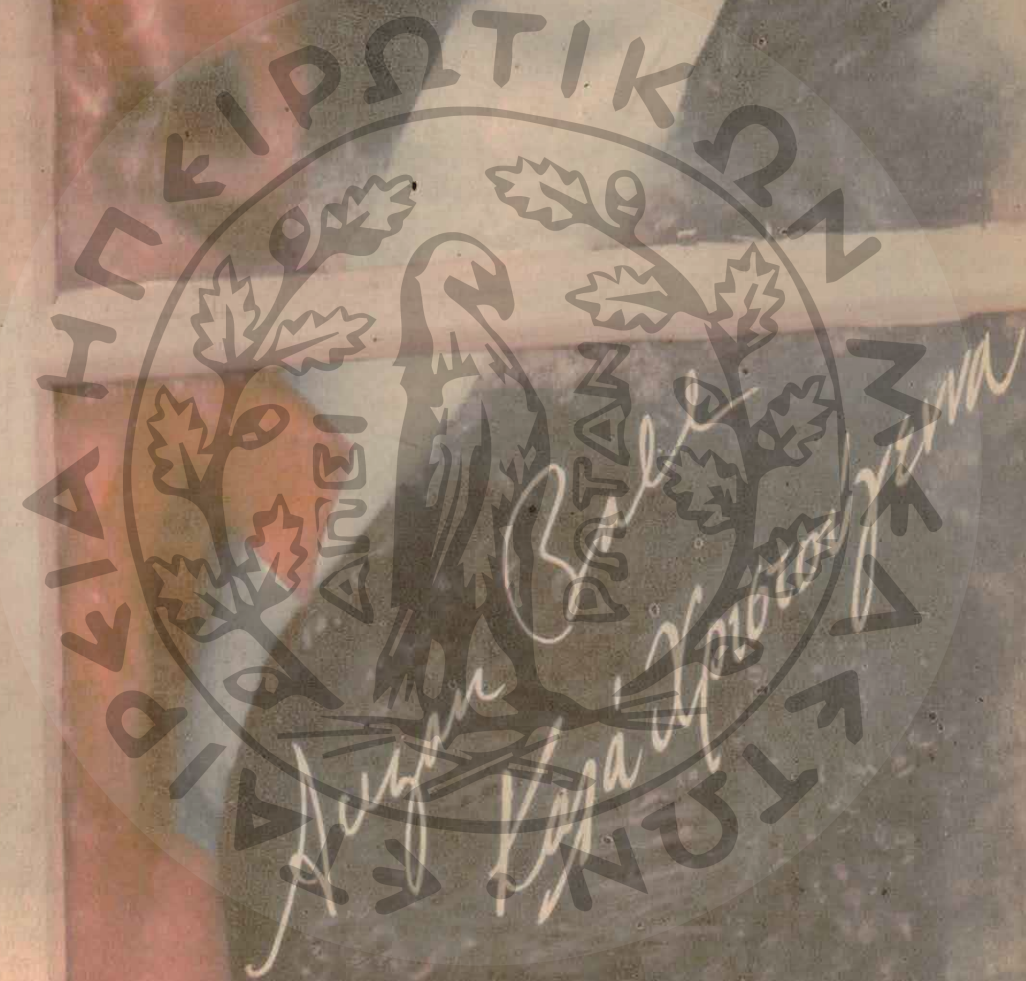
Ἡ τρύπα που θ' ἀνοίξετε, θὰ εἶναι τέτοια, ὥστε, μόλις νὰ χωρῇ τὴ βάση τοῦ κεριοῦ, που θὰ τὸ στερεώσετε στὴ θέσι αὐτὴ, ριχνώντας λίγο λυωμένο κερί στὰ κενὰ που ἔχουν σχηματισθῇ στὴ βάση τῆς καμπάνας. Ἐπειτα μὴ κορδελλίτσα στὴ βάση τῆς τελευταίας αὐτῆς, προσθέτει ἀκόμη περισσότερη χάρι.

2) Τὸ «κερί - χριστουγεννιάτικο δένδρο». Κι ἐδῶ θὰ χρειασθῆτε τὰ ἴδια περίπου ὕλικά καὶ ἐργαλεία. Μὲ τὴν ἴδια τακτικὴ που ἀκολουθήσατε για τὴν καμπάνα, θὰ φτιάξετε μὴ βάση για τὸ «δένδρο» — δηλαδή για τὸ ὅλοκληρο κερί.

Ὑστερα ἀδειάζετε στὸ τηγάνι λυωμένο κερί πάχους μισοῦ ἑκατοστοῦ περίπου καὶ, ἀφού κρυώσῃ, κόψτε το σὲ μικρά, ἡμικυκλικὰ κομμάτια.

Τὰ κομμάτια αὐτὰ, ἀφού τὰ λυγίσετε λίγο, θὰ τὰ κολλήσετε πάνω στὸ κερί. Ὅσο προχωρεῖτε πρὸς τὴν κορυφὴ, κόβετε τὰ ἡμικύκλια σὲ μικρότερο σχῆμα. Ἐτσι τὸ κέρινο δένδρο σας θὰ δίνῃ τὴν ἐντύπωση, ὅτι εἶναι ἓνα μικρὸ ἔλατο.

3) Μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἓνα ἄλλο διακοσμητικὸ κερί μὲ λυωμένη ἄσπρη παραφίνη ἢ παλιὸ κερί, μ' ἓνα χοντρὸ κερί, ἓνα μαχαίρι καὶ τὰ σύνεργα για τὸ χτύπημα ἑνός... αὐγού.

Οι περισσότεροι πελάτες και πελάτισσες του Τζών Κήβιλ έρχονται στο θέατρο.

Ένας τολμηρός Άγγλος ασφαλιστής

Όταν ο Άγγλος Τζών Κήβιλ, αποφάσισε να γίνει ασφαλιστής, σκέφθηκε να διαλέξει τους πελάτες του μέσα στον κύκλο των ανθρώπων του θεάτρου και της τέχνης, που είναι γνωστοί για την πρωτοτυπία τους, και να κάνει ασφάλειες, που οι άλλες εταιρείες δεν τολμούσαν να τις κάνουν.

Πραγματικά, δεν άργησε να πετύχει. Σήμερα, οι περισσότεροι καλλιτέχνες που αποφασίζουν να κάνουν μια ασφάλεια, απευθύνονται στον Τζών Κήβιλ. Μια από τις συνηθισμένες ασφάλειες που κάνει ο Κήβιλ, είναι να ασφαλίσει τους ηθοποιούς, από τα ατυχήματα της σκηνής. Έξ' άλλου, ασφαλίσει ώρισιμένα από τα μέλη του σώματος διασημών καλλιτεχνών, που τους είναι απαραίτητα για να εξασκούν το επάγγελμά τους.

Έτσι, έχει ασφαλίσει για ένα μεγάλο ποσό τα χείλη του περιφημου Άγγλου κορυφίστα Έντυ Κάλμπερτ και τα χέρια της πασίγνωστης πιανίστας Ουίνιφρεντ Άτγουελ για 40.000 λίρες.

Εκτός από το είδος αυτό των ασφαλειών, όμως, ο Τζών Κήβιλ έχει την ικανότητα να πείθει τους διαφόρους καλλιτέχνες και θεατράδους να ασφαλιζονται για τα πιο απίθανα πράγματα. Έτσι, ο διάσημος Άγγλος ηθοποιός Τζέιμς Γουίλντντ πληρώνει τακτικά ένα μικρό ποσό, και ασφαρίζει το κοινό του έναντι του... θανάτου από τα γέλια.

Σύμφωνα με τους όρους της ασφαλείας, η εταιρεία του Τζών Κήβιλ θα πληρώσει 10.000 λίρες στον στενότερο συγγενή και άμεσα κληρονόμο του θεατού εκείνου, που θα πεθάνει από τα γέλια, με τα άστεια του κωμικού Γουίλντντ. Φυσικά, αυτή η πιθανότητα είναι σχεδόν απραγματοποίητη, αλλά ο Άγγλος κωμικός έχει ήσυχο το κεφάλι του και — κυρίως — έχει εξασφαλίσει μια πρώτης τάξεως διαφήμιση.

Ένας άλλος διάσημος Άγγλος, ο έγγραστρίμπος Άρθουρ Ουώρτλεϋ, έχει ασφαλίσει την ξύλινη κούκλα που χρησιμοποιεί για τις παραστάσεις του, έναντι παντός κινδύνου. Η κούκλα αυτή έχει ασφαλισθεί ακόμη και για την περίπτωση που τα έντομα θα καταστρέψουν ένα μέρος του ξύλινου σώματός της. Την ημέρα, μάλιστα, που γίνονταν οι συνηθισμένες για την ασφάλισή, ο Κήβιλ συνειδητοποίησε ότι ευθείας με την κούκλα, με την μεσολάβησή, φυσικά, του έγγραστρίμπου Ουώρτλεϋ.

Ανάμεσα στους πελάτες του Κήβιλ είναι

Α.ν.ω. Τα χείλη του περιφημου κορυφίστα Έντυ Κάλμπερτ έχουν ασφαλιστεί για ένα μεγάλο ποσό. Κάτω: Όταν το ζευγος Φάιντ απέκτησε τρίδυμα, εισέπραξε 200 λίρες από την ασφάλεια.

ρίφημη συλλογή από δύο χιλιάδες σπάνιες φυσαρμόνικες, μικρές και μεγάλες, που τις έχουν ασφαλίσει στον Τζών Κήβιλ έναντι του κινδύνου της καταστροφής και για την περίπτωση που θα χαθούν οπωσδήποτε.

Παράλληλα, οι ίδιοι έχουν κάνει και μια από τις συνηθισμένες ασφάλειες ζωής, ατυχημάτων και ασθενείας για τους εαυτούς τους.

Μια μέρα, λοιπόν, ο ένας από τους τρεις αδελφούς, κατάπιε μια μικρή φυσαρμόνικα, όχι μεγαλύτερη από τρία εκατοστά του μέτρου.

Οι άλλοι δύο αδελφοί, τότε, βρέθηκαν σε δίλημμα για το τι να κάνουν με τις ασφαλιστικές εταιρείες: να ζητήσουν αποζημίωση για το χάσιμο της φυσαρμόνικας, ή για το ατύχημα του αδελφού τους;

Στο τέλος, όμως, ο άρρωστος τους έδωσε από τη δύσκολη θέση γιατί, με ένα γερό βήξιμο, κατάρωσε να βγάλει από το στόμα του τη φυσαρμόνικα.

Παρόμοια άπροσπτα περιστατικά, είναι πολύ συνηθισμένα για τον Τζών Κήβιλ. Πριν από λίγον καιρό, αγωνίζονταν να πείσει τους συνεταίρους του να ασφαλίσουν έναν ακροβάτη. Οι συνεταίροι του όμως δίσταζαν, γιατί ο ακροβάτης αυτός διέτρεχε κάθε μέρα τον κίνδυνο να τσακιστεί, σε ένα από τα πολλά επικίνδυνα νούμερα που εκτελούσε.

Στο τέλος, τους έπεισε να δεχθούν, αφού πρώτα ο ακροβάτης

υποχρεώθηκε να εκτελέσει μπροστά τους μερικά από τα πιο επικίνδυνα νούμερά του, για να αποδείξει, ότι δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο.

Την άλλη μέρα, μετά την υπογραφή του συμβολαίου της ασφαλείας, ο ακροβάτης τηλεφώνησε στον Κήβιλ από ένα νοσοκομείο, όπου βρισκόταν σοβαρά τραυματισμένος.

Ένα κομμάτι γυαλιού, που ξέφυγε από ένα σπασμένο τζάμι, τον είχε χτυπήσει στο κεφάλι και τα χέρια, και τον άφησε για δύο εβδομάδες στο κρεβάτι.

Κι' ο Κήβιλ πλήρωσε την ασφάλεια.

Σε μια άλλη περίπτωση, ο Κήβιλ γύριζε από Λονδίνο με το αυτοκίνητο ενός πελάτη του, που μόλις πριν από λίγη ώρα είχε υπογράψει ασφάλεια ζωής ατυχημάτων.

Στο δρόμο, το αυτοκίνητό του συνεκρούθη με ένα άλλο και η εταιρεία του Κήβιλ, που δεν είχε πληροφόρηθεί ακόμη την υπογραφή του συμβολαίου, αναγκάστηκε να πληρώσει μια γερή αποζημίωση στο φίλο του Κήβιλ.

Ένα βράδυ, ο Κήβιλ βρισκόταν στο σπίτι του φίλου του Ιμπρεσιονιστή ζωγράφου Τόνυ Φάιντ, που η γυναίκα του επρόκειτο να γεννήσει.

— Σου προσφέρω μια μοναδική ευκαιρία, είπε ο πάντα ριψοκίνδυνος Κήβιλ στο Φάιντ. Θα σου πληρώσω τώρα τρεις λίρες. Αν η γυναίκα σου γεννήσει ένα παιδί, τα λεπτά σου θα μείνουν στην εταιρεία. Αν όμως γεννήσει διδυμα, θα σου δώσουμε 100 λίρες. Αν είναι τρίδυμα, θα πάρεις 200 λίρες. Καί, αν είναι Σιαμαίοι, θα πάρεις 500 λίρες.

Ο Φάιντ δέχθηκε και υπέγραψε επί τόπου τα συμβόλαια.

Λίγες εβδομάδες αργότερα, η γυναίκα του Φάιντ γεννήσε τρίδυμα και ο τυχερός ζωγράφος εισέπραξε τις 200 λίρες από την ασφάλεια.

Ο Κήβιλ δεν διστάζει να κάνει πελάτες ακόμη και τους ανθρώπους που οι άλλες εταιρείες δεν δέχονται εύκολα να ασφαλίσουν, είτε επειδή το επάγγελμά τους είναι επικίνδυνο, είτε επειδή οι όροι της εργασίας τους είναι πιθανόν να τους συντομεύσουν τη ζωή.

Στην κατηγορία αυτή, οι ασφαλιστικές εταιρείες έχουν κατατάξει, ανάμεσα στους πρώτους, τους ανθρώπους του θεάτρου, τους δημοσιογράφους, τους ιδιοκτήτες ξενοδοχείων, τους βιβλιοπώλες, τους γυναιοποιούς και, τέλος, τους επαγγελματίες πυγμάχους.

πίσης, είναι και ένα τρίο μουσικών, «Οι τρεις μονάρχες», που είναι πασίγνωστοι για τα μουσικά κομμάτια που παίζουν αποκλειστικά με φυσαρμόνικες. Οι τρεις μονάρχες έχουν μια πε-

ΠΟΥ ΤΡΕΛΛΑΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

Ο νεκρός άρραβωνιαστικός

ΤΟΥ έγραφε γράμματα. Όλη τη μέρα και τη νύκτα του γράφε τρυφερά γράμματα. Και τον περιμενε. Δεν τ'ό χωρούσε το μυαλό της ότι είχε πεθάνει. Από τη μια στιγμή ως στην άλλη πώς ήταν δυνατό να πεθάνει ένας άνθρωπος; Σε μια στιγμή! Άκόμα άκουγε στ' αυτιά της την φωνή του. Έβλεπε τ' όμορφο πρόσωπό του. Την κομψή σιλουέττα του. Ένοιωθε στα χείλη της τη βροδιά των φιλιών του. Και δεν μπορούσε να συνηθίσει στην σκέψη ότι δεν θα έρχονταν πια στο σπίτι. Οι δικοί της είχαν φοβηθεί να την αφήσουν να τον δει νεκρό. Αρκετάρησαν μόνο να της το πουν με τρόπο. Δεν τον είχε αντικρύσει πεθάνον. Κι' αυτό ήταν το μεγάλο λάθος τους. Η έρωςτευμένη καρδιά της δεν την άφηνε να χάσει την ελπίδα ότι δεν επρόκειτο πια να τον δει...

Κάθε απόγεμα ήταν μαζί. Κι' η συντροφιά τους πάντα τους περιμενε. Κι' έπειτα κι' οι δυο τους είχαν τόσα πολλά να πουν!

Αυτά του έγραφε, σε όμορφο, μυρωμένο χαρτί. Και τί δεν του έλεγε σ' αυτά τα γράμματα!... Ότι έκλεινε γι' αυτόν μέσα στην καρδιά της.

Μήνες χρόνια, πάντα του έγραφε... Κι' άλλοι μονοί στον άνθρωπο που θα τολμούσε να κάνει μια παρατήρηση. Όσο την είχαν στο σπίτι, είχαν δασκαλευτή όλες οι υπηρεσίες, να την αφήνουν να τους διαβάσει αυτά τα γράμματα, χωρίς κανένα σχόλιο...

Γιατί στην πραγματικότητα, δεν έγραφε η άτυχη Τζούλια Π... Το παραμένο μυαλό της χάραζε στο χαρτί ασυνάρτητα λόγια, όνειροκαλισμένα!...

Μά, όταν αυτά τα γράμματα τα διάβαζε εκείνη, τότε άφηνε την καρδιά της να ξεσπάσει σ' ένα ασυγκράτητο, αίσθηματικό παραλήρημα!...

Η Τζούλια ήταν τρελή... Το μυαλό της κλονίστηκε από τον ξαφνικό θάνατο του άρραβωνιαστικού της, ενός εκλεκτού δικηγόρου. Ένας νέος πραγματικά εξαιρετικού που μόλις είχε γυρίσει από την Εύρωπη.

Τότε τον είχε γνωρίσει. Σ' ένα κοσμικό χορό. Ήταν ο «γόνος» της βραδυάς. Και την σκλάβωσε. Ήταν αληθινά εύχαριστος και μετρημένος. Ήξερε να μιλάει σε κάθε γυναίκα. Κι' έπειτα είχε μπροστά του ένα λαμπρό μέλλον. Οι γονείς της νέας το θεωρούσαν αληθινή τύχη για την κόρη τους, που την θεσπέρισε και θα την έκανε γυναίκα του. Κι' οι άρραβώνες τους ήταν αληθινά το πιο ευχάριστο γεγονός της οικογενείας. Άλλα κι' ο νέος φαινόταν ξετρελαμένος με την όμορφη Τζούλια. Δεν έκανε ούτε ένα βήμα, ούτε μια ώρα μακριά της. Έτσι όλοι είχαν συνηθίσει να τους βλέπουν μαζί. Ο έρωτας είχε κατακτήσει τις καρδιές τους και τις φλόγιζε. Και πέσσαν εξη μήνες σαν μέσα σ' ένα διειρο. Η Τζούλια κανόνιζε τις τελευταίες λεπτομέρειες του νοικοκυριού

τους. Μόνη της φρόντιζε για τα πάντα, για την θέση κάθε επίπλου, κάθε κομφοτεχνήματος, κάθε αντικειμένου. Κι' είχε κάνει αληθινά πολύ όμορφο το γραφείο του. Κι' εκεί, έτσι εγωίστικα, είχε φτιάξει και μια γωνιά, για τον εαυτό της, μια δική της γωνιά. Έκει σαν γατίτσα, πάνω στο περσικό χαλί, βά περνούσε τα βράδια της. Ασύρυστα, δίχως καθόλου να τον ενοχλή, όταν θα εργαζόταν. Ήθελε μόνο να τον βλέπει. Να τον κυττάει δίχως να του μιλάει και ν' ακούει μόνο τους χτύπους της καρδιάς της...

Την παραμονή του γάμου τους ωστόσο συνέβη το απροσδόκητο. Ο αγαπημένος της είχε καλέσει τους φίλους του για να γλεντήσουν. Ήταν το τελευταίο, το αποχαιρετιστήριο γλέντι της ξενοιαστής νεανικής ζωής του. Ήπие πολύ και διασκεδάζε ως αργά την νύχτα. Γύρισε στο σπίτι του με βαρύ κεφάλι και με υπερβολικά γεμάτο το στομάχι του. Ένοιωθε αδιάθεσια. Ξάπλωσε στο κρεβάτι, μα η στενοχώρια αυτή του έσφιξε ξαφνικά την καρδιά. Δεν πρόλαβε να βγάλει ούτε μια λέξη...

Το πρωί τον εύρηκαν νεκρό! Οι γιατροί διεπίστωσαν ότι είχε πάθει εμβολή. Η καρδιά είχε σταματήσει...

Οι ετοιμασίες του γάμου έτσι πήγαν χαμένες. Κι' αντί να πάει γαμπρός στην εκκλησία πήγε στολισμένος νεκρός!...

Η Τζούλια το έμαθε την ώρα που δοκίμαζε το υφικό της. Της το είπαν όσο μπορούσαν πιο διακριτικά. Μά το γεγονός ήταν τόσο τρομακτικό, που δεν μπόρεσε να το βαστάξει το μυαλό της. Έπεσε άμέσως λιπόθυμη στο πάτωμα. Οι γιατροί που εκλήθησαν, είχαν ένα φόβο: Τί θα γινόταν όταν θα ξυπνούσε; Θ' άντεχε το μυαλό της σ' αυτό το χτύπημα;

Η Τζούλια συνήλθε πραγματικά, έπειτα από λίγες ώρες. Ζήτησε να την αφήσουν να τον δει έστω και νεκρό. Οι γιατροί όμως δεν της το επέτρεψαν, από το φόβο μήπως αυτό την σκοτώσει!...

Έτσι η Τζούλια δεν είδε νεκρό τον άρραβωνιαστικό της. Έμεινε με την ανάμνησή του. Τον σκεφτόταν πάντα ζωντανό, άκουγε την φωνή του, τα λόγια του.

Κι' έτσι σταμάτησε το ταραγμένο μυαλό της. Αφού εκείνος δεν έχοταν να τη δει, άρχισε εκείνη να του γράφει. Χάραζε ακατάληπτες φράσεις πάνω στο χαρτί ώρες κι' ώρες και μιλούσε μόνη της... Αυτή ήταν η τρέλλα της. Κι' έτσι ήταν και στη νευρολογική κλινική, όπου την έκλεισαν οι δικοί της με σπαργισμό της καρδιάς τους. Το κορίτσι τους δεν μπορούσε ποτέ πια να γιαιτρευτεί!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

1 Στην πρεμιέρα του ιστορικού φιλμ «Ντε-φρέ», στο οποίο η Μέρλε Όμπερον παίζει τον ρόλο της αυτοκράτειρας Γωσθίνης, η καλλιτέχνης έφτασε συνοδευόμενη από έναν ασθετικό πρόγραμμα, τον Χριστιανό του Άλνοβέρου, διδάγνον το αυτοκράτορος της Γερμανίας Γουλιέλμου Β'.

2 Με θαυμασμό προεβόλουν οι συνομιληκοί τους τους 4 δοκιμημένους νέους της φωτογραφίας μας, για το κατορθώμα που επέτυχαν. Οι 4 αυτοί νέοι, ο 15ετής Θέοντιαντ Μπράντ (1), ο 16ετής Ρούνολφ Ντίκερ (2), ο 17ετής Βόλφγκανγκ Βέστεφελ (3) και ο 18ετής Μπέρναρντ Σουμάχερ (4), μόλις άκουσαν, προ ημερών, τη σειστική μιάς Τραπεζής του Λιμβούργου να σημαίνει συναγισμό, άρμησαν μέσα στην Τράπεζα και μοιολογεί άσπολοι κατάρωσαν να συλλάβουν και να αποπλίσουν δυο προσεπιδοφόρους γκάγκστερς, που είχαν αποπειραθεί να την ληστέψουν.

3 Η Τζούλια Σέλντον, ηλικίας ενός έτους, είναι η πιο νεαρά κομμοθήτρια του κόσμου. Ήταν μόλις 10 ημερών όταν η θεία της, μίς Λόβεν, που είναι μια γνωστή καθηγήτρια της κομμωτικής, του Λος Άντζελες την έφερε για πρώτη φορά σ' επαφή με τη θάλασσα. Κατάρωσε δε σιγά-σιγά να την αφήνει να μη φοβάται το νερό και να επιτυγχάνει καταδύσεις και άλλες επιδόσεις που θα ζήλευσαν ακόμα και πολλοί μεγάλοι.

4 Ένα νέο σπόρ έχει ξετρελλάνει τελευταία τους Λονδρέζους: ο κορυφαίος με παλαιά παιδικά αμαξάκια. Για κάθε αμαξάκι αντιστοιχούν δυο συνοπνοζόμενοι, από τους οποίους ο ένας είναι οδηγός και ο άλλος επιβάτης. Επιδίδει το κάθε ζεύγος δεν είναι μόνο να πέσει στο πέρας, αλλά και να αξιοποιήσει καθ' όσον όσο το δυνατόν περισσότερους αντιπάλους. Για να προστεθεί το κεφάλι του από τις τυχόν δυνατές συγκρούσεις, ο επιβάτης φορεί ένα ειδικό κράνος.

Ακουμπισμένος στην κουπασά του καραβιού του ο καπετάν Λεφτέρης, ένας άντρας καμιά τριανταπενταριά χρόνων, ψηλός, ήλιοκαμένος, έσφιγγε ανάμεσα στα δόντια του την πίπα του και ανάμεσα από τους καπνούς που θύγαζε από τα ρουθούνια και το στόμα του, σκαμπάκιζε με τη φαντασία του τα όνειρα και τα σχέδια, που έκανε κάθε βράδυ, πριν να κοιμηθεί.

Τρία χρόνια είχε πουλείει από το νησί του. Τρία χρόνια είχε να δει τη χαροκαμένη μάνα του. Τον καπετάν Γιωργαρά τον άντρα της, τους ρούφηξε σίφουνας, αυτόν και τη σκούνα του, απ' έξω από τη Σαντορίνη. Κι από τότε, η κήρα, πιεζε το γυίο της, τον καπετάν Λεφτέρη, να πουλήσει το καράβι και να παντρευτεί την Άσπρινα, πουταν όρφανή, μία καλή και νοικοκυρεμένη κοπέλλα.

Στη θύμπος του κοριτσιού, που αγαπούσε, ο καπετάν Λεφτέρης αναστέναζε.

Με τα πανιά φουσκωμένα, μέσα στη σκοτεινή νύχτα, ηδούσε σαν δελφίνι ο «Γλάρος» το δόλοικο καράβι του καπετάν Λεφτέρη, κι έσχιζε τη θάλασσα.

— Δυο μέρες θέλω για το νησί! μουρμούρισε με λαχτάρα ο καπετάνιος. Και θυμήθηκε πως μία τέτοια νύχτα, τρία χρόνια πριν, δυο μέρες πριν από τα Χριστούγεννα, φιλονείκισε γι' ασήμαντη αφορμή με τη μητέρα του και σαλπάρισε, αφήνοντας την έρημη να περάσει μόνη τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά.

Βέβαια, της έγραψε κατόπιν, της ζήτησε συγγνώμη, μα κάτι φορτώματα από δω, κάτι ξεφορτώματα από εκεί, τούφαιαν τις μέρες και τους μήνες, δίκως να μπορέσει να ξαναγυρίσει στο νησί.

Μα τώρα, τότε δάλει πείσμα. Θα πήγαινε να κάνει Χριστούγεννα στο νησί του, και θα παντρευόταν την Άσπρινα, το μελαχροινό κορίτσι με τα μενεξελιά μάτια.

Κατά τους λογαριασμούς του, θαφταν την παραμονή τα Χειμώματα, στο νησί του.

Μα έλα, πού άλλα λογαριάζει κανείς, κι άλλα τούρκονται... Λίγο, λίγο, το τενημένο ατλάει της θάλασσας άρχισε να σουφρώνει.

Η θάλασσα άγριψε κι' ο ουρανός γεμάνος πυκνά σύννεφα μπουμπουνίζε. «Ενα κύμα σκέπασε την πλώρη, ένα άλλο σάρωσε το κατάστρωμα, και ζαφνικά ο αέρας δυνάμωσε, σαν ναχε ανοίξει ο Αϊολός όλα τ' άστιά του. Τα σκονιά που κρατούσαν τα πανιά ήσαν γερά, μα ο παπαφίγκος έγινε κουρέλι. «Ετσι, οι φλόκοι ξεμποσκάρισαν κι' ο καπετάνιος με τους ναύτες, φορώντας τους μουςμαάδες έτρεχαν πάνω-κάτω.

— Μάνα τα πανιά! φώναζε ο καπετάνιος. Κι' οι ναύτες ηδούν στους φλόκους. Σε λίγο το καράβι έμεινε ζυλάρμενο.

Πέντε ώρες βάστηξε αυτό το κακό ως που να χειμώση: θροχή με το τουλούμι, αέρας, κύματα! Τους τάραιε το σκαμπανέδασμα.

Όλοι έκαναν το σταυρό τους και τάζανε άλλοι στην Παναγία, κι' άλλοι στον Άη Νικόλα.

Μα, ο καπετάν Λεφτέρης με το στόμα σφοηκτό, τα μάτια καρφωμένα στο πέλαγος μονάχα μία σκέψη είχε στο μυαλό του: να σωθί απ' αυτή την άγριοφουρτούνα, να πάν να προσκυνήσουν στην άγια θάτην του Χριστού και να μην ζαναπατήση το πόδι του στο καράβι. Όχι γιατί δεν είχε άλλοτε αντιμετώπισει τέτοια φουρτούνα, μα γιατί τη νύχτα εκείνη βούιζε στ' αυτιά του η παράκληση της μητέρας του: «Να το πουλήσης το καράβι, γυέ μου, και να πάρης την Άσπρινα, πουνά όρφανή, να την προστατέψης...»

Ναί, θα την έπαιρνε την Άσπρινα! Χίλιες λίρες είχε μαζέψει μέσα στα τρία αυτά χρόνια πουλίζε και μ' όσα θαπαίρνε πουλώντας το καράβι, ο' αγοράζε χτήματα με δέντρα στο νησί του, κι' έτσι θα είχε ένα σταθερό εισόδημα και μία νοικοκυρεμένη ζωή.

Όταν χειμώσε και απλώθηκε μπουναάσα έβγαλε ένα άναστεναγμό μ' ανακούφιση. Τώρα, δεν έφτανε στιγμή από το τιμόνι. Από κει έδινε διαταγές στο τουόρμιο ν' ανοίξουν τα πανιά. Νόμιζε πως το καράβι υποτακτικό στα χέρια του, θάτρειε τώρα, πιο γρήγορα και

θα πρόφτανε να οδηγεί τη μητέρα του και την Άσπρινα στην εκκλησία τη βραδυά των Χριστουγέννων.

Κι' έφτασε, χωρίς άλλες ζημιές στο νησί. Μόνο πού έφτασε άργα, κοντά τα Χειμώματα κι' έριξε άγκυρα. Κανείς στο τουόρμιο, κανείς στους δρόμους! Η καμπάνα χτυπούσε για τρίτη φορά και η εκκλησία έλαμπε σαν μεγάλο άστέρι μέσα στη νύχτα.

Άλλαξε και φόρεσε το καινούργιο του κοστούμι, μέσα στο καράβι, γιατί δεν θα πρόφτανε τη μητέρα του και την Άσπρινα στο σπίτι τους. Θα είχαν πάει στην λειτουργία.

Έπιασαν τα παλαμάκια κι' ο καπετάν Λεφτέρης, καμαρωτός, τράβηξε για την εκκλησία. Πόσο χαίρόταν που θάβλεπε σε λίγο τη γρηά μητέρα του και πλάι της την Άσπρινα.

Μπήκε στην εκκλησία, άναψε κερί κι' άρχισε να χαιρετά χαμονετώντας άριστερά, δεξιά τους συντοπίτες του, που γυρίζαν περίεργα το κεφάλι στην είσοδο για να δούν τον καουστερημένο.

Ο καπετάν Λεφτέρης έρριξε τη ματιά του στο στασίδι της μητέρας του. Μα, το στασίδι της ήταν άδειο και οι μορφές των ανθρώπων γύρω του σσθαρές. Δεν τολμούσε να ρωτήσει για να μην κάνει θόρυβο. Μα έλειπε και η Άσπρινα, και σκέφτηκε τότε πως δεν θα θέλποαν κι' οι δυο τους να ήανε στην εκκλησία δίχως αυτόν. Βγήκε με τρόπο έξω κι' έτρεξε για το σπίτι του. Είχε δει ένα φως στο παράθυρο που θάβλεπε προς τη θάλασσα.

Χτύπησε με λαχτάρα την πόρτα, έτοιμος να δεχθί στην άγκαλιά του τη μητέρα του. Η πόρτα άνοιξε και βγήκε η Άσπρινα. Έχασε τη μιλιά του. Η χαρά τον έπνιξε. Τρία χρόνια είχε να τη δει την κοπέλλα που έπλεσε τόσα όνειρα γι' αυτήν. Και να την τώρα μπροστά του.

— Άσπρινα! είπε. Έκείνη έπεσε μ' άναφυλλητά στην άγκαλιά του.

— Μην κλαίς... της είπε. Τώρα ήρθα να μείνω... Δεν θα ξαναφύγω από το νησί... Πούναι η μητέρα να της το πω;...

Έτρεξε στην κάμαρά της, μα δεν τη βρήκε κι' άρχισε να γυρίζει από δωμάτιο σε δωμάτιο φωνάζοντας:

— Μητέρα! Γύρισε, συχώρεσε με!

Μα μόνο ο αντίλαλος της φωνής του τ' άπάντησε μέσα στα μεγάλα εκείνα δωμάτια.

— Άσπρινα, πούναι η μητέρα; ρώτησε. Η κοπέλλα ζύγωσε κοντά του με τα μάτια το κεφάλι, τον κύττασε δωμάτιο φωνάζοντας:

— Μητέρα! Γύρισε, συχώρεσε με!

Μα μόνο ο αντίλαλος της φωνής του τ' άπάντησε μέσα στα μεγάλα εκείνα δωμάτια.

— Άσπρινα, πούναι η μητέρα; ρώτησε. Η κοπέλλα ζύγωσε κοντά του με τα μάτια το κεφάλι, τον κύττασε δωμάτιο φωνάζοντας:

— Μητέρα! Γύρισε, συχώρεσε με!

Μα μόνο ο αντίλαλος της φωνής του τ' άπάντησε μέσα στα μεγάλα εκείνα δωμάτια.

— Άσπρινα, πούναι η μητέρα; ρώτησε. Η κοπέλλα ζύγωσε κοντά του με τα μάτια το κεφάλι, τον κύττασε δωμάτιο φωνάζοντας:

— Μητέρα! Γύρισε, συχώρεσε με!

Μα μόνο ο αντίλαλος της φωνής του τ' άπάντησε μέσα στα μεγάλα εκείνα δωμάτια.

— Άσπρινα, πούναι η μητέρα; ρώτησε. Η κοπέλλα ζύγωσε κοντά του με τα μάτια το κεφάλι, τον κύττασε δωμάτιο φωνάζοντας:

— Μητέρα! Γύρισε, συχώρεσε με!

Μα μόνο ο αντίλαλος της φωνής του τ' άπάντησε μέσα στα μεγάλα εκείνα δωμάτια.

— Άσπρινα, πούναι η μητέρα; ρώτησε. Η κοπέλλα ζύγωσε κοντά του με τα μάτια το κεφάλι, τον κύττασε δωμάτιο φωνάζοντας:

— Μητέρα! Γύρισε, συχώρεσε με!

Μα μόνο ο αντίλαλος της φωνής του τ' άπάντησε μέσα στα μεγάλα εκείνα δωμάτια.

— Άσπρινα, πούναι η μητέρα; ρώτησε. Η κοπέλλα ζύγωσε κοντά του με τα μάτια το κεφάλι, τον κύττασε δωμάτιο φωνάζοντας:

— Μητέρα! Γύρισε, συχώρεσε με!

Χριστούγεννα ΓΥΡΙΣΕΙ

Ο καπετάν Λεφτέρης έπεσε σε μία πολυθρόνα και η Άσπρινα κάθισε μπρός στα πόδια του...

για πλημμυρισμένα από δάκρυα, σήκωσε έξε για λίγο, βουδή, κι' ύστερα ψιθύρισε με σιγανή, τρεμουλιαστή φωνή:

— Σ' άφησε την ευχή της!... Πέθανε η μητέρα σου, Λεφτέρη, εδω και λίγες βδομάδες...

Ο καπετάν Λεφτέρης έπεσε σε μία πολυθρόνα και η Άσπρινα κάθισε μπρός στα πόδια του. Και του είπε πως η μητέρα του πέθανε εδω κι' ένα χρόνο. Του είπε κι' όλες τις τελευταίες παραγγελίες της, τα τελευταία της λόγια, την επιθυμία της να πουλήσει το καράβι...

Η αύγη τους βρήκε εκεί στην ίδια θέσι. Εκείνος ήταν χωμένος στη βαθεία πολυθρόνα και με τα μάτια βουρκωμένα, χείδευε τα μαλλιά της Άσπρινας, πούχε ακουμπήσει το κεφάλι στα γόνατά του και του μιλούσε ακόμα για τη μητέρα του.

Ο ήλιος φώτισε το σπίτι, φώτισε τα πρόσωπά τους, φώτισε τις ψυχές τους!

Και σε λίγο ο ένας πλάι στον άλλο σιωπηλοί τράβηξαν για την εκκλησία να προσκυνήσουν το βρέφος της Βηθλεέμ, κι' έπειτα πήγαν στο νεκροταφείο να γονατίσουν μπρός στον τάφο της μητέρας του.

— Συχώρε με, μητέρα, πού σε πίκρανα... μουρμούρισε ο καπετάν Λεφτέρης. Σ' άρκίζομαι πως δεν θα σε παρακούσω αυτή τη φορά. Όπως τό θές, θα γίνι! Θα πουλήσω το καράβι και θα κάνω την Άσπρινα γυναίκα μου! Θα ζήσουμε πάντα αγαπημένοι κι' ένωμένοι.

Σπκώθηκαν ύστερα κι' οι δυο, ο καπετάν Λεφτέρης κι' η άρροδωνιαστικιά του η Άσπρινα, και με τα χέρια ένωμένα τράβηξαν άργα, άργα προς την πλατεία.

Ο καπετάνιος κρατούσε σφιχτά απ' το χέρι την κοπέλλα πού θα γινόταν η παντοτεινή συντρόφισσα της ζωής του.

Ο όρκος πούκανε τον ζαλάφρωσε. Η λύπη και το πένθος θα έσθυναν μπρός στη μεγάλη χαρά πού τους ένωνε για πάντα, στο νησί τους...

Ιστορία χωρίς γόγια

Η ΕΠΟΠΙΟΙΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Οι ρίζες της ελληνικής μεταναστεύσεως φθάνουν στην πρώτη συγκροτημένη εμφάνιση της φυλής μας επάνω στον πλανήτη. Η φυλή, για τη βελτίωση της τύχης του, για τη μετάδοση της σοφίας του στους απόγονους λαούς, ή απλώς για τις περιπέτειες, υπήρξε και παραμένει σαν ένα οργανικό στοιχείο μέσα στα κύτταρα του Έλληνα.

Η ιστορία της ελληνικής μεταναστεύσεως αποτελεί μια εκπληκτική εποποιία, που τη συνθέτουν μεγάλες, δόξες, θρίαμβοι, καταπτώσεις, τραγωδίες, περιπέτειες, καταστάσεις, μπροστά στα οποία μένει έκθαμβος ο άνθρωπος.

Δεν υπάρχει γωνία της Γης που να μην την επάτησε ο άνθρωπος Έλληνα. Από τις ζούγκλες της Μαλαισίας, της Αφρικής και της Βραζιλίας, ως τις περιοχές του Περσικού κόλπου κι ως τις απλυσσόμενες άγριες εκτάσεις της Γης του Πυρός, του Πορθμού του Μαγελάνου και της Παταγωνίας, έρχονται τα σημάδια της ελληνικής παρουσίας.

Αυτό ακριβώς έδωσε την αφορμή ο Ένας σωρός ανέκδοτα, που είναι διεθνούς κυκλοφορίας και παρουσιάζουν χαρακτηριστικά της μορφής του ελληνικού μεταναστευτικού δαμονίου. Είναι γνωστό το ανέκδοτο του Άγγλου εξερευνητή, ο οποίος συναντούσε παντού Έλληνες κι όταν έφτασε ο Ένας έρωμα νύσας της Πολιτικής ζώνης βορείως της Σπιτσερβέργης είπε στο μοναδικό κάτοικο που συνάντησε, κουκουλωμένο με δέρμα τανάνδου και άσολοχόμενο με την προετοιμασία του φαγητού του:

—Δεν πιστεύω να υπάρχει κι' εδώ, ο' αυτό το έρρωμα και άγριο μέρος κανένας Έλληνα...

—Όχι, Κύριε, του απάντησε ο μυστηριώδης έρρωμα, μην άνησυχείτε. Δεν υπάρχει εδώ κανείς... άλλος Έλληνα έξω από μένα!

Άλλα γιατί να καταφύγουμε στα ανέκδοτα, όταν προσφέρει τόσο εκπληκτικά παραδείγματα η ζωντανή πραγματικότητα; Την εποχή της 4ης Αυγούστου ένας φίλος μου, υποσιώπος για τα φρονήματά του στο τότε καθεστώς, αναγκάστηκε να εκπαιδευθεί, για να αποφυγή την εξορία ή τη φυλάκιση. Μπήκε ο' ένα Έλληνικό φορτηγό-το' Μάουτιν Όλμπους—κι' έφθασε στο Μπουένος Άϊρες. Απ' εκεί, αναζητώντας κάποιο χαμένο συγγενή του, μπήκε ο' ένα άλλο πλοίο κι' έφθασε στην άνω-κάτω άκρα της Παταγωνίας, ο' ένα μικρό, πρωτόγονο, άγριο λιμανάκι, που τα λιγιστά οπίτια του ήταν βουτηγμένα στα χιόνια.

Εκεί έπρεπε να αποβιβασθεί. Με σφιγμένη την καρδιά από τη φοβέρα καταβλητική ατμόσφαιρα μέσα στην οποία βρέθηκε, απελπισμένος όχι για την ανεύρεση του χαμένου συγγενή του, αλλά για την τύχη του εαυτού του, κώλυσε ο' ένα μικρό, ζυλίνο, άθλιο καφενεβόκι που βρήκε μπροστά του. Αισθανόταν την ανάγκη, μέσα στην παγωνιά που εισέδυε ως τα κόκαλά του, να πιει ένα ρούμι. Δίγοι τυχοδιωκτικοί τύποι καθόνταν στα τραπέζια του καφενεβού, απ' αυτούς τους αγέλαστους και ανίκανους ανθρώπους, που σού έμπνεον τον τρόμο μόλις τους αντίκρισες.

Πίσω από τον πάγκο ήταν ο κατασπαταράχης: Ένας κοντός, φαλακρός, ε-

τραφής άνθρωπος που δεν φαινόταν να είναι γέννημα και θρέμμα του τόπου. Όπως τον περιεργάζονταν ο φίλος μου και τη στιγμή που έτοιμαζόταν να παραγγείλει το ρούμι, έριξε το βλέμμα του σε δυο απροσδόκητες λιθογραφίες, που ήταν κολλημένες στον τοίχο. Η μία παρίστανε την... άλωση των Ίωαννίνων του 1913. Κι' η άλλη τον Βασίλεα Κωνσταντίνο, έφιππο, με το σπαθί υψωμένο!

Έκθαμβος ο φίλος μου ρωτάει τον κατασπαταράχη:

—Έλληνας, είσαι;
—Βέβαια και είμαι Έλληνας, έκανε εκείνος χαρούμενος επειδή συναντούσε τόσο απροσδόκητα ένα συμπατριώτη του, απ' την Ελλάδα.

—Και πώς σου κατέθηκε να κολλήσεις στο μαγαζί σου, εδώ ο' αυτή την άγρια ερμιά της Παταγωνίας, την εικόνα του Κωνσταντίνου;

—Γιατί στο καφενεβό μου έρχονται οι... Κωνσταντινικοί. Στο απέναντι που βλέπεις πηγαίνουν οι... Βενιζελικοί. Είμαστε καμικά δεκαπενταριά Έλληνες εδώ και... φυσικά οι μισοί είμαστε βενιζελικοί κι' οι άλλοι μισοί αντιβενιζελικοί!

Κατά το σωτήριο έτος 1937 αυτό, μέσα στους παγετώνες της Παταγωνίας, στην άνω-κάτω γωνία της αμερικανικής ήπειρου...

Ανέφερα αυτό το χαρακτηριστικό περιστατικό, ως απόδειξη του ότι ο Έλληνα όπου κι' αν πάει, όπου κι' αν ριχθεί, σέρνει μαζί του τις άρεσες και τα ελαττώματά του, τους ενδοεξωτερικούς και τα πάθη του, τις χαρές, και τις λύπες. Κι' έπαινα ότι όλα την ελληνικότητα του, που διατηρείται επί γενεές γενεών, όχι μόνο στα μορφολογικά χαρακτηριστικά, αλλά και στις ψυχικές εκδηλώσεις.

Είναι αδύνατο να πιάσει κανείς τις ιστορικές άρχες της ελληνικής μεταναστεύσεως. Χάνονται στα βάθη των αιώνων. Η συγκροτημένη πάντως μεταναστεύσεις, αυτή που προσφέρει συγκεντρωμένα αυθεντικά στοιχεία για την εξιστορήσή της, και συνεχίζεται ως τις ημέρες μας, είναι εκείνη που εμφανίζεται στην ιστορία από την εποχή της καταλύσεως της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Κατά τα πεντακάσια χρόνια που διέρρευσαν έκτοτε, σημειώνονται δυο κύριες μεταναστευτικές εξορμήσεις. Η πρώτη ξεκινάει από την Ασία και φθάνει ως τα μέσα του 19ου αιώνα. Τα ελληνικά πληθύνει που μεταναστεύουν κατά την περίοδο αυτή καταβυθίζονται κυρίως προς τα χριστιανικά κράτη της Ευρώπης, όπου υπήρχαν ήδη από παλαιότερα μικρές, αλλά άκαμψες οικονομίες και πνευματικά παροικίες. Η δεύτερη, είναι αυτή που συνεχίζεται ως τις ημέρες μας. Οι Έλληνες που ξεκινούν κατά την περίοδο αυτή για την εξασφάλιση καλύτερης τύχης, αναζητούν νέες πηγές δράσεως: Στην Αμερική—Βόρεια και Νότια—, στην Αφρική, στην Άνω Ανατολή, στην Αυτοκρατορία, σε περιοχές που παρουσιάζουν κάποιο πρωτογονισμό, ή είναι τεχνικά ανεκμεταλλεύτες.

Ετσι, αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει σημείο της γης, όπου να μην έκανε την εμφάνισή του ο Έλληνας. Στα έξω-κάτω νησιά του Ειρηνικού υπάρχουν Έλληνες. Στην αφρικανική ζούγκλα κυνηγούν άγρια θηρία. Στην Αλάσκα βρίσκονται ανάμεσα στους πρώτους χρυσοθήρες. Στον Αμαζόνιο κυνηγούν κροκοδείλους και εμπορεύονται το δέρμα τους. Στη Γροιλανδία κάνουν εμπόριο. Στα νησιά που είναι απαρμένα στο βορείο και νότιο Ατλαντικό έχουν επιχειρήσεις. Παντού, όπου υπάρχει ανθρώπινη ιστορία, υπάρχουν και Έλληνες. Στις διλιπίνες είναι οι πρωτοπόροι της πνευματικής ανάπτυξης του τόπου με το Πανεπιστήμιο των αδελφών Αδαμοπούλου—Αντισσων Γιουνιβέρσιτυ—, στην Ιαπωνία διατηρούν αξιόλογες επιχειρήσεις, στη Θορυμία υπάρχουν Έλληνες που παίζουν ρόλο... πολιτικών και οικονομικών συμβούλων του Τσάγκ Κι Σέκ. (Μετάξύ αυτών και ο συμπατριώτης μου Ζαννίς, από τα Γανώχωρα της Ανατολικής Θράκης).

Αυτή την εκπληκτική εποποιία της ελληνικής μεταναστεύσεως θα δώσουμε σε μια σειρά σημειώματων. Θα παρουσιάσουμε τις εθνικές μεταναστευτικές εξορμήσεις, αλλά και τις μεγάλες εκείνες συστονήσεις που η δραστηριότητά τους είχε διεθνή απήχηση, τους ανθρώπους που ξεκίνησαν από ταπεινά και άσημα εργάτες ή γεωργούς κι' έφθασαν να μεγαλοφυερθούν τόσο, ώστε να προκαλούν τον διεθνή θαυμασμό και αναγνώριση και ν' αναφέρονται στη σειρά των μεγάλων ανδρών της ιστορίας, όπως και μερικοί από τους μεγάλους τυχοδιωκτές.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Τα άτου σας στον έρωτα

Είστε όλες τί είναι ο μαγνήτης. Αυτό το μετάλλιο κομμάτι, που μοιάζει στο σχήμα με το πέταλο του αλόγου, έχει τη δύναμη να τραβάει διάφορα μετάλλια απλικά, χωρίς να μπορεί κανείς να καταλάβει με ποιο τρόπο γίνεται αυτό. Η δύναμή του είναι κρυφή, αθέατη και άδωρη.

Με μια δύναμη σαν του μαγνήτη, θέπρεπε να είναι προικισμένη κάθε γυναίκα.

Αυτή τη δύναμη οι Άγγλοαμερικανοί την αποκάλεσαν «σεξ-άππλ» κι' η λέξη αυτή πέρασε σ' όλες τις γλώσσες του κόσμου.

Μια γυναίκα με «σεξ-άππλ» μπορεί να είναι ψηλή ή κοντή, να έχει μέση σφίγκας ή να μην έχει διόλου μέση, να κόβει κοντά ή μαλλιά της ή να τα αφήνει μακριά, να είναι ξανθή ή μελαχρινή, να ντύνεται κομψά ή να είναι ατημέλητη, να έχει μύτη πλακουτσά ή σουδλερή... Όλα αυτά, δεν έχουν καμιά σχέση με τη μυστηριώδη γοητεία που εκπνέει από το άτομο της.

Πραγματικά, το «σεξ-άππλ» δεν συμβαδίζει με την ομορφιά, ούτε αποτελεί πρό- νόμιο ενός μοναδικού είδους ομορφιάς. Γι' αυτό, κάποιος σύγχρονος αισθητικός, είπε: «Οι γυναίκες διαιρούνται σε δυο μεγάλες κατηγορίες, εκείνες που έχουν «σεξ-άππλ», και εκείνες που δεν έχουν. Κάθε μια από αυτές τις δυο κατηγορίες, περιλαμβάνει και όμορφες και άσχημες. Η παλιά διακριτική σε όμορφες και άσχημες, είναι χωρίς νόημα. Βλέπουμε την ομορφιά όταν φωτίζεται με τη μυστηριώδη λάμψη του «σεξ-άππλ». Κι' αντίθετα, δεν βλέπουμε την άσχημιά όταν την ξεουδετερώνει το «σεξ-άππλ». Η ομορφιά και το «σεξ-άππλ» δεν είναι το ίδιο πράγμα, ούτε η πρώτη προϋποθέτει απαραίτητα το δεύτερο. Κατά τον ίδιο τρόπο, η άσχημιά δεν αποκλείει το «σεξ-άππλ».

Άλλα τί είναι το «σεξ-άππλ»; Κανείς ορισμός του δεν δόθηκε ως σήμερα κι' ούτε ίσως θα δοθεί ποτέ.

Το «σεξ-άππλ» παραμένει έτσι άπροσδιόριστο, ασύλληπτο και μυστηριώδες. Κι' όμως, είναι κάτι το πραγματικό και το αναμφισβήτητο. Φαίνεται, μάλιστα, πως όλες οι γυναίκες έχουν κάποια δόση «σεξ-άππλ». Σε μερικές βρίσκεται με τρόπο μόνιμο και σταθερό. Κι' αυτές είναι οι λιγότερες. Οι άλλες δεν έχουν «σεξ-άππλ» παρά σε ώρισμένες μόνον στιγμές.

Άλλα το «σεξ-άππλ» δεν άρκει. Πρέπει να ξέρετε και να το χρησιμοποιήσετε. Και ο' αυτό έγκειται η μεγάλη τέχνη της γυναίκας, που θέλει να παίξει το θηλυκό ρόλο της στη ζωή.

Οι γυναίκες μιλάνε συνήθως για τους άνδρες, όπως για ένα κοπάδι ζώων, που είναι όλα τα ίδια κι' έχουν τα ίδια γούστα. Σ' αυτό, όμως, κάνουν ένα μεγάλο λάθος. Οι άνδρες είναι ψυχοί ή κοντοί, μελαχρινοί ή ξανθοί... λεπτοκαμωμένοι ή κοίλαρδες, διανοούμενοι ή άδελτοι. Γι' αυτό, δεν έλκύονται όλοι με τον ίδιο τρόπο, ούτε μπορεί οποιαδήποτε νέα να έλκύσει έναν ώριμο άντρα.

Το πρόβλημα δεν είναι, λοιπόν, πως θα έλκύσετε τους άνδρες, αλλά πως θα έλκύετε τον άντρα που ανταποκρίνεται στις προτιμήσεις και τα γούστα σας.

Προσέξτε κάτι. Μια νέα μπορεί να είναι πολύ όμορφη και να έχει «σεξ-άππλ». Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι μπορεί να έλκύσει οποιοδήποτε άντρα. Έτσι, υπάρχει θέσις και για σας. Υπάρχει θέσις για όλους. Εκείνο που δεν μπορεί να κόψει αυτή η νέα, είναι πιθανόν να μπορέτε να το κάμετε σεξ, μ' όλο που είμαστε ίσως λιγότερο όμορφη και έχετε μικρότερο «σεξ-άππλ». Μην απελπίζεστε, λοιπόν, επειδή η φύσις δεν έφάνηκε πολύ γενειοδόωρη απέναντί σας. Με τον τρόπο αυτό, θα καταστρέψετε τη γοητεία που έχετε. Και πρέπει να ξέρετε πως δεν υπάρχει γυναίκα που να μην έχει κάποια γοητεία και να μην μπορεί να έλκύσει έναν ώριμο τύπο άνδρα.

Μην έσκινατε ποτέ από τη σκέψη πως δεν είσαστε τέλεια από το κεφάλι ως τα πόδια. Δεν υπάρχει τέλεια ομορφιά ο' αυτό τον κόσμο.

Οι άνδρες δεν σας βλέπουν σαν τέλεια ομορφιά κι' είναι πιθανόν, ότι, αν ήσαστε, δεν θα τους άρεσατε. Το μόνο που ζητάνε από σας, είναι να τους γοητεύσετε. Με ποιο τρόπο; Με όλη σας την εμφάνισή ή με ένα ώριμο χαρακτηριστικό; Με την προσωπικότητά σας σαν ενιαίο σύνολο ή με μια λεπτομέρειά της;

Καμιά απάντηση δεν υπάρχει ο' αυτά τα ερωτήματα. Το μόνο βέβαιο είναι πως μια γυναίκα μπορεί να γοητεύσει έναν άνδρα με όλα και με τίποτα. Υπάρχουν γυναίκες που γοητεύουν τους άνδρες με τον «άέρα», που έχουν, ενώ, αν τις καλοεξετάσουμε, θα ίδουμε πως δεν έχουν τίποτε όμορφο ή έστω και γοητευτικό. Άλλες, τους γοητεύουν με το βάδισμά τους, με την ιδιαίτερη λάμψη των ματιών τους, με τον ήχο της φωνής τους, με την ψυχική τους ακτινοβολία. Άλλες ακόμη με το μυστήριο της θηλυκότητάς τους, με το αινιγμα της προσωπικότητάς τους ή κάποια κρυφή πτυχή της ζωής τους, που παίζει το ρόλο μαγνήτη.

Δεν πρέπει, λοιπόν, ν' απελπίζεστε. Άλλ' ούτε και να οικειοποιήστε όλα τα άτου που έχει το φύλο σας. Επειδή μερικές όμορφες φίλες σας έπέτυχαν αυτό, δεν σημαίνει πως άπ' αυτές σε ομορφιά. Ούτε ότι μερικές άσχημες φίλες σας έγιναν δυστυχισμένες, σημαίνει, ότι και σεις, επειδή δεν σας ενέλησε η φύσις, πρέπει απαραίτητα να δυστυχίσετε.

Άλλα ποιες είναι οι πιθανότητές σας να έπιτύχετε; Ποιά άτου έχετε στα χέρια σας; Τα άτου σας μπορεί να είναι τριών ειδών: φυσικά, διανοητικά και ψυχικά.

Αν θελήσουμε να τα αξιολογήσουμε, θα πρέπει να δώσουμε την πρώτη θέση στα φυσικά. Άλλ' αν τα απομονώσουμε από τα άλλα, θα ίδουμε ότι χάσουν κάθε αξία.

Από το άλλο μέρος, αν αφαιρέσουμε από τα διανοητικά ή ψυχικά χαρίσματα τη φυσική βάση τους, που είναι η ομορφιά κι' η γοητεία, καταντούν ψυχρά, άηρημένα και άδιόφορα. Μπορούν ίσως να έμπνευσαν ένα σωρό άλλα αισθήματα, το θαυμασμό, τη συγκίνηση, το σεβασμό ή κι' αυτή ακόμη την ψυχική έκσταση, αλλά τότε άληθινό και άδολοχιστικό έρωτα ποτέ. Κι' αν το κάμουν για λίγο, δεν θα μπορέσουν να τον ζωογονήσουν και να τον συγκρατήσουν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το μυστικό της έπιτυχίας.

ΑΥΤΗ την ιστορία δεν την έπιασε η φαντασία κανενός συγγραφέως, δεν την έπενόησε η ιδιοτροπία κανενός σεναριογράφου, αλλά την έζησε πραγματικά, πριν από λίγες μέρες ένας ταπεινός δοκαστοστής της Δημοκρατίας του Δουβλίνου, ο σιωπηλός Πάντο Ο' Ρίλλυ.

Πολύ πρωί, πριν άπ' τα έφημερώματα ο φτωχός Πάντο, έτοιμάζε τα σύνορά του και ξεκινούσε για τους κεντρικούς δρόμους του Δουβλίνου. Σάφανε εύσυνετορία τη μαύρη, γυαλιστερή άσφαλτο και μόλευε τα ακουπιδία. Σύμφωνα με μια στατιστική, που ο ίδιος έδιαφέρθηκε να κάνει, άβειαζε κάθε μέρα τριακόσιους περίπου τενεκέδες ακουπιδίων.

Ο Πάντο άπόκτησε σιγά-σιγά τη συνήθεια να σταματάει για λίγο τη δουλειά του, να παίρνει μιά άνσας και να πηγαίνει να πιη ένα δροσιστικό μπουκάλι μύρα. Επειδή μάλιστα τα διαλείμματα ήταν πολύ συχνά, οι μπουκάλες της μύρας, στο τέλος της ημέρας, ήταν άρκετές...

Η μύρα είναι το βασικό ποτό των Ίρλανδών. Υπάρχουν άμέτρητα εργοστάσια ζυθοποιίας, ή ή πιο άνοιαστή μύρα, ή ή πιο διαδεδομένη στα λαϊκά στρώματα, είναι ή φήμα της μύρας «Γκίνες». Γι' αυτήν ο Πάντο είχε μεγάλη άδυναμία.

Έχε όμως και μιά άλλη άδυναμία, άσυνέθιστη με το ταπεινό του άπάγγελμα. Όταν τέλειωνε τη δουλειά του, του άρεσε να κάθεται άπόμμεσα σε μιά γωνία της συνοικιακής μπουαρίας, να παίρνει την έφημερίδα και να βυθίζεται στην άναγνώση της... κοσμικής στήλης.

Ετσι έξεμοναχισμένος και άπαράτητος διάβαζε με άπληστία ό,τι συνέβαινε στον μεγάλο κόσμο: Χοροί, δεξιότητες, κοκτέιλ, θεατρικές επρεμιέρες, πριγκιπικά συναιδέσια και όποιο άλλο γεγονός προσέφευε τα κοσμικά χρονικά της εποχής μας. Από τη σιωπηλή γωνία του, έβλεπε άνάμεσα στις γραμμές που συλλάμβε με παρελαύνει ένας τρισευχαρισμένος κόσμος, μακρινός και άπληστος, που τον μεθούσε με την ασύλληπτη γοητεία του.

Ενα βράδυ πριν από ένα μήνα ή έφημερίδα που διάβαζε ο Πάντο, τον πληροφορούσε πως ο νεαρός Ντέμον Γκίνες, έπίδοξος κληρονόμος των μεγάλων εργοστασίων της άνω-κάτω ζυθοποιίας, έπρόκειτο να παντρευτεί τη χαριτωμένη Γερμανίδα Μαρία - Γκαμπριέλλα, πριγκίπισσα της Έσσης.

Οι λίγες γραμμές της άγγελίας αυτής κανονικά θα έπρεπε ν' άφίσουν έντελώς άσυγκίνητο έναν δοκαστοστή. Μά ή ψυχή του άνω-κάτω έταν άνεξέλεστη. Ίσως έξ ατίας της μύρας, που είχε πιη, ίσως έξ ατίας της άγάπης που έτορε προς τη φήμα «Γκίνες» ο Πάντο αισθανόταν ζωηρότατη συγκίνηση. Σή- τησε χαρτί και μελάνι και άκάρισε ένα συγχαρητήριο γράμμα προς τον «οκονέια Γκίνες», βάδοντας κάτω από τις δόδερμες εσχές του την ύπαρξή του: Πάντο Ο' Ρίλλυ.

Το γράμμα έφθασε στο προορισμό του. Και μετά τρεις ημέρες έγινε ένα θαύμα! Δεν μπορούμε να βεβαιώσουμε ακριβώς πως έγινε. Συναντήσαμε: Σύγχυση άνάμεσα στους καταλόγους των κολλεμένων ή άπλω άγγλοσαξονικών χιούμορ; Γενόνα πάντως είναι ότι, μετά τρεις ημέρες, ο άσημος δοκαστοστής του Δουβλίνου, έλαβε μέσα σε πολυτελέστατο άκέλλο, μιά ένταχιστορία απάντησή που ήταν συγχρόνως και πασάλλοι να παρερρεθεί στους γάμους του Ντέμον Γκίνες και της πριγκίπισσας της Έσσης.

Σαν βέρος Ίρλανδός ο Πάντο άρχισε να δυσπιστεί προς τη γνησιότητα της προσκλησεως. Ήταν ποτέ δυνατόν ο βαρών Γκίνες, μιά από τις παλαιότερες οικογένειες της Ίρλανδίας να ποσκαλέσει στον γάμο του πονδίου τους έναν ακουπιδάρχη; Μά πάλι πως να έξηγηθεί το άμυλο χασι με τα σφραγισμένα οικόσημα, που έγραφε καθόσα και έσσειερα τ' όνομά του και τη διεύθυνσή του στο Δουβλίνο;

Μεγάλο άινιγμα για το Πάντο και μεγαλή- τεση άσπυ ή άναστάσι που έφερε στη ζωή του. Άποφάσισε λοιπόν να μιλήσει στους φίλους του.

Δεν είχε βέβαια πολλούς φίλους. Μά όσοι τέλος πάντων τον άντασαν, όλοι άνεξέλεστοι, είτε από έρωτική διάθεση είτε από περιέργεια, τον ποσινέτησαν να βεβαιή τη πρόσκληση και να παρουσαστεί. Άποσπασμένοι να φθάσουν ως το τέλος αυτής της έξυπνης όπως νομίζανε φέρας, τον έξοθησαν να ποσινέθει ένα κά- λο φακό, αν όχι αντίδιο των πριγκιπικών σα- λονιών, πάντως πολύ εύπρεπες.

Την ημέρα του γάμου ο Πάντο ήλθε άδεια άπ' την άπρησία του και ένα ελαττωματικό τρίτης θέσεως για την Όξφόρδη. Όταν έφθασε στο ιστορικό ποσικλήσιο του Πανεπιστημίου, δ- ποί να γινόταν ή σέση, οι πολυάριθμοι άριστοκράτες της Βοστανικής Αυτοκρατορίας έ- χανε πάρε τις θέσεις τους. Ο Πάντο ποσού- σιάστηκε με πολλή άπληστία στον πατέρα του γαμπρού, τον πανίσχυρο λόρδο Μόιν Γκίνες.

—Είμαι ο Πάντο Ο' Ρίλλυ, έλεε άπλά και πρότεινε το χέρι του.

Ο Πάντο Ο' Ρίλλυ έλαβε μιά εύχαριστή- ριο απάντησι...

ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

για πέντε ώρες

Η εκπληκτική περιπέτεια ενός ακου- πιδάρχη που μοιάζει σαν παραμύδι

—Καλώς ώρισσε, άγαπητέ όποκόμη! ά- κουσε να το άπαντά ο λόρδος, σφιγγόντας του θερμά το χέρι, το ίδιο του χέρι, που κάθε πρωί κρατούσε τη σκούπα και μόλευε τα ακουπιδία του Δουβλίνου.

Ένας λαμπροφορεμένος όπρητης τον ώδή- γησε στη προκαθορισμένη του θέση. Όσοι βρέθηκαν κοντά του έσπευσαν να του σφίξουν το χέρι και να του ζητήσουν έμπνεύσεις να πλη- ροφορηθούν για την πολύτιμη ύγεια του. Η ίδια ή ύψη, ή χαριτωμένη πριγκίπισσα τον υποδέχτηκε με το πιο μελιτολάχτο χαμόγέλο της.

—Είμαι εύτυχής, που σας γνωρίζω. άγα- πητέ όποκόμη, του έπε. Έχω άκούσει τόσα για σας και είμαι εύχόμενος άπάντησά σας που έκάνατε ένα τόσο μακρινό ταξίδι για να πα- ρευρεθείτε στο γάμο μου!...

Σε όλα αυτά ο Πάντο δεν έλασε καθόλου τη ψυχραιμία του. Διατήρησε μιά διακριτική σεμνότητα, φυσική άλλάστε στον κλειστό και σιωπηλό χαρακτήρα του και με λίγα μετρημέ- να λόγια κατώρρεσε να παίζει θαυμάσια τον ρόλο ενός συνονόμιου ίσως όποκόμη, για τον όποιο ποτέ του δεν έλαβε να είναι πρόσωπο πραγματικό.

Όταν τέλειωσε ο γάμος, ο Πάντο παρεκά- θησε στο μεγαλόπρεπο χαμόγέλο γεύμα. Τον έβλεπαν να καθίει άνάμεσα σε μιά δούκισσα της Σκωτίας, της όποιος οι πόγονοι είναι φιλικές σχέσεις με τη βασιλίσσα Μαρία Στουάρτ, σε μιά μαρκησία του Ντέβον- σάιρ, που θεωρείται άπ' ευθείας άπόγονος του Γουλιέλμου του Κατακτητή!...

Άμοιβαία χαμόγελα, τοσυχρήματα ποτη- ριών, εύχες και πρόσσεις και πάλι χαμόγελα και φιλοφρονήσεις ως ότου ο λόρδος Μόιν Γκί- νες συγκινημένος από την άπασφαρία των θεομάν έκδηλώσεων, έδωσε ένα λογιόριο κι' έκλεισε έπίσημα την έορτή.

Τ' άποκαταστάσιμα έγιναν με την ίδια θερμότητα.

—Ελπίουμε να σας έσναδούμε συντομα ά- γοπητέ όποκόμη... του έπαν. Όπωσδήποτε στις έμπνευσεις του Άσος!...

Ο Πάντο Ο' Ρίλλυ, χάθηκε μηχανικά μέσα στην τόση του δανεισμένου φακό του, το μετ' έπιστοφής ελατήριο τρίτης θέσεως. Έιχε στη διάθεσή του μιά άόληλη ώρα διδομένης ως το Δουβλίνο. Μπορούσε λοιπόν να βυθιστεί ο' ένα γλυκό σερβισμό και να έσναφερη στη σκέψη του τις έντονώσεις από τη μοναδική άσ- τη μέρα της ζωής του, που έζησε με τόσο άνση και τόσο φυσικότητα άνάμεσα στους γαλαξό- αμους πατριώτες του.

Την έπομένη το πρωί έσναπασε τη δουλειά του. Τό θαύμα που είχε ζήσει σαρβήθηκε με τη σκούπα του επάνω στην κρύα άσφαλτο του Δουβλίνου.

Πρέπει να παραδεχτούμε πως όταν ή ζωή ά- ποφασίσει να γράψει με τα ίδια της χέρια ένα άληθινό ποσάμυθι, τα καταφέρει καλύτε- ρα από όποιαδήποτε φαντασία.

Τό δωρο ΤΗΣ ΝΙΝΑΣ

Χριστουγεννιάτικο διήγημα

Μέσα στο κομψό, χλιαρό διαμέρισμά, η σκληρή μοναξιά δεν άφηνε τη χριστουγεννιάτικη χαρά να γλυστρήσει. Βέβαια, το κλωνί του ελατου, στολισμένο με βαμπάκι και πολύχρωμα μπιχλιμπίδια, έδινε τον τόνο της ημέρας. Όμως, μέσα στην καρδιά της Νίνας, ήταν αδύνατο να γεννηθεί απόψε ο Χριστός! Γιατί ο Χριστός γεννιέται μέσα στη γλυκειά θαλπωρή της σπογγής, κι όχι μέσα στη σκληρή παγωνιά του πόνου...

Εκείνη τη στιγμή, μέσα στο μισοσκόταδο του δεκαεμβριανού δειλινού, η Νίνα, αναπολώντας τα παλιά, ένοιωσε πώς είχε κάνει ένα μεγάλο λάθος: "Αιβραίοι σαν το Γιώργο, δεν ανήκουν, δεν μπορούν να ανήκουν σε μια μόνο γυναίκα!...". Ανήκουν στο κοινό, ανήκουν σε έναν κόσμο από ξετρελαμένες θαυμάστριες και μοιράζονται ανάμεσα σε χίλιες γυναίκες την άστατη τους εύνοια... Κι αυτή τον είχε ανειρευτή μόνο δικό της! Τρελή που ήταν!... Πόσο χτυπούσε η μικρή καρδούλα της όταν άφηνε, εκείνη την άεσχαστη νύχτα, τη σκοτεινή σκαλίτσα που οδηγούσε στη σκηνή, στο καμαρίνι του... Δεν τον ήξερε από κοντά, κι ήθελε τόσο να τον γνωρίσει, αυτόν που της είχε τόσες φορές δώσει όλο τον οργανισμό με το γοητευτικό του παίξιμο, στη σκηνή του θεάτρου ή στο πανί του κινηματογράφου!... Και του είδε! Τον γνώρισε, του μίλησε... Φαίνεται, ότι ο άπλοικός θαυμασμός της, τα νεύρα της, η όμορφιά της, τον συγκίνησαν — αυτόν, που τόσες τον θαυμάζανε, και τόσες του χαρίζανε τα νεύρα τους, την όμορφιά τους... "Είπα ειδύλλιο άρχισε, πούμοιαζε πολύ με άπλοικο, με γλυκύτατο όνειρο! Και μια μέρα εκείνη ξύπνησε — στην αγκαλιά του! "Ηταν γυναίκα του, ήταν δικός της!... Ποιος την είχαμε ζητήσει!... Άλλοίμονο!... Όλες έπρεπε να τη λυπηθούν... Γιατί ο Γιώργος δεν έγινε ποτέ μόνο δικός της... Έξακολούθησε να γοητεύει κι εξακολουθούσαν να τον θαυμάζουν, να της τον διεκδικούν... Στην άρχή, προσπάθησε να τον κρατήσει με τη βία. Είπε, ότι δεν κατάφερε παρά να τον κουράσει... Ο Γιώργος φάνηκε μεταοικισμένος, πούχε σκαλωθεί στα δεσμά του γάμου, αυτός που ανήκε, που έπρεπε φυσιολογικά να ανήκει, σε όλο τον κόσμο, σε όλες τις γυναίκες... "Ενας καλλιτέχνης δεν πρέπει ποτέ να παντρεύεται!...". της είχε πη, ύστερα από μια σοβαρή τους παρεξήγηση, με δυσφορία. Κι' αν παντρευτεί;... Τότε... χαρίζεις! Αυτό το ανεπανόρθωτο φοβήθηκε κι' η φτωχική η Νίνα κι' έπαψε πια να τον ενοχλή, να τον κουράζει... Από το να τον χάσει έντελώς, προτίμησε να άρκεσθι στα ψιχουλά της αγάπης του... Πόσον καιρό έμενε μόνη της, παγωμένη, παραπονεμένη, πνιγμένη στα δάκρυα και στις πικρές σκέψεις!... Ο αγαπημένος της έφτανε στο σπίτι τους πάντα βιαστικός, πολυσύσχολος, για να τη φιλήσει άφρονος και να ξαναφύγει... Πότε μια πρόβα, πότε ένα ευρύσιμα μιάς καινούργιας ταινίας, πότε το θέατρο... Πότε κοιμιά άλλη γυναίκα!... Γιατί όχι;... Όπως αυτή είχε παρουσιαστή μπροστά του, θα παρουσιαζόταν κι' άλλη — κι' άλλες, για να έλπιπαρήσουν τη γλυκειά του εύνοια... Δε μπορούσε να κάνει αλλιώς η Νίνα!... Αυτή ήταν καταδικασμένη να ζήσει στο περιθώριο της ζωής του, κι' άς είχε από τον άχρηστο νόμο τα προνόμια της νόμιμης συζύγου... Υποτάσσεται η καρδιά στο νόμο, πειθαρχούν τα αισθήματα στους κανόνες του επένει;...

Κι' απόψε ήτανε παραιμονή Χριστουγένων. Ο Γιώργος είχε έρθει άργα τη νύχτα στο σπίτι, είχε κοιμηθεί ως το μεσημέρι, ύστερα είχε ξυριστή βιαστικός, είχε φάει κάτι στο πόδι κι' είχε φύγει... Κι' εκείνη είχε μείνει μόνη της — όπως πάντα. Σήμερα όμως — τί παράξενο! — δεν ένοιωσε τόσο άπελπιστικά μόνη. Νά, πριν από λίγο, ένα σκίτημα μέσα της, την είχε κάνει να νοιώσει την πιο μεγάλη χαρά, την πιο δυνατή συγκίνηση... "Ενα παιδί είχε σπαρταρήσει μέσα της!... "Ενα παιδί δικό του! Η αγάπη του, η άφρημένη και βιαστική αγάπη του, είχε ριζώσει μέσα της, για να γλυκάνη τα σπλάχνα της με μια σάρκινη συνέχισι του λατρεμένου έαυτού του!... Αυτό το παιδί έρχότανε για να τη συντροφεύει, να απληρώσει εκείνον, τον μεγάλο επίπολο πούλεπε πάντα. Ζύγωσε στο παράθυρο και τράβηξε λίγο τις κουρτί-

νες. Οι νιφάδες του χιονιού στροβιλιζόντουσαν πυκνές. Στις γωνιές του μπαλκονιού πο είχε κιάλα έρρασει. Χριστουγεννιάτικη νύχτα... Με όλη την κατάληλη σκηνοθεσία, μα και μ' όλη τη πίκρα της μοναξιάς, υπογραμμισμένη από τη γενική χαρά που ανάδιδε έόρατη μα τόσο έκδηλη παινιού, από όλη την ανθρωπότητα... Όλοι, κι' οι πιο δυστυχισμένοι, κι' οι πιο φτωχοί, σήμερα μια πρόχειρη συνθηκολόγησι με τα δεινά τους, με τον πόνο τους. Βρήκανε κάποια μικρή άσχημη, ένα δωράκι άσήμαντο, ένα φτηνό παιχνιδι, ένα γραματιστό μπαλόνι, και δημιουργήσανε λίγη έκδισαση χαρά... Όλοι, εκτός από αυτήν, που δε θα είχε σήμερα ούτε το πιο άσήμαντο δώρο, στη θέση του μεγάλου, του σημαντικού που της είχε λείψει — της αγάπης του...

Βούλιαξε σε μια πολυθρόνα, κι' έμεινε εκεί μόνη της, να τον περιμένη... Δεν ήτανε δυατά. Θάρσαν απόψε που ξημερώνανε Χριστούγεννα...

... "Ηρθε πραγματικά — τα ξημερώματα. Η γκρίζα χαλαυγή γλυστρούσε από το παχισμένο τζάμι, το χιόνι είχε σκεπάσει όλο το μπαλκόνι. Την ώρα που η Νίνα άναψε το φώς για να δει την ώρα, άκουσε το κλειδί στην πόρτα.

Μπήκε σιγοτραγουδώντας, έλαφρά στο κέφι. Τα ώραια κασταία μαλλιά του ήταν ανακατωμένα, τα μάγουλά του κόκκινα. Μόλις κρυσά όταν τη φίλησε.

— Ξέρεις... της δικαιολογήθηκε. "Εμπλέξα με όλο το θάσσο σε ένα ρεβεγιόν... Δε μπορούσα να μην πάω..."

Χώθηκε μέσα στην αγκαλιά του:

— Γιατί μου δικαιολογείσαι;... τον έρριψε.

— Γιατί δε γδύθηκες;

— Σε περίμενα...

Και, πιο σιγά του πρόσθεσε:

— Είπα ότι δε θα με ξεχνούσες τουλάχιστον απόψε, που ήτανε Χριστούγεννα...

Νευρισμένος, την απομάκρυνε κι' άναψε ένα τσιγάρο. Καταλάβαινε εκείνη ότι δεν έπρεπε να τον κουράσει με μια γκρίνια, μ' ένα παράπονο...

— Και σου είχα στολίσει το έλατο... του μωρμούρισε με τη φωνή της που τη στραγγαλίζει ένας λυγμός.

— Κι' εγώ σου είχα φέρει ένα μπαλόνι... μωρμούρισε. "Όμως μου τόσκασε με το τσιγάρο της η Μαρτίδου, η θεοπάλαθη..."

— Δεν πειράζει... Και του χρόνου... Όμως...

— Όμως; Τι;

— Εγώ έχω ένα δώρο για σένα!...

— Δώρο;...

Ο Γιώργος κατέβασε τα μάτια του ντροπιασμένος. Εκείνη τον είχε σκεπή... "Ενώ εκείνος...

— Τι δώρο;... τη ρώτησε δαγκώνοντας τα χείλινα του. Ξανάγινε μικρή και τρύπωσε στην αγκαλιά του:

— Ένα... παιδάκι!... του ψιθύρισε πολύ σιγά.

— Παιδάκι; Τι λές;...

Του τα διηγήθηκε όλα: Πώς το είχε άκοίσει να χτυπά μέσα της, πώς της είχε κρατήσει συντηχιά όλη τη νύχτα, και θα της κρατούσε ποιος ξέρει πόλεις νύχτες ακόμα, όταν με το καλό θα γεννιότανε...

— Ένα παιδί!...

Μέσα στην επίπολαιο καρδιά του νέου άντρα πούχε τόσο αγαπηθεί όλα είχανε τώρα άναστασθή... Αυτή η μικρή γυναικούλα — η γυναίκα του!... είχε καταφέρει να δώσει σάρκα στον έρωτά τους... Ξαφνικά, όλες οι άλλες σκορπίσιες μπροστά του, για να μείνη μόνο αυτή... Γιατί αυτή τ' άξιζε! Αυτή πούχε δώσει το πιο πολύτιμο χριστουγεννιάτικο δώρο!

Την πήρε στα χέρια του και την πήγε ως το κρεβάτι, που δεν είχε ξεστρωθεί. Την άκούμπησε μαλακά άπάνω στα στρωσίδια, σαν κάτι άφάνταστα πολύτιμο. Κι' ύστερα γονάτισε για να της βγάλη τα παπούτσια, τις κάλτσες. Ύστερα σήκωσε το κεφάλι του και είδε τα μάτια της δακρυσιμένα από χαρά να τον άγκαλιζούνε...

— Σ' ευχαριστώ, αγαπημένη μου... της ψιθύρισε με άληθινή εύγνωμοσύνη. Σ' ευχαριστώ για το δώρο σου. Και καλά Χριστούγεννα...

Κι' έτσι, ο Χριστός γεννήθηκε μέσα στην καρδιά της Νίνας...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Την πήρε στα χέρια του, και κάπ άφάνταστα πολύτιμο...

ΣΤΑΣΟΥ, δήμαρχε, αν αγαπάς τη ζωή σου! Και μαζί με την απειλητική εκείνη προστάγι, τα κλαδιά των σμύρων και των κουμαριών παραμερίστηκαν απότομα. Ένας νέος, άρσιος και εύστοχης φουσταναλλοφόρος βρέθηκε τότε μ' ένα πίδαμα μπρος στο δήμαρχο, που γυρίζει από κάποιο γειτονικό χωριό στα Βίλλια της Μεγαρίδας.

Τη στιγμή εκείνη ο ήλιος βασιλεύει. Οι στερνές του άρχινες χάνονται σιγά σιγά πίσω από τις ψηλές βουνοκορφές κι' ένα κατακόκκινο φως, ίδιο με χυμένο αίμα, απλώνεται δόγυρα: Πάνω στα δέντρα και στους βράχους, πάνω στους κατάπαρτους άγρους και στους λοφίσκους, πάνω στ' αγριοπούρναρα και στο χορτάρι. Όλα είχαν πάρει μίαν διη δνείρου. Ώστόσο μέσα στην απέραντη εκείνη έρημιά, ο ένας απέναντι στον άλλο, βρίσκονταν τώρα ολόμοναχοι ο δήμαρχος Βίλλιος Θωμάς Νάτσος κι' ο άγνωστος φουσταναλλοφόρος. Τ' άρσιο και λεπτό πρόσωπο του τελευταίου, πλασιωνόταν από πλούσια κατάμαυρα μαλλιά, που έπεφταν κυματιστά στους ώμους του. Και στο δεξί του χέρι, που υψωνόταν απειλητικό και άγριο, κρατούσε λεβέντικο μιά χρυσοποίκιλη κουμπούρα.

Σ' εκείνη την προστάγι, ο δήμαρχος έμεινε ακίνητος για ένα λεπτό. Κάνοντας κατόπιν ένα βήμα μπροστά, ρώτησε:

—Σε μένα, παλληκάρι μου, μίλησε έτσι;
—Σε σένα, δήμαρχε!
—Και τι μου είπες, μωρέ;
—Σου είπα να σταθής και να μ' ακούσης. Να μη με λένε Μαρία του Λύρη και χριστιανή να μην πεθάνω, αν δεν σε ξεπλώσω νεκρό μιά μιά σφαίρα, τη στιγμή που θα δοκιμάσης να φύγεις χωρίς να μ' ακούσης!...
Ο Θωμάς Νάτσος ταραχτηκε ολόκληρος. Δεν ήταν δειλός. Σκέφτηκε ωστόσο ότι βρισκόταν σε μέρος τελείως έρημο, απέναντι σ' έναν αντίπαλο που, αν και γυναίκα, ήταν όπλισμένος σαν άσκακος. Ένώ αυτός ήταν γέρος, αδύνατος και άσπιλος. Ο δήμαρχος ήξερε ακόμη ότι η Μαρία του Λύρη ημιζόταν για την τρελλή, την ασυλλόγιστη και παράφορη όρμητικότητά της. Κι' είχε πολλούς λόγους να τον μισή τόσο, ώστε να πραγματοποιήσει την απειλή της. Κάνοντας λοιπόν πώς συμμορφώνεται με την προστάγι της, αποκρίθηκε με όσο πιο ήρεμη φωνή μπορούσε:

—Δεν σ' αναγνώρισα, Μαρία, γι' αυτό τρέμαξα και θέλησα να φύγω. Τώρα όμως πές μου δ' τι έχεις να μου πής, γιατί μάς πήρε η νύχτα και πρέπει να πάω κι' εγώ στο σπιτικό μου...

Η Μαρία έσφιξε τα δόντια της. Μέσα στο κατακόκκινο βλέμμα της πλανήθηκε άβυσσος μίσους. Τονίζοντας κατόπιν μιά μιά τις λέξεις της, είπε:

—Χτες το πρωί, δήμαρχε, συναντήθηκες με τη μάνα μου τη στιγμή που βγαίνατε από τη λειτουργία της Κυριακής. Ή δυοτυχημένη σε καλημέρια, για να σου δείξη πώς δεν έχει τίποτε μαζί σου. Άντι όμως να κάνης και συ το ίδιο, την έβρισκες μπροστά σε όλο το χωριό με λόγια βρωμερά κι' ανόσια για ένα τιμίο άντρα. Έβρισκες το σόι μου, έβρισκες και μένα, καθώς θαδρίζεις μιά παλιοναϊκά του δρόμου. Ο πώς έβρισε όμως, δήμαρχε, αν βρήκα λησταρχίνα στο βουνό, αυτό το χρωστό στον προκομένο το γυιό σου. Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάτε ποτέ: Ότε συ που δεν με θέλησες για νύφη σου, ούτε εκείνος που με ξεγέλασε...

Η οικογένεια της Μαρίας αποτειότο από τον πατέρα της, τη μητέρα της και την αδελφή της, τη Δροσούλα. Δεν ήταν πλούσια οικογένεια. Ήταν όμως από τις καλύτερες του τόπου και τα δυο κορίτσια θα έφεριαν από μέλλοντα σύζυγο τους για προίκα. Μιά όμορφη αζηλευτή, μιά τιμότητα άμεμπτη και άφθονα χαρίσματα νοικοκυράς της.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΕΣ των όρέων

Ο γέρο Λύρης χαϊρόταν τις κόρες του, όπως χαίρεται κανείς ένα άρσιο έργο των χεριών του. Για τη Μαρία προπαντός, που ήταν κι' η μεγαλύτερη, είχε τη δεσφότητα ότι πολύ γρήγορα θ' άκουγε τα εύχρηστα μαντάτα. Ήξερε πώς την αγαπούσε ο Λουκάς Νάτσος, ο γυιός του δημάρχου και πώς κι' αυτή τον λάτρευε με όλη τη δύναμη της άσπας ψυχής της. Και περίμενε ότι, από στιγμή σε στιγμή, θα πήγαινε να τη ζητήσει γυναίκα του.

Άντι όμως γι' αυτόν, χτύπησε ένα πρωί η πόρτα του σπιτιού τους και φάνηκε ο δήμαρχος. Μόλις μπήκε μέσα, στάθηκε στη μέση του δωματίου, έστριψε μιά δυο φορές το τσιγγελωτό του μουστάκι και ξαφνικά άρχισε ν' απειλή το γέρο Λύρη πώς θα τον ξερίζωνε από κεί, επειδή οι κόρες του είχαν πάρει τον ακακό το δρόμο. Η μιά, είπε, έτρεχε στα χωράφια και στους δρόμους μαζί με το γυιό του που τον είχε ξεμυαλίσει με μάγια. Κι' η άλλη, η μικρότερη, τα είχε «μυλημένα» με κάποιο παλληκάρι του χωριού, το Θανάση τον Κότσουρα. Άν λοιπόν δεν τις συμμάζεψε και τις δυο, αυτές ο ίδιος θα μιλούσε την Κριακή στην εκκλησία, για να τις συμμάζεψουν οι συχωριστοί τους.

Ο γέρο Λύρης, ο καλός και τίμιος εκείνος νοικοκύρης, έμεινε με στόμα ανοιχτό. Ποτέ δεν περίμενε μιά τέτοια συμπεριφορά από το δήμαρχο. Γιατί έκτός που ήταν παλιός και αγαπημένος φίλος, έλεγαν πάντα πώς θα συμπεριελάσανε. Σ' την αρχή, βέβαια, πίστεψε πώς ήταν μεθυμένος και δεν ήξερε τι έλεγε. Όταν όμως τον είδε ν' αγριεύει και να μιλάει άσχημα για τις κόρες του, τον άρπαξε από το χρυσοκέντητο σελάχι του, τον τράνταξε μιά δυο φορές δυνατά κι' έτοιμάστηκε να τον πετάξει στο δρόμο με τις κλωσίδες. Άλλα δεν πρόλαβε. Την ίδια στιγμή άνοιξε απότομα η πόρτα και μπήκε μέσα η Μαρία. Ψηλή, γροθεμένη, υπερήφανη, όσο καμιά άλλη σ' ολόκληρη τη Μεγαρίδα. Ώστόσο τ' άρσιο της πρόσωπο είχε πάρει την ώρα εκείνη μιά σκληρή και άγρια έκφραση. Τ' αλλοιωμένα χαρακτηριστικά της έδειχναν τη θύελλα που ξεσηκώνθηκε έξω από τη ψυχή της.

Στάθηκε μπρος στο Θωμά Νάτσο κι' ανασταίνοντας βαριά, του είπε κατά πρόσωπο:

—Τ' άκουσα δλα, δήμαρχε! Ήμουν κρυμμένη πίσω από αυτή την πόρτα και τ' άκουσα δλα! Δεν σεβάστηκες μήτε την παλιά σου φίλια με τον πατέρα μου, μήτε τ' άσπρα του μαλλιά. Ήρδες μέσα στο σπίτι του γιού να ποδοπατήσεις την άσπλη τιμή των κοριτσιών του...

Σώπασε μιά στιγμή για να συγκεντρώση τις σκέψεις της και σφίγγοντας κατόπιν τις γροθιές της, πρόσθεσε: —Φύγε, δήμαρχε και μην τολμήσης ποτέ να ξαναδιαβής το κατώφλι αυτό! Κι' αυτήν που είπες γυναίκα του δρόμου, θα γίνη γυναίκα του γυιού σου με το καλό ή με το άγριο!...

Ο Θωμάς Νάτσος άκουσε την πόρτα να κλείνη πίσω του με βρόντο. Διόρθωσε το σελάχι του, κάπι μουρμούρισε ανάμεσα στα δόντια του και απειλώντας θεούς και δαιμόνες, τράβηξε στο σπίτι του για να κουδεντιάσει με το γυιό του. Και τότε ο Λουκάς Νάτσος, άντι να τρέξη άμέσως στη Μαρία και να την παρηγορήσει, άντι να πάει να την εγκαρδιώσει, ν' αναλάβει τέλος την υπερασπίσής της, σκέφτηκε κι' αποφάσισε ακριβώς τ' αντίθετα.

—Έγιναι σου πατέρα, του είπε μόλις τον άκουσε, μη χολοσκάς. Δεν είμαι ούτε ο πόσιος φίλος της, ούτε ο τελευταίος. Σ' αρκίζομαι να μην την ξαναδώ!...

Ο Θωμάς Νάτσος έστριψε με ίκαοποίηση τα χέρια του. Ήξερε πώς ο γυιός του θα κρατούσε όπισθόμπε τον όρκο του. Έτσι οι μέρες άρχισαν να περνούν ή μιά πίσω από την άλλη, ήσυχα, χωρίς κανένα έπεισόδιο. Σ' το διάστημα αυτό η Μαρία περίμενε το Λουκά. Κι' όταν κατάλαβε πώς εκείνος δεν είχε σκοπό να πάει να την άνασταίσει, αποφάσισε να τον συναντήσει ή ίδια. Τούσπινε λοιπόν καρτέρι έξω από το χωριό, στα μέρη εκείνα που ήξερε πώς άργά η γρήγορα θα περνούσε. Και ο σκοπός της δεν πήγε χαμένος. Άξαφνα, ένα βράδυ, τον είδε να έρχεται ολόμοναχος, σιγασιμουρρίζοντας κάποιο τραγούδι. Η Μαρία τον άφησε να προχωρήσει αρκετά. Κι' όταν έφτασε σε μικρή

απόσταση από εκείνην, πετάχτηκε μπροστά του και τούραξε το δρόμο με τα δυο της χέρια.

—Μαρία, εσύ! είπε έκπληκτος ο Λουκάς. Πώς βρέθηκες ολόμοναχη τέτοια ώρα εδώ πάνω;

—Έσένα περιμένα! αποκρίθηκε εκείνη. Έσένα... για να σε δω και να σου φωνάξω πώς είσαι ένας δειλός κι' ένας τυποτένιος! Ή μήπως κάνω λάθος, Λουκά; Πές μου πώς έχω άδικο κι' εγώ θα πέσω στα πόδια σου για να τα φιλήσω!...

Ο γυιός του δημάρχου χαμογέλασε με δυσκολία.

—Τό πόσο σ' αγαπούσα, Μαρία, το ξέρεις. Τό τι έκανα για να σ' άρραβωνιστώ, το ξέρεις. Ξέρεις ακόμη και πόσο λαχταρούσα να σε κάνω γυναίκα μου. Μά τώρα καθώς ήρθαν τα πράγματα, τίποτα δεν μπορεί να γίνη πιά. Σ' άφινω κι' ο Θεός είναι μεγάλος για όλους μας.

Έκανε να συνεχίσει το δρόμο του, μα με μιά απότομη κίνησι του χεριού της, η Μαρία τον σταμάτησε.

—Αυτό είναι λοιπόν ή τελευταία σου απόφασι;
—Ο Λουκάς κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

—Άφου είναι έτσι, άς χωριστούμε τουλάχιστον σαν φίλοι. Σ' αν δυο φίλοι που αγαπήθηκαν κάποτε τρελλά. Έλα, Λουκά, πάρε με στην άγκαλιά σου. Μη μου άρνηθής, για τελευταία φορά...

Τα μάτια του Λουκά Νάτσου, άστραφαν παράξενα. Η Μαρία τον προσκαλούσε μόνη της... Γιατί όχι;

Ήταν και ή άνοιξη που τον έδωζε τώρα στον πειρασμό. Οι κάμπι και τα βουνά μοσχοβολούσαν δόγυρα, τ' άρβόρια κελαηδούσαν κρυμένα στις φυλλωσιές. Κι' ή όμορφη νύχτα του Μάη που κατέβαινε άπαλά, τους προστάτευε από κάθε προδοτικό βλέμμα. Πώς δεν το σκέφτηκε πιο γρήγορα; Ο Λουκάς άπλωσε τα χέρια του κι' άγκάλασε με πάθος το κυπαρισσέιο κορμί της. Έγυρε κατόπιν και κάλλησε τα διψασμένα του χείλη πάνω στον κατάλευκο λαιμό της. Μεθυμένος από έρωτα, ήταν έτοιμος να την τραθήσει στη ρίζα ενός πλατάνου. Μά δεν πρόλαβε. Η Μαρία έβαλε το χέρι της στον κόρφο της, έσυρε από εκεί μέσα ένα δίκτομο μαχαίρι και πριν προλάβη ο άλλος να καταλάβη τί γίνεται, το κατέβασε με όρμη στο στήθος του. Ένα βολγνητό άκούστηκε, μιά πνιγμένη κραυγή. Κι' ο Λουκάς παραπατώντας πρds τα πίσω, έπεσε ανάσκελα πάνω στο στενό μονοπάτι.

—Έτσι πληρώνονται οι προδότες της άγάπης! του φώναξε σαρκαστικά εκείνη. Μονάχα με άγια...

Από εκείνη τη νύχτα η Μαρία δεν ξαναγύρισε σπίτι της. Μά ούτε και στο χωριό ξαναφάνηκε. Γιατί ήξερε ότι, μετά το φόνο του γυιού του, ο δήμαρχος δεν θα την άφηνε πιά να σταθή σε χλωρό κλαρί. Προτίμησε λοιπόν ν' άκολουθήσει το μοιραίο της δρόμο: Θά έβγαυε στο βουνό και θα πήγαινε να ένωθ ή με την πρώτη ληστοσυμμορία που θα έβρισκε μπροστά της. Την εποχή εκείνη, ολόκληρη σχεδόν ή Ελλάδα ληστοκρατούσαν. Έτσι ή Μαρία δεν άργησε να βρεθ ή ανάμεσα στα παλληκάρια του άρχιληστή Νταθέλη.

Εκείνος τη δέχτηκε, όπως θα δέχονταν έναν άντρα στη συμμορία του. Κι' ή Μαρία άναδείχθηκε γρήγορα ανάμεσα στους άρσενικούς συντρόφους της. Κι' ύστερα από λίγο, άφου άποχαρήτηκε το Νταθέλη, πήρε έντεκα από τα παλληκάρια του και σήκωσε δική της μαφράκι. Φορούσε φουστανέλλα και μαύρο μαντήλι στο κεφάλι και στο σελάχι της είχε περασμένα πάντα δυο γιγαγιάνια.

Η Μαρία δεν άργησε να μάθ ή ότι αυτός που τόν νόμιζε νεκρό, και πού, για χάρη του βγήκε στο βουνό λησταρχίνα, ζούσε και βασιλεύει. Ή μαχαίρα από το στήθος, δεν τον είχε άφισει στον τόπο. Ή αλήθεια είναι πώς ο Λουκάς, ο Νάτσος χαροπάλεψε κάπου ένα μήνα. Μά στο τέλος τα κατάφερε κι' έγινε καλός. Φυσικά, δεν έκυψε από κανένα πιάς τον χτύπησε ή Μαρία. Πρόσθετε όμως ότι μαζί της βρισκόταν και κάποιος ληστής που τη βοήθησε στο μαχαίρωμα. Τα μάθαινε δλα αυτά ή Μαρία και το αίμα της έβραζε. Κι' όταν κάποιος από τους ανθρώπους της την πληροφόρησε πώς ο δήμαρχος είχε προσάδει τη μάνα της μπροστά σε όλο το χωριό, δεν κρατήθηκε περισσότερο. Ή υπερήφανη ψυχή της άγανάκτησε και θέλησε να τιμωρήσει οκλήρα τον πατέρα του Λουκά.

Πήρε τα παλληκάρια της, κατέβηκε από το βουνό και κρύφτηκε σε μικρή απόσταση από τα Βίλλια. Έκει, χωρίς να πάρη κανέναν άλλο μαζί της, έστησε καρτέρι στα μονοπάτια που βρισκόταν έξω από το χωριό. Και το ίδιο εκείνο απόδραση, παρουσιάστηκε μπρος στο Θωμά Νάτσο, κρατώντας τη χρυσστόλιστη κουμπούρα της. Ο δήμαρχος μονοιάς κατάλαβε ότι κινδύνευε... Γι' αυτό, άφου την άκουσε ύπουλντικά να του λη δλα εκείνα που άναφέραμε στην αρχή, την ρώτησε αν μπορούσε να φύγη. Η καπετάνισσα βέβαια δεν ήταν διατεθειμένη να του κάνει αυτή τη χάρη. Τον άφησε ωστόσο ν' άπομακρυνθ ή τρία τέσσερα βήματα. Άλλ, έπειτα, σαν να μετένοιωσε ξαφνικά, ζώηψε με άστραπιαία ταχύτητα, τού κάρφωσε την πιστόλα της στο σέστρο και άναγκάζοντάς τον να στρέψ ή άριστερά, του είπε:

—Από δω είναι ο δρόμος, δήμαρχε! Θά σε πάω εγώ εκεί που δεν περιμένεις ποτέ σου να πιάς! Όλη τη νύχτα θα λείψης από το σπίτι σου, χωρίς να το θέλεις. Κι' αύριο, όταν θα γυρίσεις εκεί, δεν θα βρίς παρά μονάχα στάχτη και χαλάσματα...

—Α, κακοόγα! φώναξε εκείνος. Θά μού το πληρώσης άκριά αυτό μιά μέρα, που δεν θ' άργήσης να φύγης. Εγώ θα γελάσω τελευταίος... Θά το θής!... Εγώ ο ίδιος θα σε στήσω στην κορμινίδα...

Η Μαρία όμως δεν τον άκουσε πιά. Με την κουμπούρα καρφωμένη πάντα στο σέστρο του, τον άνάγκασε να προχωρή με τη βία. Σ' ένα σημείο στάθηκαν. Κι' ή λησταρχίνα βάζοντας τα δάχτυλα στο στόμα της, σφύριξε τρεις φορές. Άμέσως από τα γύρω κλαδιά, ξεπρόβαλαν

—Μίλησε Λουκά, αν θες να σωθής!... του φώναξε ή Μαρία.

μερικά κεφάλια ληστών. Η καπετάνισσα παρέδωσε σε κάποιον άσ' αυτούς το Θωμά Νάτσο και του είπε να μην τον άφήσει ελεύθερο πριν από τα χαράματα. Πήρε κατόπιν τα όρλοια παλληκάρια της και περασμένα πιά μεσόνυχτα, μπήκαν στα Βίλλια. Η Μαρία ήξερε ότι εκεί κοντά βρισκόταν μιά αποθήκη με σιτά. Έδωσε τότε προστάγι να την άνοίξουν, να πάρουν από μέσα δλα τα δεμάτια και να τα στοιβάξουν, το ένα πάνω στο άλλο, γύρω από το σπίτι του δημάρχου. Έτσι κι' έγινε. Και τότε, μέσα στην όμορφη καλοκαιρινή νύχτα, μιά κρυσθαρώπη φλόγα ξεπήδησε, που άγγιζε θάραξ ή τον ούρανό. Ύστερα από λίγο ολόκληρο το σπίτι του Θωμά Νάτσου, καπνίσανε...

Τό χωριό ζύπνησε κατατρομαγμένο, ή καμπάνα της εκκλησίας άρχισε να χτυπά δυνατά και γρήγορα. Την ίδια στιγμή, από ένα παράθυρο του καμένου σπιτιού, φάνηκε ένας άνθρωπος να κουνά τα χέρια του άπελπισμένα. Ήταν ο γυιός του δημάρχου, ο Λουκάς Νάτσος που έξ αιτίας του ή Μαρία βγήκε στο κλαρί.

—Βοήθεια, χριστιανοί! παρακαλούσε με δλα τη δύναμή του. Βοήθειαι! Μερικοί που έτρεξαν τότε για να τον βοηθήσουν, βρέθηκαν άναμμένατοι με τα φοβερά χαλάσματα των ληστών της καπετάνισσας Μαρίας. Ή τρομερή λησταρχίνα έκανε μερικά βήματα μπροστά, έβαλε χωνί τα χέρια της στο στόμα και φώναξε:

—Λουκά Νάτσος, είμαι ή Μαρία του Λύρη! Άν θες να μη σ' άφισω να κοθ ή σαν τον ποντικό, φουλώνησε ότι εγώ μονάχη μου σε χτύπησα κι' ότι δεν είχα κανέναν άλλο μαζί μου. Μίλησε Λουκά, αν θες να σωθής...

Μιά βαριά σιωπή άπλώθηκε πάνω για μερικά λεπτά. Κι' έξαφνα, ή φωνή του έπαιρκου, άκούστηκε γεμάτη άγνωση και μετάνοια: —Ναι, ή Μαρία ήταν ολόμοναχη, όταν με χτύπησε με το μαχαίρι της για να με σκοτώσει! Ορκίζομαι στο Θεό που με άκούει αυτήν τη στιγμή, ότι λέω την αλήθεια. Ή Μαρία κανέναν άλλο δεν άγάπησε έκτός από μένα. Κι' αν με θέλη ακόμη, την παύω για γυναίκα μου...

Μά ή λησταρχίνα, ή λεβέντισσα Μαρία του Λύρη, δεν βρισκόταν πιά εκεί για να τον άκούσει. Άφου πρόσθεσε τους συχωρισμούς της να πάνε να τον βοηθήσουν, πήρε πάλι τα παλληκάρια της κι' έφυγε εθιχυμένη που είχε έκδοκηθ ή. Από εκεί και πέρα κανένας πιά δεν άκουσε να γινεται λόγος γι' αυτή. Και μόνο όταν τον 1854, ο βασιλεύς Όθων υπέγραψε το διάταγμα που έδινε γενική άμνηστία στους ληστές, ή Μαρία, ή πενταμορφη καπετάνισσα, ήταν από τους πρώτους που παραδόθηκε στις άρχες του τόπου. Έτσι ύστερα από ένα χρόνο που έμεινε στο Παλάμι, μαζί με μιά άλλη λησταρχίνα—την περίφημη Άγγέλω του Νταλέ—ξαναγύρισε ελεύθερη στο χωριό της. Έκει, με τη θέληση πιά του πατέρα της, παντρεύτηκε το Λουκά. Το Λουκά Νάτσο, το μοιραίο της άγαπημένο που για χάρη του βγήκε από βουνό...

—Σου είπα να σταθής και να μ' ακούσης!... του είπε ή Μαρία.

Η θνησιμότης από φυματίωση έχει περιορισθεί στο ελάχιστο χάρις σε τέσσερα θαυματουργά φάρμακα.

Τα νέα φάρμακα της φυματίωσης

Να ρωτούσατε άλλοτε ένα γιατρό ποιός είναι ο μεγαλύτερος εκθρόνος των πνευμόνων, θα σας απαντούσε άδιστακτα: «Η φυματίωση». Σήμερα όμως η κατάσταση έχει αλλάξει τελείως. Η θνησιμότης από φυματίωση έχει περιορισθεί στο ελάχιστο. Όχι γιατί η άρρωστος αυτή έπαψε να κησσοβαρό χαρακτήρα, αλλά γιατί η Ιατρική επιστήμη, η σχεδόν ανίσχυρη άλλοτε εναντίον της, έχει σήμερα αποκτήσει ένα ολόκληρο οπλοστάσιο.

Στόν πνευμοθώρακα — που επινοήθηκε στις αρχές του αιώνας μας — και στις άλλες νεώτερες χειρουργικές επεμβάσεις ήρθαν να προστεθούν τέσσερα φάρμακα αληθινά θαυματουργά.

Το πρώτο είναι η στρεπτομυκίνη, που έκαμε την εμφάνισή της το 1946. Μ' αυτήν, η Ιατρική απέκτησε για πρώτη φορά ένα φάρμακο αληθινά αποτελεσματικό απ' ευθείας κατά του βακίλλου του Κώχ. Λίγο αργότερα, προστέθηκε σ' αυτό το ΠΑΣ (παρομινοσαλικυλικόν οξύ), και το 1952 η «ισονιαζίδη». Τέλος, από λίγους μήνες τώρα, άρχισε να χρησιμοποιείται μ' επιτυχία και το «διατοζαρζεντικό», ένα φάρμακο της ομάδας των σουλφονών.

1) Η στρεπτομυκίνη, προϊόν του «φαιού» ακτινομυκητοφύκη, έχει αντιδωτική ενέργεια εναντίον διαφόρων μικροοργανισμών. Δεν τούς σκοτώνει δηλαδή, αλλά ελαττώνει πολύ τη ζωτικότητα τους κι' εμποδίζει τον πολλαπλασιασμό τους. Μεταξύ των βακίλλων αυτών συγκαταλέγονται το μικρόβιο της πανώλους, το κολοβακτηρίδιον, ο γονόκοκκος, κλπ. Η σπουδαιότερη όμως ενέργεια της στρεπτομυκίνης είναι κατά του βακίλλου της φυματίωσης. Σταματώντας τον πολλαπλασιασμό του, δίνει την ευκαιρία στον οργανισμό να επιστρατεύσει τα άμυντικά μέσα του και να τον νικήσει.

Στην αρχή, η στρεπτομυκίνη ήταν ακάθαρτη και τοξική κάποτε για το ακουστικό νεύρο ή για το δέρμα. Σήμερα όμως είναι εντελώς καθαρή και δεν προκαλεί πια καμιά παρενέργεια. Άλλοτε, χρησιμοποιούνταν σε ίσχυρές δόσεις, 2-3 γραμμάρια την ημέρα. Σήμερα όμως χορηγείται μόνον 1 γραμμάριο κάθε τρεις ημέρες. Η όλη δόση, που χρειάζεται για την πλήρη θεραπεία, κυμαίνεται μεταξύ 30 και 80 γραμμαρίων.

Κάνει θαύματα κατά της φυματίωσης του λάρυγγος και της φυματίωσης μινιγίτιδος. Επίσης στη φυματίωση βρογχίτιδα ή πνευμονία και στις πρόσφατες ακόμη φυματίωσης των πνευμόνων. Δεν φέρνει όμως αποτέλεσμα σε παλαιές φυματίωσης ινυωρώδους μορφής — εκτός μόνο σε περιπτώσεις αναζωογόνησης των

αυτών της άσθενειας. Τέλος, χρησιμοποιείται για την προετοιμασία του άσθενους, προκειμένου να υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση στους πνεύμονες.

2) Το ΠΑΣ είναι μία άσπρη σκόνη, που ενεργεί μόνο στο βακίλλο του Κώχ. Κανείς όμως δεν ξέρει ακόμη τον τρόπο αυτής της επιδράσεώς του. Στις πλευριτίδες φυματιώδους μορφής οι γιατροί έδιναν αρχικά στρεπτομυκίνη, τώρα όμως προτιμούν το ΠΑΣ.

3) Η ισονιαζίδη (αλλέως ριμφόν ή διανκοτύλη) δεν ελαττώνει απλώς τη ζωτικότητα του βακίλλου του Κώχ, αλλά τον σκοτώνει. Όπως το ΠΑΣ, έτσι κι' αυτή δεν επιδρά σε κανένα άλλο μικρόβιο. Χορηγείται απ' το στόμα, σε δόσεις 1-2 δισκίων την 50 ην. τοις φορές την ημέρα, μετά το φαγητό. Η θεραπεία πρέπει να συνεχισθεί επί τριετίας ή τέσσερες μήνες. Κάποτε προκαλεί νευρικές ή πεπτικές διαταραχές, που αποφεύγονται όμως αν χρησιμοποιηθεί σε ύποθετα.

4) Το «διατοζαρζεντικό» (αλλέως ριμφόν ή διανκοτύλη) δεν ελαττώνει απλώς τη ζωτικότητα του βακίλλου του Κώχ, αλλά τον σκοτώνει. Όπως το ΠΑΣ, έτσι κι' αυτή δεν επιδρά σε κανένα άλλο μικρόβιο. Χορηγείται απ' το στόμα, σε δόσεις 1-2 δισκίων την 50 ην. τοις φορές την ημέρα, μετά το φαγητό. Η θεραπεία πρέπει να συνεχισθεί επί τριετίας ή τέσσερες μήνες. Κάποτε προκαλεί νευρικές ή πεπτικές διαταραχές, που αποφεύγονται όμως αν χρησιμοποιηθεί σε ύποθετα.

5) Η «ισονιαζίδη» (αλλέως ριμφόν ή διανκοτύλη) δεν ελαττώνει απλώς τη ζωτικότητα του βακίλλου του Κώχ, αλλά τον σκοτώνει. Όπως το ΠΑΣ, έτσι κι' αυτή δεν επιδρά σε κανένα άλλο μικρόβιο. Χορηγείται απ' το στόμα, σε δόσεις 1-2 δισκίων την 50 ην. τοις φορές την ημέρα, μετά το φαγητό. Η θεραπεία πρέπει να συνεχισθεί επί τριετίας ή τέσσερες μήνες. Κάποτε προκαλεί νευρικές ή πεπτικές διαταραχές, που αποφεύγονται όμως αν χρησιμοποιηθεί σε ύποθετα.

6) Η «ισονιαζίδη» (αλλέως ριμφόν ή διανκοτύλη) δεν ελαττώνει απλώς τη ζωτικότητα του βακίλλου του Κώχ, αλλά τον σκοτώνει. Όπως το ΠΑΣ, έτσι κι' αυτή δεν επιδρά σε κανένα άλλο μικρόβιο. Χορηγείται απ' το στόμα, σε δόσεις 1-2 δισκίων την 50 ην. τοις φορές την ημέρα, μετά το φαγητό. Η θεραπεία πρέπει να συνεχισθεί επί τριετίας ή τέσσερες μήνες. Κάποτε προκαλεί νευρικές ή πεπτικές διαταραχές, που αποφεύγονται όμως αν χρησιμοποιηθεί σε ύποθετα.

7) Η «ισονιαζίδη» (αλλέως ριμφόν ή διανκοτύλη) δεν ελαττώνει απλώς τη ζωτικότητα του βακίλλου του Κώχ, αλλά τον σκοτώνει. Όπως το ΠΑΣ, έτσι κι' αυτή δεν επιδρά σε κανένα άλλο μικρόβιο. Χορηγείται απ' το στόμα, σε δόσεις 1-2 δισκίων την 50 ην. τοις φορές την ημέρα, μετά το φαγητό. Η θεραπεία πρέπει να συνεχισθεί επί τριετίας ή τέσσερες μήνες. Κάποτε προκαλεί νευρικές ή πεπτικές διαταραχές, που αποφεύγονται όμως αν χρησιμοποιηθεί σε ύποθετα.

Οι βλάβες των πνευμόνων επουλώνονται σιγά-σιγά, ακόμη κι' αν είναι παλαιές. 4) Οι σουλφονές πρωτοδοκιμάσθηκαν κατά της φυματίωσης το 1939. Ήπειτα εγκατελείφθηκαν, γιατί είχε βρεθεί η στρεπτομυκίνη και το ΠΑΣ, που δεν είχαν την τοξικότητα των σουλφονών. Τελυταίως όμως, ξαναπέκτησαν ενδιαφέρον, με την ανακάλυψη του «διατοζαρζεντικού».

Το φάρμακο αυτό χορηγείται σε δόσεις 2-4 δισκίων την ημέρα, πρέπει δε να συνεχισθεί χωρίς διακοπή επί ένα έτος το λιγώτερο. «Επιδρά σ' όλες τις μορφές φυματιώσεως. Ενεργεί αργά, δεν έχει όμως καθόλου τοξικότητα, κι' έτσι μπορεί να το παίρνει ο άρρωστος επί πολύν καιρό.

Ένα σοβαρό μειονέκτημα των τεσσάρων αυτών φαρμάκων είναι ότι τα μικρόβια μπορεί να τα συνπείσουν σιγά-σιγά και να γίνουν ανθεκτικά σ' αυτά (προπάντων στη στρεπτομυκίνη και την ισονιαζίδη). Πρέπει λοιπόν να χρησιμοποιούνται με σύστημα και σύμφωνα με τις οδηγίες του γιατρού, να μη διαρκή δε η χορήγησή τους περισσότερο απ' τα άνωτα όρια που αναφέραμε πιο πάνω. Η χορήγησή της στρεπτομυκίνης κάθε 2-3 μέρες γίνεται ακριβώς για να μη συμβιζούν τα μικρόβια σ' αυτήν.

Εξ' άλλου, για τον ίδιο σκοπό, τα φάρμακα αυτά χορηγούνται συνδυασμένα, δύο ή τρία μαζί, ώστε ν' αλληλοσυμπληρώνουν την ενέργειά τους. Έχει παρατηρηθεί, τέλος, ότι το «διατοζαρζεντικό» εξαφανίζει την αντίσταση των μικροβίων στη στρεπτομυκίνη. Το ίδιο αποτέλεσμα φαίνεται ότι έχει και μια βιταμίνη Β, το «παντοθενικό οξύ».

Η ανακάλυψη όμως των νέων αντιφυματικών φαρμάκων δεν έλαττωσε καθόλου τη σπουδαιότητα του πνευμοθώρακος, στον αντιφυματικόν άνδρα. Η μέθοδος αυτή αποτελεί την απλούστερη ά-

πο τις χειρουργικές επεμβάσεις κατά της φυματιώσεως.

Ο κάθε πνεύμων χωριστά περιβάλλεται από μία μεμβράνη, τον υπεζωκότα, που αποτελείται από δυο φύλλα. Το έσωτερικό φύλλο είναι κολλημένο στον πνεύμονα και το εξωτερικό στο θωρακικό τοίχωμα.

Στόν πνευμοθώρακα λοιπόν, εισάγεται άερας, ανάμεσα στα δυο φύλλα, πιέζει ο λόγυρα τον άρρωστο πνεύμονα και περιορίζει τη λειτουργία του. Μ' αυτή δε την σχετική ακινησία του, επουλώνονται γρηγορώτερα και πιο εύκολα οι βλάβες του.

Επί μερικές ώρες μετά την εμφύσηση του αέρος, ο άρρωστος δυσκολεύεται λίγο ν' αναπνεύσει. Αυτή είναι η μόνη ενόχληση που αισθάνεται.

Ο πνευμοθώρας επινοήθηκε απ' τον Ιταλό θαρσανίτη, στις αρχές του αιώνας μας. Πρέπει δε να διαρκέσει 3-4 χρόνια, για να συμπληρωθεί η θεραπεία.

Από τις πρώτες βδομάδες, ελαττώνεται ο βήχας, κι' ύστερα χάνεται τελείως. Λείπουν πια τα πτύελα κι' οι νυκτερινοί ιδρώτες, κι' η γενική κατάσταση καλύτερευει.

Η μέθοδος είναι αποτελεσματική κυρίως για διηθήσεις και σπλήια πρόσφατα. Αργότερα, όταν η άρρωστος γίνεται ακινητικός, σκληραίνει γύρω απ' αυτές τις έστιες ένας σκληρός ινώδης ιστός, που δεν αφήνει πια τον πνεύμονα να συμπιεσθεί. Έξ' άλλου, ο έρεθισμός της μολύνσεως κάνει σιγά-σιγά να κολλήσουν μεταξύ τους δυο φύλλα του υπεζωκότος, κι' έτσι είναι αδύνατο να εισαχθεί άερας ανάμεσά τους. Δεν μπορεί λοιπόν πια να εφαρμοσθεί ο πνευμοθώρας.

Αν αυτές οι «συμφοσεις» του υπεζωκότος είναι μικρές και τοπικές, κόβονται μόνες τους με τη δεύτερη ή τρίτη

κίξη βεβαίως με τον πιο άρρωστο πνεύμονα, ιδίως αν υπάρχουν σπλήια. Πράγματι, ο πνεύμων αυτός αποτελεί πιθανή πηγή μόλυνσεως για τον άλλον, επομένως πρέπει να σταματήσει αυτή η συνεχής μόλυνση πριν καταπολεμηθούν τα αποτελέσματά της.

Η μόνη προφύλαξη που επιβάλλεται σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι να κόβει ο άρρωστος τελείως ήρεμη ζωή, χωρίς βίαιες ή παρατεταμένες προσπάθειες, εφόσον η αναπνοή του έχει περιορισθεί στο ελάχιστο.

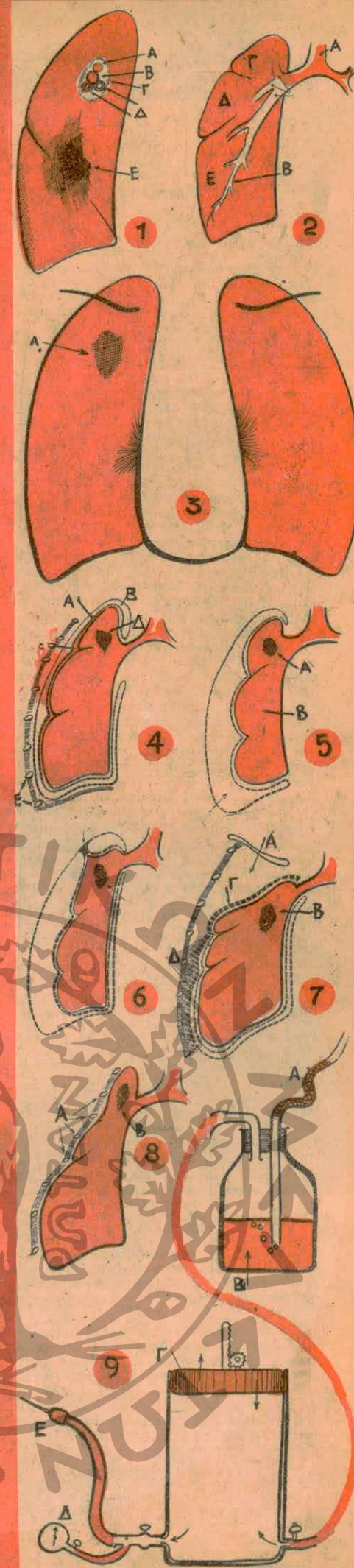
Η θωρακοπλαστική είναι μία ριζικότερη χειρουργική επέμβαση, που εφαρμόζεται όταν για οποιονδήποτε λόγο δεν μπορεί να γίνει πνευμοθώρας. Αυτή ακροτεύει μόνιμως τόν ένα πνεύμονα — κι' όχι προσωρινά μόνον όπως ο πνευμοθώρας.

Εφαρμόζεται όταν υπάρχουν βλάβες παλαιές, πολύ έκτακτες, που δεν υποχωρούν με άλλες μεθόδους.

Ο γιατρός αφαιρεί ένα κομμάτι από τις τέσσερες, πέντε, έξη ή επτά πρώτες πλευρές (ανάλογως της έκτασεως των βλαβών του πνευμονός). Ελαττώνεται τότε η διάμετρος του θώρακος, εφόσον δεν τον κρατούν πια πολύ ανοικτοί οι πλευρές. Έτσι, συμπιέζεται το αντίστοιχο τμήμα του πνευμονός και διευκολύνεται η επούλωση των βλαβών του, όπως ακριβώς και με τον πνευμοθώρακα.

Ο άρρωστος πρέπει να υποβάλλεται σ' αυτή την επέμβαση, όταν του τη συνιστά ο γιατρός. Γιατί του εξασφαλίζει σχεδόν πάντα την οριστική θεραπεία.

Σε ώριμους περιπτώσεις, όταν ένα επιφανειακό σπλήιο του πνευμονός ανήσυχεται στις άλλες θεραπευτικές μεθόδους, μπορεί να εφαρμοσθεί η «σπληαιεκτομή». Ο γιατρός ανοίγει ένα «παραθυρό» στο κατάλληλο σημείο του θωρακι-

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΟΝ ΠΝΕΥΜΟΝΑ

Φυματίωσης-Καρκίνος-Άσθμα-Συμφόρησης-Πνευμονία-Απόστημα

εμφύσηση αέρος. Μπορεί επίσης να τις κόψει ο γιατρός, μ' ένα γαλβανοκαυτήρα που εισάγει από τόν ώμο ως τόν υπεζωκότα. Η επέμβαση αυτή γίνεται με ταπική αναισθησία.

Όταν όμως έχουν κολλήσει τελείως τα δυο φύλλα, σε μεγάλη επιφάνεια, μπορεί τότε να εφαρμοσθεί ένα άλλο είδος πνευμοθώρακος: Ο γιατρός ξεκολλάει το εξωτερικό φύλλο του υπεζωκότος απ' τα θωρακικά τοιχώματα και δημιουργεί έτσι τεχνητά μία κοιλότητα, ανάμεσα στον πνεύμονα (τυλιγμένον απ' τόν υπεζωκότα) απ' ενός κι' απ' έτέρου τις πλευρές και τούς μύς του θώρακος. Σ' αυτή δε την κοιλότητα εισάγει τόν άερα, όπως και στο συννησμένο πνευμοθώρακα.

Θυσιικά, η επέμβαση αυτή είναι πιο πολύπλοκη, αλλά έχει συνήθως άριστα αποτελέσματα.

Με το νυστέρι στον πνεύμονα

Πρέπει να σημειωθεί ακόμη ότι μπορεί να γίνει πνευμοθώρας διπλός, και στους δύο πνεύμονες, αν είναι κι' οι δυο προσβεβλημένοι, ή αν ο δεύτερος προσβληθεί αργότερα, μετά την εφαρμογή του πνευμοθώρακος στον πρώτο.

Στην πρώτη περίπτωση, ο γιατρός αρ-

κού τοιχώματος, κάνει μία τομή στον πνεύμονα, φτάνει έτσι ως το σπλήιο και το καθαρίζει. Αφού αφαιρέσει δηλαδή το περιεχόμενό του, μετακινείται τοπικά αντιδωτικά ή το υποβάλλει σε υπερϊονικές ακτίνες, για την τελεία απολύμανσή του. Όταν λείπει πια η μόλυνση, το σπλήιο επουλώνεται μόνο του.

Κάποτε ωστόσο, ο γιατρός προτιμάει ν' αφαιρέσει ολόκληρο το μέρος, χωρίς ν' ανοίξει καθόλου το σπλήιο. Είναι η λεγομένη «σπληαιεκτομή». Εφαρμόζεται σε έπισης και για τη «φυματία» (φυματιώδεις όγκους, σκληρούς, που σχηματίζονται μέσα στον πνεύμονα).

Άλλοτε πάλι, αφαιρείται ολόκληρος ο προσβεβλημένος πνεύμων, ή ένας από τους λοβούς του. Οι επιχειρήσεις αυτές της «πνευμοεκτομής» και της «λοβεκτομής» είναι πολύ σοβαρές κι' απαιτούν μεγάλη ειδικότητα. Γίνονται ιδίως στην Αμερική, ενώ οι Ευρωπαίοι γιατροί είναι ακόμη επιφυλακτικοί, γιατί διερωτώνται τί θα γίνει ο άρρωστος αν συμβεί να προσβληθεί αργότερα ο μοναδικός πνεύμων που του απομένει.

Η χειρουργική όμως αυτή επέμβαση επιβάλλεται, δίχως κανένα δισταγμό ή καθυστέρηση, σε περιπτώσεις καρκίνου του πνευμονός.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τα πρώτα συμπτώματα του καρκίνου του πνευμονός.

- 1.—Τομή ενός οβιού πνεύμονος. Α) Πνευμονική άρθρωση. Β) Εισόδος βρόγχου. Γ) Πύλη πνευμονός. Δ) Πνευμονικά φλέβες. Ε) Αποπώμα καρδιάς. Ζ) Άνω λοβός. Θ) Κάτω λοβός.
- 2.—Σχηματική παραστάσις της διακλαδώσεως των βρόγχων στο έσωτερικό του πνευμονός. Α) Τραχεία. Β) Διακλαδώσεις του δεξιού βρόγχου. Γ) Άνω λοβός πνευμονός. Δ) Μεσαίος λοβός. Ε) Κάτω λοβός. 3.—Έτσι διακρίνονται στην ακτινογραφία οι άρχόμενες φυματικές αλλοιώσεις του πνευμονός. Α) Ύποψη οκιά στην δεξιά κορυφή. 4.—Ο προσβεβλημένος πνεύμων, πριν από την εφαρμογή πνευμοθώρακος. Α και Β) Έσωτερικόν και εξωτερικόν φύλλον του υπεζωκότος. Γ) Κενός χώρος με άερα. Δ) Φυματική έστια. Ε) Πλευρά. 5.—Ο ίδιος πνεύμων, μετά την εμφύσηση αέρος. Α) Φυματική έστια συμπεσμένη. Β) Ύπολοιπος πνεύμων συμπεσμένος. Γ) Χώρος γεμάτος άερα. 6.—Περιπτώσις υπέρτατης συμφοσεως, που εμποδίζουν την τελεία συμπίεση του πνευμονός με τόν πνευμοθώρακα. Α) Συμφοσις μεταξύ των δυο φύλλων του υπεζωκότος. Β) Έστια άτελής συμπίεση. 7.—Εξωπλευρικός πνευμοθώρας. Α) Χώρος με άερα. Β) Έστια τελείως συμπεσμένη. Γ) Έκτακτα συμφοσεις του υπεζωκότος. Δ) Συμφοσεις υπεζωκότος και πλευρών. 8.—Θωρακοπλαστική. Α) Κομμένης πλευρές. Β) Συμπεσμένη έστια. 9.—Συσκευή πνευμοθώρακος. Α) Σελήνη εισόδου αέρος. Β) Έλαστικόν γυμνομένο. Γ) Μετάλλικον έμβολον. Δ) Μανόμετρον. Ε) Βελόνη εμφύσεως αέρος.

Το κεφάλι βρέθηκε από ένα γεωργό μέσα σ' ένα κανάλι...

Ένώ τα παιδιά ψάλλανε τα Κάλαντα

Ενώ τόσοι και τόσοι καλοί οικογενειάρχες κοιτάζουν για να τεμαχίσουν καλά τη γαλοπούλα τους στο χριστουγεννιάτικο τραπέζι, ο Άγγελος Τζέιμς Γκρήνακρ, ένας υπακόλης του Κάμπεργουελ, πέρασε την ημέρα των Χριστουγέννων κομματιάζοντας... τη μηνστή του Χάιννα Μπράουν!

"Όταν δέ αργότερα, ταξίδευε μ' ένα λεωφορείο, οι συνταξιδιώτες του δεν υποψιάστηκαν ούτε μία στιγμή πως το πακέτο που κρατούσε, τυλιγμένο μ' ένα χρωματιστό μεταξωτό ύφασμα, περιείχε το κομμένο κεφάλι του θύματός του!

Ο Τζέιμς Γκρήνακρ ήταν ένας ασυνείδητος και φιλοχρήματος τύπος, άποφασισμένος να βρή μια πλούσια χήρα και να την παντρευτεί για τα λεφτά της. Η Τύχη όμως τούφερε στο δρόμο του την παιμόνη Χάιννα Μπράουν, που παρίστανε την πλούσια για να ψαρέψη σύζυγο. Πίστεψε, λοιπόν, στα παραμύθια της, ότι είχε δηλαδή κληρονομήσει κάμποσα σπίτια απ' τον πρώτο άντρα της, κι έβαλε τα δυνάτά του για να την κατακτήσει. Ένθουσιασμένη για την επιτυχία της εκείνη, άρχισε να καυχιέται πως επρόκειτο να παντρευτεί μ' ένα... εύπορο καταστηματούχο!

Τέλος, την παραμονή των Χριστουγέννων, ενώ έτρωγε μαζί με το μυστήρα της, άποφασισε να του ομολογήσει όλη την αλήθεια. Μανιασμένος τότε εκείνος για την απάτη, άρπαξε μια βαρεία τσιμπίδα, τη χτύπησε στο κεφάλι και την άφησε στον τόπο! Η φωνή που άκουσε το θύμα, σκεπάστηκε απ' τα τραγούδια των παιδιών, που ψάλλανε τα Κάλαντα έξω στο δρόμο...

Την άλλη μέρα, ο Γκρήνακρ κομματιάσε το πτώμα και σκόρπισε τα κομμάτια του εδώ κι εκεί. Πέρασαν βδομάδες, ώσπου ν' άρχισουν ν' ανακαλύπτονται, ένα-ένα. Το κεφάλι βρέθηκε από ένα γεωργό, μέσα σ' ένα κανάλι, τα πόδια μέσα σ' ένα χοιτάκι, ο κορμός, χωμένος σ' ένα τσουβάλι, πίσω από ένα σωρό πέτρες, προωρισμένες για το στρώσιμο ενός δρόμου...

Χιλιάδες άνθρωποι πέρασαν απ' το Νεκροτομείο, για να δούνε τα μακάβρια εκείνα εφάρματα, ώσπου τ' αναγνώρισε επιτέλους ο αδελφός της Χάιννα Μπράουν. Δεν δυσκολεύθηκε τότε πολύ η αστυνομία, για να φτάσει ως τον Τζέιμς Γκρήνακρ. Πρόλαβε δέ να του: συλλάβει, ενώ έτοιμάζονταν να δραπέτευση στην Αυστραλία. Η ένοχη του επιβεβαιώθηκε από ένα κομμάτι βαμπακερό πανί, με το οποίο ήταν τυλιγμένος ο κορμός του θύματος. Όμοια κομμάτια πανί βρέθηκαν και μέσα σ' ένα μπαούλο, στη σοφίτα του Γκρήνακρ.

Η αστυνομία ανακάλυψε, ότι ο σατανικός μπακάλης είχε ήδη παντρευτεί και χηρέψει τρεις φορές. Η πρώτη του γυναίκα είχε πεθάνει μυστηριωδώς από «εγκεφαλικό πυρετό», η δεύτερη από «χολέρα» κι η τρίτη από «πονόλαιμο». Όλες δέ, τις ημέρες των Χριστουγέννων!

Αλλά κι ο καθηγητής ξένων γλωσσών Εύγε-νιος Σαντρέλ, διάλεξε τα Χριστούγεννα, για να ξεμπερδέψει τη γυναίκα του, ριχνοντας όπιο μέσα στο κρασί της. Προηγούμενος, είχε ασφαλίσει τη ζωή της για 1.000 λίρες. Σκόπευε δέ, μόλις θά-παιρνε αυτά τα χρήματα, να φύγει με μια φιλενάδα του για την Αργεντινή.

Φαίνεται όμως πως δεν ήταν αρκετή η δόσι του όπιου, γιατί η κ. Σαντρέλ έχασε τις αισθήσεις της, αλλά δεν πέθανε. Ο άντρας της την έβαλε στο κρεβάτι, την περιποίηθηκε κι έκοιμε λόγο στους φίλους τους για τη «μικρή αδιαθεσία» της. Όταν έφτασε η Πρωτοχρονιά κι η γυναίκα του ζούσε ακόμη, ο Σαντρέλ έχασε την υπομονή του κι άποφασισε να επαναλάβει την προσπάθειά του. Κι' αυτή τη φορά τα κατάφερε καλύτερα.

Σκηνοθέτησε δέ τα πράγματα, έτσι ώστε να φαίνεται πως το θύμα είχε δηλητηριαστεί απ' το

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ
Συμμήματα

Είχαν όρθη τη λύσι να μεθάνε τα θώ-
ματά τους και να τα σκοτώνουν...

γκάζι που ξέφευγε από ένα τρυπημένο σω-
λήνα της κρεβατοκάμαρας.

Ο Ιατροδικαστής όμως που ανέλαβε την υπόθεση, βρήκε πάνω στο μαξιλάρι του θύ-
ματος λεκέδες από έμετό, από περιείχε κυ-
ρίως ζουμί πορτοκαλιού. Ο Σαντρέλ εξή-
γησε τότε πως είχε δώσει ένα κομμάτι στη
γυναίκα του ένα πορτοκάλι, γιατί ένοιωσε
κακοδιαθεσία. Αλλά το αποτέλεσμα της χη-
μικής ανάλυσης, που απέδειξε, ότι το πορ-
τοκάλι εκείνο ήταν ποτισμένο με αφθονο
πιο, τον έστειλε στην άγχνη.

Στην περίπτωση της δολοφονίας της Μά-
ριαν Τζιλκρίστ, που έγινε κι' αυτή τα Χρι-
στούγεννα, η αστυνομία είχε συλλάβει κά-
ποιο Όσκαρ Σλάτερ, γιατί μια ακριβή
δισαιμάντσια καρφίτσα της δολοφονημένης εί-
χε εξαφανιστεί και ο Σλάτερ είχε προσπα-
θήσει να πουλήσει την απόδειξη ένεχυριά-
σής της. Στο μεταξύ όμως, κατά τη δίκη,
ο Σλάτερ απέδειξε ότι η καρφίτσα ήταν
δική του κι' ότι την είχε ένεχυριάσει ένα μή-
να πριν απ' το έγκλημα. Κι' όμως, οι έ-
νοχοι ήταν τόσο έμπροσθενό του να πουν
όσο, ώστε τον κήρυξαν ένοχο! Έμεινε δέ περίπου
20 χρόνια στη φυλακή, ώσπου ν' αποδει-
χθεί η αθωότητά του και να γίνει αναθεώρηση
της δίκης του. Γι' αποζημίωση, για όλα εί-
χε υποφέρει άδικως, πήρε τότε από το Δη-
μόσιο 6.000 λίρες.

Πριν από 125 χρόνια, την ημέρα των Χρι-
στούγεννων, οι ένοχοι ενός δικαστηρίου του
Έδιμβούργου, συσκέφθηκαν, για να εκδώ-
σουν την απόφασί τους για τα φρικιαστικά
έγκλήματα δυο ανθρώπων-τόρων, των Μπούρκε και Χάρ. Ο πρώτος απ' αυ-
τούς καταδικάστηκε σε θάνατο κι' ο δεύτε-
ρος σε ισόβια δεσμά, ως συενοχος.

Οι δυο αυτοί κακούργοι προμήθευσαν στο
δύο δόκτορα Κινόν, γνωστό χειρουργό του Έ-
διμβούργου, ανθρώπινα πτώματα, για τα
μαθήματα ανατομίας που έδινε στους φοι-
τητές. Πληρώνονταν δέ 7 1/2 λίρες για το
κάθε ένα. Έπειδή όμως σπάνιζε αυτό το έμ-
πόρευμα, είχαν βρή τη λύσι να παρασύ-
ρουν διάφορα θύματα στο σπίτι του Χάρ, να
τα μεθάνε και να τα σκοτώνουν, για να
πουλήσουν ύστερα τα πτώματά τους στο
χειρουργό!

Μια μέρα, λοιπόν, κάποιος φοιτητής, ά-
ναγνώρισε το πτώμα μιάς νέας κι' όμορφης
κοπέλλας, έαπλωμένο πάνω στο ανατομικό
τραπέζι.

Στ' αντίκρουσμά του, ο φοιτητής έβγαλε
μια σπαρακτική κραυγή κι' ύστερα σωριά-
στηκε στο πάτωμα λιπόθυμος.

Οι συνάδελφοί του τον σηκώσανε, κι' έ-
σαν συνήλθε, αποκάλυψε συντετριμμένος,
ότι η νεκρή νέα ήταν η αγαπημένη του, που
είχε μέρες να τη δει!...

— Είναι η άρραδωνιαστικιά μου!... είπε.
Η αποκάλυψη αυτή ώδηγησε την αστυνομία στη σύλληψη των
δυο κακούργων. Έξακριβώθηκε τότε, ότι ο Μπούργκε και ο Χάρ
είχαν κάνει όχι λιγώτερες από 16 δολοφονίες!

Στην άπολογία του, μάλιστα, ο Μπούργκε ισχυρίστηκε κυνικά-
τα πως είχε σκοτώσει την άτυχη κοπέλλα, για να πάρη τις 7 1/2
λίρες και να μπορέσει έτσι... να κάνει καλά Χριστούγεννα!

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

στο σπίτι σας

Πώς κεραυνοβολήθηκε
ένα παιδάκι

ΠΟΛΛΕΣ γυναίκες, απ' ό,τι έχουν
διαβάσει εδώ κι' εκεί ή έχουν ά-
κούσει, έχουν μια περδερμένη ιδέα
για τους κινδύνους, που διατρέχουν ά-
πό τα ηλεκτρικά σκεύη, όταν δεν έ-
χουν κανονική μόκωσι ή όταν έχουν ύ-
ποστή φθορά. Οι πιδι σχολαστικές, ό-
ταν σιδερώνουν, βάζουν το φίδι του σί-
δερου στην πρίζα για να ζεσταθεί κι'
ύστερα το βγάζουν, διακόπτουν την
διοχέτευσι του ρεύματος σ' αυτό και
σιδερώνουν. Μά κάθε τόσο είναι ύπο-
χρεωμένες να κάνουν δέκα, είκοσι, πε-
νήντα, εκατό φορές αυτή την κινήσι
μέχρι να τελειώσουν το σιδέρωμα.

Η τραγική λοιπόν γυναίκα που ή-
ταν και μητέρα, είχε πλήρη άγνοια
του κινδύνου και με την άσηρημάδα
μερικων γυναικών, που κάνουν μαζί
δυο, τρεις δουλειές για να προλάβουν,
σκέφθηκε ότι μπορούσε να κάνει κάτι
πρακτικότερο: Άντι να βγάλει το φίδι
από την πρίζα, έκρινε καλό να βγάλει
το φίδι που έβριζε το κορδόνι με το σί-
δερο, χωρίς να το τραβάει κι' από την
πρίζα! Έτσι το άφησε πάνω στο τρα-
πέζι και συνέχισε το... σιδέρωμα!...
Συγχρόνως είχε κοντά της το φαγητό
του μικρού παιδιού της, που ήταν όρ-
θιο δίπλα της και το ταίρι!... Ο πι-
τσιρικός ήταν σωστό πειραχτήριο. Ά-
κουσε το παραμύθι του, έφαγε το
φρούτο του και στάθηκε κατόπι φρό-
νιμος κυττάζοντας τη μητέρα του που
σιδερώανε.

Φαίνεται όμως ότι το ηλεκτρικό κορ-
δόνι του σιδερού, του είχε κάνει έντυ-
πωσι. Κι' εκείνο το φίδι στην άκρη
του κορδονιού του είχε κινήσει το έν-
διαφέρον. Πώς του ριζώθηκε η ιδέα ότι
έμοιαζε με ακουστικό τηλεφώνου; Η
μητέρα του με την φροντίδα της δου-
λειάς της έκανε σαν αυτόματο την κί-
νησι να βγάλει και να βάλει από το σί-
δερο το φίδι. Δεν είχε πη δέ στο παιδί
της ότι δεν έπρεπε να το αγγίξει. Άλ-
λωστε δεν ήξερε και πολλά πράγματα
για τον ηλεκτρισμό. Κάπου είχε άκού-
σει ότι είναι κανείς ασφαλισμένος, ό-
ταν βγάλει το φίδι του καλωδίου από
την πρίζα. Σκέφθηκε λοιπόν ότι ήταν
το ίδιο αν έδραζε το φίδι που είναι
στην άλλη άκρη του κορδονιού. Άλ-
λωστε αυτό τη βόλευε καλύτερα. Δεν
ήξερε ότι ο ηλεκτρισμός έφθανε ως την
άκρη του. Έτσι δεν έβαλε κακό στο

νού της για τον πιτσιρικό, που παρα-
κολουθούσε τις κινήσεις της...

Μα του μικρού του είχε μπη η ιδέα
να κάνει το κορδόνι... τηλεφώνο!

Και ξαφνικά, πριν να προλάβει η
μητέρα του να τον έμποδισι, άρπαξε
το καλώδιο κι' έβαλε το φίδι μέσα στο
στόμα του! Το σάλιο του ήρθε σ' έ-
παφή με τις τρύπες του θηλικού φίδι.
Και το ρεύμα, άστραπιαία, διοχετεύ-
θηκε στο σώμα του παιδιού και το
κεραυνοβόλησε! Τιμάχθηκε καταγής,
σφίγγοντας το κορδόνι ανάμεσα στα
δόντια του. Μ' αυτή την απότομη κί-
νησι το κορδόνι βγήκε από την πρίζα.
Έτσι γλύτωσε απ' τον άμεσο θάνατο
κι' η μητέρα του, που με μια άγρια
σπαρακτική κραυγή έτρεξε και τον
άρπαξε στην αγκαλιά της. Άν την
έπιανε πριν βγή το κορδόνι από την
πρίζα, πριν διακοπή ή διοχέτευσι του
ηλεκτρικού ρεύματος, θα σκοτωνόταν
κι' αυτή!

Έβαλε, λοιπόν, τις φωνές, ζητών-
τας βοήθεια, καθώς έβλεπε ανασίστητο
το μικρό παιδί της να ξεψυχά!...

Κι' ώστόσο, θα μπορούσε να το
γλυτώσει, αν ήξερε με ποιο τρόπο δια-
σώζεται ένας άνθρωπος, που έχει πά-
θει ηλεκτροπληξία. Έπρεπε άμέσως,
χωρίς να χάσει την ψυχραιμία της, να
του ξεσφίξει γρήγορα τα ρούχα του,
ν' άρξισι να του κάνει ακήσεις τεχνη-
τής αναπνοής και συγχρόνως να κα-
λέσει σε βοήθεια.

Θα έσωζε το παιδί της, γλυτώνον-
τάς το από την άσφυξία που προκα-
λεί το ηλεκτρικό ρεύμα.

Έπειτα ο γιατρός θα μπορούσε να
το κάμει να συνέλθι τελείως με το ει-
δικό μηχανήμα που χρησιμοποιείται
στις ηλεκτροπληξίες. Μά δεν είχε ί-
δέα πως γλυτώνει κανείς έναν ηλεκ-
τροπληκτο. Κι' έτσι είδε το παιδί της
να σπαραχτεί και να σβήνι μπρός στα
μάτια της, χωρίς να μπορή να το βο-
ηθήσι...

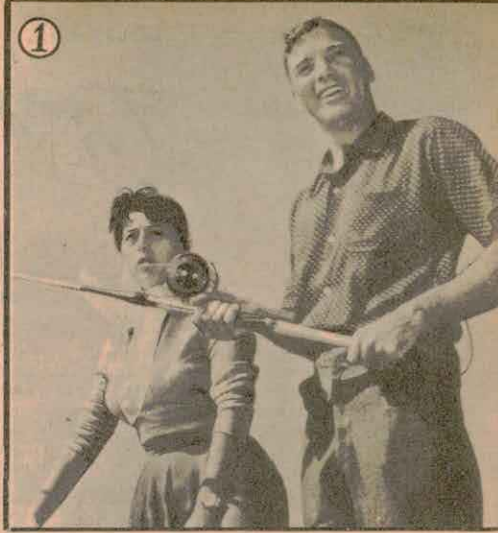
Θ. Δ.

1 Ο Μπάρτ Λάνκαστερ γυρίζει τώρα στο Χόλ-
λυουντ το φιλμ «Στιγματομένο ρόβο» με
παρτεναιρ την γνωστή Ιταλίδα καλλιτέχνη
Αννα Μανιάνι. Κατά τις ελεύθερες ώρες οι
δυο πρωταγωνιστές ξαπολύουν στη θάλα-
σα με το γιοτ του Λάνκαστερ, ο οποίος δίνει
τότε μαθήματα ψαρέματος στην Άννα Μα-
νιάνι που λατρεύει την περιπέτεια θαο και ο
παρτεναιρ της.

2 Η ποιητήρια Σάρα Γκουϊζάρ, νύφη του
Χαλνέ Σελασί, που συνόδευσε τον αυτο-
κότορα της Αλβανίας κατά το πρόσφατο τα-
ξίδι του στην Εθιοπία, προκάλεσε παντού τον
γενικό θαυμασμό τόσο με την όμορφιά της
όσο και με την χαρι και το πνεύμα της. Η
ποιητήρια είναι σύζυγος του διαδόχου του
θρόνου της Αλβανίας, δούκα του Χαράρ,
που ακολουθούσε τον πατέρα του στο τα-
ξίδι αυτό.

3 Ο Γερμανός ναυπηγός Χένρι Χάρτσονγκ,
έλασε, από ημερών, διπλώμα εδρετε-
χνίας για ένα νέο «αερόκαρφο», που σύμ-
φωνά με τους ισχυρισμούς του θα μπορή να
κατέβηκε στο βυθό του άπειρου μέχρι βά-
θους 10.000 μέτρων, χωρίς να είναι δεμένο
από άλλο σκάφος επίπλευσε. Το νέο αυτό
σκάφος κινείται με δυο έλικες, ανάλογες προς
έναντες του έλικόπτερου. Το «αερόκαρφο»
του Γερμανού ναυπηγού κίνησε το ενδιαφέ-
ρον του αγγλικού ναυαρχείου, που μετέφε-
ρε τελευταία την άγκυρα των θησαυρών,
που μετέφερε το υπερκεκλιμένο «Τιτανικό»
κατά το δραματικό ναυάγιό του, πρό 40
πλέον έτών. Το ναυάγιο του «Τιτανικού» βρι-
σκεται σε βάθος 7.000 μέτρων στον Ά-
τλαντικό.

4 Πριν ακόμα η κοινή γνώμη συνέλθι από
την αναστάτωση που προκάλεσε η ύποπτη
Μοντέζ, ένα νέο σκάνδαλο, ως γνωστόν, ξε-
σπασε στην Ιταλία: Η ύποπτη Στάζια,
Ο δικηγόρος του δημοσιογράφου Μοίτο, που
αποκάλυψε την ύποπτη Μοντέζ, βρέθηκε κι'
αυτός μαζί με την γυναίκα του ανακρινόμενος
σ' ένα άλλο άκουσμα μεγαλύτερο σκάνδαλο.
Η φωτογραφία αυτή των πρώων του νέου
σκανδαλού πάρθηκε πριν από μερικούς μήνες
στο Παρίσι, όπου η κυρία Στάζια, γνωστή
ζωγράφος, έέδρασε μερικά από τα έργα της.

Τὰ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ

ΣΤΑ νεύματα του, ο μοναχός Θεραπίων ήταν ο πιστότερος μαθητής του μεγάλου Άσκησιού. Ύστερα είχε έρθει στην Ελλάδα, με το σκοπό να ξεριζώσει ό,τι απόμεινε απ' τη λατρεία του Πανός. Κινηγούσε δαύτηνα τα ιερά δέντρα, όπου οι χωρικοί που πάθαιναν πυρετά κρεμούσανε κουρέλια, για να τρέμουν στο φύσημα του ανέμου αντί γι' αυτούς. Κοιμάτιζε τα μικρά πηλίνα ειδώλα των αρχαίων θεών.

Είχε χτίσει με τα χέρια του μια καλύβα, στις όχθες του Κηφισού. Οι χωριάτες μοιράζονταν μαζί του τα λιγοστά τους πρόφια. Δεν καταλάβαινε όμως να τους κερδίσει ολότελα στη θρησκεία του Χριστού. Στο βάθος της καρδιάς τους, έμεναν πιστοί στις θεότητες των δέντρων και των νερών, στις Νύμφες, που κατοικούσαν ακόμα σ' αυτή τη γη.

Αυτές άφηναν τις πατημασιές τους στο μαλακό κοκκινόχωμα. Με τα νηπτεμάτια τους κάνανε τα κοπάδια να χάνονται στο βουνό. Ή παίρνανε απ' το χέρι τα μικρά παιδιά και χορεύανε μαζί τους στους βάλτους, αφήνοντας τα ύστερα να βουλιάζουνε στη λάσπη.

Έπειτα από κάθε τέτοια συμφορά, ο καλόγερος έδενε τη γροθιά του στα μικρά δάση, όπου κρύβονταν οι Νύμφες. Μά οι χωριάτες εξακολουθούσαν ν' αγαπάνε αυτές τις δροσερές και μισοσάρατες γυναίκες, και τις συγχωρούσανε για ό,τι τους κάνανε.

Ο Θεραπίων τις φοβότανε και τις μισούσε. Κι' αυτές δεν τον άφηναν ήσυχο. Τη νύχτα, έδιωθε στο πρόσωπό του τη ζεστή του ανάσα. Άκουγε τα βήματά τους πίσω του, όπου κι' αν πήγαινε.

Αν τύχαινε να τον πάρη ο ύπνος σε κάποια έρημη, την ώρα της προσευχής, πηγαίνανε και του τραβούσαν τα γένεια.

Η γύμνια τους δεν του προκαλούσε κανένα άμαρτωλό πόθο. Τις συχαινότανε, σαν νάταν βρωμερά έρπετα. Ωστόσο, τον φέρνανε σε πειρασμό, γιατί τον έκαναν ν' αμφισβητεί για τη σοφία του Θεού, που είχε δώσει ζωή σε τόσα πλάσματα άχρηστα και βλαβερά.

Ένα πρωί, βρόδισε να κόψη το μεγάλο πλατάνι τους. Οι χωριάτες λυπηθήκανε, γιατί φοβήθηκαν πως οι Νύμφες θαφούνταν, παίρνοντας μαζί τους και τις πηγές. Μά δεν τολμήσανε να παραπονεθούν στον άγιο πατέρα, γιατί ένοιωθαν άπειρόριστο σεβασμό γι' αυτόν. Κι' αυτή η σιωπή τους τον ενθάρρυνε στα σχέδιά του.

Από τότε, δεν περνούσε βραδυά, χωρίς να βάλει φωτιά σε μια γέρικη ελιά που του φαινότανε πως έκρυβε στην κουφάλα της τις Νύμφες, ή σε κάποιο πεύκο που κλαίγει με χρυσά δάκρυα από ρεπίνι.

Μια γιγνή μορφή έφέυγε τότε ανάμεσα απ' τις φυλλοσιές κι' έτρεχε να βρη τις συντροφισσές της, που παρακολουθούσαν από μακριά τη φωτιά, σαν κοπάδι από φοβισμένες ελαφίνες. Κι' ο καλόγερος χαϊρότανε, γιατί είχε καταστρέψει μια ακόμα, φωνή του κακού.

Έστεινε παντού σταυρούς, που κρατούσαν τις Νύμφες ολόένα μακρύτερα απ' το χωριό, στερώντας όλη την περιφέρεια απ' τα γέλια και τη δροσιά τους.

Κινηγόμενες απ' την προσευχή και τη φωτιά, ζήτησαν καταφύγιο σ' ένα έρμιο φαράγγι, όπου βούιζε ο άνεμος ανάμεσα στα λιγοστά και κατάμαυρα δέντρα. Μια σπηλιά που βρισκόταν εκεί, τις στέγαζε όταν ξεπούσε η μπόρα, γιατί φοβόντουσαν πάντα τις βροντές, σαν δια τ' άγρια του δάσους. Έκει μέσα περνούσαν τις χειμωνιάτικες ασέληνες νύχτες.

Μά ο Θεραπίων δεν ήταν ακόμα ικανοποιημένος. Άφες ολόκληρες παρακαλούσε τον ουρανό να τον βοηθήση να καταστρέψη το τελευταίο εκείνο άσυλο του κακού.

Ένα σκοτεινό, ανοιξιάτικο βράδυ, μάζεψε τους πιο πιστούς όπαδούς του. Τους έδωσε άξινες και φανάρια, κι' ο ίδιος πήρε στα χέρια του ένα Έσταυρωμένο.

Όταν φτάσανε μπροστά στη στενή είσοδο της σπηλιάς, δεν άφισε κανένα να μη μέσα, για το φόβο του πειρασμού. Μέσ' στη σιωπή, ακούγονταν ν' ανασαίνουν οι κοιμισμένες Νύμφες. Ίσως όνειρεύονταν την παλιά καλή εποχή, που οι άνθρωποι τις λάτρευαν ελεύθερα και τους πρόσφεραν θυσιές...

Οι χωριάτες άνοιξαν μια μεγάλη φωτιά κι' έτοιμάσανε πέτρες και λάσπη... Καί, μόλις ξημέρωσε, άρχισαν να χιτίζουν ένα έκκλησάκι, μπροστά στην είσοδο της καταραμένης σπηλιάς. Γιατί ο Θεραπίων ήξερε πως οι Νύμφες δεν θα έπιχαιρούσανε ποτέ να διαβούν τον ιερό εκείνο τόπο, που τον είχε εύλογησει κι' αγιάσει ο ίδιος.

Για μεγαλύτερη ασφάλεια μάλιστα, είχε στήσει τον Έσταυρωμένο μπροστά στη σπηλιά. Κι' οι Νύμφες, που δεν ήξεραν παρά το χαμόγελο, όπως αποχωρούσαν με φόβη μπροστά στην εικόνα εκείνη του Θεού Μερτυρίου.

Οι δυστυχισμένες κλαίγανε τώρα με λυγμούς, λικνίζοντας τον καλόγερο να τις λυπηθ, να τις άφισε να φύγουνε!

Μά ο Θεραπίων έμενε άσυγκίνητος μπροστά στους θρήνους και στις παρακλήσεις των Νυμφών και σταυρούς στην απόφασή του να άφιση κι' αυτή τη φωλιά του κακού.

Το χέτισμο εξακολούθησε όλη την ημέρα, κι' ως το βράδυ άνηχούσαν τα βογγητά των φυλακισμένων.

Την άλλη μέρα, οι χωριάτες βάλανε τη σκεπή και την πόρτα, που κλείδωνε μ' ένα μεγάλο σιδερένιο κλειδί. Ύστερα γυρίσανε στο χωριό, κατακουρασμένοι.

Μά ο Θεραπίων πλάγιασε κοντά στο καινούριο έκκλησάκι, κι' όλη τη νύχτα χάρηκε τους θρήνους, που δεν τον άφηναν να κοιμηθ.

Την άλλη μέρα τα βογγητά είχαν γίνει πιο άδύνατα, μισοσβυμένα. Κι' ο καλόγερος σκεπτότανε με χαρά πως θα σβύνανε ολότελα, σε μια βδομάδα το πολύ, όταν οι Νύμφες θα πεθαινανε απ' την πείνα. Παρακαλούσε νάρθη γρηγορώτερα η λύτρωσή τους, με το θάνατο, γιατί άρχιζε πιά να κουράζεται ακούγοντάς τις να ύποφέρουνε...

Το βράδυ εκείνο, είδε νάρχηται μια νέα γυναίκα απ' το μονοπάτι, μαυροφορεμένη, με το κεφάλι σκυφτό. Τα μαλλιά της πέφτανε στους ώμους της, καλοχτενισμένα, και τα μαύρα μάτια της ήταν γεμάτα γέλια. Περνώντας μπροστά απ' το έκκλησάκι, κύτταξε προσεχτικά τον καλόγερο. Έκείνος διέκοψε την προσευχή του, για να της πη:

— Δεν βγάζει πουθενά αυτό το μονοπάτι, γυναίκα... Πού πηγαίνεις; Από πού έρχεσαι;
— Απ' την Άνατολή. Και σ' ε'ί κανείς εδώ, γερο-καλόγερε;

— Φυλάκισα μέσα σ' αυτή τη σπηλιά τις Νύμφες που μύλιναν ακόμα τα μέρη τούτα, κι' έχτισα μπροστά ένα έκκλησάκι, που δεν τολμάνε να το περάσουν για να φύγουνε. Περιμένω τώρα να πεθάνουν απ' την πείνα και το κρύο, για να βασιλεύη πιά στον τόπο η γαλήνη του Θεού!

— Έσχνας λοιπόν, καλόγερε, πως, στον καιρό της Δημιουργίας, ο Θεός παράλειψε να δώσει φτερά σε μερικούς άγγέλους, κι' αυτοί πέσανε στη γη και γίνανε οι Πάνες κι' οι Νύμφες των δασών. Άλλοι πάλι απ' αυτούς έγκαταστάθηκαν σ' ένα βουνό και γίνανε οι θεοί του Όλύμπου... Γιατί λοιπόν, σε σκοπεύεις το έργο του Δημιουργού κι' αντί να το σεβάσις θέλεις να το καταστρέψης;

— Οι Νύμφες ταράζουνε με τη γύμνια τους τους πιστούς μου και βάζουνε σε κίνηση τη σπηλιά της ψυχής τους! Απάντησε ο Θεραπίων. Γι' αυτό, θα τις κυνηγήσω, αν χρειασθ, ως την Κόλαση!

— Είναι άξίπαινος ο ήλιος σου, του έλεπε χαμογελώντας η νέα γυναίκα. Μά δεν υπάρχει τρόπος να συμβιβασθούνε τα πράγματα;...

Η φωνή της ήταν γλυκεία, σαν μουσική. Άκούμπησε το χέρι της στον ώμο του καλόγερου και πρόσθεσε σοδάρ:

— Άφισέ με να μπω σ' αυτή τη σπηλιά... Σε μια σπηλιά έφερα κι' εγώ στον κόσμο το παιδί μου και σε μια άλλη το έμπιστευθήκα άφοβα στο θάνατο, για να ξαναγεννηθ μέσα σ' αυτή με την Άνάστασι.

Ο έρμητης την άφισε να περάση. Κι' η νέα γυναίκα μπήκε απ' το έκκλησάκι στη σπηλιά. Άκούστηκαν τότε μέσ' απ' αυτήν φωνίτσες, γέλια, φτερουγίσματα.

Η νέα γυναίκα μιλούσε στις Νύμφες σε μια άγνωστη γλώσσα — ίσως τη γλώσσα των πωλιών η των θεών...

Όταν ξαναβγήκε σε λίγο από κεί, είπε στον καλόγερο:

— Κύτταξε και άκουσε...

Άμέτρητες στριγγές φωνίτσες ακούγονταν κάτω απ' το μονόθυ της. Τον άνοιξε λίγο, κι' ο Θεραπίων είδε πως κρατούσε μέσα στην ποδιά της εκατοντάδες χελιδόνια.

Άνοιξε τα χέρια της, σαν να προσευχότανε, κι' άφισε τα πουλιά να πετάζουνε ποός το γαλανό ουρανό βγάζοντας χαρούμενες φωνές.

Τα παρακολούθησε για λίγο με τα μάτια, κι' ύστερα έβλεπε στον έρμητη:

— Θα ξανάρχονται κάθε χρόνο εδώ, και θα τους δίνης άσυλο στην έκκλησία μου. Τον άποχαίρετσε έπειτα κι' έφυγε, απ' το μονοπάτι που δεν έδγαζε πουθενά...

Ο Θεραπίων κατέβηκε στο χωριό. Την άλλη μέρα, όταν ξαναβήκε για να λειτουργήση στο έκκλησάκι, θρήκε τη σπηλιά γεμάτη από φωνές χελιδονιών.

Από τότε, τα χελιδόνια ξαναγύριζαν κάθε χρόνο, στην έκκλησία της Παναγίας της Χελιδονιάς, στις όχθες του Κηφισού. Φτερουγίζανε χαρούμενα, ζευγαρώνανε, τάζαν τα μικρά τους. Κι' ο Θεραπίων σταματούσε συχνά τις προσευχές του, για να παρακολουθήση με συμπάθεια τους έρωτες τους και τα παιχνίδια τους — γιατί εκείνα που άπαγορεύονταν στις Νύμφες, επιτρέπονταν στα χελιδόνια, και μάλιστα όταν τάχη εύλογησε η Παναγία.

Κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα του Ζύλ Μαρύ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

φοβήθηκαν αυτό, κύριε Ντεμάρ! Θα συντελούσε σ' αυτό η άπελτισία μου, ή μανία μου, γιατί ένοιωθα τον έαυτό μου έγκαταλελειμένο, τόσο μακριά απ' τον κόσμο... Ο Ντεμάρ τούσφιξε δυνατά το χέρι, ενώ η Μαργαρίτα τούεγε σιγανά:

— Συγγνώμη, Ντεμάρ! Συγγνώμη! Εκείνος άναστήκωσε τους ώμους του, με τη συνθισμένη του κίνησι, κι' έπτε, κυττάζοντας τη χλωμή και κουρασμένη φυσιογνωμία της Μαργαρίτας:

— Δυστυχισμένη γυναίκα! Πιστεύω πως κι' αυτή δεν ύπόφερε, δεν έκλαψε λιγώτερο από μένα...

— Είχε τρελλαθ, Ντεμάρ. Άλλά, βλέποντάς σας ξαφνικά, θυμήθηκε τα περασμένα και ξαναθρήκε τα λογικά της.

— Φτωχική γυναίκα!... Δεν μπορώ να σας καταγγείλω. Ωστόσο, μπορεί κάτι να γίνη...

Η γυναίκα μου, τα παιδιά μου κι' εγώ, έχουμε καταντήσει σήμερα άποκληροι της κοινωνίας. Παρακαλούμε σ' άλλους τον οίκτο και σ' άλλους, τους πιο πολλούς, τη φρίκη... Έχω άποφασίσει να ξενητευτώ... Θα πάμε μακριά, εκεί που δεν θα μάς ξέρη κανείς. Θα ζήσουμε άγασπημένοι κι' ένομένοι τόσο στενά, ώστε να μη μπορή πια η δυστυχία να εισχωρήσει ανάμεσά μας.

Ωστόσο, δεν θέλω να μέινω σ' όλη μου τη ζωή με το βάρος μιας καταδικής, που θα μπορή πάντα να με ξαναστείλη στα κάτεργα! Έσεις, κ. Ντεμάρ, βγάτε φίλους ίσχυρους, που πλησιάζουνε τους ύπουργούς, τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας... Επιδίχχετε να μου δώσουν χάρη! Αυτό μοιάχα σας ζητώ.

Μά δεν θ' άποκατασταθ έτσι η τιμή σας!

Η τιμή του ανθρώπου βρίσκεται προπάντων μέσ' στη συνείδησή του. Όσο για την άλλη τιμή, αυτή που βλέπει ο κόσμος, τί μ' ενδιαφέρει, έμένα, ένα άσημο και φτωχό άνθρωπάκι; Φροντίστε να μου δώσουν χάρη, κ. Ντεμάρ... Κι' ύστερα, αν θέλετε, χάριστε μου λίγη σπονή σας, για τους δικούς μου πρώτα, κι' έπειτα για μένα τον ίδιο.

25^{ον} Ντεμάρ... όλα, κυρία! Ο Ντεμάρ, κι' η Μαργαρίτα πλησίασαν ο ένας τον άλλον. Κι' ο δικηγόρος πήρε τη γυναίκα του στην άγκαλιά του, με μια ένστικτική κίνησι, σαν να θελε να την προστατέψη.

— Ωστε λοιπόν, ψιθύρισε, εκείνη, άκούσατε που είπα προ όλίγου στον άντρα μου: «Κάνε με ό,τι θέλεις!». Τώρα λέω το ίδιο και σε σας, Ντεμάρ!

Ο δραπέτης άναστήκωσε τους ώμους του. Του κάκου προσπαθούσε να κρυφή τη συγκίνησή του.

— Ναί, άκουσα... έπτε. Καί κατάλαβα... κατάλαβα πως είσατε καλοί άνθρωποι, τίμιοι, όπως είμαι κι' εγώ... Αυτο κατάλαβα... και μούκανε πολύ καλό πτην καρδιά...

Έδειξε τα κομμάτια του χαρτιού, που είχε πετάξει χάμω, και πρόσθεσε:

— Μου είπατε να σας κάνω ό,τι θέλω... Δεν θέλω να σας καταγγείλω, όχι! Κυττάχτε, έσκισα το χαρτί... Ωστόσο, είχατε δική μου λέγατε, πριν από λίγα λεπτά, ότι ύπόφερα σκληρά, ανάμεσα στους άλλους καταδικούς των κατέργων... Άν άκούγατε τις ελρυνείες τους, τα γέλια τους, όταν είχα την άφέλεια να τους πώ πως καταδικάσθηκαν άδίκαι!

Στην άρχή, με πληγώναν αυτές οι προσβολές τους... Μά ύστερα συνήθισα, σιγά-σιγά. Τους άκουγα να διηγούνται τα έγκλημάτα τους... Τους έδλεπα τόσο ήρεμους, στην άσυνείδησή τους, σχεδόν περηφανούς για την άτιμία τους! Κι' άρχισα να γελώ κι' εγώ, σαν κι' εκείνους...

Πιστεύω πως, αν έμένα εκεί, στα κάτεργα, θα καταντούσα λίγο-λίγο κι' εγώ σαν τους άλλους... Είχατε δική μου το

— Μά αυτό είναι μια υπέρτατη θυσία, Ντεμάρ!

— Μπα, τα παραλέτε... Κι' ύστερα, αυτή η άφοσίωσή μου κρύβει κάποια ύστεροβουλία, κάποιο συμφέρον, που θα σας τώ πώ άμέσως...

Ο Ντεμάρ έκαμε μια χειρονομία έκπληξης. Κι' ο καταδικός συνέχισε:

— Ή, δεν πρόκειται για λεφτά. Ξέρω καλά πως θα μου δίνετε όσα κι' αν σας ζητούσα... Μά και σεις ξέρετε καλά πως δεν πρόκειται ποτέ να σας ζητήσω ούτ' ένα φράγκο... Όχι, Πρόκειται για κάτι άνώτερο, ιερώτερο...

«Έχετε, κυρία, ένα γιο, το Ζεράρ... Ο γιος σας, λοιπόν, αγαπάει την κόρη μου... όπως λέει τούλαχιστον. Μά κι' εκείνη, νομίζω, πως τον λατρεύει... Καταλαβαίνετε τώρα ποιά θα είναι η μόνη, ή άληθινή άποκατάστασι για μένα; Νά πάντρευτή ο γιος του Μπωπρεώλ, ο γιος του θύματος, με την κόρη εκείνου που θεωρείται δολοφόνος του πατέρα του!

Προηγουμένως, όμως, θα σας τώ πώ όλα... Γιατί έχω σοδάρά πράγματα να σας πώ... Κι' ίσως απ' τις άπαντήσεις σας, θα ξεπηδήση κάποιο φως για μένα...

Σώπασε για λίγο, διστάζοντας την τελευταία στιγμή.

Έπρεπε να διηγηθ στη Μαργαρίτα και στο Ντεμάρ όσα ήξερε για το Ζεράρ και τον Κολιδέ;

Τα βάσανα που είχε περάσει, τον κάνανε δύστιστο.

Ήταν αδύνατο, βέβαια, ν' αμφισβητεί για τη Μαργαρίτα και για τον άντρα της, έπειτα απ' ό,τι είχε άκούσει.

Μά ο Ζεράρ;... Ο Κολιδέ προπάντων;

— Θαθελα να μου όρκισθήτε κάτι, κυρία, έπτε έπιτέλους.

— Νά σας όρκισθώ;...

— Και σεις το ίδιο, κ. Ντεμάρ.

— Έξηγηθήτε, λοιπόν! Τι να σας όρκισθώ;

— Ότι ο κ. Ζεράρ δεν ξέρει τίποτε απ' αυτό το μυστικό... ότι δεν ξέρει πως

Η ματιά του νέου κορφώθηκε στη μητέρα του κι' έμεινε για πολλή ώρα αμίλητος...

μητέρα του είναι ή αληθινή ένοχος του φό-
νου του πατέρα του.

— Σας τ' όρκίζομαι, απάντησε ό δικη-
γόρος.

Κι' ή Μαργαρίτα πρόσθεσε:

— Κι' εγώ όρκίζομαι, ότι δεν μπορούσε
να πη κανείς στο Ζεράρ κάτι που τόδερα
εγώ μονάχα... 'Όστόσο, μου φάνηκε πως
διέκρινα συχνά κάποια παράξενη έκφραση
στά μάτια του... 'Όρκίζομαι πως δεν ξε-
ρει τίποτε... μά δεν μπορώ να όρκιστώ
πως δεν πέραςε ποτέ απ' το νου του κά-
ποια φοβερή ύποψία... Με ρώτησε έπα-
νείλημμένος, και μία φορά μάλιστα, έπέ-
μεινε να του πω αν πίστευα αληθινά στην
αθωότητά σας.

— Καί σεις, τί του απαντήσατε;

— Μπορούσα ποτέ να πω πως ήσαστε
ένοχος;... 'Όχι, ποτέ! Τότε αποφάσισε
να σας σώσει... Δεν μπόρεσα να παρα-
κολουθήσω τις προσπάθειές του. Ούτε και
τόν είδα, όταν έφυγε, γιατί ό Θεός μου εί-
χε πάρει τότε τα λογικά. Προηγουμένως,
όμως, μολονότι κρατούσε για τον εαυτό του
τις σκέψεις του, μάντευα τα σχέδιά του.

— 'Όστε, λοιπόν, ό γυιός σας ήρθε στη
Νέα Καληδονία πραγματικά για να με
βοηθήσει;

— Προσπάθησε να το κάνει.

— Ναι... αλλά με παράξενο τρόπο!

— Ποιός νάταν, άρα γε, ό λόγος που
τόν έκανε να ενεργήση έτσι;

— 'Ο 'Όντεκέρ δεν απάντησε. "Ενοίωθε να
τόν τυλίγν ένα σκοτεινό μυστήριο. Πώς να
βρής την αλήθεια, μέσα σ' αυτό τό χάος;...
Οι δόλιες απόπειρες εναντίον του ήσαν
φανερές, χειροπιαστές, αναμφισβήτητες.

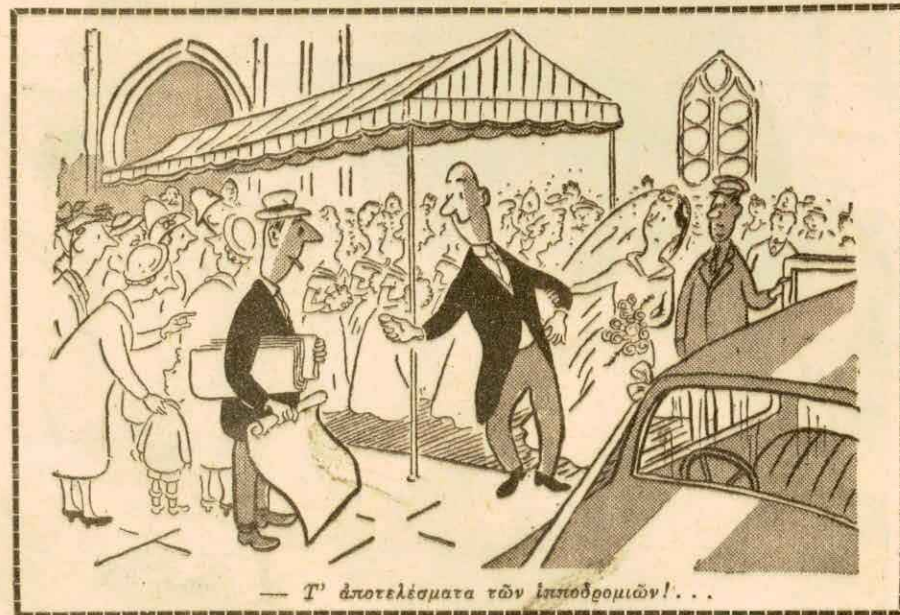
Δυσ' μονάχα άνθρωποι μπορούσε νάταν
οι υπεύθυνοι: ό Ζεράρ κι' ό Κολλιδέ.
Ε-
πρεπε, λοιπόν, άπαραιτήτως να εξηγηθ ή με
τό Ζεράρ.

— Πολύ καλά, κυρία, είπε. Σας πι-
στεύω, και παραδέχομαι τις καλές προθέ-
σεις του γυιού σας... Γιατί θάπρεπε να-
ναι πολύ ύποκριτης και ανάνδρος, για να
μου πη ψέμματα και να θελήσει να μ' έξα-
πατήσει... 'Όστόσο, είν, ανάγκη να κου-
δενιάσω μαζί του... Είναι πολύ λεπτό,
αυτό που σας ζητώ... 'Ο κ. Ζεράρ βρί-
σκεται στο Παρίσι, ή εδω κοντά σας;

— Είν' εδω.

— Δεν μπορώ όμως να τον δώ εδω,
στο σπίτι σας. Πώς θα του εξηγούσατε
την παρουσία μου;... 'Αφού δε δεν μπο-
ρώ να χρησιμοποιήσω για τον εαυτό μου
την όμολογία σας, πρέπει ν' άγνοή κι' ό
γυιός σας την αλήθεια... Πώς να γίνη,
λοιπόν;... Κι' όμως, πρέπει να τον δώ...
πρέπει! Χρειάζεται να διαφωτισθούν έπι-
σμένα πράγματα...

— Σας όρκίζομαι, 'Όντεκέρ, πως είμαι
έτοιμη να σας κρυψω στο 'Εξπλιύ, ως την
ήμερα που θα μπορήτε να φύγετε έλευ-
θερα.

— Τ' αποτελέσματα των έπιδορμιών!..

— Μά τί θάλεγε ό κύριος Ζεράρ;...
— Προκειμένου να σας δώ να ξαναπέ-
φτετε στα χέρια της δικαιοσύνης είμαι έ-
τοιμη να τα φανερώσω όλα στο Ζεράρ.

— 'Όχι, δεν τό θέλω, εγώ! Κι' έχω τό
δικαίωμα να σας τό απαγορεύω... Μήπως
έχετε, κύριε Ντεμάρ, κανένα μέρος όπου να
μπορέσω να κρυφτώ χωρίς να προκαλέσω
ύποψίες;

— Ξέρω κάποιο κτηματία, εδω κοντά,
που μου είναι άφωσιωμένος. Μπορώ να του
τα πω όλα και να τον παρακαλέσω να σας
πάρη στην ύπηρεσία του.

— Δέχομαι! Θα φροντίσω να μη μ' ά-
νακαλύψουν κι' εκεί οι χωροφύλακες.

— 'Η φέρμα του βρίσκεται μακριά απ'
τό Ρολμπούζ, άπομονωμένη, κοντά στο
δάσος του Μουασόν, που είναι δικό μου.
Πολύ σπάνια περιούν από κεί οι χωροφύ-
λακες... 'Αλλωστε σε περίπτωση κινδύ-
νου, θα μπορήτε να βρήτε άσυλο στο κον-
τινό δάσος ή στο 'Εξπλιύ.

— 'Εστω. Μά πως θα δώ τον κ. Ζε-
ράρ;

— Πηγαίνει συχνά κυνήγι σ' αυτά τα
μέρη. Θα τον ήθελε συντόμα...
— 'Όραία, λοιπόν. Αυτή είναι ή καλύ-
τερη λύση.

— Αν θέλετε, μπορούμε να πάμε στη
φέρμα τώρα που είν' ακόμα νύχτα. Θα ζυ-
μνήσω τον κτηματία και θα του μιλήσω. Εί-
μαι βέβαιος για την έχεμύθεια και την άφο-
σίωσή του.

— 'Ας φύγουμε άμέσως! είπε ό 'Όντε-
κέρ.

— 'Η Μαργαρίτα του άπλωσε τα δυό της
χέρια, λέγοντάς του:

— Μην ξεχνάτε πως είμαι έτοιμη πάν-
τα για τη θυσία και πως δεν θα άφίσω
πιά στο εξής να σας κατηγορήσουν και
να σας ξανατιάσουν... Φυλαχτήτε, λοι-
πόν... αλλοίως, μόλις χάσετε πάλι την έ-
λευθερία σας, θα πάω άμέσως να παρα-
δοθώ στη Δικαιοσύνη!

— Ναι, κυρία, θα φυλάγωμαι!

— Εύγενική καρδιά!... ψιθύρισε ή
Μαργαρίτα.

— 'Ο 'Όντεκέρ της φίλησε όρμητικά τα χέ-
ρια.

— Αυτό που είπατε, κυρία, μ' άποζη-
μιώνει για τα χρόνια που πέραςα στα κά-
τεργα! φώναξε.

— 'Ο Ντεμάρ ήθελε να ξεκινήσουν άμέσως.
Μά έπρεπε να πάρη ώρισμένες προφυλά-
ξεις, γιατί μπορούσε να βρίσκονται ακόμη
οι χωροφύλακες εκεί γύρω.

— Περιμένετε με εδω!... είπε.

Κι' άνοιξε την πόρτα του χώλ.

Ξαφνικά, όμως, τραβήχτηκε πίσω κι' έμ-
πηξε μία φωνή τρόμου:

— Μαργαρίτα! Μαργαρίτα!

Πίσω απ' την πόρτα, ήταν ξαπλωμένο
χάμω ένα σώμα ανθρώπινο, άκίνητο, σαν
νεκρό. 'Ηταν του Ζεράρ!

— 'Ο νέος τάχε άκούσει όλα! 'Η Μαργα-
ρίτα δεν σκέφθηκε καν την τρομερή θέσι
της απέναντι του γυιού της. Δεν συλλογι-
στηκε, παρά μονάχα τό παιδί της, τό φρι-
χτό μαρτύριο που είχε σπαράξει την καρ-
διά του!

Γονάτισε δίπλα του και τον πήρε στην
άγκαλιά της, βογγώντας:

— Φτωχό μου παιδί!... Φτωχό μου
παιδί!

— 'Ο Ντεμάρ κι' ό 'Όντεκέρ κυττάχτηκαν,
περίτρομοι. 'Εκείνο που είχαν θελήσει ν' ά-
ποφύγουν, είχε συμβή, δίχως να τό θέλουν...

— 'Ο Ντεμάρ άναστήκωσε τό Ζεράρ. 'Ο νέος
ήταν τόσο χλωμός, που θάλεγε κανείς πως
δεν ζούσε πιά.

Τόν ξάπλωσαν σ' ένα καναπέ. Μά αρ-
γηση πολύ να συνέλθη.

— Όταν ξαναόνοξε τα μάτια του, φάνηκε
για μία στιγμή πως είχε τρελλαθ ή κι' αύ-
τός. Σιγά-σιγά, όμως, τακτοποιήθηκαν και
ξεκαθάρισαν οι σκέψεις του. 'Η ματιά του
ξεβόλωνε.

— 'Η Μαργαρίτα έκανε νόημα στο Ντεμάρ
να φύγη. 'Εκείνος κατάλαβε πως ήθελε να
μείνη μόνη με τό γυιό της, για ν' αντι-
μετωπίσει, αυτή μοναχή, τό έξοπασμα του
πόνου και της άτελειάς της.

— 'Ελάτε μαζί μου! είπε σιγανά στον
'Όντεκέρ.

Βγήκαν κι' οι δυό στο χώλ και περίμε-
ναν εκεί, μ' άγωνία, με την καρδιά άνα-
στατωμένη.

Δ.

— 'Η ματιά του νέου καρφώθηκε στη μη-
τέρα του.

— Έμεινε για πολλή ώρα άμίλητος. "Ίσως
νόμιζε πως έδλεπε όνειρο, κι' έλιπιζε να τον
ξυπνήση κάτι τυχαίο...

— 'Επιτέλους, όμως, διέκοψε τη βαρεία έ-
κείνη σιωπή.

— 'Ακουσα καλά, μητέρα; πρόφερε.
Είν' αλήθεια, λοιπόν;

— 'Η Μαργαρίτα έσκυψε τό κεφάλι της,
χωρίς ν' απαντήσει.

— Είν' αλήθεια; έπέμεινε ό νέος.

— Ναι, παιδί μου.

— 'Ο πατέρας μου;...

— Γιατί να ξαναγυρίζουμε σ' αυτό τό
καταραμένο παρελθόν;

— Πρέπει, μητέρα, πρέπει.

— Φτωχό μου παιδί!...

— 'Όστε ό πατέρας μου...

— 'Ετομαζόταν να φύγη κρυφά, σαν ά-
τιμος, σαν κλέφτης... δίχως την παρα-
μικρή συμμόνη για τις άμέτρητες αθλιό-
τητες που θ' άφηνε πίσω του.

— Θεέ μου! Με ξεγελούσε λοιπόν, μη-
τέρα; Με ξεγελούσε, όταν, την ήμερα του
θανάτου του άκόμα, μούλεγε πως έπρεπε
να τον αγαπώ πάντα και να τον σέβωμαι;

— Ναι, σου λέγα ψέμματα.

— Γιατί;

— Δεν ήθελα, παιδί μου, να σου φανε-
ρώσω τέτοιο άίσχος! 'Ελπίζα να μην τό
μάθης ποτέ στη ζωή σου. 'Εκανα ό,τι έ-
ξαρτάτο από μένα, για να μη μάθης τί-
ποτα.

— Μητέρα! Μητέρα! Είν' αλήθεια πως
τόν σκότωσε εσύ;

— 'Αλήθεια! ψιθύρισε ή Μαργαρίτα, ά-
νατριχιάζοντας συγκορμη.

— Σκότωσε τον πατέρα μου!...

— Ζεράρ!

— Σκότωσε τον πατέρα μου! Ξανάπε
ό νέος, μ' ένα είδος τρελλής άγωνίας. 'Εσύ,
ή μητέρα μου!... 'Ηταν πατέρας μου!

— 'Ο,τι κι' αν μου πής για να δικαιολογη-
θής, μένει πάντα αυτή ή φοβερή αλήθεια:
'Εκαμες αυτό τό έγκλημα, εσύ, με τα χέ-
ρια σου!...

— 'Εγώ, δεν γνώρισα ποτέ τα άίσχη που
μου λές. 'Ημουν τότε πολύ μικρός για να
τα μαντέψω, ή για να μου μιλήσης γι' αυ-
τά. 'Αγαπούσα τον πατέρα μου, την ήμέ-
ρα του θανάτου του, όπως τον είχα αγα-
πήσει πάντα, βαθειά και φλογερά. Και
μου φαίνεται, ακόμα και σήμερα, πως δεν
είχε πάψει κι' εκείνος να μ' αγαπά.

— Δεν ήταν ωστόσο άποδείξι της ά-
γάπης του τό να θέλν να καταστρέψη τό
μέλλον σου!

— Ναι, βέβαια, έχεις δίκιο... 'Όστόσο,
είναι τρομερό αυτό που έκανες! Είναι μία
καταδικη άνέγκλητη... Σήμερα που βλέ-
πω τα πράγματα σαν άντρας, ξέρω πως

πρέπει να κρίν κανείς μ' έπιεικεια ωρι-
μένα σφάλματα... Ποιός ξέρει από
ποιούς πειρασμούς, από ποιες κακές συμ-
βουλές, παρασύρθηκε ό πατέρας μου;
Ποιός ξέρει αν, βλέποντας μπροστά του
την καταστροφή του, δεν πίστεψε πως θα
μπορούσε να ξαναδημιουργήση την περιου-
σία του με τα λεφτά εκείνα που τούδινε ο
κ. Ντεμάρ;

— 'Ω, δεν ζητώ να τον δικαιολογήσω, έ-
στω κι' αν ύποθεθ πως είχε πιθανότητες
έπιτυχίας. 'Όστόσο, μητέρα μου, ό θάνα-
τός του τον στερούσε απ' τη δυνατότητα
να μετανοήσω... Θέλω δε να πιστεύω πως
δεν ήταν τόσο βαθειά σαπισμένη ή καρδιά
του πατέρα μου, ώστε να μην ύπάρχη πια
θέσι για ή μεταμέλεια!...

— 'Αλλοίμονο, παιδί μου!...

— Μπορείς να μου πής πως είχε σβύ-
σει κάθε στοργή του για σένα, κάθε τρυ-
φερότης του για μένα;... ή τρυφερότης
που διατηρείται ακόμα και στις πιο α-
θλίες ψυχές, άντέχοντας στις τρικυμίες της
ζωής...

— 'Ο θάνατος, όμως, τον έμπόδισε να με-
τανοήσω... ό θάνατος που προερχόταν
από σένα!

— Ζεράρ, ληψόσου με!...

Μά ό νέος έξακολουθούσε, χωρίς να δίνει
προσοχή σ' αυτό τό θρήνο της:

— Όταν σκέπτομαι τον πατέρα μου,
τόν βλέπω πάντα χαμογελαστό, τρυφερό
μαζί μου. Δεν βρίσκονται ακόμη τόσο μα-
κριά τα παιδικά μου χρόνια, ώστε ναχουν
σβύσει όλες αυτές οι άγαπητές άναμνή-
σεις! Κι' ό πατέρας μου συνδέεται με τις
άναμνήσεις μου αυτές. Σου τόχα πη κι
άλλοτε, πριν φύγω απ' τη Γαλλία!

— Κι' εσύ, μητέρα, έδωσες στο αίμα σύ-
τες τις άναμνήσεις, χτυπώντας τον πατέρα
μου... Δεν είχες τό δικαίωμα, όχι! Ποιός
μπορεί νάναι ποτέ βέβαιος για ό,τι συμ-
βαίνει στο βάθος μιας ανθρώπινης καρ-
διάς;... Γιατί, μητέρα, δεν σκέφθηκες κα-
θόλου έμένα, τό γυιό σου, τη στιγμή που
τιμωρούσες;... 'Ίσως αυτή ή σκέψη να
σταματούσε τό χέρι σου...

— Τί θα γίνω τώρα εγώ, με την τρομερή
όπτασία ζωντανή πάντα μέσα στο νου μου...
την όπτασία του πατέρα μου, σκοτωμένου
από σένα;

— Σκέφθηκες τί θα ύπόφερε, την άπερί-
γραπτή άγωνία που γέμισε τις τελευταίες
στιγμές της ζωής σου, τό ψυχωράγημά
του; Σκέφθηκες τη φρίκη του, όσο ένοιωθε
πως τον είχε χτυπήσει ή γυναίκα που ά-
γάπησε;... Γιατί σ' είχε αγαπήσει, μητέ-
ρα! Και σ' δεν τον άγαπούσε;... 'Εσύ
αγαπούσες έναν άλλο... άγνα, βέβαια,
πάνω από κάθε ύποψια... μά όπωσδή-
ποτε άγαπούσες, και μάλιστα από καιρό,
έναν άντρα άλλον απ' τό σύζυγό σου...

— 'Ο έρωτάς σου αυτός δεν έβουσε με τό
γάμο σου... Μπορείς να με βεβαιώσης,
λοιπόν, πως ό πατέρας μου, που σ' αγα-
πούσε, δεν είχε αντίληψη, ότι σας χωρί-
ζε μία άδυσος;... Μπορείς να με πείσης
πως δεν είχε συλλάβει κάποια άόριστη ύ-
ποψία, πως δεν είχε κάποια ασύλληπτη δι-
αίσθηση;... και πως δεν τον κατάστρεψε
αυτή ή άδυσος, σπρώχνοντάς τον σ' άλ-
λες απολαύσεις, για να ξεχάσει τις θλίψεις
του σπιτιού του; 'Αν ένοιωθε κοντά του τη
δυνατή αγάπη σου, την ελκρινή σου τρυ-
φερότητα, δεν θ' άκούσε αυτό για να τον
συγκρατήσει;

— Βλέπεις τώρα, μητέρα, πόσο μεγάλο
είναι τό σφάλμα σου; 'Εχεις και σύ μία
ευθύνη για τα παραστρατήματα του πατέ-
ρα μου... κι' όμως τον τιμώρησες γι' αυ-
τά! Κι' ή τιμωρία ήταν ό θάνατος! 'Ω,
μητέρα μου!...

— Συντριμμένη, λαχανιασμένη, ή Μαργαρί-
τα, ψιθύριζε, με τα χέρια ένωμένα:

— Είν' αλήθεια... είν' αλήθεια αυτά
που λές!... Σκότωσα! Σκότωσα!... 'Ί-
σως να μετανοήσω!... Ναι, 'Ίσως νάφτα-
ξα εγώ που πήρε τον κακό δρόμο, εγώ που
δεν τον αγάπησα άρκέτα!

— 'Ακουσε, μητέρα, τί ύπέφερα, ύπε-
ρα απ' αυτό τό φόνο! Δεν τολμούσα να σε
ύποπτευθώ. 'Ήσουν πολύ ίερη για μένα!

— 'Όστόσο οι ύπόνοιές μου πλανιόνταν, δίχως
να τό θέλω, γύρω από σένα κι' απ' τον
άντρα σου... και σταματούσαν σ' αυτόν!..
Βλέπεις, μητέρα, βλέπεις;...

— Ναι, θάπρεπε να σου τό πω όλα, απ'
την αρχή, άμέσως τότε... Θα τελείωναν
έτσι όλα... Θαχα πεθάνει τώρα και θαχα
ξεχαστή!...

— Μητέρα, άγαπημένη μου μητέρα!...

— 'Απλώθηκε και πάλι βαρεία σιωπή ανά-
μεσα τους. Κανείς απ' τους δυό τους δεν
άκουσε τα βήματα του 'Όντεκέρ και του
Ζάν Ντεμάρ, που είχαν μπει στο σαλόνι.

— Είχαν άκούσει απ' έξω όλη τη σκηνή με-
ταξύ του Ζεράρ και της μητέρας του. Κι'
είχαν διαλυθ ή έτσι οι τελευταίες άμφιδο-
λίες του 'Όντεκέρ.

— Ναι, ό Ζεράρ ήταν άσφαλώς άμέτοχος
στις σατανικές παγίδες που του είχαν στή-
σει! 'Ο μόνος ένοχος ήταν, λοιπόν, ό Κολ-
λιδέ.

— Γιατί όμως τον μισούσε έτσι; Τί είχε έ-
ναντίοι του;

— 'Εξω στο χώλ, ό 'Όντεκέρ είχε πη στο
Ντεμάρ, που έκλαιγε:

— Μου επιτρέπετε, κύριε Ντεμάρ, να
ξαναγυρίσω στο σαλόνι και να κάνω μερι-
κές ερωτήσεις στην κ. ντε Μπωπρεώλ;...

— Πιστεύω πως οι απαντήσεις του θάναί έν-
διαφέρουσες για όλους μας.

— 'Ελάτε, 'Όντεκέρ!

— Μπήκαν κι' οι δυό στο σαλόνι. Κι' ό δρα-
πέτης είπε στο Ζεράρ:

— Θα επιτρέψετε, κύριε, στον πατέρα
της Λουίζας, της κοπέλλας που αγαπάτε,
να σας ρωτήση για μερικά πράγματα;

— 'Ο Ζεράρ άναστήκωσε τό κεφάλι του κι'
απάντησε θλιμμένα:

— Ξέρω τί πρόκειται να μου πητε, φτω-
χέ μου 'Όντεκέρ.

— Αυτό είν' αδύνατο, κύριε Ζεράρ.

— Κι' όμως, φίλε μου... 'Όταν θέλη-
σα να δώ τελευταίως τη Λουίζα και τη μη-
τέρα της, στο Παρίσι, με κατηγορήσαν κι'
οι δυό πως είχα κάνει ό,τι μπορούσα, στη
Νέα Καληδονία, στην Αυστραλία, στην
'Αγγλία και στο Παρίσι, για να σας κα-
ταστρέψω ή να σας δολοφονήσω! Τους τά-
χατε πη έσεις;...

— Κι' ήταν αλήθεια όλα, κύριε Ζεράρ.
Μά δεν ήσαστε μόνος σας! Κι' αν τότε
σας κατηγορήσα ως συνένοχο τό Κολλι-
δέ, σήμερα κατηγορώ μονάχα εκείνον, τό
συντρόφό σας...

— Μά για ποιό λόγο θάκατε ένα τέτοιο
έγκλημα ό Κολλιδέ;...

— Δεν ξέρω. Σίγουρα, όμως, θα ύ-
πάρχη κάποιος λόγος. 'Αν ψάξουμε μαζί,
'Ίσως να τον βρούμε.

— 'Ο Ζεράρ δεν απάντησε. Δεν ήταν πια
σε θέσι να σκεφθ ή τίποτε. Δεν έδλεπε πα-
ρά ένα πράγμα: τό πτώμα του πατέρα
του. Δεν καταλάβαινε, παρά μονάχα πως
τόν είχε σκοτώσει ή μητέρα του!

— 'Ο 'Όντεκέρ στράφηκε τότε στη Μαργα-
ρίτα.

— Θα ρωτήσω έσάς πρώτη, κυρία, της
είπε.

— 'Εκείνη, ξετρελλαμένη, φάνηκε πως δεν
τόν άκουσε. Μά ό 'Όντεκέρ δεν τό πρόσε-

ξε. Θάλεγε κανείς πως άκολουθούσε κάποια
έμμονη σκέψη.

— Θυμάσθε, κυρία, είπε, τις συνθήκες
του θανάτου του συζύγου σας, με κάθε λε-
πτομέρεια; 'Εγώ ξέρω μονάχα ένα μέρος
τους... εκείνο που με άφορά. Κανείς δεν
μου διηγήθηκε τα ύπολοιπα.

— Τί ακριβώς θέλετε να μάθετε από
μένα;

— 'Αν θυμάμαι καλά, κυρία, είδοποιη-
θήκατε για τό σχέδιο της δραπετεύσεως
του συζύγου σας από ένα ύπόλληλό του,
τόν Κολλιδέ.

— Αυτό είν' αλήθεια.

— Και τρέσατε στο γραφείο του, μο-
νάχα όταν ό Κολλιδέ σας γέλασε...

— Πραγματικά, μου είπε πως ό άντρας
μου με περίμενε, πως με ζητούσε...

— Σας ήταν, λοιπόν, τόσο άφωσιωμέ-
νος αυτός ό άνθρωπος, κυρία;

— 'Ετσι δείχνουν τα πράγματα.

— Δεν είχατε ποτέ κανένα παράπονο
εναντίον του;

— 'Όχι, κανένα.

— Σημειώστε ωστόσο, ότι σ' αυτή την
περίπτωση, έδειχνε έτσι άφοσίωσι σε σας
μονάχα, κι' όχι στον άντρα σας. 'Εκείνον
τόν θυσιάζε μάλιστα, άφου τον έμπόδιζε να
φύγη κρυφά, όπως σκόπευε. Δεν θα φερνό-
ταν διαφορετικά, αν ήθελε να τον έκδι-
κηθ ή!...

— 'Η Μαργαρίτα έκαμε μία κουρασμένη κι'
άπογοητευμένη χειρονομία.

— Τί άφελούσε να ξαναγυρίζουν στις θλι-
βερές εκείνες λεπτομέρειες;... Σε τί μπο-
ρούσε να χρησιμεύσει αυτό;

— Μά ό 'Όντεκέρ είχε, φαίνεται, διαφορε-
τική γνώμη, γιατί συνέχισε:

— 'Ο Κολλιδέ πρέπει να ξέρη τό μυ-
στικό του θανάτου του ντε Μπωπρεώλ!

— 'Η Μαργαρίτα, ό Ντεμάρ, κι' ό Ζεράρ
ακόμα, τον άκούσαν τώρα προσεκτικώτε-
ρα. Κι' ό νέος ρώτησε:

— Πώς σας ήρθε αυτή ή σκέψη;

— Μά είναι άπλο ύστατο. Δεν έχετε πα-
ρά να παρακολουθήσετε τους συλλογισμούς
μου. Οι άποδείξεις που σας έδωσα, δεν
αφίνουν καμμία άμφιβολία πως ό Κολλιδέ
έπιδιώξε τη δολοφονία μου ή τη συλλήψή
μου. Για ποιό λόγο; Με μισούσε, λοιπόν;
Μά εγώ δεν τον γνώριζα παρά έξ όψεως.

— Πριν απ' τό έγκλημα, δεν του είχα μιλή-
σει παρά δυό-τρεις φορές μονάχα, και πάν-
τα για ύπηρεσιακά ζητήματα. Συνεπώς, δεν
είχε κανένα λόγο να με μισή.

— 'Με φοβόταν, λοιπόν; Τόν ένοχλούσα;
'Η έπιστροφή μου στη Γαλλία, ή δραπέ-
τευσί μου, αποτελούσε ένα κίνδυνο γι' αυ-
τόν; Και ποιόν κίνδυνο;...

— 'Ηταν φανερό, ότι, όταν άποκτούσα την
έλευθερία μου, θάκατα τό κάθε τι για ν'
άποδείξω την αθωότητά μου, που δεν έ-
παυα να την διακηρύσσω παντού και πάν-
τα!... Φοβόταν, λοιπόν, ό Κολλιδέ αυ-
τές τις προσπάθειές μου, γιατί ήξερε πως,
για ν' άποκατασταθ ή, έπρεπε ν' ανακαλύ-

Χωρίς λόγια.

φθῆ καὶ νὰ συλληφθῇ ὁ πραγματικὸς ἔνοχος;

«Πιστεύω νὰ μὲ παρακολουθεῖτε... Ἄν, λοιπόν, ὁ Κολλιδὲ ἔκανε αὐτὴ τὴ σκέψη, κι ἂν μεταχειρίσθηκε τὸ κάθε τι, ἀκόμη καὶ τὸ ἐγκλημα, γιὰ νὰ μ' ἐμποδίσῃ ν' ἀποκτήσω τὴν ἐλευθερίά μου, αὐτὸ σημαίνει πὼς ξέρει τὸν ἀληθινὸ ἔνοχο καὶ πὼς φοβάται γιὰ λογαριασμό του... Δὲν γίνεται κανεὶς ἐγκληματίας ἐστὶ γιὰ γούστο... Δὲν προσπαθεῖ νὰ ξεκάνῃ ἕνα δυστυχισμένο, ὅπως ἐγώ, μόνο καὶ μόνο ἀπὸ κακία!

Ἦταν λογικὲς οἱ σκέψεις τοῦ Ὁντεκέρ. Μὰ πού ἤθελε νὰ καταλήξῃ;

— Νὰ γιατί εἶπα πὼς ὁ Κολλιδὲ ἔπρεπε νάχη μιά βαθεῖα καὶ παράξενη ἀφοσίωσι στὴν κ. Ντεμάρ, καὶ πὼς πρέπει νὰ ξερῇ τὸ μυστικὸ τοῦ φόνου τοῦ προϊσταμένου του.

— Ἰσὼς νὰ τὸ μαντεύῃ... Μὰ δὲν μπορεῖ ποτὲ νάχη ἀπόλυτη πεποίθησι.

— Μπορεῖ, καὶ μὲ τὸ παραπάνω! Δὲν εἶχε προειδοποιήσει τὴν κ. ντε Μπωπρεβῶλ; Δὲν ἤξερε πὼς θὰ πῆγαινε νὰ βρῇ τὸν ἀντρα τῆς; Δὲν πρόβλεπε τὸν καυγά τους, καὶ τὸ φόνό ἀκόμη; Κι' οἱ προβλέψεις του ἐπαληθεύαν...

Ὁ Ζερὰρ διέκοψε τώρα τὸν Ὁντεκέρ, λέγοντάς του:

— Μιὰ μέρα, πρὶν φύγω γιὰ τὴ Νέα Καληδονία, βεβαίωσα τὸν Κολλιδὲ πὼς σὰς θεωροῦσα θύμα δικαστικῆς πλάνης.

— Καὶ τί σὰς εἶπε ἐκεῖνος;

— Κάτι πού μοῦκανε ἐντύπωσι καὶ πού τὸ ξανασκέφθηκα ἀργότερα συχνά: «Πρέπει ν' ἀναζητήσουμε τὸ φονὴ τοῦ πατέρα σας μεταξὺ τῶν τριῶν προσώπων πού τὸν πλησίασαν στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ ἦταν ὁ Ὁντεκέρ, ἡ μητέρα σας κι ἐγώ. Ἄν ὁ Ὁντεκέρ εἶν' ἀθώος, ὁ ἔνοχος πρέπει νάναί ἡ μητέρα σας ἢ ἐγώ!».

— Ὅταν τοῦ προτεινᾶτε νὰ σὰς συνοδεύῃ στὴ Νέα Καληδονία, ἔφερε καμμιὰ ἀντίρρηση;

— Καὶ πολλὲς μάλιστα. Μὰ ὕστερα δέχθηκε...

Ὁ Ὁντεκέρ ἔβλεπε τὸ κεφάλι του, μὲ φανερὴ ἀμηχανία. Νευρίαζε, θυμῶνε, γιατί δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μίσος τοῦ Κολλιδὲ.

— Ξαναεἰδατε συχνὰ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, κυρία; ρώτησε.

— Ἐγὼ νὰ τὸν δῶ ἀπ' τὴν ἡμέρα τῆς δίκης σας. Εἶχε ἔρθει τότε νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ μὲ χαρὰ τὴν καταδίκη σας...

— Κι' ὕστερα;

— Δὲν τὸν ξαναεἶδα ποτὲ πιά!

— Γιὰ νὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ, λοιπόν, ἐστὶ ἀμέσως καὶ τελειῶς, γιὰ νὰ μὴν προσπαθῇ νὰ σὰς ξαναδῇ, νὰ σὰς πλησιάσῃ, ἐπεὶ αὐτὸ δὲν σὰς ἦταν τόσο ἀφωτισμένος, ὅσο λέγαμε... Μονάχα σὲ μιά περίπτωσι θὰ καταλάβαινα ὅ,τι συνέβη: Ἄν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σὰς εἶχε ἐρωτεύθῃ, κρυφά, δίχως νὰ σὰς τὴν πῇ... Συχωρεῖτε με γιὰ τὴν παράξενη αὐτὴ ἐρώτησί μου, κυρία: Πιστεύετε ἀληθινὰ πὼς μπορεῖ νὰ συνέβαινε αὐτό;

— Ὅσο μυστηριώδες, ὅσο κρυφὸ κι' ἂν εἶναι ἕνα τέτοιο ἐρωτικὸ αἶσθημα, μιά γυναίκα τὸ μαντεύει πάντα...

— Δὲν σὰς ἀγαποῦσε, λοιπόν, ὁ Κολλιδὲ;

— Ἀσφαλῶς ὄχι!

— Τότε δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, κυρία: Ὅταν προσπαθοῦσε νὰ μ' ἐξοντώσῃ, δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ σὰς, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του...

— Γιὰ τὸν ἑαυτὸ του;...

— Ναι!

Κι' ὁ Ὁντεκέρ ἔσφιξε τὶς γροθιές του καὶ τὶς σήκωσε ψηλά, μὲ μιά κίνησι θυμωμένη, σὰν νάθελε νὰ συντρίψῃ κάποιον ἀόρατο ἐχθρό.

— Ὁ, κυρία, φώναξε, πόσο εὐκόλα θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ ἐξηγήσουμε, ὅλ' αὐτά, ἂν δὲν...

Μὰ σταμάτησε, ρίχνοντας μιά πονεμένη ματιά στὴ Μαργαρίτα.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε, Ὁντεκέρ; τὸν ρώτησε ὁ Ντεμάρ. Συνεχίστε, φίλε μου!

— Λέω πὼς ὅλα θὰ γίνονταν ἐκάθαρσι, ἂν δὲν σὰς ἀμολογοῦσε ἡ γυναίκα σας πὼς σκότωσε αὐτὴ τὸν πρῶτο τῆς ἀντρα... Ναι, ὅς ὑποθέσουμε μιά στιγμή πὼς ἔκα-

νε τὸ ἐγκλημα ὁ Κολλιδὲ! Εἶναι ἱκανὸς γι' αὐτό... Ὅσο γιὰ τὸ λόγο, θὰ τὸν βρίσκαμε φάγοντας. Ἰσὼς γιὰ ἐκδίκηση... Προσέξατε ποτὲ τὰ μάτια τοῦ Κολλιδὲ; Σίγουρα, δὲν εἶναι μάτια τιμίου ἀνθρώπου! Δὲν τολμᾷ καν νὰ κυττάξῃ τὸν ἄλλον στὸ πρόσωπο!

«Ἄν, λοιπόν, ἦταν ἔνοχος ὁ Κολλιδὲ, εἶναι πολὺ φυσικὸ νὰ μὴ θέλῃ νὰ βγῶ ποτὲ ἀπ' τὰ κότεργα. Καλύτερα μάλιστα θάταν γι' αὐτὸν νὰ πέθαινε. Ἔτσι, θὰ τελείωνε ὁριστικὰ ἡ ὑπόθεσι, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ὑπῆρ-

ΣΤΑΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ

Στὸν γαλλικὸ νομὸ τοῦ Βάρ, ὁ Πιέρ Πορτὰ ἰδιοκτήτης ἑνὸς μεγάλου ἀγροκτηματός, ἐξέπληξε τοὺς συγχωριανοὺς του, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμον συνάμα μὲ τὰ στάχυα γίναντες πού ξεφυτρῶσαν ἐρέτος στὰ χωράφια του. Ἐκτός τοῦ ἀσυνήθους μεγέθους τοὺς εἶχαν τὸ καθένα 18 μὲ 23 κεφαλές. Ὁ Πορτὰ δὲν μπόρεσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προέλευσι τῶν σπόρων, πού ἔσπειρε. Διάφοροι ἐπιστήμονες πού τοὺς ἐξήτασαν ὁμῶς ἔβγαλαν τὸ συμπέρασμα ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο καὶ ἀνάγονται στὴν ἐποχὴ τῶν Φαραῶ.

ΕΙΡΗΝΙΚΕΣ... ΤΟΡΠΙΛΕΣ

Οἱ ἰταλικὲς ζωντανὲς τορπίλλες μὲ τίς ὁποῖες οἱ Ἰταλοὶ ἐπέτεθησαν κατὰ τοῦ βρετανικοῦ στόλου στὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας ἔγιναν τώρα ἕνα εἰρηνικὸ ὄπλο στὴν ὑπηρεσία ἐκείνων πού ἀγαποῦν τὴ θάλασσα καὶ τὴν περιπέτεια. Οἱ τορπίλλες αὐτές, ὅπως διευρωφάνθηκαν ἀπὸ τὸν Ἰταλὸ μηχανικὸ Σέρτζιο Οὐτσαρινι μισροῦν νὰ ταξιθεύουν τόσο στὴν ἐπιφάνεια ὅσο καὶ ὑποβρυχίως, ἀναπτύσσοντας ὥριαία ταχύτητα 8 κόμβων.

χε πιά κανεὶς παραπονούμενος...

«Βλέπετε τί εὐκόλα πού θὰ γίνονταν ὅλα, ἂν δὲν κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτὸ τῆς γιὰ τὸ φόνό ἡ κυρία Ντεμάρ;

Ἡ Μαργαρίτα ἔμενε μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο καὶ τὰ χέρια τῆς δεμένα πάνω στὰ γόνατά τῆς, σὰν νὰ σκεπτότανε κάτι ἄλλο.

— Τί κρίμα! συνέχισε ὁ Ὁντεκέρ. Θὰ φωτίζονταν τότε ὅλ' αὐτὰ τὰ σκοτάδια... Δὲν θὰ ὑπῆρχε πιά κανένα μυστήριο, ἂν ἦταν ἔνοχος ὁ Κολλιδὲ! Ἐνῶ τώρα... δὲν μπορούμε νὰ βγάλουμε κανένα συμπεράσμα, ἐφ' ὅσον ἀγνοοῦμε γιατί ὁ Κολλιδὲ προσπάθησε νὰ μὲ ξεκάνῃ!

Ξαφνικά, ἡ Μαργαρίτα εἶπε ἀργά, σὰν νὰ μιλοῦσε στ' ὄνειρό της — ξαναβλέποντας τὰ περασμένα, διαφορετικὰ ἰσὼς ἀπ' ὅπως τάβλεπε ὡς τώρα:

— Ὁρμησε πάνω μου... μοῦ ἄρπαξε ἀπ' τὰ χέρια τὸ ρεβόλβερ... παλέψαμε... ὕστερα μ' ἔσπρωξε μὲ δύναμι... Θυμήθηκα τόσες φορές αὐτὲς τίς λεπτομέρειες... γιατί, στοὺς ἐφιάλτες μου, στὶς νυχτὲς τῆς ἀγρύπνιας μου, ἀναρωτήθηκα τόσες φορές ἂν εἶχα πυροβολήσῃ ἀληθινὰ, ἂν τὸν σκότωσα ἐγώ!...

— Ὁ, μητέρα! Ἀμφιβάλλεις, λοιπόν; φώναξε μὲ χαρὰ ὁ Ζερὰρ.

— Ἀλλοίμονο, ὄχι, δὲν ἀμφιβάλλω!... Ποιὸς ἄλλος θὰ τὸν σκότωνε;...

Δὲν τὸν εἶδα κοντά μου, νεκρό, θάταν συνήλθα ὕστερ' ἀπὸ μερικὰ δευτερόλεπτα;

— Ὄστε δὲν τὸν εἶδες νὰ πέφτῃ, μητέρα;

— Ὁχι, γιατί λιποθύμησα... Μὰ ἐγώ... ἐγὼ τὸν σκότωσα! Ποτὲ δὲν ἀμφεβάλλα, οὔτε μιά στιγμὴ!

— Εἰσαπτε βεβαίως πὼς πυροβολήσατε, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού κανάτε τίς αἰσθήσεις σας; ρώτησε ὁ Ὁντεκέρ.

— Ἀκουσα τὸν πυροβολισμό.

— Εἰσαπτε ἀπολύτως βεβαίως; ἐπέμεινε ὁ δραπέτης.

— Ναι, ναι, μὴν ἀμφιβάλλετε! εἶπε μ' ἀπελπισία ἡ Μαργαρίτα.

— Ἀκούστε, λοιπόν, κυρία! πρόσθεσε μὲ ἔξαψι ὁ Ὁντεκέρ. Πιστεύω νὰ θυμᾶσθε καὶ σεῖς αὐτὴ τὴ λεπτομέρεια, κύριε Ντεμάρ... Ὅταν μὲ εἶχαν προφυλακίσει, ὁ ἀσκαριτῆς μοῦ εἶπε: «Ἡ ψυχρὴ προμελέτη τοῦ ἐγκλήματός σου, τὸ μίσος σου ἐναντίον τοῦ θύματος, ἡ ἀπόφασί σου νὰ τὸν ἐκδικηθῇς, ἀποδεικνύονται ἀπ' τὸ γεγονός, ὅτι, ἀφοῦ ἀστόχησε ἡ πρώτη σφαῖρα σου, τὸν ξαναπυροβόλησες καὶ δεύτερὴ φορά».

«Καταλαβαίνετε τί σημαίνει αὐτό;... Μετὰ τὴ σύλληψί μου, εἶχε ἐξετάσει τὸ ρεβόλβερ ἕνας εἰδικὸς κι' εἶχε διαπιστώσει, δίχως πολλὴ δυσκολία, πὼς εἶχαν ριχτῇ δύο σφαῖρες μ' αὐτό. Ἡ μιά ἀπ' τίς δύο σφαῖρες δὲν βρέθηκε. Ἰσὼς νάχε γυθῇ στὸ χαλὶ ἢ σὲ κάποιο ἐπιπλο. Τὴν ἄλλη, τὴ βρήκε ὁ γιατρός μέσα στὸ στήθος τοῦ θύματος... Παιὰ ἀπ' τίς δύο πιστολιές σκότωσε τὸν ἀντρα σας; Ἡ πρώτη ἢ ἡ δεύτερη; Φυσικά, ἡ δεύτερη... Ἄν εἶχε πετύχει τὸ στόχο τῆς πρώτης, ἡ ἄλλη θάταν περιττή... Κι' ἂν ὑποθέσουμε, ὅτι ἡ πρώτη εἶχε πληγώσει ἐλαφρὰ τὸ θῆμα, ὁ γιατρός θάβρισκε ἀμέσως αὐτὴ τὴν πληγὴ...»

«Νὰ τί ἤθελα νὰ σὰς πῶ, κυρία, ὅταν σὰς ἔκανα τόσες ἐρωτήσεις καὶ σὰς ἀνάγκασα ν' ἀναπολήσετε αὐτὸ τὸ καταραμένο παρελθόν — καταραμένο τόσο γιὰ σὰς, ὅσο καὶ γιὰ μένα!...

Ξετρελλανμένη ἀπὸ μιά τόσο ξαφνικὴ ἐλπίδα, ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ μιλήσῃ... Ἐνῶ ἐνοίωθε σὰν καταδικασμένη σὲ θάνατο, κάποιος τῆς εἶχε πῇ πὼς θὰ ὑπορούσε ἰσὼς νὰ ζήσῃ!

Δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψῃ.

— Εἶναι δυνατόν;... Εἶναι δυνατόν; τραύλισε.

— Ὁ Ὁντεκέρ ἔβαλε τὰ γέλια κι' ἀπάντησε:

— Δὲν ξέρω ἂν εἶναι δυνατόν, καλὴ μου κυρία, πάντως ὁμῶς εἶναι λογικὸ! Πυροβολήσατε σεῖς τὸν ἀντρα σας δύο φορές;

— Ὁχι, ἀσφαλῶς ὄχι!

— Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, τὰ ρεβόλβερ δὲν συνηθίζουν νὰ πυροβολοῦνε μοναχὰ τους, πρέπει νὰ συμπερανοῦμε πὼς κάποιο ἄλλο χερί ἤθε νὰ βοηθήσῃ τὸ δικό σας...

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... ψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα, μὴ τολμώντας νὰ πιστέψῃ,

ἀμφιβάλλοντας ἀκόμα.

Μὰ ὁ Ζερὰρ εἶχε πέσει κιόλας στὰ πόδια τῆς, τὴν ἐσφιγγε, τὴ φιλοῦσε καὶ τῆς ἔλεγε:

— Μὴν ἀμφιβάλλῃς, μητέρα! Σωστὰ εἶν' αὐτὰ πού λέει... Μὰς σώζει, μὰς ξαναδίνει τὴ ζωὴ, τὴν εὐτυχία... Δὲν σκότωσες, λοιπόν, ἐσὺ τὸν πατέρα μου... Βλέπεις πὼς εἶν' ἀδύνατο... Δὲν ἔκανες αὐτὸ τὸ ἐγκλημα...

— Τὸ θέλησα ὁμῶς...

Καί, ἔσφιξε, ἀλλὰ ἐπενέθη ὁ Θεὸς καὶ σ' ἐμπόδισε, τὴν τελευταία στιγμὴ... βάρυνε τὰ χερί σου, ζάλισε τὸ μυαλό σου, θόλωσε τὰ μάτια σου... σοῦ ἀφαίρεσε τὸ θάρρος σου, καὶ τίς αἰσθήσεις σου ἀκόμη γιὰ λίγα λεπτά, γιὰ νὰ σὲ σώσῃ, μητέρα, νὰ σὲ σώσῃ ἀπ' τὸν ἑαυτὸ σου... Ὁχι, δὲν εἶσαι σὺ, δὲν εἶσαι σὺ!...

— Εἶναι δυνατό;... ξανάπε μηχανικά ἡ Μαργαρίτα.

Καί, ἔσφιξε, γλώμισσε ἀκόμα πῶς πολὺ, ἔγειρε τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὦμο τοῦ Ζερὰρ κι' ἔμεινε ἀκίνητη.

Ὁ Ζὰν Ντεμάρ ἀνησύχησε κι' ἔτρεξε κοντὰ τῆς. Ἦξερε πὼς μιά πολὺ δυνατὴ χαραὶ εἶν' ἐπικίνδυνη, ὅπως κι' ἕνας πολὺ δυνατὸς φόβος. Μπορεῖ κάποτε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἄνθρωπο.

Εὐτυχῶς, ὁμῶς, ἡ Μαργαρίτα δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ.

Χαμογέλασε σ' ὅσους τὴν τριγύριζαν, ἀπῆλθε τὰ χέρια τῆς στὸν Ὁντεκέρ.

«Ὅλοι τώρα ἐλπίζουν νὰ βγοῦν ἀπ' τὸ τραγικὸ, τὸ ὀδυνηρὸ ἀδιέξοδο.

Μὰ ἡ Μαργαρίτα ἦταν πολὺ κουρασμένη κι' ἀπόψε. Θάταν ἐπικίνδυνον νὰ προκαλοῦν ἀκόμη τίς ἀναμνήσεις τῆς. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἀφίσουν μόνι.

Ἐμεινε κοντὰ τῆς ὁ Ντεμάρ. Πῆγαν μαζί στὴν κρεβατοκάμαρά τῆς.

Ὁ Ζερὰρ κι' ὁ Ὁντεκέρ ἐξακολούθησαν τὴ συζήτησί τους, ἀλλὰ μὲ σιγανὴ φωνή, γιὰ νὰ μὴ ἐνοχλοῦν τὴν Μαργαρίτα.

Πέρασε ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ὑστερὰ ὁ Ντεμάρ ξαναβῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο κι' ἐκλείσε σιγά-σιγά τὴν πόρτα.

— Κοιμάται! εἶπε στοὺς ἄλλους. Κοιμάται ἤσυχα...

Ἐσφίξε τὰ χέρια τοῦ καταδίκου καὶ πρόσθεσε:

— Πὼς θὰ μπορέσουμε, Ὁντεκέρ, νὰ σὰς ἀποδείξουμε ποτὲ τὴν εὐγνωμοσύνη μας; Καταλαβαίνετε τί κάνετε γιὰ τὸ σπῆτι μας, γιὰ τὴ Μαργαρίτα, γιὰ τὸ Ζερὰρ καὶ γιὰ μένα;

Ὁ δραπέτης γέλασε κολοκάγαθα κι' ἀπάντησε:

— Κάνοντάς σας εὐτυχισμένους, μοῦ φαίνεται πὼς φροντίζω λίγο γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν δικῶν καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου!

Βγήκαν ὕστερα ὅλοι ἀπ' τὸ σαλόνι.

— Ἐσεῖς, Ζερὰρ, θὰ μείνετε στὸν πύργο... εἶπε ὁ δικηγόρος. Μπορεῖ νὰ σὰς χρειαστῇ ἡ μητέρα σας... Ἐγὼ θὰ πάω τὸν Ὁντεκέρ στὴ φέρμα, ὅπου θὰ μείνῃ κρυμμένος μερικὲς μέρες.

Καθὼς κατέβαινε τὴ σκάλα, ὁ Ζερὰρ τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή:

— Ἐγὼ νὰ σὰς ἐξομολογηθῶ κάτι, κύριε Ντεμάρ...

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, Ζερὰρ, ἀπάντησε μαλακὰ ὁ δικηγόρος. Ξέρω τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε...

— Ὁχι, ὄχι, δὲν ξέρετε!

— Μὲ εἶχατε ὑποπτευθῇ πὼς σκότωσα τὸν πατέρα σας. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ὁ νέος ἔξασπεσε σὲ λυγμούς.

— Ὁ, κύριε!... τραύλισε.

— Σὰς συγχωρῶ, καὶ μένο μου παιδί... Μὰ θὰ σὰς ἐπιβάλω μιά τιμωρία!

— Ναι, κύριε, τιμωρήστε με.

— Θὰ σὲ ὑποχρεώσω νὰ μὲ λὲς στὸ ἔξθες πατέρα!

Κι' οἱ δύο ἄντρες ἀγκαλιάστηκαν, κλαίγοντας ἀπὸ συγκίνηση.

Εἶχε περάσει στὸ μεταξὺ ἡ νύχτα, μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ γεγονότα. Εἶχε ἀρχίσει πιά νὰ χαράζῃ, ὅταν ὁ Ντεμάρ κι' ὁ Ὁντεκέρ φύγανε μαζί ἀπ' τὸν πύργο.

Μιά πυκνὴ ομίχλη ἀνέβαινε ἀπ' τὸ ποτάμι καὶ σκέπαζε ὅλη τὴ γύρω ἔκτασι, τὰ δέντρα, τοὺς θάμνους.

Ἀφοῦ βγήκαν ἀπ' τὸ πάρκο, ὁ Ντεμάρ

πῆρε ἕνα στενὸ μονοπάτι, μέσα ἀπ' τὸ δάσος τοῦ Μουασόν.

— Ἐλάτε μαζί μου δίχως φόβο, Ὁντεκέρ, εἶπε.

— Ὁ, τώρα πού ξέρω πὼς μὲ προστατεύετε, δὲν φοβάμαι πιά τίποτα!

Περπάτησαν ἐστὶ ὡς μισὴ ὥρα, κι' ὕστερα βγήκαν ἀπ' τὸ δάσος. Ὁ Ντεμάρ ἤξερε καλὰ τὰ κατατόπια.

— Δὲν διακρίνεται ἡ φέρμα, μ' αὐτὴ τὴν ομίχλη, εἶπε. Κι' ὁμῶς δὲν ἀπέχει περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ μέτρα.

Ἄν ὥστόσο δὲν φαινόταν ἀκόμα ἡ φέρμα, ἀκούγονταν ὁμῶς οἱ διάφοροι θόρυβοι πού σήμαιναν τὸ πραινὸς τῆς ζυπνῆς: Τὰ κοκκόρια λαλοῦσαν, οἱ κόττες κακαρίζανε. Δυὸ σκυλιὰ ὀρμήσανε πρὸς τοὺς ἐπισκέπτες, γαυγίζοντας, ἀλλὰ σώπασαν μόλις ἀναγνώρισαν τὸ Ντεμάρ.

Ὁ κτηματίας βρισκόταν στὴν αὐλὴ καὶ δῶρθεσαν κάτι ἐργαλεῖα του.

— Καλὴμέρα, μπάρμπα-Μορελέ, τοῦ εἶπε ὁ Ντεμάρ.

Ὁ γέρος ἀνίστηξε τὸ κεφάλι του, τὸν ἀναγνώρισε καὶ τὸν χαίρετῃς εὐγενικά.

— Καλὴμέρα σας, κύριε Ντεμάρ; Πῶς ἀπὸ δῶ, ἐστὶ πρῶι;... Καὶ μάλιστα, δίχως τὰ σκυλιὰ σας καὶ τὸ ντουφέκι σας;... Δὲν πιστεύω νὰ σὰς ἔκανε κέρι γιὰ περίπατο, μὲ τέτοια καταχνιά!

— Πάμε μέσα, μπάρμπα-Μορελέ. Ἐγὼ νὰ σὰς μιλήσω.

Τότε μονάχα πρόσεξε ὁ κτηματίας τὸν Ὁντεκέρ.

— Δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὰς γνωρίζω, κύριε, τοῦ εἶπε. Πάντως, καλῶς ἤρθατε στὸ σπῆτι μου... Θὰ δεχθῆτε νὰ πιήτε ἕνα ποτηράκι; Ξεσταίνει καὶ καθαρίζει τὸ μυαλό...

Μπήκαν κι' οἱ τρεῖς στὸ σπῆτι. Ὁ κτηματίας πρόσφερε σκαμνιά στοὺς ἐπισκέπτες του καὶ ἐξεδούλωσε μιά μπουκάλια. Γέμισε τρία ποτήρια κι' ἀδείασε τὸ δικό του. Οἱ ἄλλοι τὸν μίμησαν.

Ὑστερὰ πλατάγισε τὴ γλώσσα του μ' ἱκανοποίησι.

— Σπουδαῖο κρασί! εἶπε. Γιὰ πέστε μου, λοιπόν, τώρα, κύριε Ντεμάρ, σὲ τί μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

Ὁ δικηγόρος τοῦ διηγῆθηκε τότε ὅλα ὅσα ἔξορμε, ἀλλὰ μὲ πολλὴ προσοχὴ κι' ἀποφεύγοντας ἐπιμελῶς ν' ἀναφέρῃ τὰ περιστατικά, ὅπου μπορούσε ν' ἀνακατευτῇ

τ' ὄνομα τῆς Μαργαρίτας.

Ὁ Μορελέ σάστισε στὴν ἀρχή, κι' ὕστερα ἐνδιαφέρθηκε ζωηρὰ γι' αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, πού ἐρχότανε νὰ διώγῃ κάπως τὴν καθημερινὴ ρουτίνα τῆς ζωῆς του καὶ τῆς δουλειᾶς του. Κυττάζε στὰ μάτια τὸ δικηγόρο, δίχως νὰ τὸν διακόψῃ οὔτε μιά φορά.

Στὴν ἀρχή, ἐνοίωθε μιά κάποια δυσπιστία, φυσικὴ, ἄλλωστε. Γιατί νάρθῃ στὸ σπῆτι τοῦ ὁ Ζὰν Ντεμάρ καὶ νὰ τοῦ διηγηθῇ ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα; Ὑστερὰ συγκινήθηκε ἀπ' τὰ τόσα ατυχήματα τῶν ἡρώων τῆς ἱστορίας ἐκείνης — κι' ἡ συγκίνησί του ἐκδηλώθηκε μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα ποτήρια καὶ κατέβασε, μονορούφι!

Ὅταν ὁ Ντεμάρ τελείωσε καὶ σταμάτησε πιά, ὁ γέρος κτηματίας τοῦ εἶπε

Ο Άνατολιτς της ζήτησε να χορέψει για χάρη του στο διαμέρισμά του.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Έχει 22.000 δωμάτια σε 47 πατώματα!...

Όσον καιρό έμεινε στη Νέα Υόρκη, κατά τη διάρκεια της τελευταίας της περιόδου στην Αμερική, η βασίλισσα της Άγγλιας, είχε πάντοτε στη διάθεσή της ένα ολόκληρο διαμέρισμα στο «Ουάλντορφ-Άστόρια», το μεγαλύτερο και πολυτελέστερο ξενοδοχείο του κόσμου. Η μητέρα της βασίλισσας της Άγγλιας μπιανόβγαζε στο ξενοδοχείο από μια ιδιαίτερη είσοδο και μπορούσε να χρησιμοποιήσει το ιδιαίτερο τριώντο του ξενοδοχείου, που σταθμίζει στα υπόγεια του ούρανοζυστη.

Το κτίριο του «Ουάλντορφ-Άστόρια» αποτελείται από 47 πατώματα και περιλαμβάνει 22.000 δωμάτια, που τα περισσότερα είναι επιπλωμένα με σπάνια έπιπλα και διακοσμημένα με εξαιρετικό γούστο και πολυτέλεια. Οι πελάτες του μπορούν να διαλέξουν ένα από τα πέντε πολυτελή εστιατόρια του για να γευματίσουν, ανάλογα με τη διάθεση και την συντροφιά τους.

Μια ομάδα από σαρανταοχτώ ιδιωτικούς αστυνομικούς, έχει αναλάβει να φρουρή το ξενοδοχείο, να παρακολουθή τους υπόπτους και να φροντίσει για την ασφάλεια των πελατών. Οι τιμές, φυσικά, είναι απρόσιτες για τους κοινούς ανθρώπους. Παρ' όλα αυτά, αρκετοί είναι εκείνοι που κρατάν, μόνιμα, ολόκληρο διαμέρισμα στο «Ουάλντορφ-Άστόρια» από εδώ και πολλά χρόνια.

Σε άλλες περιπτώσεις, πάλι, όσημερνός ιδιοκτήτης του ξενοδοχείου, Κόνραντ Χίλτον, φέρεται με εξαιρετική γενναιοδωρία σε ώριμους μόνιμους πελάτες του, όταν αυτοί είναι μεγάλες προσωπικότητες. Έτσι, έχει παραχωρήσει έντελως δωρεάν ένα ολόκληρο διαμέρισμα του 42ου πατώματος στον Δούκα του Ουίνδσσορ και τη γυναίκα του, για να το χρησιμοποιούν επί έξι μήνες το χρόνο.

Το να κλείσει κανείς διαμέρισμα ή δωμάτιο στο «Ουάλντορφ-Άστόρια», δεν είναι εύκολη δουλειά και πολλές φορές, εκείνοι που θέλουν να μείνουν στο πολυτελέστερο ξενοδοχείο του κόσμου, ειδοποιούν από αρκετόν καιρό πριν την διεύθυνσή του για την επίσκεψή τους.

Ανάμεσα στους τακτικούς πελάτες του ξενοδοχείου αυτού, είναι και πολλά ζευγάρια νεονύμφων, που θέ-

λουν να περάσουν εκεί το μήνα του μέλιτος. Ο διευθυντής του «Ουάλντορφ-Άστόρια» θυμάται ακόμη δύο νέους, που ήθελαν να παντρευθούν και να περάσουν το μήνα του μέλιτος σε ένα ωρισμένο διαμέρισμα του ξενοδοχείου του. Ο γάμος τους, έπρόκειτο να γίνει τον Ιανουάριο. Έπειδή, όμως, το διαμέρισμα, που ζητούσαν δεν ήταν ελεύθερο, προτίμησαν να αναβάλουν το γάμο τους για έξι μήνες, αντί να μείνουν σε κάποιο άλλο ξενοδοχείο.

Στις τεράστιες και πολυτελείς αίθουσες του πασιγνωστού αυτού ξενοδοχείου δίνονται επίσης τακτικά διάφορες γιορτές. Έκεί μέσα, μάλιστα, προτιμούν να γιορτάζουν πολλά ήλικιωμένα ζευγάρια τις επετείες των αργυρών ή των χρυσών γάμων τους. Τα ζευγάρια αυτά είναι τόσο πολλά, ώστε πολλοί κλείνουν από τώρα μια αίθουσα για τη γιορτή που σκοπεύουν να δώσουν σε 7 χρόνια.

Στο τεράστιο αυτό ξενοδοχείο, Ισχύει σχεδόν απόλυτα το κλασικό «ο πελάτης έχει πάντοτε δίκιο», μιά και οι πελάτες είναι συνήθως μεγάλες προσωπικότητες ή άνθρωποι, που δεν λογαριάζουν το χρήμα. Οι υπάλληλοι του ξενοδοχείου είναι εξοφωδιασμένοι με έναν ειδικό οδηγό, από 118 σελίδες, που τους κατατοπίζει αναλυτικά για το τι πρέπει να κάνουν σε κάθε περίπτωση.

Υπάρχουν όμως και περιπτώσεις που ο πελάτης δεν έχει δίκιο και είναι αδύνατο να ικανοποιηθεί ή επιθυμία του. Ένας από τους πιο δύσκολους πελάτες, που αντιμετώπισε μέχρι σήμερα ο Κόνραντ Χίλτον, ιδιοκτήτης του «Ουάλντορφ», ήταν ένας πλούσιος Ιδιοκτήτης πετρελαιοπηγών από τη Μέση Ανατολή.

Ο εκκεντρικός αυτός εκατομμυριούχος ένθουσιασθηκε τόσο πολύ από τον εξωτικό χορό μιας χορεύτριας, που ένα από τα καμπαρέ του ξενοδοχείου, ώστε της ζήτησε να χορέψει για χάρη του στο πολυτελές διαμέρισμά του, με ήγεμονική αμοιβή.

Η χορεύτρια, όμως, αρνήθηκε και ο Άνατολιτς εκατομμυριούχος φώναξε τον διευθυντή, ζητώντας να ικανοποιηθεί η επιθυμία του. Ο Χίλτον απέκρουσε ευγενικά την πρότασή του, με τη δικαιολογία, ότι το συμβόλαιο της χορεύτριας δεν της επέτρεπε να χορεύει έξω από το καμπαρέ.

Τότε, εξαγοράζω το συμβόλαιο της, σε οποιαδήποτε τιμή, φώναξε ο εκατομμυριούχος!

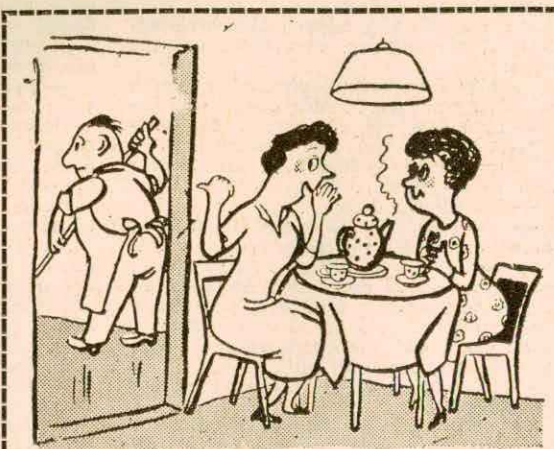
Ο Χίλτον απάντησε, ότι αυτό δεν γινόταν.

Είμαι έτοιμος να αγοράσω ολόκληρο το ξενοδοχείο, επέμεινε ο Άνατολιτς.

Ο Χίλτον όμως τον πληροφόρησε ότι, για να αγοράσει το «Ουάλντορφ-Άστόρια», θαπρεπε να πληρώσει τουλάχιστον 25 εκατομμύρια δολάρια. Νομίζοντας, ότι τον κοροΐδευαν, ο Άνατολιτς εκατομμυριούχος πλήρωσε το λογαριασμό του και έφυγε από το ξενοδοχείο. Ο Χίλτον όμως δεν άστειευόταν. Όταν αγόρασε το «Ουάλντορφ-Άστόρια» πλήρωσε 12 εκατομμύρια δολάρια, αλλά σήμερα η αξία του ξενοδοχείου τα 25 εκατομμύρια.

Το ξενοδοχείο αυτό κτίσθηκε το 1931 και 25.000 άτομα παρευρέθηκαν στα εγκαίνιά του, που έγιναν με εξαιρετική μεγαλοπρέπεια. Τους πρώτους μήνες, όμως, οι δουλειές δεν πήγαιναν καθόλου καλά και οι ζημιές του ιδιοκτήτη του έφθαναν τις 2.000 λίρες την ημέρα. Οι υπάλληλοι αναβαν όλα τα φώτα όλων των δωματίων του ξενοδοχείου, για να δίνουν την εντύπωση, ότι ήταν γεμάτα από πελάτες.

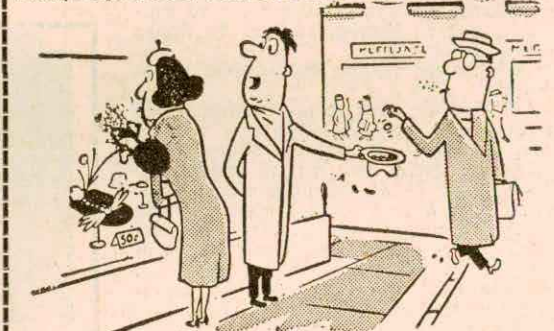
Στο τέλος, οι πελάτες άρχισαν να πληθαίνουν και σήμερα το «Ουάλντορφ-Άστόρια» είναι το πιο πολυτελές ξενοδοχείο του κόσμου.

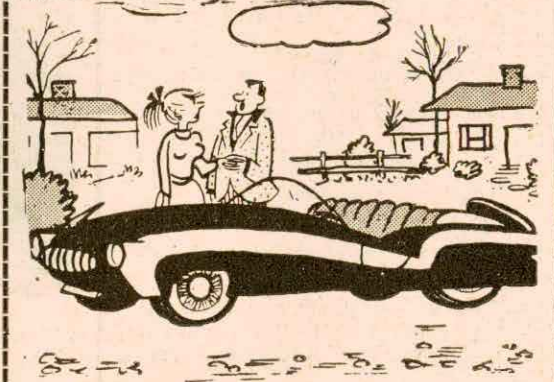
Είναι ο προκομένος που χώρισε. Έπειδή δεν έχει λεφτά, ένα μέρος του διαμερίσματος, που το εξοφλάει με προσωπί...

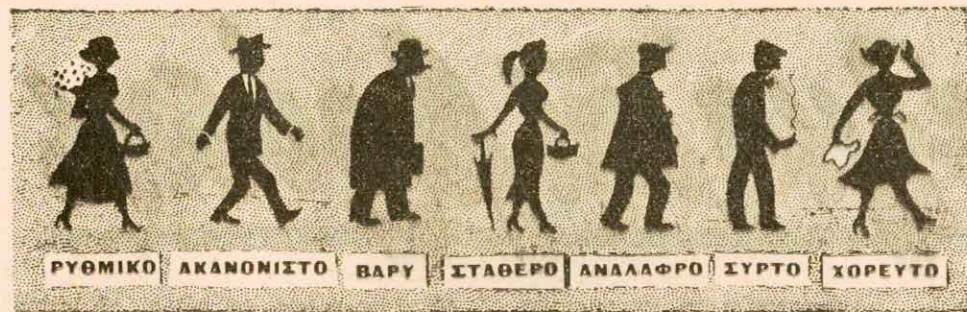
ΣΤΟ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟ — Ακριβώς αυτό που υπέθετα! Χαρακτηριστική περίπτωση τσακισμένων νευρών!...

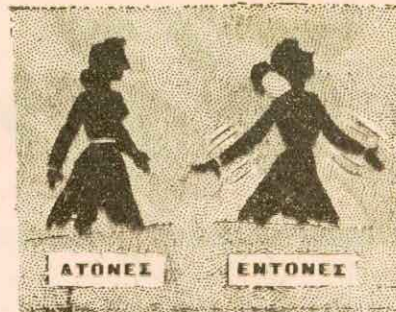
Δέκα λεπτά ακόμη, Καίτη, και θα σου αγοράσω αυτό το...

Πρέπει να παντρευτούμε. Καίτη, για να βοηθήσει και ο μπαμπάς σου να ξεφλήσω το αυτοκίνητο!...

Οι διάφοροι τρόποι βαδίσματος στο σύνολό τους.

Οι κινήσεις των χεριών.

Μπαλζάκ έλεγε: «Για να καταλάβουμε με τι άνθρωπο έχουμε να κάνουμε αρκεί να τον ιδούμε να περπατάει». Και δεν είχε άδικο.

Ένα απόγευμα που δεν θα έχετε να κάμετε τίποτα, καθήστε στο παράθυρό σας και κυττάξτε πώς περπατάνε οι άνθρωποι που περνάνε από το δρόμο. Το θέαμα είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον και διδακτικό. Με λίγη προσοχή, θα μπορείτε να κατατάξετε τους ανθρώπους αυτούς σε τύπους και θα ιδείτε ότι καθένας απ' αυτούς τους τύπους έχει ωρισμένα χαρακτηριστικά γνωρίσματα που δεν βρίσκονται στους άλλους.

Σε παρόμοιες παρατηρήσεις στηρίζεται μια μελέτη που έδημοσίευσε τελευταία ο Γερμανός επιστήμον δόκτωρ Βίλχελμ Στράσσερ.

Κατά τον Γερμανό επιστήμονα, το βάδισμα αποτελεί την καθολικώτερη έκδηλωση της ψυχοσυνείσθεως ενός ανθρώπου. Τα φυσιογνωμικά στοιχεία, η φωνή, η έκφραση των ματιών κτλ., παρατηρεί, μας δίνουν το καθένα μια μερική εικόνα, αλλά δεν μπορούν να μας πληροφορήσουν για το σύνολο. Όταν, τούναντιον, βλέπουμε έναν άνθρωπο να περπατάει, έχουμε μπροστά μας μια καθολική εικόνα της προσωπικότητάς του, που δεν μας άπата ποτέ.

Ο δόκτωρ Στράσσερ εξετάζει πρώτα - πρώτα το βάδισμα στο σύνολό του, δηλαδή, τη γενική εντύπωση που μας δίνει ένας άνθρωπος που περπατάει.

Όταν είναι ρυθμικό, ακολουθεί, δηλαδή, έναν ωρισμένο και αμετάβλητο ρυθμό, φανερώνει αξιοδοξία, ψυχική ηρεμία, ισορροπημένη ζωτικότητα, αλλά και κάποια αμεριμνησία. Οι άνθρωποι που περπατάνε μ' αυτό τον τρόπο, παρατηρεί ο δόκτωρ Στράσσερ, πιστεύουν ότι όλα θα πάνε καλά και ενεργούν με τέτοιο τρόπο ώστε οι υποθέσεις τους εξελίσσονται πραγματικά σύμφωνα με τις επιθυμίες τους.

Το ακανόνιστο βάδισμα δείχνει άπαισιοδοξία, επιφυλακτικότητα, έλλειψη αυτοπεποίθησης. Ο άνθρωπος που βαδίζει μ' αυτό τον τρόπο δεν έχει ποτέ σταθερούς σκοπούς. Παρασύρεται συνήθως από τα διάφορα περιστατικά της ζωής, γιατί δεν έχει τη δύναμη να επιβάλει σ' αυτό τη θέλησή του.

Οι άνθρωποι που βαδίζουν με βαρύ βήμα φέρνονται με σκληρότητα στους όμοιους τους, μένουν άσυγκινητοι μπροστά στο μύθο τους και αδιαφορούν ολότελα για τη γνώμη τους. Αφισιώνονται συνήθως σ' έναν ωρισμένο σκοπό. Έχουν ισχυρή θέληση και ψυχρή αποφασιστικότητα. Πολλοί βιομηχανικοί και επιχειρηματίες ανήκουν σ' αυτό τον τύπο.

Το σταθερό και κανονικό βήμα δείχνει αυτοπεποίθηση και περίσκεψη. Οι άνθρωποι που περπατάνε έτσι ξέρουν να υποτάσσουν τις συναισθηματικές παρορμήσεις τους στη λογική.

Υπάρχουν άνθρωποι που βαδίζουν ανάλαφρα, έτσι που τα πόδια τους μόλις αγγίζουν το έδαφος. Το βάδισμα αυτό φανερώνει υπεραισθησία, αστάθεια, επιφυλακτικότητα. Οι άνθρωποι αυτοί δεν είναι ποτέ βέβαιοι για τίποτα και δεν ξέρουν πού πηγαίνουν. Το συρτό βάδισμα δείχνει μετριοφροσύνη, που πολλές φορές, όμως, είναι υποκριτική. Οι άνθρωποι που περπατάνε μ' αυτό τον τρόπο αισθάνονται την ανάγκη να κρύψουν τη σκέψη τους από τους άλλους. Είναι ύπουλοι, καχύποπτοι και δόλιοι. Μερικοί άνθρωποι γυναίκες ίδιως,

Το μήκος των βημάτων.

Τι δείχνει ΤΟ ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ ΣΑΣ

Η καθολικώτερη έκδηλωση της προσωπικότητάς μας

τορθώνουν να προσαρμόζονται πάντοτε στις περιστάσεις. Κατά τον δόκτωρ Στράσσερ και το μήκος των βημάτων μπορεί επίσης να μας πληροφορήσει για τον χαρακτήρα του ανθρώπου που παρατηρούμε.

Τα μεγάλα βήματα δείχνουν συνήθως ειλικρίνεια και σταθερότητα, αλλά συγχρόνως και κάποια έλλειψη προνοητικότητας, που αποτελεί, θεαίως, ελάττωμα.

Τα μικρά βήματα, αντίθετα, φανερώνουν αστάθεια, επιπολαιότητα.

Ο ρυθμός του βαδίσματος.

τα, έλλειψη σοβαρότητας, τάση προς τη μικρολογία, πανουργία, ύπουλότητα.

Τα ακανόνιστα βήματα δείχνουν συνήθως αστάθεια και ύποκρισία.

Στο βάδισμα πρέπει να προσέξουμε επίσης και τις κινήσεις των χεριών.

Οι έντονες κινήσεις δείχνουν ζωτικότητα, δυναμισμό, αλλά και έλλειψη αυτοπεποίθησης και αυτοελέγχου.

Οι άτονες κινήσεις, αντίθετα, φανερώνουν νωθρό και ανήσυχον χαρακτήρα.

Η στάση του σώματος κατά το βάδισμα.

Σημασία, τέλος, έχει και η στάση, που παίρνει το σώμα, στο σύνολό του, όταν περπατάει ο άνθρωπος.

Εκείνοι που βαδίζουν ευθυτενείς είναι συνήθως εργαίται, σκληροί και αλαζονικοί. Διακρίνονται, όμως, για την ευθύτητα του χαρακτήρα τους και την ειλικρίνειά τους.

Οι άνθρωποι, αντίθετα, που βαδίζουν με κορμωμένο το κορμί είναι διστακτικοί και ενεργούν πάντα με περίσκεψη. Δεν τους άρεσει να επιδεικνύονται. Ευχαρισταίνονται, τούναντιον, όταν μπορούν να περνούν όσο, το δυνατόν, απαρατήρητοι μέσα στο περιβάλλον τους.

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΗ ΡΙΖΙΚΗ ΔΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ ΛΙΝΤ ΓΙΟΕΛ, ΒΑΛΛΑΡΙΤΟΥ 12

Το άγαλμα της βρύσης

ΔΕΚΑ πέντε ώρες ταξίδι με το σιδηρόδρομο και τρεις με το λεωφορείο μ' έφεραν επί τέλους στο Γουέντβερ Σίτυ. Ήταν μία μικρή πόλη της Βιργίνιας λησμονημένη φαίνεται απ' το θεό, τόσο λίγοι ήταν οι κάτοικοί της. Καθώς κτύπαζα γύρω μου, ένας γέρος με πλησίασε και μου είπε: —Είστε ο μίστερ Ντέβντ Άλυσον από τη Νέα Υόρκη; —Μάλιστα... —Αν θέλετε να με συνοδεύετε, θα σάς οδηγήσω στον μίστερ Κρόμγουελ. Ίσως να ξέρετε πως ο μίστερ Κρόμγουελ είναι ιδιοκτήτης σχεδόν όλου του Γουέντβερ Σίτυ. —Δεν τόδερα... —Είχε μία μοναχοκόρη, τη Μάργκαρετ, και τώρα είναι μόνος. Μα σίγουρα μία μέρα ή κόρη του θα ξαναγυρίσει, γιατί ξέρετε τόσους με τον άντρα που αγαπούσε... Προχωρήσαμε κουδουνίζοντας. —Σ' αυτή τη μικρή βίλλα, μου είπε ο γέρος δείχνοντάς μου ένα σπίτι ωραίο και καλαίσθητο, κάθεται ο μίστερ Κιθ Μπαίλυ. Έδώ και χρόνια δεν έφτιασε ούτε ένα άγαλμα. Το τελευταίο του έργο είναι αυτό που στολίζει εκείνη την βρύση. Κτύπαζε στην πλατεία το πελώριο άγαλμα του Μπαίλυ και παραδέχτηκε πως ήταν περίφημο. —Και για ποιο λόγο, ρώτησα, δεν εργάζεται πιά; —Ο έρωτας, κύριε, σκότωσε την τέχνη του. Βλέπετε εκεί κάτω αυτό το σπίτι; Εκεί μένει ο Χένρυ Πράτ. Σαναγύρισε... Είναι θαύμα πως ο γέρο-Κρόμγουελ δεν τον ξεπαστρέψει!... Δεν είχα ιδέα για ποιόν μου μιλούσε. Μούκε δείζει τα σπινθάρια του Μπαίλυ και του Πράτ, μα δεν τους γνώριζα. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι ο γέρο Τζιμ Κρόμγουελ με είχε καλέσει απ' τη Νέα Υόρκη, ποιος ξέρει για ποια ιστορία.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Όταν πρωτοείδα, επί τέλους, το μίστερ Κρόμγουελ δεν μου φάνηκε διάλου συμπαθητικός. Τον ρώτησα να μου εξηγήσει τι ήθελε από μένα. —Έχω μία κόρη, μου είπε. Τη λένε Μάργκαρετ, σαν την καυμένη τη μητέρα της που πέθανε... Δεν ξέρω λοιπόν πού βρίσκεται η Μάργκαρετ. Θέλω να την ανακαλύψετε και να της πείτε πως τη συχώρεσα. Να αυτή είναι η φωτογραφία της. Πάρτε την... Ήταν μία κοπέλλα πάρα πολύ ωραία και με γλυκά μάτια. —Δεν έχετε ιδέα πού πήγε; ρώτησα. —Ίσως ο Χένρυ Πράτ να το ξέρει, απάντησε ο γέρος. —Για πέστε μου απ' την αρχή τα γεγονότα... —Η κόρη μου Μάργκαρετ ήταν αρραβωνιασμένη εδώ και τρία χρόνια με τον Κιθ Μπαίλυ, το γλύπτη, αυτόν που έφτιασε το ωραίο άγαλμα, που στολίζει τη μεγάλη βρύση στην πλατεία μας. Ήταν, πού λέτε, αρραβωνιασμένος με τη Μάργκαρετ, όταν έφτασε στην πόλη μας ο Χένρυ Πράτ. Ίσως να είδατε το κατάστημά του. —Ναι, το είδα. Λοιπόν; —Ο Πράτ έρωτεύθηκε τρελλά την κόρη μου, πού τον έρωτεύθηκε τότε κι' αυτή και θέλησε να διαλύσει τον αρραβώνα της με τον Μπαίλυ. Εγώ όμως της επέβαλα να κάνει το γάμο της με το γλύπτη. Η Μάργκαρετ φάνηκε πως υποχωρούσε στην αρχή, μα μία νύχτα τόσκασε με τον Χένρυ Πράτ, αφήνοντάς μου ένα σημείωμα, όπου μούγραφε πως τον αγαπούσε με πάθος και μου γύρευε να τη συχώρεω. Φυσικά, ο Μπαίλυ αρρώστησε απ' τη λύπη του όταν έμαθε τη φυγή της Μάργκαρετ. Μελαγχόλησε, έπαψε να δουλεύει κι' άρχισε να μεθάει. Για τρία χρόνια δεν έμαθα τίποτα για την κόρη μου. Το μόνο που είχα μάθει είναι ότι ο Πράτ, αυτός ο καταραμένος, ταξίδευε σ' όλη την Αμερική. Και, να πού, εδώ και δυο βδομάδες, ο Πράτ γύρισε στο Γουαιντβερ Σίτυ, δίχως την κόρη μου, ενώ ενώ φανταζόμουν πως, στο διάστημα αυτό, την είχε παντρευτεί! Για να μάθω επί τέλους τι συνέβαινε, πήγα και τον βόλκα. Μου είπε τότε πως ήμουν τρελλός, πως δεν είχε δηλαδή τον κόρη μου και πως μ' έκληψε είχε πληροφορηθεί ότι δεν είχε παντρευτεί με τον αρραβωνιαστικό της, τον Μπαίλυ! —Επειτ' απ' όλ' αυτά, τάχα χαμένα... —Είναι λίγο υπερδωμένο... του είπα. —Ναι, παραδέχτηκε ο γέρος. Θα σάς φιλοξενήσω στο σπίτι μου. Άλλα έλεω ν' άρχισα αμέσως τις έρευνές σας... Την άλλη μέρα, πρώτη μου δουλειά ήταν να πάω να συναντήσω τον γλύπτη, τον Κιθ Μπαίλυ. Όταν έφτασα στη βίλλα του, μου άνοιξε μία γυναίκα. —Ο κύριος δεν είναι σπίτι αυτή τη στιγμή, μου είπε. Θα γυρίσω σε λίγο. —Θα τον περιμένω... Μα δεν τον περιμένα. Βγήκα στον κήπο και προχώρησα στο βάθος, όπου έβλεπα ένα μικρό σπίτι. Σίγουρα εκεί θα ήταν το ατελιέ του. Και δεν έπεσα έξω, γιατί μόλις άνοιξα την πόρτα, βρέθηκα μπρός στο γλύπτη. Ήταν ένας ωραίος, λίγο παχύς άντρας. Μόλις με είδε έκανε ένα μορφασμό. —Τι θέλετε; μου είπε με φωνή τραχεία. —Είστε ο περίφημος γλύπτης Μπαίλυ; —Δεν είμαι πιά! Έσείς ποιος είστε; Τι γυρεύετε εδώ; Ξαναρώτησε με θυμό. —Είμαι ο Ντέβντ Άλυσον, ντίεκτιβ. Μ' έφερε εδώ απ' τη Νέα Υόρκη ο μίστερ Κρόμγουελ για να του βρω την κόρη του. —Τη Μάργκαρετ; είπε μ' απελπισία. Ποιος ξέρει πού είναι; Γιατί δεν ρωτάτε τον Χένρυ Πράτ; —Ο Πράτ υποστηρίζει πως η Μάργκαρετ δεν έφυγε μαζί του. —Υποστηρίζει; Λέει ψέματα! Μ' αυτά τα χέρια μου, τα βλέπετε, θα τον πνίξω! —Δεν θα το κάνετε αυτό, κύριε Μπαίλυ, γιατί τότε πως θα μάθουμε απ' τον Πράτ πού είναι η Μάργκαρετ; —Έχετε δικιο. Και την αγαπούσα τόσο τη Μάργκαρετ, είπε με στεναγμό. Τον άποχαιρέτησα, αφού τον συμβούλεψα να πάει να πίνει, προς όφελος της μεγάλης του αληθινά τέχνης. *

Όταν πήγα στο σπίτι του Χένρυ Πράτ και τον γνώρισα, είδα πως ήταν συμπαθητικός άνθρωπος, αλλά με τρόπους απότομους. —Ονομάζομαι... άρχισα. —Άλυσον, με διέκοψε, το ξέρω! Και ξέρω ακόμη ότι ο κύριος Κρόμγουελ σάς ανέθεσε να του βρείτε την κόρη του Μάργκαρετ... —Βλέπω ότι είστε καλά πληροφορημένος. —Λοιπόν, σάς λέω, ότι η Μάργκαρετ δεν ήρθε μαζί μου. Μακάρι να είχε έρθει! Θα ήμουν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου!...

Μόλις σπρώξαμε την πόρτα τα χάσαμε κι' ο Κιθ Μπαίλυ κειτόταν χάρω με σπασμένο το κεφάλι...

—Κι' όμως είχε αφήσει ένα σημείωμα στον πατέρα της ότι έφυγε μαζί σας. —Το ξέρω. Είχαμε δώσει ραντεβού στις δέκα, το βράδυ. Αν ως εκείνη την ώρα δεν έρχόταν, αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να φύγω μόνος για πάντα! Κι' όμως όλοι πίστευαν τρία χρόνια τώρα πως είχαμε παντρευτεί! —Όλη αυτή η ιστορία είναι πολύ παράξενη. Αφού δεν έφυγε μαζί σας, τότε θα έφυγε με κάποιον άλλον... —Δεν ξέρω, κύριε Άλυσον. Αν θελήσετε τη βοήθειά μου, είμαι στη διάθεσή σας. Δεν ξέρω τί θαδίνω για να ξαναβρω τη Μάργκαρετ!... —Το φαντάζομαι, του είπα, καθώς τον άποχαιρέτοσα.

Στο τέλος, απόφασα να έπισκεφθώ το διευθυντή της αστυνομίας. Ήταν ο Σπέντ Γκράντ, ένας παχύς, συμπαθητικός κι' αγαθός άνθρωπος. Γνώριζε, φυσικά, κι' αυτός την άφιξή μου στο Γουαιντβερ Σίτυ. —Για πέστε μου, τον ρώτησα, μήπως εκτός απ' τον γλύπτη Μπαίλυ και τον Χένρυ Πράτ, υπάρχει και κανένας τρίτος άντρας στη ζωή της Μάργκαρετ; —Πού θέλετε να το ξέρω αυτό; είπε ο Γκράντ. Αυτό θα τόξερε μόνο η παραμόνα της, ή γρηά Μπερναντίνια. —Για πέστε μου ακόμη, σάς παρακαλώ, μήπως η Μάργκαρετ είχε παραξενιές; —Παραξενιές, όχι. Όστόσο όταν συνάντησε, εκείνη τη νύχτα, τον Τζόννι, ήταν ήσυχη... —Ποιος είναι ο Τζόννι; —Ο Τζόννι Ρίτνερ. Το δεξί μου χέρι!... —Καταλαβαίνω, τη συνάντησε τη νύχτα που τόσκασε απ' το σπίτι. Πού; —Την είδε στην πλατεία να κυττάζει άπορημένη τη μεγάλη

βάσι του αγάλματος της πλατείας. —Τη βάσι; Γιατί; Το άγαλμα δεν ήταν στή θεοί του; —Οχι, δεν είχε τελειώσει ακόμη... Του χίτησα μερικές άλλες πληροφορίες και πήγα στη γρηά Μπερναντίνια. —Σας περιμένα, μου είπε. Ήξερα πως θαρχόσατε. —Θέλω να μάθω για τη μίς Μάργκαρετ, της είπα, χωρίς προλόγους, κάτι που ξέρετε και πού ίσως οι άλλοι το άγνοούν... —Λοιπόν, μου απάντησε, εγώ σάς λέω αυτό: η μίς Μάργκαρετ δεν έφυγε ποτέ απ' το Γουαιντβερ Σίτυ!... —Πως είπατε; φώναξα άναπνδώντας. Έξηγηθήτε καλύτερα. —Εκείνο το βράδυ — άρχισε να λέει η παραμόνα της Μάργκαρετ — όταν έμαθα πως έφυγε δίχως ρούχα, παρά μόνο με ό τι φορούσε, πήρα μία μικρή βαλίτσα, τη γέμισα με άπορροχια κι' έτρεξα να τη βρω. Ευτυχώς την είδα στην πλατεία... Της έδωσα το βαλιτάκι και την ίκετευσα να μ' πουν πού πηγε. —Εκείνη όμως μου είπε πως τον λάτρευε. «Και δεν σκέφτεσαι τον Μπαίλυ;» της είπα. (Τον σκέφτομαι. Έλπιζω όμως να καταλάβω). Και έφυγε, ακολουθώντας το δρόμο των «Δύο Έλάφων». —Αν «Δύο Έλάφους»; Τι είναι πάλι αυτό; —Από εκεί πάει κανείς σύντομα στη βίλλα του Μπαίλυ. Λοιπόν, βιάζω το συμπέρασμα πως η μίς Μάργκαρετ πήγε εκεί για ν' άποχαιρέτησε τον αρραβωνιαστικό της κι' αυτός την κράτησε από τότε αχμαλώτη, για να μην ξανασυναντήσει τον Πράτ! Γι' αυτό σάς είπα πως ποτέ δεν έφυγε απ' την πόλη μας. Άποχαιρέτησα τη γρηά Μπερναντίνια με χίλιες δυο σκέψεις.

Πήγα άμέσως και βρήκα τον Σπέντ Γκράντ και του άνάφερα τη συνομιλία πού είχα με την παραμόνα. Ήταν εκεί κι' ο βοηθός του, ο Ρίτνερ. Είδα κι' έπαθα να τον πείσω να κάνουνε μία έρευνα στη βίλλα. Πήγαμε και οι τρεις την άλλη μέρα σ' αυτήν, μα ήταν έρημη. Πήγαμε κατόπιν στο ατελιέ. Ή πόρτα ήταν μισάνυκτη. Μόλις τη σπρώξαμε τα χάσαμε και οι τρεις. Ο Κιθ Μπαίλυ, ο γλύπτης, κειτόταν χάρω με σπασμένο το κεφάλι... —Κανείς να μην άγγιξη τίποτα! Διέταξε ο Γκράντ. Ο Πράτ

τον σκότωσε για να έκδικηθεί. Τρέχα Ρίτνερ να τον συλλάβει! —Ο καυμένος ο Μπαίλυ, είπε ο Γκράντ μόλις έφυγε ο Ρίτνερ. Έχασε το κορίτσι πού αγαπούσε κι' έχασε και τη ζωή του. —Μονάχα αυτός, ψιθύρισε, θα μπορούσε να μάς πη τι έγινε «έκείνη τη νύχτα», τρία χρόνια πριν. Τώρα όμως είναι νεκρός... Θαύμαζα ένα άγαλμα του Μπαίλυ, τον «Έρωτα και την Ψυχή», όταν έφτασε ο άπορροχιστής. Τον είχα ειδοποιήσει ο Ρίτνερ. Έξέτασε το πτώμα του γλύπτη και μās είπε: —Κάποιος τούδωσε μία γροθιά στο μέτωπο κι' αυτός πέφτοντας χτύπησε το κεφάλι του πάνω στο μάρμαρο αυτό κι' έμεινε στον τόπο...

—Αρα δεν δολοφονήθηκε, είπα. Είναι άτύχημα. —Έφτασε σε λίγο ο Ρίτνερ και έπειτα από λίγο ο Πράτ, πού τον κρατούσαν δυο αστυνομικοί. —Έκανες καλά πού δεν τόσκασες, του είπε ο Γκράντ. —Είστε όλοι σας τρελλοί για δέσμοι! φώναξε έξω φρενών έςείνος. Εγώ όλο τ' άπόγεμα δεν το κούνησα απ' το σπίτι μου. —Για την ώρα σε συλλαμβάνω! του είπε ο Γκράντ. —Δεν θα με συλλάβετε, ουρλιασε ο Πράτ. Και πήδησε πάνω σ' έναν όγκο από γύψο. —Κατέβα από εκεί! τον διέταξε ο Γκράντ. —Μη με πλησιάζετε, φώναξε εκείνος. —Από εκεί, ο Πράτ πήδησε σ' έναν άλλο όγκο από γύψο, μα έχασε την ισορροπία του κι' έπεσε. Καθώς έπεφτε παρέσυρε και το άγαλμα «Έρωτα και Ψυχή», πού έγινε κομμάτια. —Μα τι είν' αυτό; είπε ο Γκράντ, δείχνοντας κάτω. —Ανάμεσα στη σπασμένη βάσι του αγάλματος μαύριζε κάτι. Πλησίασα και είδα ότι ήταν ένα βαλιτάκι με άπορροχια. —Είναι το βαλιτάκι πού η γρηά Μπερναντίνια έδωσε εκείνη τη νύχτα στη Μάργκαρετ, είπα. —Άρχισα να κυττάζω όλα τ' άγάλματα, πού βρίσκονταν στο ατελιέ. Πήγα κοντά σ' έν' απ' αυτά, πού είχε φυσικό μέγεθος και τόρριζε χάρω. Κοιματιάστηκε. —Τρελλαθήκατε; Τι κάνετε εκεί; φώναξε ο Γκράντ. —Μα δεν καταλαβαίνετε λοιπόν, φώναξα κι' εγώ, πως ο Κιθ Μπαίλυ ήταν ένας δολοφόνος; Σκότωσε την Μάργκαρετ και την έκρυψε σ' έν' απ' αυτά τα καταρραμένα άγάλματα. —Ετσι είναι! φώναξε ο Πράτ, έχει δικιο ο Άλυσον. —Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο! είπα πάλι. Θα πάμε να σπάσουμε το άγαλμα της βρύσης! —Τόδερα πως είστε τρελλός, όχι όμως σ' αυτό το βαθμό! γκρίνιασε ο Γκράντ. —Μα το άγαλμα άνήκει στον κύριο Κρόμγουελ, είπε ο άστρον δικαστής. —Θη χιτήσουμε απ' αυτόν την άδεια! Πήγαμε και οι τρεις στη βίλλα του. Όταν μās είδε, ο Κρόμγουελ είπε στον Γκράντ: —Ανακάλυψες πως εγώ τον χτύπησα; Σε βοήθησε άσφαλώς ο Άλυσον. Θα σου το έλεγα άργότερα. Δεν ήθελα, ξέρεis, να τον σκότωω... Κυττάχτηκε και οι τρεις κατάπληκτοι. —Ο Μπαίλυ έπρεπε να μού πη πού είχε κρύψει την κόρη μου! Μα έπειδή δεν άπαντούσε, τον χτύπησα με τον μαστούνι μου!

—Κατέβα από εκεί! διέταξε τον Πράτ ο διευθυντής της αστυνομίας. —Έπεσε, χτύπησε στο μάρμαρο κι' έμεινε νεκρός. —Μα πως το υποπτεύθηκες, ρώτησα τον Κρόμγουελ, πως ο Μπαίλυ κρατούσε αχμαλώτη τη Μάργκαρετ; —Άκουσα τη συνομιλία σου με την παραμόνα της. Έτσι, άρα ξεκαθάρισα. Πήγα στον Κιθ Μπαίλυ και έπειτα από μία ζωηρή συζήτηση, θέλησε να με χτυπήσει, αλλά τον πρόλαβα... —Νομίζω άμυνα, είπα. Κύριε Κρόμγουελ, δεν ήρθε για να σε συλλάβουμε αλλά για να πάρουμε την άδεια να σπάσουμε το άγαλμα της βρύσης. —Σπάστε ό,τι θέλετε, μās είπε. Μπορώ μόνο νάρθω μαζί σας; —Γιατί όχι;... Πήραμε μερικούς εργάτες κι' έπειτα από πολλόν κόπο καταφέραμε να βγάλουμε το μεγάλο άγαλμα απ' τη βάσι του. Και να το σπάσουμε. —Κυττάστε, φώναξε ο Πράτ. —Είναι η κόρη μου μέσα; είπε ο γέρος Κρόμγουελ. —Ναι! απάντησα. Ο Μπαίλυ τη σκότωσε, εκείνη τη νύχτα, για να την έμποδισι να πάει με τον Πράτ. Έπειτα, την έκρυψε στο εσωτερικό αυτού του μεγάλου αγάλματος από γύψο. Ένα τέλειο έγκλημα!... Κτύπαζε το πτώμα της Μάργκαρετ. —Είναι ακόμα άδικο! ψιθύρισε. Ο γύψος τάφος της Μάργκαρετ διατήρησε την όμορφιά της... Άκουσα το γέρο πατέρα της πού έκλαιγε με λυγμούς και τάν λυπόμωνα απ' το βάθος της ψυχής μου... ΛΟΡΕΝΣ ΓΑΛΜΟΝΤ

Το ανηφορικό γράψιμο προδίδει ευαίσθητο χαρακτήρα...

Το γράψιμο φανερώνει ΠΟΣΑ ΧΡΟΝΙΑ ΘΑ ΖΗΣΕΤΕ

Τα συμπεράσματα μιας πολυετούς έρευνας ενός Γερμανού γραφέως

Από τον γραφικό χαρακτήρα ενός ανθρώπου, μπορούμε να διαπιστώσουμε όχι μόνο την ιδιοσυγκρασία του, τον τύπο του, την αίσιοδοξη ή απαισιοδοξη ψυχική διάθεσή του, και τόσα άλλα που ξέρουμε. Μπορούμε ακόμη — και αυτό είναι, ασφαλώς, το εκπληκτικότερο από όλα — να προσδιορίσουμε εκ των προτέρων και πόσα χρόνια θα ζήσει.

Εκ πρώτης όψεως, το πείγμα φαίνεται, ομολογούμενος απίθανο. Άλλα όμως είναι να είναι απίθανο, από την στιγμή που θα λάβουμε υπόψη μας, ότι η διάρκεια μιας ζωής — αν εξαιρέσουμε, βέβαια, τις περιπτώσεις επιδημίας ή διαίον θανάτου — δεν είναι κάτι τυχαίο, αλλά αποτελεί την συνάρτηση διαφόρων παραγόντων, θετικών και αρνητικών, που την υπαρκτή τους άκρως είναι σε θέση η γραφολογία να διαπιστώσει.

Κάποιος σφάδς είπε κάποτε, ότι τα άτομα πεθαίνουν, όταν χάνουν την θέληση να ζήσουν. Πραγματικά, σε τελευταία ανάλυση, η διάρκεια της ζωής εξαρτάται από το απόθεμα ζωικής ενέργειας, που κρύβει ο καθένας μέσα του. Αν το απόθεμα αυτό είναι μικρό ή μεγάλο, ο γραφικός χαρακτήρας το φανερώνει στον εξασκημένο μελετητή.

Ο Μπρούνο Κούρτ, ένας από τους διακεκριμένους γραφολόγους του Βερολίνου, αφιέρωσε πολλά χρόνια μελέτης και εξέτασε τα δείγματα γραφής περισσότερων από 10.000 ατόμων, για να καθορίσει σε όριστικά συμπεράσματα ως προς τα τεκμήρια που παρέχει ο γραφικός χαρακτήρας για την εξακρίβωση της διαρκείας της ζωής.

Όταν ολοκλήρωσε την έρευνά του, διατύπωσε τις παρατηρήσεις του στην ακόλουθη σειρά αξιωματών:

1) Άτομα με κανονική γραφή ζουν κατά μέσον όρο 60—70 χρόνια, ακόμη και όταν ο γραφικός χαρακτήρας τους παρουσιάζει άλλες δυσμενείς ενδείξεις.

2) Η κανονικότητα μιας γραφής φαίνεται κυρίως από τα λεγόμενα «μικρά» ή «βραχεία» ψηφία, εκείνα, δηλαδή, που δεν έχουν ούρες προς τα επάνω ή προς τα κάτω (όπως π.χ. το α, το ι, το π, το κ, το ν, κλπ.). Τα ψηφία αυτά, για να χαρακτηριστούν με γραφή «κανονική», πρέπει να έχουν το ίδιο πάντοτε ύψος και πλάτος.

3) Όσο μικρότερη είναι η διαφο-

ρά ανάμεσα στις προς τα επάνω και στις προς τα κάτω ούρες των μεγάλων ψηφίων (μεταξύ λ.χ. της ούρας του λ και της ούρας του δ ή μεταξύ της προς τα επάνω και της προς τα κάτω ούρας του ζ) τόσο μεγαλύτερες είναι οι πιθανότητες για μια ζωή μακράς διάρκειας.

4) Όσο στενότερη είναι μια γραφή, τόσο μεγαλύτερα φειδώ της ζωικής ενέργειας αποδεικνύεται. Αντίθετως, η ευρεία γραφή προδίδει κατασπατάληση του πολυτιμού αποθέματος.

5) Κατασπατάληση επίσης της ζωικής ενέργειας αποδεικνύεται, όταν τα «μικρά» ή «βραχεία» ψηφία έχουν ύψος μεγαλύτερο από το συνηθισμένο.

6) Ίσχυρά πείσεις στην γραφή σημαίνει παράταση του μέσου όρου ζωής.

7) Σωστή, ακριβής και στο ίδιο πάντα ύψος τοποθέτηση των τόνων σημαίνει ζωική δύναμη του ατόμου και ικανότητα να αντιπαρέχεται τις καθημερινές μικροαπογοητεύσεις και στενοχώριες.

Εκτός από τα γενικού χαρακτήρος αυτά τεκμήρια για την ζωική αντοχή, που προκύπτουν από την μελέτη του τρόπου γραφής, ο Μπρούνο Κούρτ υποστηρίζει επίσης πως είναι δυνατόν, από αυτή την μελέτη, να εξαχθούν διαπιστώσεις και για ώριμες ασθένειες, λαμβάνοντας στον όργανισμό, ή προδιάθεσι για τις εν λόγω ασθένειες. Κάθε ασθένεια και κάθε οργανική ανωμαλία επηρεάζει, κατά τον Κούρτ, και με έναν διαφορετικό τρόπο τον γραφικό χαρακτήρα.

Ίδου τα σχετικά συμπεράσματά του:

1) Το καθηφορικό γράψιμο είναι συχνότατο το αποτέλεσμα — και η ένδειξη — στομαχικών παθήσεων.

2) Το ανηφορικό γράψιμο προδίδει τον ευαίσθητο και υποκείμενο εύκολα στις βίαιες συγκινήσεις χαρακτήρα.

3) Ανεβοκατεβασμα στο γράψιμο, ψηφία που στρέφουν άλλα προς τα αριστερά και άλλα προς τα δεξιά, προδίδουν ανωμαλίες στο πεπτικό σύστημα.

4) Η παρουσία κάθε τόσο ψηφίων με δυσανάλογο πάχος ή πλάτος ανάμεσα στ' άλλα, σημαίνει ανωμαλίες στην κυκλοφορία του αίματος.

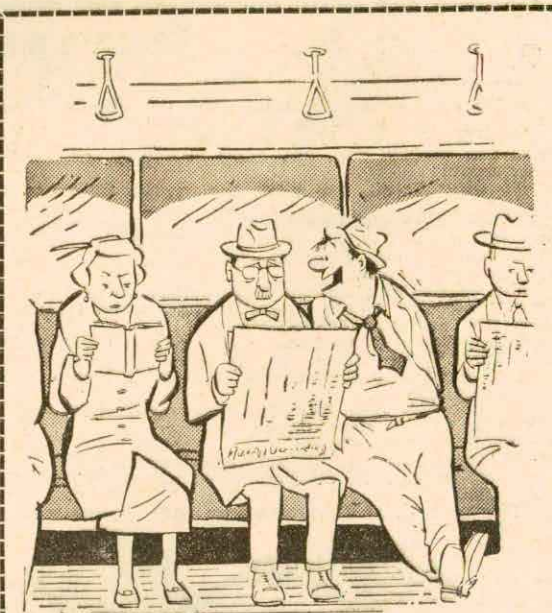
5) Οι παθήσεις των νεφρών και της κύστεως φανερώνονται από την απότομη στροφή προς τα αριστερά, που κάνουν οι ούρες ώριμων ψηφίων, όπως το φ και όπως το ρ.

6) Οι νευρώσεις και οι «έμμενες ιδέες» διαπιστώνονται, κυρίως, από το τελικό ψηφίο σε μια λέξη, όταν γυρίσει προς τα μέσα ή, γενικά, ξεχωρίζει χτυπητά από τα άλλα.

Ξεκινώντας από τις παραπάνω διαπιστώσεις, ο Μπρούνο Κούρτ, σε συνεργασία με τους συναδέλφους του καθηγητές Κρέτσομερ και Γιούνγκε, κατέγραψε έναν πίνακα, όπου διατυπώνεται, σε συγκεκριμένους αριθμούς, η αύξηση ή η μείωση της φυσιολογικής διαρκείας της ζωής, όπως τεκμαίρεται από τις διαφορές ιδιοτήτες του γραφικού χαρακτήρος. Η φυσιολογική διάρκεια υπολογίζεται με βάση τον μέσο όρο ζωής των προγόνων κάθε ατόμου.

Κάνετε τον λογαριασμό σας:
Ίσχυρά πείσεις στη γραφή + 15 χρόνια
Ασθενής πείσεις στη γραφή - 10 »
Στενή γραφή + 10 »

Μικρές διαφορές στο μήκος της ούρας των διαφόρων ψηφίων + 30 »
Μεγάλες διαφορές στο μήκος της ούρας των διαφόρων ψηφίων - 20 »
Κανονική γραφή + 35 »
Αντικανονική γραφή - 20 »
Υπερόβολο ύψος των «βραχείων» ψηφίων .. - 10 »

Με το παργυρόν, κύριε! Η εφημερίδα σας είναι άναποδα!...

Τι δάνειο περίπου θέλεις;...

Χωρίς λόγια.

ΕΙΣΑΣΤΕ καλή σύζυγος;

Μια σειρά από εύκολα «τέστ» για να το διαπιστώσετε

Είσαστε μια καλή νοικοκυρά, έχετε πάντοτε το σπίτι σας περιποιημένο, τα παιδιά σας δεν έχουν λόγους να παραπονοούνται για τον τρόπο που τους φέρεστε και αγαπάτε τον άνδρα σας. Σκεφθήκατε όμως ποτέ, ότι είναι πιθανόν να μην φέρεστε στον άνδρα σας όπως πρέπει ή όπως εκείνος θέλει;

Υπάρχουν πολλά, άσημαντα, εκ πρώτης όψεως πράγματα και γεγονότα, που έσείς δεν τα προσέχετε, αλλά που επηρεάζουν τις σχέσεις σας με τον άνδρα σας. Τα ερωτήματα που δημοσιεύουμε παρακάτω, θα σας δώσουν τη δυνατότητα να εξακριβώσετε αν είστε καλή σύζυγος ή όχι.

Σε κάθε περίπτωση, υπάρχουν απαντήσεις τριών κατηγοριών, οι α', β' και γ'. Σημειώστε, λοιπόν, ένα «ναί» σε μια από τις τρεις απαντήσεις, που υπάρχουν μετά από κάθε περίπτωση και κυττάξτε ύστερα τη βαθμολογία που δημοσιεύουμε, πιο κάτω.

1) Όταν ο άνδρας σας γυρίζει το βράδυ σπίτι:

α) Τον ρωτάτε άμεσα πως πέρασε την ημέρα του;

β) Τον ρωτάτε γι' αυτό μιάν άλλη ώρα;

γ) Ξεχνάτε να τον ρωτήσετε και του λέτε πως πέρασατε εσείς την ημέρα σας;

2) Ξέρετε ποιο είναι το αγαπημένο του φαγητό. Του το μαγειρεύετε;

α) Μια φορά την εβδομάδα;

β) Όταν το ζητήσει εκείνος;

γ) Μια φορά το μήνα;

3) Ξέρετε ότι του άρεσει να φοράτε ένα ώριμο χρώμα.

α) Φροντίζετε πάντοτε τα φορέματά σας να έχουν πάνω λίγο από το χρώμα που του άρεσει;

β) Έχετε ανάμεσα στις τουαλέτες σας και ένα φόρεμα στο χρώμα αυτό, μήπως θελήσει μιά μέρα να το φορέσετε;

γ) Αποφεύγετε να φοράτε το χρώμα αυτό, επειδή δεν σας ταιριάζει πλέον;

4) Σας ζητούν να βυήτε έξω:

α) Δεχέστε και του λέτε αργότερα πού πήγατε;

β) Λέτε ότι θα πρέπει πρώτα να ρωτήσετε τον άνδρα σας;

γ) Επειδή είναι κάτι που δεν σας ευχαριστεί, δεν πηγαίνετε;

5) Όταν έρχεται κάποιος λογαριασμός:

α) Τον πληρώνετε έσείς και ύστερα του το λέτε;

β) Τον εξετάζετε μαζί με τον άνδρα σας πριν τον πληρώσετε;

γ) Αφίνετε να τον αναλάβει εκείνος;

6) Είδατε κάποιο φόρεμα που σας άρεσει, αλλά δε μπορείτε να το αγοράσετε:

α) Πληρώνετε ένα μέρος από την αξία του και μετά αφήνετε να πληρώσει εκείνος το υπόλοιπο;

β) Τον πηγαίνετε στο κατάστημα για να του το δείξετε;

γ) Το αγοράζετε χωρίς να τον είδοποιήσετε;

7) Ο άνδρας σας άρχισε να αδυνατίζει:

α) Αρχίζετε τη γκρίνια γι' αυτό;

β) Τον πειράζετε γι' αυτό και αρχίζετε να του κάνετε δίαιτα;

γ) Δεν δίνετε σημασία;

8) Είναι η επέτειος των γάμων σας και το πιο πιθανό είναι πως θα την ξεχάσει:

α) Του το θυμίζετε το πρωί πριν φύγει για το γραφείο του;

β) Του έχετε ετοιμάσει μία έκπληξη — ένα μικρό δώρο ή ένα ιδιαίτερο φαγητό — έστω και αν είσατε βέβαιη ότι εκείνος θα το έχει ξεχάσει;

γ) Αφίνετε να το θυμηθεί εκείνος;

9) Όταν είναι κρυωμένος ή αδιάθετος:

α) Τον βάζετε στο κρεβάτι, τον κουκουλώνετε και τον αφήνετε μόνο του;

β) Τον βάζετε αναπαυτικά σε ένα ντιβάνι και γυρίζετε συνεχώς κοντά του;

γ) Του λέτε ότι καλά θα κάνει να δουλέψει, για να γίνει καλά;

Να τώρα πως θα βαθμολογήσετε τον εαυτό σας:

Σημειώστε δύο πόντους για κάθε «ναί» που είπατε στις ερωτήσεις που ανήκουν στην κατηγορία «α». Έναν πόντο για κάθε «ναί» είπατε στις ερωτήσεις της κατηγορίας «β». Και κανέναν, αν το «ναί» μπήκε στην απάντησή της κατηγορίας «γ».

Το μεγαλύτερο άθροισμα που μπορείτε να συγκεντρώσετε είναι το 18. Αν λοιπόν μαζέψατε 16 - 18 πόντους, ο άνδρας σας δεν θα σκεφθεί ποτέ να σας εγκαταλείψει. Αν μαζέψατε 12 - 16 πόντους, αυτό σημαίνει ότι η ζωή με τον άνδρα σας έχει μερικές δυσάρεστες στιγμές, αλλά, ως επί το πλείστον, τον κάνετε ευτυχισμένο.

Με 7 - 12 πόντους πρέπει να προσέξετε, γιατί φαίνεται ότι είσατε καλή σύζυγος, αλλά πρέπει να γίνετε καλύτερη, αν θέλετε να κρατήσετε για πάντα τον άνδρα σας. Αν τέλος το άθροισμα των πόντων είναι μικρότερο από 7, τότε πρέπει να αλλάξετε γρήγορα τρόπο, γιατί κινδυνεύετε να χάσετε τον άνδρα σας.

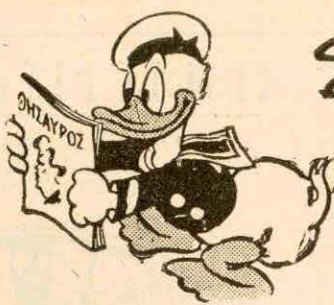
Οι απαντήσεις που δώσατε έξω από τον χαρακτήρα σας και τις σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα σε σας και τον άνδρα σας.

Αν στις τρεις πρώτες περιπτώσεις απαντήσατε με «ναί» και στις τρεις ερωτήσεις που ανήκουν στην κατηγορία «α», αυτό σημαίνει ότι προσπαθείτε με κάθε τρόπο να ικανοποιήτε τις επιθυμίες του συζύγου σας και υπάρχει ο φόβος να του κάνετε βαρετή τη ζωή. Αν αντίθετα τα «ναί» σας πήγαν στις ερωτήσεις της κατηγορίας «β» έχετε την ικανότητα να δίνετε κάποια ποικιλία στη ζωή σας, χωρίς αυτό να σας ζημιώνει.

Τρία «ναί» στις ερωτήσεις «α» των τριών επόμενων περιπτώσεων — 4, 5, και 6 — δείχνουν ότι έχετε τη διάθεσι να διευθύνετε το σπίτι σας ενώ αν τα «ναί» μπήκαν στις ερωτήσεις της κατηγορίας «β» αυτό σημαίνει ότι ο γάμος σας είναι πετυχημένος — από τη δική σας πλευρά τουλάχιστον.

Αν απαντήσατε με «ναί» στα τρία τελευταία «β», ο άνδρας σας πρέπει να παραδέχεται ότι τον αγαπάτε.

Τέλος, όσο περισσότερα «ναί» πήτε στις ερωτήσεις της κατηγορίας «γ», τόσο λιγότερες είναι οι πιθανότητες που έχετε να είσατε μια καλή σύζυγος!...

Οι γαλοπούλες

Καθώς έστριψα το κλειδί στην κλειδαριά, άνοιξα την πόρτα και μπήκα στο κώλ του οπιτιού μου, περίμενα ν' ακούσω την τυπική φράσι, με την οποία χρόνια τώρα με υποδεχόταν η Σούλα, η γυναίκα μου:

— Βρήκες, επί τέλους, το δρόμο νάρθη;

Για πρώτη φορά, όμως, δεν άκουσθη η ελαφρώς «αλαζονική» φωνή της Σούλας. Παραξενεύτηκα κι' ετοιμάστηκα να προχωρήσω. Άλλα με σταμάτησε ένα διαπεραστικό:

— Γλού, γλού, γλού! Γύρισε εμβρόντητος κι' είδα μια γαλοπούλα, που με περιγερούσαν με το ήλιο κι' εκνευριστικό βλέμμα της.

— Τι γυρεύει εδώ αυτό το πουλερικό; φώναξα δυνατά, προσπαθώντας να πάρω όσο πιο αυστηρό τόνο μπορούσα.

Τρομοκρατημένη η γαλοπούλα έκανε μεταβολή, αλλά σκόνταψε άπάνω στη γυναίκα μου που έφτασε ανακουμπωμένη κι' έτοιμη για καυγά.

— Έσυ φωνάζεις; με ρώτησε.

— Εγώ.

— Και γιατί φωνάζεις;

— Γιατί δεν ανέχομαι να μεταβάλλεται το οπίτι μου σε κοτέτσι.

Με κύτταζε σαν γεράκι, μου χαμογέλασε σαν θάνα και μ' επανέφερε στην τάξι, καμπανίζοντας μια-μία τις συλλαβές από τις πιο ενδιαφέρουσες λέξεις που κατακυλούσαν άκοπα κι' άβιαστα από το μαχαητικό στόμα της:

— Πρώτα-πρώτα, θέλεις να πής το οπίτι-μας! Και δεύτερον πως σου κατέθηκε η ιδέα ότι έγινε κοτέτσι το οπίτι μας;

— Μα αυτή η γαλοπούλα... επεχείρησε να διαμαρτυρηθώ. Αυτή η γαλοπούλα προορίζεται για το Χριστουγεννιάτικο τραπέζι-μας.

— Και πού ξανακούστηκε να ανατρέφουν γαλοπούλες μέσα σε πολυκατοικίες;

— Κι' αν δεν ξανακούστηκε, θα το κάνω τώρα ενώ ν' ακούω! Κι' όσο για την ανατροφή της γαλοπούλας, μη ακοιτίζε-

ΔΕΝ ΧΩΡΟΥΣΕ ΟΡΘΟΙΟ!...

— Έτοιμο το δέντρο σας! Μπορείτε να μιτήτε...

Εύθυμη Ιστοριογυα

σαι. Δεν πρόκειται ούτε να τη νταντέψης, ούτε να στή δώσω να την πης περίπατο στο πάρκο.

— Αυτό έλειψε! μουρμούρισα κι' έδωσα τοπο στην όργη, προτιμώντας μια έντιμη ανακωχή από μια έπαισχυντη για μένα μάχη.

Εκείνο το βράδυ με νανουρίσασε γλυκά-γλυκά τα απεγνωσμένα «γλού, γλού» της γαλοπούλας, που την είδα μάλιστα και στον ύπνο μου. Τι επέμενε, λέει, να την πάρω και να κοιμηθώ με άγκαλιά, απειλώντας με διαφορετικά να φανερώσει στη γυναίκα μου κάτι μικροκατορθώματά μου, που τάχα τα ήξερε.

Ευτυχώς ότι ένα σπαρτακτικό και διαπεραστικό «γλού-γλού» έδωσε τέλος στον εφιάλτη μου. Αγουροζυνημένος άνοιξα τα μάτια μου. Είχε ξημερώσει για καλά.

Την ίδια στιγμή μπήκε στο δωμάτιο η γυναίκα μου, επιτρέποντας από τα υπερπρωί να τις ψωνίσει. Ήταν φορτωμένη με πέντ-έξι σακουλίτσες που μου τις έδειξε και μου έδωσε θαρραλεμένα:

— Είναι για την γαλοπούλα μας. Θα σου την κάνω ενώ μαντάρι. Κι' όχι για τίποτ' άλλο, αλλά για να σκάσουν από τη ζήλεια τους!

— Ποιοι;

— Όχι ποιοί. Ποιές.

— Έστω. Ποιές θα σκάσουν από τη ζήλεια τους;

— Οι φαρμακομύτες οι γειτόνισσές μας.

— Τι έννοιες δηλαδή; Ότι θα ζήλεψουν τη γαλοπούλα σου;

— Ακριβώς! Και θα το δής!

Και πραγματικά το είδα. Μόλις οι άλλες κυρίες της πολυκατοικίας είδαμε τη γαλοπούλα που έβουκε άμεριμνα στο πλατύσκαλο της σκάλας της υπηρεσίας, θεωρήσανε τον εαυτό τους μειωμένο.

Και μια-μία — ο θεός κι' οι άντρες τους — ζέρονε με τις καυγάδες — προμπεθεύτηκαν τις γαλοπούλες τους. Κι' έτσι σε λίγο ολόκληρη η πολυκατοικία αντιλάλανε και εισόταγε από τη χορδή των «γλού, γλού», που ξεχνώντουσαν από κουζίνας, από φωταγωγούς, από μπαλκόνια, από κοινοχώστους χώρους, από την ταρά-

τσα, από παντού, τέλος πάντων.

Επί μία εβδομάδα η γυναίκα μου απολάμβανε τον θρίαμβό της και συγχρόνως με υποχρέωνε να κοψών τον καφέ, το τσιγάρο και το λεωφορείο για να εξασφαλισω περισσότερο κουκουναρί για τη γαλοπούλα, που σύμφωνα με το προδιαγεγραμμένο σχέδιο θα ήταν έκανε μανάρι...

Φυσικά, κι' οι άλλες νοικάριες δεν ύστερουσαν ο' αυτόν τον τομέα. Ρίχτηκαν με κέφι και πείσμα στον αγώνα κι' αρκετές πέτυχαν περιφημα αποτελέσματα. Οι γαλοπούλες τους δηλαδή μέσα με την ημέρα παρουσιάζονταν σαν πιο φουσκωμένες κι' από προεκλογικές υποσχέσεις υποψηφίων δημάρχων.

Αλλά η πολυμήχανη κι' εφευρετική γυναίκα μου δεν είχε πιά ακόμα την τελευταία της λέξη. Κι' όταν έκρινε κατάλληλη τη στιγμή, έδωσε το αποφασιστικό χτύπημα. Μ' άλλα λόγια, άγγαρε και δεύτερη γαλοπούλα, που «γουγουλιζέ» πιο αντιπαθητικά και πιο επίμονα από την πρώτη, ίσως γιατί ζήλευσε συγκρινόντας την αδυναμία της με τα παχουλά κάλλη της άλλης.

Προβλεπώντας ότι θαχάνα όριστικός την ησυχία μου κι' ότι εκτός από τον καφέ, το τσιγάρο και το λεωφορείο έδεκοβα και το... λαιμό μου για να μη λείψω το κουκουναρί από τα γεύματα της καινούργιας φτερωτής φιλοξενούμενης μας, έσπαξα το κεφάλι μου για να βρω μία ικανοποιητική κι' αποτελεσματική λύση.

Εν τώ μεταξύ οι «ανταγωνίστριες» της γυναίκας μου δεν τ' έβαλαν κάτω. Ζευγαρώσανε κι' αυτές τις γαλοπούλες τους. (Καλά λένε «ντάνα» ή «ζήλεια ψύρα, θέ να γεμίζε δλ' η χώρα»).

Όσο για τους άρσενικούς ενοίκους της πολυκατοικίας, δεν τους έδωλα ενθουσιάζοντες για το ευτυχές γεγονός ότι πήραμε από τις γαλοπούλες. Κι' επειδή είναι πολύ πιο εύκολη η συνεννόηση ανάμεσα στους άντρες, τα καταφέραμε - κρυφά και συνωμοτικά, εννοείται - να τα συμφωνήσουμε μία χαρά μεταξύ μας.

Καταστρώσαμε το ήρωικό σχέδιό μας μέχρι και την τελευταία του λεπτομέρεια. Και πέντε μέρες πριν από τα Χριστούγεννα, λιγάκι προτού χαράξω, ωπλιστώκαμε με μαχαίρια της κουζίνας και με μπαλόνια και ομοιομορφιζόντας το «ως ποτε, παλληκάρια» επιτεθήκαμε στον εχθρό, που δεν πρόφτασε να βγάλει ούτε «κικ» ούτε «γλου»!

Εί! και να ήσαστε από μία μεριά να βλέπατε τί έγινε! Προαγαστική... γαλικά επανάσταση!

Όσο για τα «θύματα», τα μέσα τ' αφόραμε στο «πεδίο της τιμής» και τ' άλλα μέσα τα προωθήσαμε μυστικά στον φούρνο της γειτονιάς.

Και το βράδυ στην ταβέρνα πανηγυρίσαμε τη νίκη μας και την απελευθέρωσή μας.

Θα ρωτήσετε τώρα πως αντιμετώπισαν οι γυναίκες μας το προζήκημά μας. Εί! άλλη με τη νύχια της, άλλη με τα δοντάκια της. Πάντως, όλοι μας έχουμε από ένα τσιρότο στη μούρη μας!

Αλλά κοτζάμ «γαλικά επανάσταση» ήταν αυτή! Κι' εκτός από νεκρούς, έπρεπε να χάσει και τραυματίες!

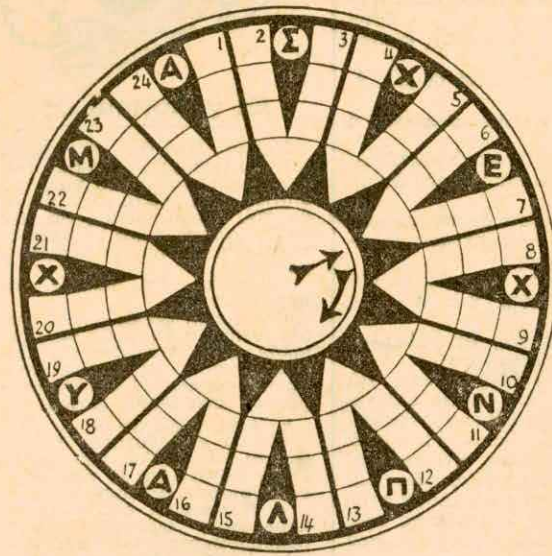
Γ. ΓΙΑΝ.

ΦΕΝΤΕΛΕ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξο με παροιμίες

Τα αρχικά γράμματα των 24 λέξεων των 4 γραμμάτων, που θα συμπληρώσουν το κυκλόλεξο αυτό

και των οποίων τις εξηγήσεις θα βρείτε πιο κάτω, θα σας επιτρέψουν να διαβάσετε μέσα στους κυκλόσκους του εξωτερικού κύκλου, μαζί με τα γράμματα που έχουμε τοποθετήσει ήδη, μία εύχρηστη προς όλους τους αναγνώστες μας.

ΟΙ ΖΗΤΟΥΜΕΝΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

- 1) Το μικρό όνομα καμικού του κινηματογράφου.
- 2) Η άσχημη της ημέρας.
- 3) Συζητιέται μέσα στο κυκλόλεξο αυτό.
- 4) Αποτυπώνεται πάνω στο πρόσωπο.
- 5) Μικρό δίτροχο όχημα για μεταφορά βαρέων πραγμάτων.
- 6) Συγχρονική θεά.
- 7) Υπάρχει απαραιτήτως μία σε κάθε δωμάτιο.
- 8) Δυσκόλη προσπάθεια.
- 9) Ακρωτήριο της Πελοποννήσου.
- 10) Αρνητικός σύνδεσμος.
- 11) Ο Θεός των Εβραίων.
- 12) Διακαής πόθος προς εκδίκηση.
- 13) Έκχορδο άραβικό μουσικό όργανο.
- 14) ...Μπέτγκερ: στάτο του Χόλλανδου.
- 15) Το θύμα του πρώτου εγκλήματος.
- 16) Δεν λείπει από καμιά εκκλησία.
- 17) Μοιάζουν στο μέγεθος.
- 18) Αρχικά κόμμα.
- 19) Πολεμικό όχημα.
- 20) Πρόθεσις.
- 21) Δυσωμία ύλη που παράγεται κατά την σήψη των οστών.
- 22) Καπνός κιτρινού χρώματος (τουρκ.).
- 23) Το πιο εύχρηστο ρήμα της αρχαίας ελληνικής γλώσσας.
- 24) Αέριο των φωτεινών διαφωτισμών.

Αν τώρα βρείτε τη σωστή λύση, τα δώδεκα τελικά γράμματα, που είναι κοινά σε δύο συνεχόμενες λέξεις, θα σας επιτρέψουν να διαβάσετε στο κέντρο μία λέξη που δηλώνει άνθρωπο, στον οποίο δεν πρέπει να έχετε εμπιστοσύνη.

Η ανάγνωση της λέξεως αυτής θ' άρξισι από το σημείο που δείχνει το ένα βέλος και θα ακολουθή την κατεύθυνση που δείχνει το άλλο.

ΑΝ.

Μεταγραμματισμός

Λάμπει ωραίο, αστραφτερό στών μεγάλων το κεφάλι. Μά δυο γράμματα αν τ' αλλάξεις και τον τόνο δεν πειράζει, άλλο ωραίο θα προβάλλει διάβασμα, άκουσμα τερπνό.

Λεξιγρίφος

Δυό νότες, λουλουδάκια τ' αβάζω στη σειρά. Θές σουτα απ' οσπριάκια; Σ τη φτιάχνω μία χαρά.

Μαγικό γράμμα

Αλλάζοντας ένα γράμμα σε καθένα από τα κάτω λέξεων, μ' ένα άλλο, πάντοτε το ίδιο, να σχηματίζετε χωρίς κανένα αναγραμματισμό άλλες τόσες λέξεις:

- 1) Μονάς. 2) Σχήμα. 3) Νίνος. 4) Ίμάς. 5) Λιτός. 6) Βολίς. 7) Μαύρα. 8) Πάρις. 9) Γόης. 10) Χίος.

Ο τόνος μπορεί να μετακινηθεί και να αλλάξει.

Κρυμμένες παροιμίες

Ο Φίλιππος ξαναπέρασε, βρήκε τον Γιάννη απ' την Άντρο. Καλημέρα, Λάμπρο. Τι κάνεις, Ναθαναήλ; Σ' άρσει, μπάμπρα, σαν σπέρνω κουκιά: Οι λέξεις των ανωτέρω φράσεων, συναμολογούμενες καταλλήλως και χωρίς να παραληφθεί καμιά, αποτελούν τρεις πολύ γνωστές παροιμίες.

Δέκα μεγάλοι άνδρες

Α	Β	Γ
1) Κάρολος	Κέπλερ	Εξερευνητής
2) Δομένικος	Κορνέιγ	Μουσουργός
3) Ρόαλντ	Φενελόν	Ναύαρχος
4) Ίωαννης	Δαρβίνος	Φιλέλληνας
5) Πέτρος	Χίντεμποργκ	Στρατάρχης
6) Κλαύδιος	Νέλσων	Κληρικός
7) Κάρολος	Θεοτοκόπουλος	Φυσιοδίφης
8) Φραγκίσκος	Ντεμπισσύ	Αστρονόμος
9) Παύλος	Αμούνδσεν	Ζωγράφος
10) Οράτιος	Φαβέρος	Τραγικός

Χωρίς να αλλάξετε την σειρά των ονομάτων, προσπαθήστε να βρείτε το επώνυμο που ταιριάζει σε καθένα απ' αυτά καθώς και το επαγγελματί που εξοικονομεί ο καθένας από τους μεγάλους αυτούς άνδρες.

Αναγραμματισμός

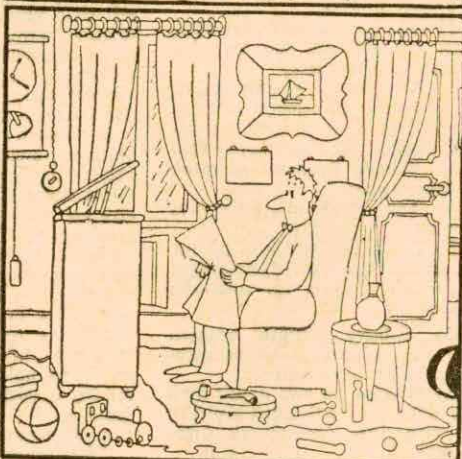
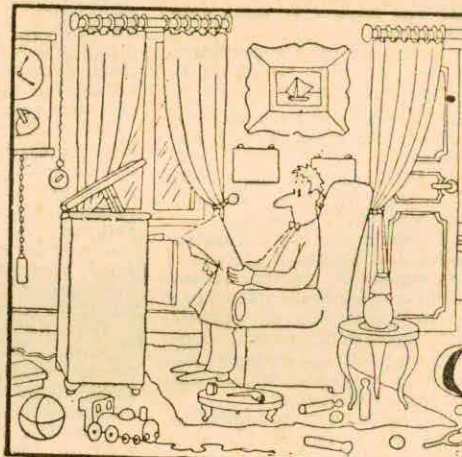
Το λευκό φόρεμα της νύφης αφού το Υ το κάνης γιώτα, με τέχνη ν' αναγραμματίσας κι' ίσια στην αγορά να τρέξης - κι' ως χύσης κάμποσον ιδρώτα - ψώνια καλά να το γεμίσης.

Κρυπτογραφικόν

- 1 2 3 4 5 6: ΚΙΝΕΙ ΠΛΟΙΑ.
- 2 3 4 5 6: "Ηρώς του Ι. Βέρν.
- 3 4 5 6: Κτητική αντανούμια.
- 4 3 2 5 6: Μεγάλος θυμός.
- 5 2 5 6: Τετράποδος.
- 6 1 4 5 6: Νηοί του Αιγαίου.

Το ίδιο γράμμα αντιπροσωπεύεται από τον ίδιο πάντοτε αριθμό.

Δέκα μικροδιαφορές

Οι δύο αυτές εικόνες που φαίνονται εκ πρώτης όψεως πανόμοιες, διαφέρουν μεταξύ τους σε 10 σημεία. Αν ανακαλύψετε μέσα σε 1½ λεπτό και τις δέκα αυτές μικροδιαφορές, θα σας αξίζουν συγχαρητήρια για την παρατηρητικότητα σας.

Οι λύσεις στη σελ. 98

Το παιδί ενός άλλου

στην στήλη της αλληλογραφίας.

Σ μ η ν ί τ η 348 Β: Δεν πρέπει ν' απελπίζεστε τόσο και να παίρνετε τραγικές αποφάσεις. Είχατε στηρίξει τις ελπίδες σας σ' αυτή τη νέα, επειδή την αγαπούσατε. Αλλά κι' ο πατέρας της σας είχε υποσχεθεί να σας την δώσει. Εκ των υστέρων όμως απέδειχθη ότι ήταν ανάξια της αγάπης σας. Αυτό το πράγμα ποτέ να σας εύχαριστηση, που φανερώθηκε ο χαρακτήρας της, πριν να δεσμευθήτε μαζί της με γάμο. Με τον πρώτο τυχόντα που της είχε δυο λογικά, φτερούγισε η καρδιά της και δεν σεβάσθηκε τις υποσχέσεις της. Φαντασθήτε, αν αυτό γινόταν μετά το γάμο! Έσεις φανήκατε ειλικρινείς και έχετε το δικαίωμα να την περιφρονήσετε δίχως να υποφέρετε.

Π α ρ ά ν ο μ ο έ ρ ω τ α: Καλά θα κάνετε να αποσκηρυνθήτε από την επιρροή του και να σκεφθείτε με περισσότερη λογική τι κακό μπορεί να προκαλέσει.

Μ α ρ σ α μ έ ν ο μ π ο υ μ ο υ κ ά κ ι Κ. Σ. 75: Πολύ καλά σκέπτεστε να τον απομακρύνετε, γιατί όπως θα καταλάβατε, είναι ο άνθρωπος που θέλουμε να επωφεληθούμε από τη συγγένεια και να σας κάνει το μεγαλύτερο κακό στη ζωή σας. Προσέχετε, λοιπόν, τον επικίνδυνο και κακό αυτόν συγγενή.

Γ ι ο λ ά ν τ α: "Αν ο πατέρας σας θέλει να σας δώσει για γυναίκα στο νέο αυτό, κι' αν έσεις τ' αγαπάτε πραγματικά, τότε να δεχθήτε. Τόση μικρή διαφορά στην ηλικία δεν παίζει κανένα ρόλο. Έξαρτιάται από τη γυναίκα να κρατήσει τον άντρα της. Και σεις, αφού το ξέρετε, θα τον κρατήσετε με τα θελητήριά σας.

Π α τ η μ έ ν η Μ α ρ γ α ρ ί τ α: Συνήθως, έσεις οι κοπέλλες, ανθυσιάζεστε εύκολα με τον πρώτο τυχόντα, επειδή σας έκανε εντύπωση η εξωτερική του εμφάνιση ή επειδή σας μίλησε με τον ειδικό εκείνο τρόπο, που κολλάει τις γυναίκες. Δεν είδα, ούτε άκουσα ποτέ καμιά να περιοριστεί στο τέλος τη φαντασία της, και να κρίνει τα πράγματα με μία σχετική λογική.

Π ο τ έ σ α ς δ έ ν μ π ο ρ έ ι ν α σ α ν τ α σ θ έ ι τ η μ π ο ρ έ ι ν α π ε ρ ι ε χ θ έ μ α τ ά κ ι έ κ ε ι ν ο, π ο υ ν α τ υ λ ι γ μ έ ν ο μ έ μ ε τ α β ω τ ό χ α ρ τ ί, κ α ι χ ρ υ σ έ ς κ ο ρ δ ε λ λ ί τ σ ε ς!

Αυτό το δεματάκι, όμως, μπορεί να περιέχει χαμηλά αισθήματα! Πώς να τα δέτε; Εύτυχως για σας το πράγμα δεν είναι τόσο σοβαρό και μπορείτε με λίγη θέληση να περιορίσετε κάτι ακόμα από την αειπρέπεια σας και να σκεφθείτε, ότι άδικα χτυπήσε η καρδιά σας για έναν νέο που δεν αξίζει την αγάπη σας.

Θ' αδιαφορήσετε, θα τον περιφρονήσετε, κι' έτσι το πάθημα θα σας γίνει μάθημα, για να μην ξαναπέσετε στο ίδιο σφάλμα.

Α ν υ π ό μ ο ν ο π α ι δ ί: Κι' άλλοτε έχω γράψει για τις σχέσεις μεταξύ συγγενών που συγκοιτούν ή που έχουν το θάρος να μπεινοειναιουν στα δωμάτια. Ίσως οι πρώτες σκέψεις σας να ήταν γεμάτες ντροπή. Είναι απαράδεκτες όμως αυτές οι σκέψεις και σας οδηγούν εξ αιτίας του συγγενικού θάρρους να ξαναμπείτε σε ακατάλληλη ώρα στο δωμάτιό της.

Α ν α π ό ρ ρ α σ τ ο, θ ε σ ν ι κ η: Πολλά πράγματα είδατε, και πάσα πολλά σκεφθήκατε, όταν υποσώσαστε έμψανιστηκε το μέλλον με όλη την ωριμότητά του. Δεν ξέσατε, όταν πήγατε με το φίλο σας το λόγο; Κι' ο φίλος σας δεν σας είπε τίποτα, την εποχή εκείνη για τη νύφη; Κι' όταν πήρατε κάποιον θάρος με την κόρη, μήπως το πήρατε εξ αιτίας της υπέρας;

Όπως κι' αν έχουν τα πράγματα, κορμί και την ξεχωρίζετε από τη μητέρα της, δεν υπάρχει κανένας λόγος να φοβάστε τις συνέπειες. Ποιός θα κατηγορήσει τη γυναίκα σας; Αλλά πώς να βασίλει η ήθικη σας; Μήπως στις πόδες τις δικές σας και τους τοπούς σας έσαντι αυτές τις κοπέλλες;

Κ α τ ί ν α Κ α ρ θ ο ύ ν η: Εύχαριστώ. Θα βρείτε την απάντησή

ραγατώ πολύ και θα σκοτωθώ αν δεν την πάρω.

Λογικευθήτε λιγάκι! Μη φθάνετε στα έσχατα, πριν προδιαθέσετε τον αδελφό σας έσεις κι' εκείνη την αδελφή της.

Απ' εύθειας στενή συγγένεια αίματος δεν έχετε. Απαγορεύει όμως η Έκκλησία να παντρευτούν δυο αδελφία δυο αδελφές. Πάντως υπάρχει τρόπος, άρκει να το θέλουν οι δικοί σας. Αφού, λοιπόν, να προδιαθέσετε, πριν να πάρετε άλλη απόφαση.

Α θ ά σ τ α χ τ ο Μ ί σ ο ς: Γράφτε μου τι να κάνω, δεν άντέχω: θα πεθάνω ή θα τρελλαθώ! Γιατί θα καταντήση τρελή ή κοπέλλα αυτή; Να τι μου γράφετε: «Δεν ήξερε τίποτα από έρωτα ή καρδιά μου και άνοιξε διάπλατα για να δεχθώ σαν θείο δώρο τη δική του αγάπη. Τα όμορφα λόγια του με μεθύσαν και νόμιζα ότι έρρηκα την αληθινή εύτυχία. Δυστυχώς ο καλός μου δεν ήταν όπως τον νόμιζα...»

Α ρ ρ α β ο ν ί α σ τ η κ έ μ α τ η ς, τ η ν ε ξ έ θ η σ ε σ τ ο υ ς γ ν ω σ τ ο υ ς κ α ι σ υ ν γ ε ν ε ς κ α ι μ ι α μ έ ρ α ε ξ η π α ν τ ρ ή σ η. Χωρίς εξηγήσεις - προσθέτει - έφυγε σαν κλέφτης, σαν κοινός εγκληματίας...». Αρραβωνιάστηκε μαζί της, την εξέθρεψε στους γνωστούς και συγγενείς και μία μέρα εξηπαντήθη. Χωρίς εξηγήσεις - προσθέτει - έφυγε σαν κλέφτης, σαν κοινός εγκληματίας...».

Σ υ μ π λ η ρ ω σ α τ ε: Ορκισθήκατε τότε να τ' αυτό κάνετε κακό, κι' ότι τον μόνο που λυπόσθε είναι ο πατέρας σας, που το πήρε πολύ βαρεία το ζήτημα...». Βαντάσμαι τι κακό γυρεύετε να του κάνετε! Μη νομίσετε ότι αν πεθάνει η κοπέλλα θα λυπηθεί τόσο, ώστε να τ' αυτό κάνει κακό! "Αν θέλετε πραγματικά να τ' αυτό κάνετε κακό, γιατί όπως μου γράφετε, ν' αδιαφορήσετε και να μη τ' αυτό συλλογίζεστε πιά!

Υ π ο ψ ή φ ι ο γ α μ π ρ ό: Κι' αυτή και οι άλλοι, όλες οι γυναίκες έγουν καρδιά και ψυχή. Άλλες δεν έπασαν στα νύχια κανενός έμπελασμένου κι' άλλες περιβάλλονται από την απτηρότητα του σπιτιού. Τέλος, υπάρχουν οι καταπονημένες, αυτές που ποσαστάστησαν, κι' έβγαν από ντροπή έξω από την οικογένεια. Νομίζετε ότι ρτίνε αυτές;

Φ α τ ί ν ε μ α λ λ ο ν ο ι γ ο ν ε ς π ο υ α δ ι α β ο λ ή σ α ν α π ό « η ν α σ χ η γ ι α τ η διαγωγή και τους τρόπους της κόρης τους ή ο άντρας έκεινος

αυτή και οι άλλοι, όλες οι γυναίκες έγουν καρδιά και ψυχή. Άλλες δεν έπασαν στα νύχια κανενός έμπελασμένου κι' άλλες περιβάλλονται από την απτηρότητα του σπιτιού. Τέλος, υπάρχουν οι καταπονημένες, αυτές που ποσαστάστησαν, κι' έβγαν από ντροπή έξω από την οικογένεια. Νομίζετε ότι ρτίνε αυτές;

Φ α τ ί ν ε μ α λ λ ο ν ο ι γ ο ν ε ς π ο υ α δ ι α β ο λ ή σ α ν α π ό « η ν α σ χ η γ ι α τ η διαγωγή και τους τρόπους της κόρης τους ή ο άντρας έκεινος

αυτή και οι άλλοι, όλες οι γυναίκες έγουν καρδιά και ψυχή. Άλλες δεν έπασαν στα νύχια κανενός έμπελασμένου κι' άλλες περιβάλλονται από την απτηρότητα του σπιτιού. Τέλος, υπάρχουν οι καταπονημένες, αυτές που ποσαστάστησαν, κι' έβγαν από ντροπή έξω από την οικογένεια. Νομίζετε ότι ρτίνε αυτές;

Φ α τ ί ν ε μ α λ λ ο ν ο ι γ ο ν ε ς π ο υ α δ ι α β ο λ ή σ α ν α π ό « η ν α σ χ η γ ι α τ η διαγωγή και τους τρόπους της κόρης τους ή ο άντρας έκεινος

αυτή και οι άλλοι, όλες οι γυναίκες έγουν καρδιά και ψυχή. Άλλες δεν έπασαν στα νύχια κανενός έμπελασμένου κι' άλλες περιβάλλονται από την απτηρότητα του σπιτιού. Τέλος, υπάρχουν οι καταπονημένες, αυτές που ποσαστάστησαν, κι' έβγαν από ντροπή έξω από την οικογένεια. Νομίζετε ότι ρτίνε αυτές;

Φ α τ ί ν ε μ α λ λ ο ν ο ι γ ο ν ε ς π ο υ α δ ι α β ο λ ή σ α ν α π ό « η ν α σ χ η γ ι α τ η διαγωγή και τους τρόπους της κόρης τους ή ο άντρας έκεινος

αυτή και οι άλλοι, όλες οι γυναίκες έγουν καρδιά και ψυχή. Άλλες δεν έπασαν στα νύχια κανενός έμπελασμένου κι' άλλες περιβάλλονται από την απτηρότητα του σπιτιού. Τέλος, υπάρχουν οι καταπονημένες, αυτές που ποσαστάστησαν, κι' έβγαν από ντροπή έξω από την οικογένεια. Νομίζετε ότι ρτίνε αυτές;

Φ α τ ί ν ε μ α λ λ ο ν ο ι γ ο ν ε ς π ο υ α δ ι α β ο λ ή σ α ν α π ό « η ν α σ χ η γ ι α τ η διαγωγή και τους τρόπους της κόρης τους ή ο άντρας έκεινος

αυτή και οι άλλοι, όλες οι γυναίκες έγουν καρδιά και ψυχή. Άλλες δεν έπασαν στα νύχια κανενός έμπελασμένου κι' άλλες περιβάλλονται από την απτηρότητα του σπιτιού. Τέλος, υπάρχουν οι καταπονημένες, αυτές που ποσαστάστησαν, κι' έβγαν από ντροπή έξω από την οικογένεια. Νομίζετε ότι ρτίνε αυτές;

που έγκλημάτσε κι' έμμεταλλεύθηκε την αδυναμία της, την κορτοτική αφέλεια της. Κι' όταν έπρόβαλε η φρίκη της καταστάσεως, και βάρυνε η ντροπή την ψυχή της, τότε πιά ήταν άργα.

Π ο ι ό ς θ α τ η ς ρ ί ζ η τ η σ κ α λ α ν' άνεθε; Ποιός θα τη σώσει από την καταφρόνια; Κάποιος τίμιος άνθρωπος, ειλικρινής, σεβαστός. Κάποιος που τον νιώσθω τον πόνο της και θα προσπαθήση να την παρηγορήση, να την προστατήσει. Αφού, λοιπόν, να προστατήσει, να ελθε έσθε έσεις, που έχετε δλ' αυτή τα ψυχικά χαρίσματα. Θα τη σώσετε και θα έργασθήτε μαζί της για την εύτυχία σας.

Χ ω ρ ί ς α γ ά π η: "Όπως μου γράφετε, είσατε όρθρη, φτωχή, άγράμματη, όπισθοδρομική, και δεν έξεριτε να περφέρετε στη ζωή.

Βλέπω ότι παραδέχεστε τις ελλείψεις που έχετε. Γι' αυτό πρέπει να μάθετε ότι λίγες είναι οι κοπέλλες εκείνες που παντρεύονται από έρωτα και εύτυχισαν. Δεν έπιτρεπεται, λοιπόν, σε σας που έχετε τόσες ελλείψεις ψυχικές και πνευματικές να ζητάτε αδύνατα πράγματα. Γάμος σημαίνει καλή συντροφιά. Όταν ο σύντροφος της ζωής σας είναι καλός άνθρωπος, έσεις τότε πρέπει να τον σέβαστε, να είσατε περπορητική, πρόθυμη και καλή.

Βέβαια, καλά κάνετε που δεν εκτίθεστε. Αυτό θα το εκτίμησε ο άρραβωνιστικός σας. Αλλά δεν πρέπει να κόψετε το σκονι. Μία που βοήθησε η ευκαιρία, δεν πρέπει να την χάσετε. Τόσοι και τόσοι γάμοι από συναικείο πέτυχαν!

Μ η δ ι ώ χ ν ε τ ε, λ ο ι π ό ν τ η ν τ ύ χ η σας. Η αγάπη θάρρη κι' αυτή με τον καιρό, όταν θ' άδικήσατε τα ποτερήματά του, τους τρόπους του.

Ε ν ο χ η α γ ά π η. Οι νέοι συνηθίζουν να λένε πομπώδη λόγια, όταν γνωρίζουν μία νέα φανταζομάνη ή θά της είπατε για να την παρασύρουν, αφού και σήμερα δεν διατάζε να λέτε: «Δεν μπορούμε να ζήσουμε χωριστά. Λοιπόν, γράψτε μας είναι δυνατόν να μάς ενώση η ζωή ή θα μάς ενώση ο θάνατος; Γιατί αυτό είναι η μόνη μας ελπίδα!» Με ποιό δικαίωμα όμως παρουσιάζετε αυτή τη νέα σ' αυτές τις ιδέες για θάνατο; Πρέπει να σκεφθήτε λογικά και ν'

ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΣΤΟ ΜΟΝΤΕ ΚΑΡΛΟ
Οι τέσσερις πρωταγωνιστές του φιλμ «Οι άνδρες παντρεύονται τις μελαγχολίες», του οποίου τα εξωτερικά γυρίσματα στο Μόντε Κάρλο, έπωφελήθηκαν της έκε παρουσίας τους, για να έπισκεφθούν όλα τα αξιοθέατα του μικρού πριγκιπάτου. Στη φωτογραφία μας, η Τζέιν Ράσελ (άριστερά), ο Σκωτ Μπράντον στο τιμόνι, ο Άλβαν Γιανγκ και η Τζην Κρέντιν, ενώ απολαμβάνουν μία πανοραμική θέα από το ύψος μιάς αποκρημνής άκτής του Μόντε Κάρλο.

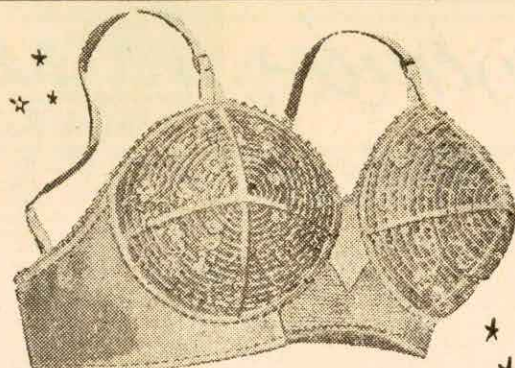
αφήσετε τα μεγάλα λόγια. Πολύ περισσότερο που η κοπέλλα αυτή είναι εξαδέλφη σας κι έτσι έχετε όλες τις ευκολίες να την πλησιάσετε και να της καταστήσετε την ψυχή. Αφήστε την ψυχή στο σπινθηρικό της, στην αγάπη των γονέων της, που την καμαρώνουν και περιμένουν να τη δουν μία μέρα νοικοκυρά κι' ευτυχισμένη στο δικό της σπίτι. Μην συνεχίζετε τις ενοχλήσεις σας, κι' επειδή η κατάσταση και το ζήτημα είναι σοβαρό, βολιδοσκοπήστε τους συγγενείς, τους γονείς, αν από έκτιμησή σε σας θα ήθελαν ένα τέτοιο γάμο. Άλλοιώς, σας συμβουλευώ να μην πηγαίνετε σπίτι της, να την αφήσετε να ξεχάσει.

Μ' αγαπάει η δ'χι: Ε. Σ. Μ. Δεν αποσύρεται και έσεις το μοιραίο και πάνω στη δυσκολότερη στιγμή της ζωής σας τρέχετε να ζητήσετε μια συμβουλή. Δεν είναι δύσκολο να σας τη δώσει κανείς. Αφού σας προσέχει τόσο πολύ, να μην κάνετε το αντίθετο από ό,τι σας λέει. Ίσα, ίσα να φανήτε πιο πρόθυμη, πιο αγαπητή, για να σας έκτιμησει και ως γυναίκα και ως μητέρα. Μόνο, που θα έπρεπε δ'αυτά να τα ξέρονται κι' οι γονείς σας. Θα έπρεπε επίσης να είχατε παντρευτεί. Αφού σ'αγαπάει, πρέπει να σας σέβεται και πολύ. Πάντως ζητήστε του και σεις να επιταχύνει το γάμο.

Πονεμένη ψυχή ούλα. Α. Κριβός επειδή είστε ένα κοριτσάκι 16 χρόνων, δεν βάπτετε ποτέ, έπειδή αγαπάτε, να λέτε πως η ζωή σας είναι μαύρη. Έκείνος είναι 17 χρόνων. Μπορεί ποτέ, να σκεφθεί για γάμο; Πως έχετε την απίτητη να σας θεωρήσει κάτι άλλο από φίλη; Το ίδιο πρέπει να αισθάνεστε κι' έσεις. Μία συμπάθεια, βέβαια, για το νέο, που σας δείχνει όλα τα φιλικά του αισθήματα, που έχει αναστροφή, που σας σέβεται και δεν θέλει να σας εκθέσει και τίποτ' άλλο. Μην παρασυρθείτε από τα μυστοσηματάκια. Μπορεί να χέτε ακούσει ότι πολλά κορίτσια παντρεύτηκαν σε ηλικία 16 ετών, αλλά πήραν συζύγους πολύ μεγαλύτερους που ήταν ανεξάρτητοι οικονομικά και μπορούσαν να δώσουν μία συμβουλή στη γυναίκα τους. Ένας νέος 17 ετών, δεν μπορεί να χέει αυτά τα προσόντα.

Κίρκη Α—Ο. Φαντασθήκατε ποτέ τόσο πολύ θα υποφέρατε, αν μαθαίνατε πως ο ντρας σας παρ' όλη τη μεγάλη ηλικία που έχει, διαφέρει για σας και τρέχει έξω με άλλες γυναίκες; Πόσο φοβερό, πόσο αποτρόπαιο θα είναι λοιπόν να τον ληψήτε κι' ένα παραστράτημα σας και μάλιστα με τον αδελφό του! Διότι, τον κακό δαίμονα και σκεφθήτε, τι καταστροφή θα φέρετε στο σπίτι σας! Έκείνος σας έχει εμπιστοσύνη, σας αγαπά, σας εκτιμά, και σεις από... ευγνωμοσύνη γυρεύετε να τον θανατώσετε, γιατί όπωσδήποτε, αν μάθι τίποτα εις βάρος σας, θα πεθάνει. Και τότε θα σας βασανίζει η συνείδησή σ' όλη σας τη ζωή.

Απαρηγόρητη παντρεμένη: Ώρα! να υποστήριξε αυτή του συζύγου σας: Έχει μείνει χωρίς δουλειά, και αντί να τρέχει να φροντίσει για μια άλλη, έστω και όχι του είδους του, καθέται με ασυνείδησία και γυρεύει από σας χαρτζιλίκι και πάλι και διασκεδάει με τους φίλους του. Και σεις κάνετε μεγάλο έγκλημα που του δίνετε. Έπειτα τίθεται το άλλο ζήτημα: Πού θα βρούκατε έσεις πάντα χρήματα, για να τον βοηθήτε; Θα κοπιάζετε όλη μέρα στο ράμιο για να συνθίσει ο κύριός σας στο καθιστό και να ξεμάθει από δουλειά; Κάνετε παραλόγως και δεν πρέπει να παραποιέστε, αφού έσεις η ίδια τον σπρώχνετε στην τεμνελιά. Ίσα-ίσα πρέπει να τον αναγκάσετε να εργασθεί. Είστε γυναίκα με κατανόηση και πείρα. Δείτε του, λοιπόν, ποιο είναι το καθήκον του και μην τον συνηθίζετε στα έτοιμα. Γινη άργότερα θα έχετε μεγαλύτερους υπελάδες κι' ίσως κι' εκθιασμούς εκ μέρους του, για να του πληρώνετε τα γλέντια του. ΜΙΡΑΝΤΑ

Τό Σουτιέν Μου Λάιτ

Αυτό είναι η νέα θριαμβευτική επιτυχία της κομψότητας.

Ένα σουτιέν που ζυγίζει λιγότερο από ένα μαντήλι, που έχει όμως πολύ μεγαλύτερη άντοχή και υποστηρίζει καλλίτερα από πολλά άλλα θαυρότερα. Είναι το φημισμένο σουτιέν με κυκλικό γαζί *Μου Λάιτ*.

Αφού κατέκτησε όλη την Αμερική και επεκράτησε στην Ευρώπη, τώρα διό πρώτη φορά κατασκευάζεται στην Ελλάδα στο μοναδικό εργαστήριο με τα τελειότερα μηχανήματα του

ΛΑΪΤ
ΦΛΕΞ-ΦΟΡΜ
Ι. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ερμού 50 - Τηλ. 27-804

Ευπρόσδεκτο δώρο!

★ ΗΛΕΚΤΡΙΚΕΣ
ΞΥΡΙΣΤΙΚΕΣ
ΜΗΧΑΝΕΣ

BRAUN

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ-ΛΙΑΝΙΚΗ
N. Λαχκούδης

ΣΤΟΑ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ 27

Μικρά μυστικά ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Για τα μάτια

Το βράδυ, πριν κοιμηθείτε, α-παλλάξτε τα φρύδια και τα βλέφαρά σας από κάθε υπόλειμμα του μακιγιάζ, βουρτσίζοντάς τα με ένα βουρτσάκι βρεγμένο με ρετινόλαδο, που τρέφει συγχρόνως και τονώνει τις τρίχες.

Μαδάτε μερικές τρίχες των φρυδιών σας, μόλις αν χρειάζεται να καλλιεργήσετε έτσι την έκφραση της ματιάς σας. Πολλές σπάρ του Χόλλυγουντ έχουν τα φρύδια τους μαθημένα απ' το κάτω μέρος, για να μεγαλώσουν έτσι την απόσασί τους απ' τα μάτια, ώστε να φαίνονται μεγαλύτερα τα μάτια τους κι' έκφραζονται πιο πρόσ-σώπο τους.

Ένας κανόνας του Χόλλυγουντ δείχνει ότι τα φρύδια πρέπει ν' αρχίζουν απ' όπου και τα μάτια, για να παίρνουν το πρόσωπο νεανική και φωτεινή έκφραση. Πάντως, προκειμένου να μαδάσετε τα φρύδια σας, κάμετέ το σιγά σιγά, σε διάστημα ημερών, ώστε να παρακολουθήτε στο μεταξύ το αποτέλεσμα και να σταματήσετε εγκαίρως, αν χρειαστεί.

Στο βραδυό μακιγιάζ σας, μπορείτε να βάλετε ένα λαφρό χρώμα ροζ αμέσως κάτω απ' το φρύδι. Δίνει μεγαλύτερη ζωηρότητα στη ματιά.

Ποιν κοιμηθείτε, αφού καθαρίσετε τα μάτια σας από κάθε σκόνη και μακιγιάζ, τα πλένετε με χλιαρό τριανταφυλλόνερο. Βαλμένο μέσα σε μια σύριγγα ή σ' ένα φλυτζανάκι. Το ίδιο κάνετε και το πρωί.

Λεκέδες λαδιού

Για να καθαρίσετε λεκέδες λαδιού από ένα μαρμαρο, δοκιμάστε την εξής μέθοδο: Ανακατέψτε ίσες ποσότητες βενζίνης και τάλκ. Βάλτε το μίγμα αυτό πάνω στους λεκέδες. Αφίστε το να στεγνώσει, σκουπίστε ύστερα με μια φανέλλα και τσίψετε με ένα κομμάτι μαλακό καστόρι.

Πώς γίνεται το άρωματικό το τσάι

Θέλετε να νάναι πιο άρωματικό το τσάι, που πίνετε;

Πριν ρίξετε τα φύλλα μέσα στην τσαγιέρα, απλώστε τα πάνω σ' ένα άσπρο χαρτί, μαζί με ένα κομματάκι φλούδα λεμονιού ή πορτοκαλιού. Βάλτε τα έτσι στο φούρνο — όχι πολύ ζεστό — κι' αφήστε τα επί 10 λεπτά της ώρας. Έπειτα ρίξτε τα μέσα στην τσαγιέρα, αφού πρώτα τη γεμίσετε με βραστό νερό.

Θά δητε πως το τσάι παίρνει έτσι ένα ιδιαίτερο άρωμα. Συγχρόνως δέ, πραγματοποιείτε και μία οικονομία, γιατί τα ξερά φύλλα έχουν μεγαλύτερη απόδοση.

Πώς φρεσκάρεται η γραβάτα

Υπάρχει ένας απλός τρόπος για να φρεσκάρει τη γραβάτα σας: Παίρνετε ένα χοντρό άσπασμένο σύρμα, με μήκος 50 πόντους και διάμετρο 3 χιλιοστούμετρων. Το λυγίζετε στη μέση, σε σχήμα φουρκέτας κάπως ανοιχτή. Και, κάθε βράδυ που βγαίνετε τη γραβάτα σας, χώνετε μέσα αυτό το λυγισμένο σύρμα. Με το πέρασμα που προκαλεί όλη τη νύχτα στο ύφασμα, η γραβάτα φαίνεται το πρωί σαν σιδερωμένη και δίχως γυαλάδα.

Πώς καθαρίζονται τα μαργαριτάρια

Για να καθαρίσετε τα μαργαριτάρια σας — δ'χι τ'α ψεύτικα — τα βουτάτε σ' αραιό οξυζενέ, ή σε ύδωρ λαμπράκι (που υπάρχει στα φαρμακεία) αραιωμένο με νερό.

Βασανισμένο: Δεν μου γράφετε λεπτομέρειες της παθήσεώς σας, ούτε τουλάχιστον αν για πρώτη φορά σας συμβαίνει ή τυχόν πρόκειται περί υποτροπιάζουσας περιπτώσεως. Νά μου γράψετε το ιστορικό σας. Πάντως μπορείτε να παίρνετε τρεις φορές την ημέρα, μετά το φαγητό σας, από δύο χάπια Natrosal και 2-3 ταμπλέτες Natralgine, ανεξαρτήτως ώρας.

Α γ γ σ τ ο ν Γ + 15 — Α: Με τα δύο λόγια, που γράφετε στην επιστολή σας, για το περιστατικό σας, δεν είναι δυνατόν να έχω κανείς γιατρός σχετική διάγνωση κι' ακόμη λιγότερο δεν μπορεί να σας συστήσει φαρμακευτική αγωγή. Αφού μένετε στην Πειραιά, γιατί δεν πάτε να σας δ' ένα γιατρό; Αν δεν έχετε χρηματική ευχέρεια, θα μπορούσατε να περάσετε από ένα νοσοκομείο των Αθηνών να εξετασθήτε δωρεάν.

Α π ε λ ι σ μ έ ν η Χ. Γ.: Δεν είναι δυνατόν, να ενοχλήματα που αναστρέψετε στην επιστολή σας, να προέρχονται από τα φαγητά που νομίζετε ότι αποτελούν το αίτιον. Ασφαλώς υπάρχει κάποια άλλη οργανική βλάβη, την οποία πρέπει να ερευνήσετε, αλλά όχι επιπόλαια, όπως μέχρι σήμερα. Θά είχα τη γνώμη να εισαχθεί σ' ένα νοσοκομείο, όποτε το αποτέλεσμα της έρευνάς θα είναι ασφαλές.

Ο Ι δ ι ο δ α: Αυτούμαι, γιατί δεν υπάρχει η δυνατότητα σε κανένα γιατρό να θεραπεύσει με φάρμακα εκείνο που έσεις αποκαλείτε νόσημα. Όπως παραδέχεστε είναι πια μία κακή ξέση, την οποία μόνον έσεις μπορείτε να αποβάλετε, αν αποφασίσετε να επιβληθείτε στον εαυτό σας. Διαφορετικά οι συνέπειες θα είναι πολύ δυσάρεστες. Νά κάνετε χρήση του Passineuril.

Χτυπημένο από τη μοίρα: Όπως με δ'η σας την ελπίδα μου γράφετε, έτσι κι' εγώ απόλυτως ελπικνίζω σας λέγω ότι διάβασα με προσοχή το γράμμα σας και σας βεβαιώ ότι δεν βρίσκω το αίτιο, που σας κάνει να αισθάνεστε τόσο κατωτερότητα. Μοιάζετε με έναν άνθρωπο, που κάτω από την πίεση της ανάγκης έκανε μία κακή πράξη, την οποία ποτέ άλλοτε δεν επανέλαβε ή θα επανέλαβε πιά, έφθον έγινε κύριος του εαυτού του. Δεν βλέπω το λόγο, που σας στενοχωρεί. Νά μην σκέπτεστε ποτέ το δυσάρεστο γεγονός και να ακολουθήσετε με θάρρος τη σταδιοδρομία σας.

Μελαχροινή νέα: Πολύ σωστά παραδέχεστε ότι οι καιρικές μεταβολές παίζουν σπουδαίο ρόλο στη διατήρηση του δέρματος μιας νέας, που ζή στην επαρχία και εργάζεται έξω από το σπίτι της, εκθειμένη τόσο το καλοκαίρι, όσο και το χειμώνα. Δεν μπορώ να ξέρω τι περιέχει η σκευασία, που έχετε έκει. Σας συνιστώ, έφθον το δέρμα σας είναι ξηρό, να μεταχειρισθείτε την crème Phyllis σε συνδυασμό με τη Mousse Phyllis για ξηρά δέρματα, σύμφωνα με την οδηγία.

Ψαροπούλα: Πειραιά: Δεν συμφωνώ καθόλου με την επιθυμία σας να κάμετε χρήση φαρμάκων για την περιποίηση σας. Αφού μόνον σας παραδέχεστε ότι κάνετε κατάχρησι φαγητών και μάλιστα εκείνων που αντεδίδονται στην περιποίησή σας. Θά πρέπει λοιπόν, να επιβληθείτε στον εαυτό σας και ν' αποφεύγετε τα λιπαρά και τα γλυκά πρωτίστως. Επί πλέον να επιδοθήτε στη γυμναστική και τα σπορ.

Δυστυχές Κυπριωτόπουλο: Το περιστατικό, που μου περιγράφετε στην επιστολή σας είναι ασφαλώς συνέπεια ρινικής παθήσεως (πολύποδος κλπ.). Πολλές φορές όμως είναι πάθησις τελείως ανεξάρτητη, όφειλομένη σε άλλον αιτιό, όποτε θα πρέπει να σας δ' ειδικός γιατρός.

Απογοητευμένο νέο 17 Τ. Ρ.: Μου γράφετε να μελετήσω την περίπτωση σας και να σας πω ποτέ όφελεται το περιστατικό σας. Άλλα δεν μπορώ να καταλάβω πως είναι δυνατόν να μελετήσω το περιστατικό σας, αφού απέχουμε τόσο μακριά ο ένας από τον άλλο, ώστε να κατορθώσω να σας πω τη γνώμη μου. Παράξενη δεν είναι κα-

Απαντήσεις επιστολών

θόλου, αρκεί να την μελετήση ένας γιατρός, από κοντά.

Α π ε λ ι σ μ έ ν ο: Δεν μου γράφετε την διεύθυνση της διαμονής σας, για να ξέρω αν είναι δυνατόν να σας εξετάσει ειδικός γιατρός. Αν σας είναι δύσκολο, τότε θα άρκεσθίτε στη δική μου σύσταση. Θά κάνετε ανά διήμερον 10-12 ένεσεις Teston ή Aregonit των 25 μλγρ., δύο την εβδομάδα ενδομυϊκά, και θα παίρνετε στα μεσοδιαστήματα επί 15 μέρες, τρία χάπια από το ίδιο φάρμακο των ενέσεων. Θά ακολουθήσετε την αυτήν σειρά μέχρις αποτελέσματος.

Α. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΥ

Μ α ρ ι λ έ ν α Ε. Π.: Η θεραπεία είναι ανεπαρκής. Αν δεν έχετε τακτοποιηθεί, θα κάμετε αμέσως τρεις ένεσεις και μία καθημερινή εκ του φαρμάκου Ampr. Estro - Proi. Μετά την τακτοποίησή σας, θα κάμετε τις άνω ένεσεις όχτω ημέρες προ της μηνιαίας αδιασείας.

Ε δ υ γ έ ν ι ο ν Π.: Καλλιθέα: Πάντως μόνο μία γυναικολογική εξέταση μπορεί να σας βεβαιώσει θετικά.

Α. Μ., Ηράκλειον: Με εύχαρησθησι βλέπω πως η κατάστασή ε-

Όλη η οικογένεια

DOP

Λούζεται με **DOP**

...κάνει ώραία και γερά μαλλιά σαν μετάξι, εξαφανίζει την πιτυρίδα.

θελτώθ. Θά συνεχίσετε επί 4 μήνες την ίδια θεραπεία και έσωτερικά θα παίρνετε τρία δισκία την ημέρα και αμέσως μετά τη μηνιαία αδιασεία εκ του φαρμάκου Ε - Vit Forte 50 μλγρ. Η όριστική τακτοποίηση θα επιτρέψει και την τεκνοποίησιν. Οι ένεσεις δεν μπορούν να βλάψουν σε περίπτωση έγκυμοσύνης.

Μ α ί ρ ι λ υ ν 18-21-23: Τα συμπτώματά σας φανερώουν κάποιο σοβαρό έρεθισμό και πρέπει όπωσδήποτε να σας εξετάσει γυναικολόγος το ταχύτερον. Στην άρρώστεια ντροπή δεν υπάρχει και ο γιατρός έρει να κρατάει το επαγγελματικό μυστικό.

Α τ ο λ μ ο ν έ ο: Η μακρά αποχή έπέφερε χαλάρα. Για τη βελτίωσή της καταστάσεως, θα κάμετε δύο φορές την εβδομάδα από μία ένεσι Aregonit 25 μλγρ. επί δύο μήνες και έσωτερικά θα παίρνετε τρία κουταλάκια του γλυκού ημερησίως Hepatoferrine.

Μ α ρ α μ έ ν η μ η λ ι ά: Θά συνεχίσετε τη θεραπεία με πέντε ένεσεις Progynon Forte 5 μλγρ. μία ανά δύο ημέρες. Μετά δεκαπέντε μέρες θα κάμετε τρεις ένεσεις Progynon 10 μλγρ. και έσωτερικά θα λαμβάνετε τρία κουταλάκια του γλυκού εκ του φαρμάκου Calmopervine.

Α λ λ η: Αυτούμαι που παρά τις συμβουλές μου δεν κατορθώσατε να επιβληθείτε στον εαυτό σας. Ίσως όμως η περίπτωση σας να σας δικαιολογή. Για την βελτίωσή της καταστάσεως, θα παίρνετε τρία χάπια ημερησίως από το φάρμακο Calmperine ποιοδοσίες 0,50 μλγρ., Luriline 0,50 μλγρ., το τελευταίο προ του ύπνου. Επίσης θα παίρνετε τρία κουταλάκια του γλυκού την ημέρα από το φάρμακο Calmopervine.

Μ ά ν τ α Α: Για να εξακριβωθεί αν πρόκειται περί τριχομονάδων, πρέπει να γίνει μικροσκοπική εξέταση. Προς το παρόν θα κάμετε δέκα ένεσεις Penicillin και Procaine 400.000. Μία το πρωί και μία το βράδυ. Τοπικά θα κάμετε επάλειψη του μέρους, όπου αισθάνεστε τη φαγούρα με την αλοιφή Therpofine.

Δ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΥ - ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΥ

Ένα λογικό νέο, Μαρούσι: Συμφωνώ με την άποψή του συναδέλφου, ότι πάσχετε από ψυχονόσση, με άφθονια συμπτώματα από όλα τα συστήματα. Όταν θα περάσουν τα έντονα συμπτώματά, θα παρουσιαστούν άλλα, τα πιά απίθανα και περίεργα. Όπως ακριβώς σας συμβαίνει από την πρώτη ημέρα της αρρώστιας σας μέχρι σήμερα. Έχετε ανάγκη κλινικής θεραπείας. Δεν πρέπει να διακόψετε και να θ' αναβάλλετε ούτε στιγμή. Με όλην θεραπεία θα επιτύχετε άριστα αποτελέσματα.

Γ. Π. Πετρόπουλος Λάρισσας, Κύπρος: Συμφωνώ με την άποψή της αρρώστιας σας. Βεβαίως η διαρκής της τελευταίας κρίσεως είναι πιο μεγάλη. Τα συμπτώματα που περιγράφετε, που καθιστούν τη ζωή σας προβληματική μέσα στην οικογένειά σας. Έχετε ανάγκη μακροχρόνιου κλινικής θεραπείας. Θεραπεία καμπαδόσης (ισοαλίνης ή υποκαμπαδόσης) αν δεν επιτρέψει η καρδιά επί μακρόν χρονίον διαστήμα σε συνδυασμό με κακό, θα σας βγάλει από την κατάσταση που βρίσκεσθε τώρα. Με προχειρότητες και λίγη θεραπεία απ' όλες δεν γίνεται τίποτα απολύτως.

Θ. Ψ. Νταού Πεντέλης: Η μακροχρόνια στήσιμη αρρώστια με τις τόσες υποτροπές της, ο οικογενειακός βίος, οι κακοτυχίες και λοιπά γυμνήματα του νευρικού συστήματος, σας έφεραν τη σημερινή κατάσταση. Θεραπείες υπάρχουν πολλές. Πολλά μπορούν να γίνουν και να φέρουν πολύ καλά αποτελέσματα. Το χειρότερο είναι η άβελανη και το να μην κάμετε τίποτα, όπως δυστυχώς συναδέλφος σας συνέβηκε. Έχετε βέβαια ανάγκη κλινικής θεραπείας.

Ι. ΝΙΚΟΛΕΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Οι Δωδεκάθετες ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Τα γλυκά

Ήκανε τεμενάδες, φίλησε ποδιές, ή καρ-
τινή το 'Εφταλίας ώσπου κατάφερε και
τη βάλανε στίτη τηλέφωνο. Κι ήλεγε
με καμάρι κι' αξιοπρέπεια στην γυναικογει-
τονιά:

— Έγώ πλέρωσα μιτρί - ταμάμ και τδ-
βαλα για σάς! Λοιπόν ν' αρχούστε λεύτερα
σουρουσούλεν!...

Κι' όταν ήδλεπε ν' αρριβάρουν για τηλε-
φώνημα, άρπουσε ή κατεργάρα τ' άκουστι-
κό και για να τσοί πικά-
ρη ήκανε πώς λακριντεύει
πότε μ' άτζεντίες για
να μάθη τί κοστίζουν τα
μπιλιέτα με άεροπλάνο
άλε - ρετούρ, οί κάμαρες
με σάλα του μπάνιου
στά ξενοδοχεία τα φαγιά
πρωί, μεσημέρι, βράδυ,
τά γκαράζ, τά τραίνα,
τό συλλάγμα,τά πουρ-
μπουάρ. Καί πότε πάλι
ήκανε πώς δίνει κομάντες
στά μεγάλα μπακάλικά.

— Έκείνη όμως που πε-
ρίμενε για να βγάλη τ'
αχτι τη ήτανε ή 'Εφτα-
λίας. Κι' έτσι όταν μία
μέρα πήγε να κάνη ένα
τηλεφώνημα στην σπε-
ναρία, πούχε τδ Νικολάκη τη με φλουέν-
τζα, ήκανε τδ ίδιο κόλπο ή πανούργα, με τη
διαφορά πώς αυτή τη φορά πήρε τ' άκουστι-
κό κι' ήκανε πώς μιλά με την ράφτρα τη.

— Μόνο τσοί δυό ρόμπες να μου έτοιμά-
σης. Τδ παλτό δι, γιατί ο άντρας μου θα
μου ριγαλάρη έφετο ένα γουνένιο!
Και ήθεν έκνευρισμένη άάνειν τ' άκου-
στικό και λέει στην 'Εφταλία:

— 'Ηδού, καλέ, να με συγχωρήσ πού σ' έ-
κανε να περιμένη.

Κι' ή 'Εφταλία ταπεινωμένη και γκιζτι-
σμένη, άφου ήκανε τδ τηλεφώνημα στο σπε-
ταίρη, ήφυγε άρούτι μπαρούτι.

— 'Η ψευτρα, ή λωλοφантаσμένη! Πού
θα μου πάη, θα την εκδικθώ!... μουρμου-
ρίζει και τρίζει τα δόντια της με γινάτι και
την άλλη μέρα είχε τδ σκοπό της ή πα-
νούργα.

Πήγε και πήρε με δόσεις ήλεκτρική κου-
ζίνα.

— Τόνα χέρι νίδει τ' άλλο! Βγήκε και
φώναξε στην καρσινή τη. 'Εσένα ο άντρας
σου σούβαλε τηλέφωνο, κι' έμένα ήλεκτρικό
φούρνο. Λοιπόν, έφέτος νάρρης στίτη μου,
να ψήσης τά σκερ - λουκούμια και τσοί
πήττες σου, να μη' ζημερώης πάλι στο
φούρνο κι' είνε ντροπή!

Πράγματι, την παραμονή ή καρσινή τη
με δυό ταβάδες γλυκά, για να κανη τά πι-
κρά γλυκά, όπως ήλεγε, πήγε ντογρού στο
'Εφταλίας.

— 'Ελα, στών έχω πυρωμένο! Είνε στο
τάβι του!... τ' είπε ή 'Εφταλία.

Κι' άμέσως ήβαλε τσοί ταβάδες μέσα
στο φούρνο και ρεγουλάρισε έτσι τά κου-
μπιά, πού όταν μετά ένα κουάρτο ταήδγα-
λε ήτανε όπως είχε καρατάρει... κάρβουνο!

— Μωρή κακούργα 'Εφταλία, μου τάκα-
ψες, πού να καή ή καρδιά σου! φώναξε έ-
κείνη και χύμηξε να τση βγάλη τά μάτια.

— Άμέσως ήτρεξε ή συντρέτρα γυναικο-
γειτονιά κι' είδε κι' ήπαθε να τσοί χωρίση.

— Να μου τά πλερώσης, λωλοφταλία,
γιατί θα πάω στο καρακόλι και θαχης ά-
σκημα έπακόλουθα!

Κι' ή 'Εφταλία λές κι' ήδινε ούλτιμάτο,
ζεφώνισε:

— Είνε, μωρή, τδ ευχαριστώ πού, για τδ
όνόρε τ' άντρου σου, και για να σδύσω άπ'
τδ κούτελο του τόν νταμγκά, σούδωσα τδ
φούρνο μου: 'Ηθελα να μην κάνης πάλι τά
περσυνά ρεζιλήκια, πού σε είχε ο φουρνά-
ρης πιά άπ' τδ γιούλ - χάνι και τά...
'ήνατε!

ΣΑΚΡ, ΡΩΜΑΣ

— "Ολα αυτά είναι για τη
φιλεναδούλα σου; Έγώ έλυσα τδ
πρόβλημα μ' αυτό τδ μικρό πρ-
ματάκι!..."

— Γιώργη μου, έχω ευχάριστα
νέα! Μόλις ήρθε κι' ή μαμά για να
περάσουμε μαζί τα Χριστούγεννα!...

— Με συγχωρείτε, κύριε πόλιμαν,
μηπως είδατε να περνά άπ' εδώ καμ-
ιά γαλοπούλα;...

Γιατί δέν τόν τσιμπούσαν...

Μερικοί φίλοι, στο σπίτι του ενός, που
είναι παντρεμένος, συζητούν για τδ κουνού-
πια. 'Ο παντρεμένος λέει, ότι ποτέ δέν τόν
τσιμπούν τδ κουνούπια, αν και στο σπίτι
του υπάρχουν πολλά.

— Ρωτήστε, αν θέλετε, τη γυναίκα μου...
λέει.

— Μάλιστα, επιβεβαιώνει ή σύζυγος,
πού παρακολουθεί τη συζήτηση. "Όταν ο
άντρας μου πέφτη στο κρεβάτι, είναι τόσο
πιωμένος, ώστε δέν νοιώθει τδ κουνούπια.
Μετά τδ μεσάνυχτα όμως, τδ κουνούπια έ-
χουν τόσο πολύ μεθύσει, πού δέν μπορούν
πιά να τόν τσιμπήσουν!..."

— 'Η γυναίκα σου έχει ένα στοματάκι
σαν μπουμπουκι τριαντάφυλλου...
— Γελιέσαι. Τά μπουμπουκία είναι κλει-
στά...

Στδ σχολείο:
— Πόσων ετών είναι σήμερα ένας άν-
θρωπος, πού γεννήθηκε τδ 1904;
— Έξαρτάται... Πρόκειται για άντρα
ή για γυναίκα;...

'Εκείνη.— Οί άντρες είναι πολύ λι-
γώτερο έξυπνοι άπ' τις γυναίκες. Δέν έχουν
διόλου γούστο και λογική...

'Εκείνος.— Πιβανόν. Σκεφθήτε όμως
πόσες άπό σάς θάμναν γεροντοκόρες, αν
δέν ήταν έτσι τδ πράγματα!...

Στδ καπελλάδικο:
— Σας συνιστώ, κυρία, αυτό τδ καπελ-
λάκι! Πηγαίνει περίφημα με τδ χλωμό χρώ-
μα σας.
— Μά μ' έκανε να χλωμιάσω... ή τιμή
του!

'Ο πελάτης.— Τδ φάρμακο για τδ
ποντίκια, πού άγόρασα άπό σας, δέν κάνει
τίποτα.

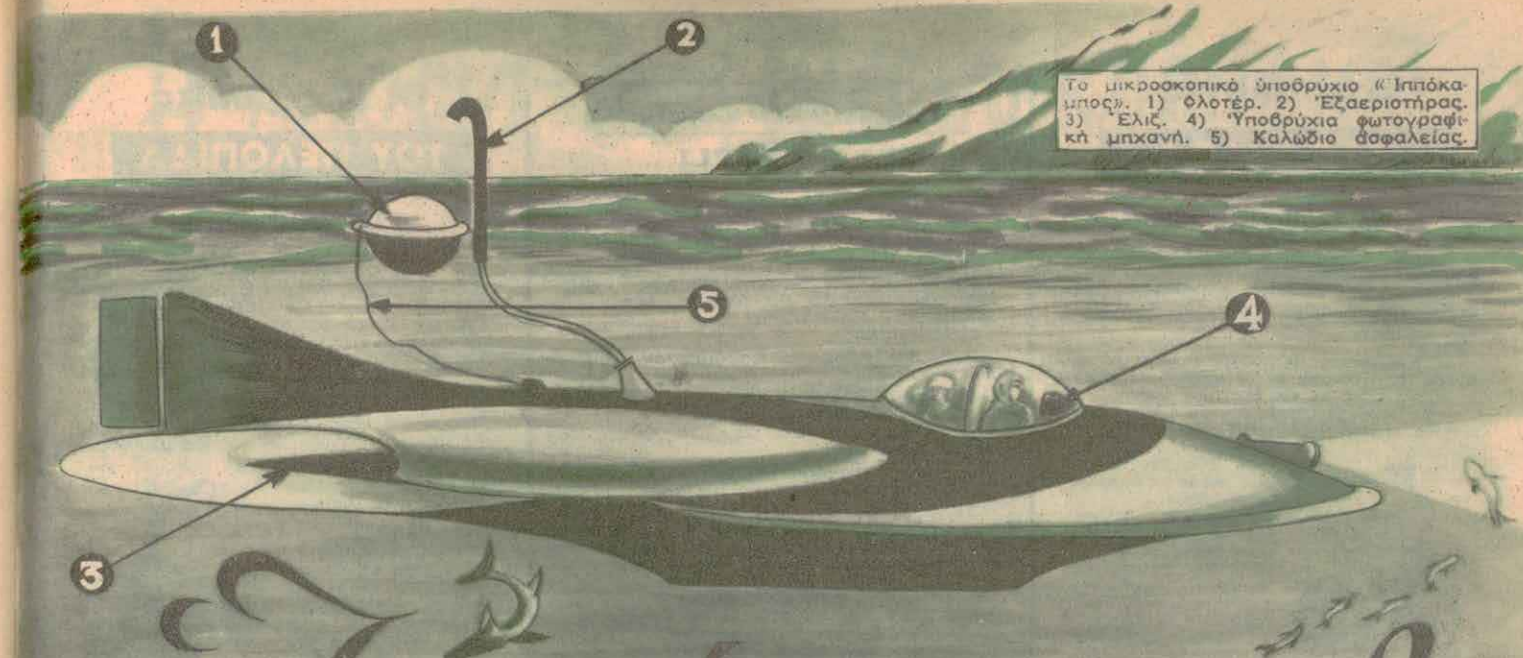
'Ο φαρμακοποιός.— Δέν θα ξε-
ρετε να τδ μεταχειρισθήτε, κύριε. Φέρτε μου
εδώ τδ ποντίκια σας, και θα δήτε...

— Σας αγαπάει πολύ ο άντρας σας;
— Πάρα πολύ! Μιλάει για μένα ακόμα
και στών ύπνο του. Μά είναι ο καυμένος,
τόσο άφηρημένος, ώστε με ονομάζει συχνά
με άλλα ονόματα άπ' τδ δικό μου!

— Πέστε μου, γιατρέ, είμαι καταδικα-
σμένος; Θα πεθάνω γρήγορα;
— Πώς σας ήρθε αυτή ή ιδέα; 'Εσείς
είσατε θαυμάσια στην υγεία σας!
— Ξέρετε, έσπασε τδ στυλό μου...
— 'Ε, και τί μ' αυτό;
— Μά τδ είχα αγοράσει μ' έγγύηση πώς
θα κρατούσε σ' όλη μου τη ζωή!...

Μεταξύ πιτσιρίκων:
— Τί θέλεγε ο μπαμπάς σου, αν σ' ά-
κουγε να προφέρης αυτά τδ παληόλογα;
— "Αν μ' άκούγε; Θάμενε ένθουσιασμέ-
νος... γιατί είναι κουφός!

— Δέκα χρόνια τώρα πού οδηγώ αυτο-
κίνητο, δέν μου έχουν συμβή παρ ά μονάχα
δυό άτυχήματα.
— Καί σ' έμένα ένα.
— Άπό πότε σωφάρετε, σείς;
— Άπό σήμερα τδ πακέ!

Το μικροσκοπικό υποβρύχιο «Ιππόκαμπος».
1) Φλοτέρ. 2) Έξαστρίτης.
3) Έλις. 4) Υποβρύχια φωτογραφι-
κή μηχανή. 5) Καλώδιο ασφαλείας.

“Ιπποδοκαμπος”

Τδ τουριστικό υποβρύχιο τού μέλλοντος

Η τελευταία λέξη της μόδας για την άφρόκρεμα της
ευρωπαϊκής άριστοκρατίας, θα είναι—στο προσε-
χές μέλλον—οί... υποβρύχιοι έκδρομές!

Την πρόβλεψη αυτή διατυπώνει ένα μεγάλο ξένο
περιοδικό και την στηρίζει στην εξαίρετικά ένθουσιώδη υπο-
δοχή, πού συνάντησαν τδ σχέδια ενός νέου 'Ιταλού μηχανι-
κού, τού Τζάκομο Πιτσαρίνι, ο όποιος κατασκεύασε ένα
διθέσιο υποβρυχιακό για τουρίστες!

Τδ μικροσκοπικό αυτό υποβρύχιο, ο 'Ιταλός έφευρέτης
τδ έμπνεύσθηκε άπό τδ υποβρύχια της τσέπης, πού είχαν
έμφανίσει οί 'Ιάπωνες στα τέλη τού δευτέρου παγκοσμίου
πολέμου. 'Η διαφορά θα είναι, ότι ο διάδοχος των Ιαπωνι-
κών υποβρυχίων της τσέπης δέν θα προρίζεται για πολε-
μικούς σκοπούς, αλλά για ταξιδάκια άναψυχής.

Στδ υποβρύχιο τού ο Πιτσαρίνι είχε την έμπνευση να
δώσει ένα θελκτικό και παράξενο όνομα, πού θα αποτελέσει
και αυτό έναν σημαντικό διαφημιστικό παράγοντα για την
διάδοσή του. Τδ άνόμασε «Ιππόδοκαμπος».

'Ιππόδοκαμπος μάς πληροφορούν τδ λεξικά, είναι «ιππό-
μορφον, μυθολογούμενον θαλάσσιον ζών, φέρον σφάν
ιχθύος κυρτήν, επί τού όποιου συνήθιζον να παριστάσων
τούς θαλασσίους θεούς έποχουμένους».

Ο σύγχρονος «Ιππόδοκαμπος» δέν θα είναι «ιππομόρ-
φος», αλλά σχήματος άτρακτοειδούς, και δέν θα «έποχου-
ται» σ' αυτόν θεοί θαλάσσιοι, αλλά οί έκκεντρικοί Κροίσοι
της έποχής μας, πού θα βρουν ένα καινούργιο μέσο, για
να διασκεδάσουν την άνία τους και ν' ανακαλύψων νέες
συνκινήσεις.

Ο μηχανισμός τού «Ιππόδοκαμπου», μεγάλος
άπλότητά του, επιτρέπει την διακυβέρνηση τού τουριστικού
αυτού υποβρυχίου άπό ένα και μόνο άτομο, πού θα κάθε-
ται στην μπροστινή άπό τις δύο θέσεις. Ο επιβάτης, πού
θα κάθεται στην πίσω θέση—συνήθως ή σύζυγος, ή μη-
στή ή ή φίλη τού έκκεντρικού τουρίστα—δέν θα χοιράζε-
ται να έχη καμιά άλλη τεχνική γνώση, μά να βοηθήση
τόν κυβερνήτη, με τόν χειρισμό της έγκατεστημένης στο
σκάφος υποβρυχίας φωτογραφικής μηχανής—και αυτό, φυ-
σικά, έφ' όσον θα θέλη να πάρη φωτογραφίες άπό την έν-
διαφέρουσα ζωή των βυθών.

Ο οδηγός δά έχη στην άπόστασι τού χεριού του όλα τδ
άπαραίτητα σύνεργα και εργαλεία για την διακυβέρνηση
τού σκάφους: Τδ πηδάλιο, την πυξίδα, τδ θερμομέτρο, τδ
υδόμετρο, τόν μετρητή της πίεσεως τού νερού κλπ. Τδ
υποβρύχιο θα προχωρή χάρις σ' έναν κινητήρα δυνάμεως
10 ίππων και ο άπαραίτητος για την λειτουργία τού κινη-
τήρος καθαρός άέρας θα εισέρχεται στο σκάφος άπό έναν
δεσμώτινο σωλήνα, συνδεδεμένο με ένα φλοτέρ, πού θα επι-
πλέη στην επιφάνεια της θαλάσσης, όταν τδ υποβρύχιο θα
βρίσκεται σε κατάδυσι.

Ένας διαφανής θόλος άπό πλεξιγκλάς θα περιβάλλη
τις θέσεις των δύο επιβατών—έτσι, ώστε εκείνοι να έχουν
την έντύπωσι πώς τίποτε δέν τους χωρίζει άπό τόν μαγευ-
τικό και πολύμορφο κόσμο τού θαλάσσιου βυθού.

Τδ μήκος τού «Ιππόδοκαμπου» θα είναι τέσσερα μέτρα,
ή διάμετρός του όγδόντα εκατοστά και τδ βάρος του κάτι
λιγώτερο άπό χίλια κιλά! Διαστάσεις άλθειας λιλιπούτειες,
πού έχουν τόν αντίκτυπό τους και στην τιμή. Τδ τουρι-
στικό υποβρύχιο δέν θα στοιχίζει περισσότερο άπό τδ τε-
τραθέσια αυτοκίνητα συντηριμένου τύπου και, όταν άρχισή
ή μαζική παραγωγή, ή τιμή του θα πέση ακόμη περισσό-
τερο (γύρω στις 25.000 νέες δραχμές, όπως προβλέπε-
ται).

Οί υποβρύχιοι ταξιδιώτες θα έχουν την τύχη ν' ανακα-
λύψων έναν καινούργιο, άγνωστο και γραφικό κόσμο, ένα
τοπίο διαφορετικό άπό τδ τοπίο της γής, αλλά όχι γι'
αυτό τόν λόγο και λιγώτερο θελκτικό. Θα δούν άπό κον-
τά, στο φυσικό περιβάλλον τους, τις... συναγρίδες, τις τσι-
πούρες, τδ μπαρμπούνια, τδ λιβνίνα και τους άλλους κα-
τοίκους των θαλάσσιων, πού δέν είχαν την ευκαιρία να
τους δούν, παρ ά μόνο στα δίχτυα ή στών πάγο τού φαρά.
Θα δοκιμάσουν την δυνατή συγκίνηση να έρθουν... «πρόσω-
πο με πρόσωπο» με τους καρχαρίες και τδ παντρεδ ή σκυ-
λοφάρα, να δούν τδ πελώριο στόματά τους ν' ανοίγωνται
σε άπόστασι λίγων εκατοστομέτρων για να τους κατα-
βροχιάσουν. Ένώ, συγχρόνως, θα έχουν τδ ήδονικό συναι-
σθημα της πλήρους ασφαλείας, πού τους εξασφαλίζει τδ
πλεξιγκλάς! Έτσι, θα κυνηγούν οί ίδιοι τους καρχαρίες,
άντι να κυνηγιούνται άπό εκείνους...

Βέβαια, ο οδηγός τού υποβρυχίου θα πρέπει να είναι
άκόμη πιο επιδέξιος και προσεκτικός άπό τόν οδηγό
τού αυτοκινήτου, γιατί—αν δέν θα υπάρχουν... πεζοί για
να τους πατήση και διατάξεις της Τροχαίας για να τις
παραβιάση!—ο βυθός παρουσιάζει πολλές και επικίνδυνες
άνασφάλειες, ενώ, παράλληλα, θα πρέπει να φροντίση να μην
παρασυρθή σε μεγάλα βάθη, γιατί τδ τοίχωμάτα τού μι-
κροσκοπικού «Ιππόδοκαμπου» δέν θα άντέχουν σε ισχυρή
πίεσι. Τδ άκυτότο βάθος, στο όποιο θα μπουή να στήση
τδ τουριστικό υποβρύχιο, είναι τδ τριάντα μέτρα.

Έκτός άπό την άναψυχή των μοντέρνων ταξιδιωτών, πού
έχουν βαρεθή τδ κλασσικά μέσα ταξιδιού, ο «Ιππόδο-
καμπος» θα χρησιμοποιηθή επίσης εύρύτατα, καθώς προβλέ-
πεται, άπό τους έπιστήμονες, γιατί παρέχει τις ευδύκα-
τερες προϋποθέσεις για την διεξαγωγή λεπτομερών παρα-
τηρήσεων.

Προς τδ παρόν, άπό τδ αύριανό τουριστικό υποβρύ-
χιο, δέν υπάρχει παρ ά μία μικρογραφία του, κατατεθειμένη
στο 'Ιταλικό Υπουργείο Βιομηχανίας, πού έχορήγησε δί-
πλωμα εύρεσιτεχνίας στον έφευρέτη του.

Η βελή της γυναίκας

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Εδώ και 1954 χρόνια, ο Ίωσήφ και η Μαρία, σπύλιζαν τη φάτινη για να γιορτάσουν τη γέννηση του Χριστού. Από τότε η μέρα αυτή γιορτάζεται και είναι από τις μεγαλύτερες θρησκευτικές γιορτές. Άλλα το χριστουγεννιάτικο δέντρο, που στολίζεται και ανάβει, σκορπίζοντας γύρω τη φαντασμαγορική του λάμψη, δεν είναι πολλά χρόνια, που καθιερώθηκε στον τόπο μας.

«Ένα έθιμο», λένε πολλοί, μα τι σημασία έχει αυτό, όταν αυτό το έθιμο, μπορεί να προσθέσει μία επί πλέον χαρά στην εορταστική μέρα;

Και η χαρά αυτή, αρχίζει από πολλές μέρες πριν. Τρέχουμε να αγοράσουμε τα διάφορα στολίδια, που θα κρεμάσουμε από δέντρο, τα δώρα, τα χρωματιστά κεράκια, τα ηλεκτρικά λαμπύρια.

Μεγάλοι και μικροί, χαίρονται το δέντρο. Κι' έπειτα αυτό δίνει αφορμή σε συγκινητικές συγγενικές και φιλικές. Κι' όλα αυτά, τί άλλο είναι παρά έκδηλωση χαράς;

Τα παιδιά την περιμένουν πώς και πώς αυτή τη μέρα. Οι νοικοκυρές ετοιμάζουν το σπιτί τους, κάνουν γενική καθαριότητα — πρέπει όλα να αστράφουν — κι' έπειτα αρχίζουν τη διακόσμηση. Στολίζουν με γιρλάντες το σαλόνι, κρεμούν παντού «γκι», ετοιμάζουν τη γωνιά, όπου θα στηθεί το δέντρο, φροντίζουν για τα χριστόφωτα και το χριστουγεννιάτικο γεύμα, με την πατροπαράδοτη γαλοπούλα. Κι' έπειτα έρχεται η φροτίδα για το κατάλληλο ντύσιμο.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΤΟΥΛΑΕΤΤΕΣ

Είναι ανάγκη να το πούμε: το χριστουγεννιάτικο ντύσιμο πρέπει να είναι εύθυμο, χαρωπό — το θέλει η ημέρα έτσι, πρέπει να επιδιώξουμε όσο το δυνατόν άνοιχτα χρώματα.

Οι μεγάλοι Οίκοι Μόδας του Παρισιού, σπύλισαν τις βιτρίνες τους με χριστουγεννιάτικες τουαλέτες, που, ανάλογα με το χρώμα τους, παίρνουν και την ειδική ονομασία και βλέπουμε τις εξής επιγραφές: «Χρυσά Χριστούγεννα», «Χριστούγεννα τυρκουάζ», «Χριστούγεννα τριανταφυλλένια», «Χριστούγεννα άσπρηνια», «Χριστούγεννα κόκκινα»...

Η πρώτη επιγραφή ανταποκρίνεται σε μία ωραιότατη πλατεία φούστα από όττομάν μαύρο, με χρυσές κλωστές, που φοριέται με κορσάζ από χρυσό λαμέ με ντεκολτέ καρρ και τρουά κάρ μανίκια. Είναι μοντέλο του Ζαν Παπού.

«Χριστούγεννα τυρκουάζ»: Φούστα από σάτεν τυρκουάζ, που κλείνει μπροστά, με ξη κομπίνα και έχει κουπί αν φόρμ. Φοριέται με κορσάζ από οργαντί λευκό, κεντημένο με μοτίφ τυρκουάζ. Μοντέλο του Ζι-βενού.

«Χριστούγεννα τριανταφυλλένια»: Μοντέλο του Κριστιάν Ντιόρ. Στυλιζαται σε φαρ-

διά φούστα, από ροζ βελούδο, με λώξες, που γαρνίρονται με πλατείες κορδέλλες γκρό-γκράιν, σε λίγο σκουρότερο ροζ.

Το κορσάζ είναι από μαύρο μεταξωτό ζερζέ, με ντεκολτέ μπατώ και πολύ κοντά μανίκια.

«Χριστούγεννα άσπρηνια»: Μοντέλο του Πακέν, μαύρη βελούδινη φούστα, με άσπρ-μένο κορσάζ λαμέ. Ντεκολτέ στρογγυλό, μανίκια πολύ κοντά.

«Χριστούγεννα κόκκινα»: Μοντέλο του Ζακ Φάτ. Φαρδιά φούστα από ζωήρ κόκ-

κίνα, της οποίας το κορσάζ, ε-φαρμοστό στη μέση, συνεχί-ται στους γοφούς, απ' όπου συγκρατείται η φούστα, σχημα-τίζοντας βαθιές, ελεύθερες κου-φότητες. Τα μανίκια είναι μα-κρύα, μάλλον εφαρμοστά, μ' ένα μικρό ρεβέρ από άσπρηνιο λαμέ και το περιβάλλεται από ένα ρεβεράκι επίσης από λαμέ.

Σ' ένα κόκκινο ζωήρ χρώμα βελούδου κοτλέ, μία ππίτ-ρόμπ παρουσιάζεται ολό-σια, χωρίς διόλου φάρδες. Η μέση τοπο-θετημένη στην κανονική της θέση, υπογραμ-μίζεται με μία ομοιόμορφη ζώνη, που κα-ταλήγει σε άγκράφα. Το κλείσιμο του κορ-σάζ, συμπληρώνεται με μία πιάτ και μία σειρά κομπίνα, ενώ ο λαιμός, έντελώς κλει-στός, έχει για τελείωμα ένα κατεδαπτο-γισκαδάκι. Δυο κοφτές λώξες τσέπες στο κορσάζ και δυο άλ-λες στη φούστα, συμπληρώνουν το όμορφο σύνολο.

Από μαύρο βελούδο, έχουμε επίσης μία άλλη απογευματινή τουαλέττα, που το κορσάζ της σχηματίζεται με ένα μεγάλο κομπίτ αν φόρμ. Κάτω από τον κομπίτ συνεχίζονται τα ζαπο-ναί μανίκια και από κάτω η φούστα, εύθυγραμμη, με κομψο-πωμα από τον κομπίτ ως κάτω. Ένα δέσιμο από κανελλιά γού-να στον λαιμό και δυο μπάντες γύρω από τα κοντά μανίκια, κάνουν την τουαλέττα έντελώς κοκέτικη.

ΒΡΑΔΥΝΑ

Τουαλέττα από μαύρο βελού-δο με φούστα κλός και κορ-σάζ με μυτερό ντεκολτέ κι' ένα ελαφρύ κατεδάσμο στους ώ-μους. Ζώνη από σάτεν σε χρώ-μα πράσινο έμερόντ κι' ένα δέ-σιμο, στα μαλλιά από κορδέλ-λα σε ίδιο χρώμα για να δίνει τη γιορτινή οψη.

Άλλη τουαλέττα για βράδυ είναι καμωμένη από βελούδο σε απαλό χρώμα ροζ με φούστα κλός και κορσάζ εφαρμοστό χωρίς μανίκια.

Δυο οριζόντιες μπάντες από το ίδιο βελούδο σχηματίζουν απ' ενός μια ντραπαριστή ζώ-νη, απ' έτερου γύρω από το ό-βάλ ντεκολτέ ένα απαλό γύρι-σμα που δίνει έμπρός μ' ένα φιόγκο.

ΤΑΓΙΕΡ

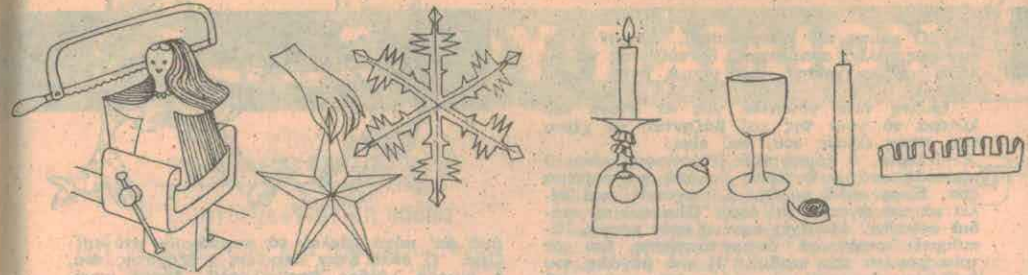
Είπαμε πως το βελούδο χρη-σιμοποιείται έφετος ακόμη και για ταγιέρ φανταζί.

Σε χρώμα πράσινο και ύφανση κοτλέ ε-χουμε μία ζακέττα εφαρμοστή με ντεκούτ που αρχίζει ακριβώς κάτω από το στήθος. Οι ραβδώσεις του βελούδου τοποθετούνται οριζοντίως από την ντεκούτ και κάτω ο-πως επίσης και για τις τσέπες. Τα ρεβέρ είναι σε σχήμα σμόκιν και φθάνουν ως τη μέση όπου τοποθετείται ένα μόνο κομπί για το κομψοπωμα της ζακέττας. Η φούστα είναι εύθυγραμμη με μία κουφωτή πιάτα πίσω για να ευκολύνει το βάδισμα.

Ένα άλλο φανταζί ταγιέρ είναι καμωμένο με βελούδο σε γκρί χρώμα σκούρο με φούστα ίσια και ζακέττα μα-κρεια που ξεπερνά τους γοφούς. Το κομψο-πωμα της ζακέττας γίνεται με δυο σειρές κου-

Σε μία ζυλίνη πλακίτσα κάρφωνετε όπως δείχνει το σχέδιο μας μερικά έλατα και στη μέση τους στερεώνετε τρία μικρά πορτοκάλια ή λίγο πυράκανθο. Η πλακί-τσα αυτή κατόπιν κάρφωνεται στην πόρτα και εδύεται το «Καλώς ήρθατε» στους καλεσμένους. Οι λαμπτήρες που βλέπε-τε χρωματίζονται στο σπιτί και κρεμι-ούνται στο δέντρο.

Τα σχέδιά μας σας δείχνουν πώς θα κάμετε διάφορα εξαρτήματα, που συντελούν στη διακόσμηση του σπιτιού: πρόχειρα κηροπήγια, ανθρωπάκια, άστρουλάκια, κ. ά.

μπιά που λοδεύουν όλο και πιο πολύ πρὸς τὰ κάτω καταλήγοντας σὲ ἓνα κομπί.

Κάτω ἀπὸ τὸν ὀρθο γισκά τῆς ζακέττας μπαίνει μὴ στενὴ γραβδάτα ἀπὸ λευκὴ γούνα.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Εἶναι πολὺ φυσικὸ οἱ ἐργαζόμενοι, πού περνοὺν ὅλες τους τὶς ἡμέρες κλεισμένοι στὰ διάφορα γραφεῖα νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ κάθε γιορτῇ, γιὰ ν' ἀπολαύσουν λιγάκι τὸ ὑ-παίθρο καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς περιμένουν πὼς καὶ πὼς τὶς γιορτές τῶν Χριστουγέν-νων γιὰ νὰ ὀργανώσουν μὴ ἐκδρομὴ.

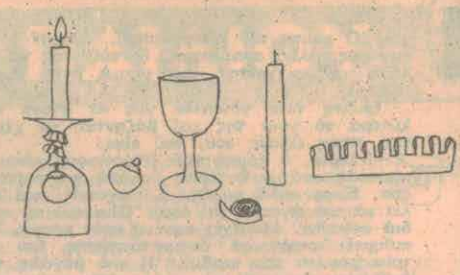
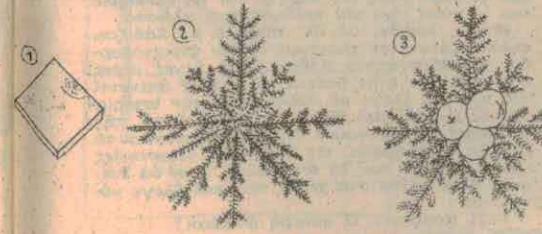
Μία ὀρειβάσις ἀξίζει γι' αὐτοὺς πλεονέ-κτη ἀπὸ τὰ «πάρτυ».

Γιὰ ν' ἀπολαύσουν ὁμως μὴ χριστου-γεννιάτικη ἐκδρομὴ, πού προϋποθέτει κρύο, χιόνια, παγωνιά χρειάζεται καὶ ἡ ἀνάλογη προετοιμασία.

Τὰ πουλόβερ φυσικὰ παίζουν τὸν πρω-τεῦοντα ρόλο.

Ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας προτείνει διάφορες καινοτομίες, οἱ ὁποῖες συνοδεύον-τας τὸ κλασσικὸ πουλόβερ τοῦ προσδίδουν μὴ νὰ χάρι, μὴ νὰ κομψότητα.

Μπορεῖ π.χ. πᾶν ἀπὸ ἓνα λευκὸ πουλό-βερ πού ἔχει ψηλὸ γισκά καὶ γυριστὸ νὰ φορέσεται ἓνα γελέκο σὲ κτυπητὸ χρώμα ἢ μὴ ἐσάρπτα πού οἱ δυὸ πλευρές τῆς ἔχουν διαφορετικὸ χρώμα κι' ἔτσι τὰ δυὸ αὐτὰ χρώματα συνδυάζονται μὲ τὸ χρώμα τοῦ πουλόβερ νὰ παρουσιάσουν μὴ ἀρμονικὴ τριχρωμία.

Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ δέσετε στὸ λαιμὸ ἓ-να τρίγωνο ἐμπριμέ μὲ πολὺ ζωηρὰ χρώμα-τα περνώντας τὶς δυὸ μπροστινὲς ἄκρες μέ-σα σ' ἓνα μετῶνινο κρίκο.

Ἀλλὰ ἂς ἐρῶμε καὶ στὴν κουκούλα, πού εἶναι κι' αὕτὴ ἓνα πρακτικώτατο ἐξάρ-τημα γιὰ τὶς ἐκδρομὲς σας.

Ἄν ἀκολουθήσετε τὴν τελευταία μόδα θὰ μεταμορφώθετε σὲ... Ἐσκιμῶους, γιὰτὶ ἡ μοντέρνα κουκούλα πού ἔχει ὡς προορι-σμὸ νὰ σὰς προφυλάσῃ κυρίως ἀπὸ τὴν παγωνιά, περνιέται ἀπὸ τὸ κεφάλι ἀφί-νοντας ἐλεύθερα τὰ μάτια, τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα, ὕστερα συνεχίζεται γύρω στὸ λαι-μὸ καὶ κατεβαίνει στοὺς ὤμους καταλήγον-τας σὲ τέσσερες γωνίες, μὴ ἐμπρός, μὴ πίσω καὶ ἀπὸ μὴ σὲ κάθε ὦμο.

Ἡ κουκούλα εἶναι κι' αὕτὴ δίχρωμη γιὰ νὰ φοριέται ἀναλόγως.

Ἄλλο ἀπαραίτητο ἐξάρτημα εἶναι οἱ μῶλλινες κάλτσες πού κι' αὐτὲς τὶς θέλει δίχρωμες καὶ τριχρώμες ἢ μόδα. Τὸ ἴδιο καὶ τὶς «σοκέττες» οἰκονομίας καὶ καλ-τσοῦκα πού φοριοῦνται πάνω ἀπὸ τὶς κάλ-τσες μ' ἓνα φαρδύ γύρισμα.

Αὐτὰ ὅσον ἀφορὰ τὰ ἐξαρτήματα. Δὲν εἶπαμε ὁμως τίποτα γιὰ τὴν βασικὴ περι-βολή. Ἀπαραίτητη βέβαια μὴ φαρδιά κλός φούστα ἀπὸ μῶλλινο ζεστὸ ὕφασμα πού νὰ εἶναι συγχρόνως μαλακὸ, ὥστε νὰ μὴ δυσκολεῖ τὸ περπάτημα. Ὅσο γιὰ τὴ ζακέττα θὰ εἶναι ριχτὴ καὶ μακρὴ σὰν ἔ-παινοφοράκι τρουά κάρ. Τὸ πλάτος τῆς θὰ εἶναι τέτοιο πού νὰ μπορῇ νὰ σκεπάσῃ γέ-λεκο, πουλόβερ, μπλούζα.

Καὶ νὰ πού εἴστε εἰσὶναι γιὰ ξεκίνημα. Δὲν σὰς λείπει παρὰ ὁ σάκος στὸν ὦμο καὶ ἓνα μπαστούνι γιὰ τὶς ὀρειβάσεις.

Κάτι ἀκόμη ἀφήστε κατὰ μέρος. Τὸ μα-κιγιάρισμα. Ὁ καθαρός ἀέρας καὶ τὸ περ-πάτημα θὰ ἀναλάβουν νὰ σὰς δώσουν κόκ-κινα μάγουλα καὶ λάμψη στὰ μάτια.

Λιγάκι φωτεινὸ κόκκινο στὰ χεῖλη καὶ τί-ποτ' ἄλλο. Ὅλα τ' ἄλλα περιτεῦνουν στὸ ὑπαίθρο!...

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΑΣΙ

Γιὰ ὅσες θὰ περάσουν τὰ Χριστούγεννα στὸ σπιτί καὶ θὰ δεχθοῦν, ὡς ἔχουν ὑπ-ὄψιν τους ὅτι πρέπει ἐγκαιρὸς νὰ φροντί-σουν γιὰ τὴ διακόσμηση τοῦ σπιτιοῦ.

Σὲ ὅλες τὶς πόρτες θὰ καρφώσετε ἀπὸ μὴ τούφα έλατα μὲ λίγο πυράκανθο στὴ μέση.

Στὸ δέντρο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα στολίδια, θὰ κρεμάσετε καὶ μικροσκοπικοὺς λαμπτή-ρες ηλεκτρικοὺς σὲ διάφορα χρώματα.

Σκορπίστε πάνω στὰ διάφορα ἐπιπλά χρωματιστὰ κεράια.

Κρεμάστε διάφορες γιρλάντες, κι' ἀπ' αὐτὲς πάλι νὰ κρεμῶνται χρυσὰ ζακάρ-πολάκια, ἄστρα, μπαλλέτες χρυσὲς ἢ ἄσπρ-ινες. Τὸ τραπέζι σας νὰ εἶναι διακοσμη-μένο μὲ πολλὰ χρώματα καὶ ἀντιθέσεις χρωμάτων. Ἐνα σκούρο πιάτο π.χ. νὰ ἔχῃ μὴ ἀνοικτόχρωμη σάλτσα. Ἀντίθετα σὲ πράσινα φύλλα νὰ ξεπροβάλλῃ κάποιο ζω-ηρὸ χρώμα.

Ἐστὶ ἡ θέα τους μόνο θ' ἀνοίγῃ τὴν ὀ-ρεξί. Καὶ τὴν ὥρα πού θ' ἀνάψετε τὸ δέν-τρο, σβύστε ὅλα τὰ ηλεκτρικὰ φῶτα καὶ ἀφήστε νὰ φωτίζεται τὸ δωμάτιο μόνο μὲ τὰ κεράκια τοῦ δέντρο. Ὅλα αὐτὰ θὰ γί-νουν μὲ κάποια ἐπισιμότητα γιὰτὶ κι' αὕ-τὴ συντελεῖ στὴν ἐπιτυχία τῆς βραδιάς.

Ἄν ἐπακολουθήσῃ γέυμα, δὲν θὰ εἶναι

Ἐσάρπα ἀπὸ μεταξωτὸ ἐμπριμέ, πού συν-τελεῖ στὸν πλουτισμὸ μὴς ἀπλῆς τουα-λέττας.

ἄσχημο νὰ φωτίζεται τὸ τραπέζι μόνο μὲ κόκκινα κεράια, τοποθετημένα σὲ ἄσπρηνια κηροπήγια.

Ἄν ἀντὶ γιὰ γέυμα προτιμήσετε τὸ μπομπὲ δὲν ἀποκλείεται νὰ τὸ στολίσετε κι' αὐτὸ μὲ κεράια καὶ μὴ δεχάσετε νὰ τὸ στολίσετε κι' αὐτὸ μὲ έλατο, πυράκανθο, «γκι» καὶ λουλούδια σὲ εὐθμία χρώματα.

Ἡ ἀλληλεγγυαία μου

Μίσησιν Δ. Κ.: Στὴ θέσι σας θὰ ἀφη-νᾶ λίγο καιρὸ τὴν ἐπιθεώρησίν μου νὰ ἀναπαύθῃ καὶ θὰ τὴν περνῶσα μόνον βράδυ καὶ πρὶν μὲ αὐτὸ τὸ μήνυμα: Γάλα ἀμυγδαλῶν 200 γρ., βάμμα βενζόνης 5 γρ. Μετὰ 10-15 ἡμέρες ἀγοράστε μὴ καλὴ ἀμερικανικὴ κρέμα νυκτός.

Φαλακρὸ νεὸ τῶν Ἰωαννί-νων: Ὅλα ὅσα συνιστοῦσα νὰ λουζοῦτε κάθε ἑβδομάδα καὶ 2-3 ἡμέρες πρὶν ἀπὸ κάθε λουισμό νὰ τριβετε τὶς ρίζες τῶν μαλλιών σας μὲ σαπὸν πορτο-καλοῦ. Ἄν συνεχί-σῃ ἡ τριχόπτωση θὰ χρειασθοῦν λίγοι ἁ-λεκτρισμοί.

Δυστυχῶς ἐμὲ πᾶν ὥνι: θὰ προ-τιμῶσατε νὰ εἴχατε κοντρές γάμπες; Τὸ δικὸ σας κεινένημα θὰ μετριάσῃ μὲ ποδῶλα. Αὐτὸ θὰ δυναμώσῃ τὶς γάμπες σας.

Λελέκι, Ἄρτα: Δὲν μπορῶ νὰ σὰς συμβουλεύω ἄλλο ἀπὸ τὰ κρυθεῖν τὸ λαιμὸ μὲ κατάλληλους γισκάδες. Ἡ ράφ-τρα σας ἔρρει.

Λ. Μ. Ζ.: Ἄργος: Πλέστε μὴ ἀσπρη ἐσάρπα καὶ προσθέστε μερικές χρυσὲς κλωστές.

Τρελλοκόριτσο, Ν. Θάληρο: Ἐ-χω περιγράψῃ πολλὰ κτενίσματα. Διαλέ-ζετε ἓνα ἀπ' αὐτὰ. Γιὰ τὸ κορσάζ, προ-τιμῶ ἓνα λευκὸ ἢ ροζ σάτεν.

Μαθῆτρια Χαρκοκοπέλου: Βρῆ-τε κάποια φίλη πού πλέκει καὶ αὕτὴ θὰ σὰς δειλῇ.

Γαρδένια, Περτοριό: Ἀφοῦ τὴν βέ-λατε γιὰ κομψομένη κρηφί, προτιμῶτε μὴ ριχτὴ ζακέττα μὲ ψηλὸ γισκά καὶ γιὰ ὕφασμα πάρτε μὴ χοντρή φανέλλα ἢ ἓνα τουίντ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρός Κέδρικ Έρρολ ζούσε με τη μητέρα του στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του, ο λοχαγός Έρρολ, ήταν ο τρίτος γιός ενός πλούσιου Άγγλου αριστοκράτη, του γέροου κόμητα του Ντόρινγκουρ, που μισούσε την Αμερική και τους Αμερικανούς. Όταν λοιπόν ο λοχαγός παντρεύτηκε στη Νέα Υόρκη, ο πατέρας του δεν τον άναγνώριζε πια ως παιδί του, δηλώνοντας του ότι δεν είχε να περιμένει πια τίποτ' απ' αυτόν. Ο λοχαγός Έρρολ καθόταν άρρωστος και πέθανε, όταν ο Κέδρικ ήταν ακόμη μικρός. Μια ημέρα όμως συνέβη κάτι που άλλαξε τη ζωή του Κέδρικ. Ήταν τότε οκτώ χρόνων. Ο παππούς του έστειλε στη Νέα Υόρκη το δικηγόρο του κ. Χάδζιζαμ για να τον φέρει στο Λονδίνο. Οι δυο έφηβοι που είχαν πεθάνει κι' έτσι ο Κέδρικ, ύστερ' απ' το θάνατο του παππού του, θα γινόταν κόμης του Ντόρινγκουρ. Ο δικηγόρος είχε εντολή να δώσει στον Κέδρικ όσα χρήματα ήθελε, πράγμα, που ευχαρίστησε την κυρία Έρρολ, γιατί έτσι ο μικρός λόρδος θα μπορούσε να βοηθήσει τη γριά Μηνγκίτα και τον άνδρα της.

6ον Ο κ. Χάδζιζαμ έβγαλε από την τσέπη του το μεγάλο του πορτοφόλι, ένω συλλογιζόταν τι θα σκεπτόταν ο πλούσιος, ο υπερήφανος κι' έγωιστής κόμης, μαθαίνοντας ποιά ήταν η πρώτη επιθυμία του εγγόνιου του, όταν θα του έλεγε σε τι έδωσε τα χρήματά του που είχε δώσει...

—Κυρία, είπε, ξέρετε ότι ο κόμης του Ντόρινγκουρ είναι πολύ πλούσιος. Αν έχετε τη καλωσύνη, φωνάξτε το γιού σας, γιά να του δώσω με την αδειά σας αυτές τις δέκα λίρες, γιά τους φτωχούς σας...

—Δέκα λίρες! φώναξε η κυρία Έρρολ. Άλλα γιά κείνους θα είναι ολόκληρη περιουσία! Θεέ μου, πόση εύτυχια θα τους δώσουμε!

—Αληθινά, κυρία μου, την εύτυχια αυτή τη χαρίζετε περισσότερο έσεις κι' ο μικρός σας, με την καλή σας καρδιά, είπε ο δικηγόρος με συμπάθεια. Ο άλλος πολύ ή ζωηρός Κέδρικ και ο' αποκτητή μεγάλη δύναμη!

—Μεγάλη δύναμη και είναι τόσο μικρός! Πώς να τον μάθω να τη χρησιμοποιήσει γιά το καλό; Αυτή η σκέψη, με φοβίζει πολύ, αγαπημένη μου μικρό Κέδρικ!

Ο γέρο-δικηγόρος έβλεπε δυνατά. Η καρδιά του συγκινήθηκε από την αγωνία εκείνη της μητέρας του Κέδρικ και της είπε:

—Ναμίζω, κυρία, από τη συζήτηση που έκανα εδώ και λίγη ώρα με την εξοχότητά του, ότι ο μέλλον κόμης του Ντόρινγκουρ θα συλλογίζεται πού πολύ τους άλλους, παρά τον εαυτό του. Είναι παιδί άκόμης, αλλά μου φαίνεται ότι μπορεί κανείς να του έχει απόλυτη έμπιστοσύνη!

Την άλλη μέρα ο κ. Χάδζιζαμ πρόσεξε ότι ο Κέδρικ, που έδινε μεγάλη σημασία σε σοβαρά πράγματα, ένω άλλα της ηλικίας του δεν τον ενδιαφέρει καθόλου, τρελλανόταν όταν έρχόταν ή ώρα του παιχνιδιού.

Και ένω το άμαξι του έστριβε τη γωνιά του δρόμου, είδε μερικά παιδιά να παίζουν.

Το αυτοκινητάκι, το τίνανγμα του δέντρου και τα όποτελμα!...

—Αποχαλινισμοί! Ο κ. Χάδζιζαμ, όσο έβλεπε το μικρό λόρδο, τόσο πού πολύ τον συμπαθούσε. Σκεπτόταν πού γέρο-κόμης θα θρωναζόταν στη μεγάλη αθούρα του μεγάρου του, πού την έλεγαν βιβλιοθήκη, να βασανίζεται από τα άφροτικά του κατόμους! Σκεπτόταν ότι είχε τόσους υπηρέτες, αλλά δεν είχε κανένα κοντά του, πού να τον αγαπάει πραγματικά, γιάτί, αλήθεια, κι' αυτός σε όλη του τη ζωή δεν είχε αγαπήσει άλλον από τον εαυτό του. Ο πλούσιος, η δύναμής του, η κοινωνική του θέσι ήταν δώρα της τύχης του, πού ο κόμης του Ντόρινγκουρ τα χρησιμοποιούσε μόνο γιά τον εαυτό του. Τώρα πιά ήταν ένας γέρος άρρωστος, στερυφός από τη μοναξιά της ζωής του και περιφρονήμένος από τον κόσμο, γιάτί κι' αυτός δεν έδειξε κανένα ενδιαφέρον γιά αυτόν. Θα μπορούσε βέβαια, να γεμίσει το μέγαρό του από έλεκτικούς ξένους, μπορούσε να κάνει τραπέζια, να διοργανώσει κυνήγια, αλλά ήξερε ότι όσοι θα δεχόμουν την πρόσκλησή του, δεν θα ευχαριστιόνταν, σαν θ' αντίκρυζαν το βαρύ ύφος του κόμητα και τις ερώσεις του — γιάτί είχε και πολύ άσηχη γλώσσα.

Μπρός λοιπόν, σε όλ' αυτά ο κ. Χάδζιζαμ συλλογιζόταν τον χαριτωμένο, τον άνοιχτόκαρδο, τον άξιο-άπλητο Κέδρικ, πού, λίγες μέρες πριν καθόταν στην βαθεία πολυθρόνα άπέναντί του και του έλεγε με άδωο τρόπο την ιστορία των φίλων του, του Μπίκ, της Μηνγκίτας, της γυναικας πού πουλούσε μήλα...

Σκεπτόταν τα μεγάλα ελασθήματα, τις άπέραντες ιδιοκτησίες και τη δύναμη, πού θα άποκόμιζε, όταν θα έπαιζαν όλα εκείνα στα χέρια του, και έλεγε μόνος του:

—Τι αντίθεσι! Τι φοδερή αντίθεσι! ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η χριστουγεννιάτικη σούπα

Μια φορά ήταν ένα παιδάκι με σγουρά χρυσόξανθα μαλλιά, πού τότε-γαν Μικρούλη. Αν και ήταν μικρό, ήταν πολύ σοφό. Οι γονείς του όμως, δεν ζέρω γιάτί, διαρκώς το έδεσαν.

Ο πατέρας του δεν είχε δουλειά κι' η μητέρα του ήταν άρρωστη, κι' όταν κανείς είναι φτωχός και άρρωστος, είναι και άκομης.

Τη βραδυά των Χριστουγέννων, εκεί πούκλαινε ο Μικρούλης στον έρημικό δρόμο, ένα παιδάκι της ηλικίας του, ντυμένο σαν βασιλόπουλο, τον πλησίασε και με γλυκό τρόπο τον ρώτησε:

—Πώς σε λένε;
—Μικρούλη...
—Και γιάτί έδεσες το κεφάλι σου;
—Με έδεσαν...
—Ποιος ο' έδεσε;
—Ο μπαμπάς μου...
—Ο μπαμπάς σου; Δεν ο' αγαπάει;
—Ο, όχι, κάποτε μ' αγαπάει. Με δερνει όμως, γιάτί είναι φτωχός και δεν έχει δουλειά... Κι' η μαμά είναι άρρωστη...

—Αυπάμει, Μικρούλη μου... του είπε το παιδάκι. Στο σπίτι το δικό μου είν' αλλοιωτικά τα πράγματα. Αι μουρθε μιά ιδέα! Γιά κτύπαξε πώς μοιάζουμε...Είσαι κατασφομάλλησάν και μένα... Έχουμε το ίδιο άνδστημα, τα ίδια γαλανά μάτια... Πόσο χαίρομαι γι' αυτό!... Έλα γρήγορα, μαζί μου!...

Ο Μικρούλης με το φίλο του μπήκαν ο' ένα σκοτεινό διάδρομο. Και τότε, χωρίς να καταλάβει πώς, τα κουρέλια του Μικρούλη έπεσαν από το σώμα του κι' έμεινε με το πουκάμιο.

—Τώρα είναι αι σειρά μου, είπε το άλλο παιδάκι και φόρεσε τα φτωχικά ρούχα του Μικρούλη. Πάρε σου τα καλά μου ρούχα και φόρεσε τα λουστρίνια μου. Βλέπεις αυτό το όμορφο άμάξι στο δρόμο;

—Ναί! άπάντησε ο Μικρούλης.
—Είναι το πατέρα μου. Θα σε πάν τ'ισια στο σπίτι μου. Μοιάζουμε τόσο, πού δεν θα σε καταλάβει κανένας. Έτσι θα πάρεις σου την θέσι μου κι' εγώ τη δική σου. Μ' άρεσει να γίνω φτωχός ως αύριο το πρωί.

—Ναί, αλλά θα φας και ζύλο!... του είπε γελώντας ο Μικρούλης.
—Μ' άρεσει να φάω και ζύλο, είπε ο φίλος του. Έλα τώρα, άνδρα σ' άμάξι.

Ο Μικρούλης δεν πρόφτασε να πη τίποτε και τ' άμάξι στάθηκε μπροστά στον Παράδεισο.

Πήδησε άμέσως κάτω και κτύπαξε ολόγυρα.
—Πού τρέχεις, έτσι, παιδί μου; του φώναξε με θρηϊά φωνή ο Άγιος Πέτρος, πώς από την πόρτα.

Ο Μικρούλης φοβήθηκε στην άοχή. Τότε ο Άγιος Πέτρος του είπε:
—Ξέρω εκείνον πού πήρε τη θέσι σου. Δεν είναι ή πρώτη φορά... Τώρα θα δω τά κατάστικτά μου, αν λές ψέμματα...

Κι' ο Άγιος, κυττάζοντας τα δειλία του, είπε δυνατά: «Οίκονέμεια Μικρούλη. Πατέρας χωρίς δουλειά, μητέρα άρρωστη, παιδί πού τρώει ζύλο».

Γυρίζοντας τότε στο Μικρούλη, πρόσθεσε:
—Δυστυχό μικρό. Έλα να ο' άνοιζω άμέσως την πόρτα... Θα περάσεις τη νύ-

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Χριστούγεννα

Στή γωνιά μας κόκκινο τ' άναμμένο τζάκι τούφες χιονί πέφτουνε στο παραθύράκι.

Όλο άπόψε χάρυμνο μένει το χωριό και χτυπά Χριστούγεννα το καμπαναριό.

Έλα, Έσύ, πού άρχάγγελος ο' άνυμνούνε άπόψε, πάρε από την πίτα μας, πού ευωδιά, και κόψε.

Έλα, κι' ή γωνιά μας καρτερεί να ρθής. Σούστρωσε, Χριστούλη μου, γιά να ζεσταθής.

Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

στο σπίτι του. Είσε το φίλο του με δέ- μένο κεφάλι.

—Ήταν καιρός νάρθης! Ά! Μικρούλη μου, τι ζύλο έφαγα!

—Μπα! Συνήθεια είναι κι' αυτή, του άπάντησε ο Μικρούλης. Ή μαμά μου, ο μπαμπάς μου τί κάνουν;

—Η μαμά σου έγινε καλά κι' ο μπαμπάς σου έπιασε δουλειά.

—Έτσι, σε μιά νύχτα; άπόρησε ο Μικρούλης τρελλός από χαρά.

—Έσύ πώς τα πέρασες;

—Έπαιξα όλη την ημέρα! Βρήκα κι' ένα φηλό γέροντα... Είχε κάτι γένεια ως κάτω... Κάτι μάτια!...

—Τόν ζέρω... είπε το παιδί. Είναι ο πατέρας μου!

Κι' ο Μικρούλης τότε, ρβίνοντας μιά ματιά στον ούρανό φώναξε:

—Ά! αλήθεια, ή Χριστουγεννιάτικη σου-πα του μπαμπά και της μαμάς;

—Την έβαλα ενώ πάνω στή φωτιά! του άπάντησε το όμορφο ξανθόμαλλο παιδί.

Και την ίδια στιγμή άνέθηκε πάλι ψηλά κοντά στον πατέρα του.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΑ ΣΑΣ

Το δώρο

Η Μαρία, ή Καίτη και ή Νίνα άγόρα-σαν με τα λεπτά του κουμπαρά τους την παραμονή των Χριστουγέννων ένα δώ-ρο γιά τη μαμά τους, πού τη λένε Χρυσούλα. Όταν γύρισαν στο σπίτι, ή μαμά τους τους λέει:

—Ξέρετε, παιδιά μου, αύριο είναι ή γιορτή μου. Το καλύτερο δώρο, πού θέλω να μου κάνετε είναι να γίνετε φρόνιμα κι' έπιμελή κορίτσια...

—Αυτό όμως μαμά, λένε κι' οί τρεις μ' ένα στόμα, έπρεπε να μάς το πης πού μπροστά, γιάτί τώρα πιά σου άγοράσα-με το δώρο σου!

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιονόμωρο

Ο δάσκαλός: Νικολάκη, πότε γενή-θηκε ο Χριστός;
Η κοιλιά της: Μά, μου φαίνεται τά Χριστούγεννα!

Η μαμά διαβάζει ένα πρόσκλητήριο πού λέ-ει στο τέλος: «Την 26ην τρέχοντος».

Και ή μικρή φωνή:
—Καλέ μαμά, δεν φαίνεται πού μάς προσκα-λούνε, μάς λένε να πάμε καλ... τρέχοντας!...

—Μπαμπά, γιάτί δεν τραγουδάει το κανα-ρίνι;

—Είναι θηλυκό παιδί μου.

Κι' ή Ούρανία θηλυκία είναι κι' όμως τραγουδάει όλη την ημέρα!...

—Τ' αγό μου, Γιαννάκη, είναι κρβό!

—Και το δικό μου, Νιόνιο!

—Φαίνεται πώς ή Μαρία μάς τάδερασε σε κρβό νερό!...

Η Λιλίκα: Πότε, λοιπόν, μπαμπά, θα πληρώσετε καί μισό εισιτήριο γιά την κού-κλα μου; Ξέρετε πώς μεγάλωσε πιά!...

ΜΙΑ ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΖΩΤΤΕΑΣ ΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΗΣ

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Είχαν αληθινά νοημοσύνη; Καί, ειδικά, νοημοσύνη «προσωπική», όχι ομαδική; Δεν το ξέρω! Ούτε ξέρω αν θα μπορούσαμε ποτέ να το εξακριβώσουμε...

Ελπίζω πάντως να μη φτάει ποτέ η μέρα ν' αγωνισθούμε και πάλι με τέτοιου είδους πλάσματα! Γιατί είναι αμφίβολο αν θα ξαναδούμε νικητάι...

Η περιπέτεια αυτή άρχισε το πρωί της 12ης Ιουλίου του έτους 2007. Το τηλέφωνό μου άρχισε να μου τραντάζει το δέρμα του κρανίου.

Πρέπει να εξηγήσω εδώ, ότι η αμερικανική Μυστική Υπηρεσία Πληροφοριών, στην οποία ανήκα, δεν χρησιμοποιούσε συνηθισμένες συσκευές. Τα ειδικά ασύρματα τηλέφωνα της ήταν εγκατεστημένα, με μια μικρή χειρουργική επέμβαση, κάτω απ' το δέρμα του κατόχου τους, πίσω απ' το αριστερό αυτί του, ώστε τα όστα του κρανίου να παίζουν ρόλο αγωγών.

Καλά, άκουσα, γκρίνιασα στο μικρόφωνο. Τι κάνετε τόσο φασαρία;

Ελάτε επειγόντως στο γραφείο, είπε μία φωνή στ' αυτί μου. Σας περιμένει ο Διευθυντής.

Αυτό άλλαξε την κατάσταση. Ήξερα πως ο Διευθυντής μου δε συμπαθούσε καθόλου τις καθυστερήσεις.

Ερχομαι άμέσως, απάντησα.

Πέρασα στο μπάνιο κι έβαλα εις ενέργειαν τη συσκευή του παλμο-μασάζ.

Όταν βγήκα από εκεί, ήμουν καινούργιος άνθρωπος, με τις δυνατότητες μου ανανεωμένες. Φόρεσα το σακάκι μου και βγήκα απ' το σπίτι μου.

Μπήκα στα γραφεία μας από μια κρυφή είσοδο — μία απ' τις πολλές, που είχε φροντίσει να εξασφαλίσει η Υπηρεσία μας.

Ανήκα από αρκετόν καιρό σ' αυτό τον ειδικό κλάδο της Μυστικής Υπηρεσίας — άγνωστο στον περισσότερο κόσμο — κι είχα συνηθίσει να υπακούω τυφλά στις διαταγές που μου δίνει ο Διευθυντής. Τόσο εγώ, όσο κι οι συνάδελφοί μου του ήμασταν απόλυτα άφοβιστοι στη φωτιά, θα το κάναμε αδιάσταχτα, για να τον ευχαριστήσουμε.

Κι' εκείνος πάλι δεν θα δισταζε καθόλου να μας το ζητήσει, αν υπήρχαν πενήντα πιθανότητες στις εκατό να σωθώ έτσι ή χώρα από μία καταστροφή.

Σηκώθηκε, βλέποντάς με να μπαίνω. Χαμογέλουσε παράξενα.

Με το μεγάλο φαλακρό κεφάλι του και τη γρυπτή μύτη του, φαινόταν σαν κάτι μεταξὺ δαίμονος και φασουλῆ...

— Καλημέρα, Σάμ, μου είπε, Λυπάμαι που σε σήκωσα

τέτοια ώρα απ' το κρεβάτι.

— Η αλήθεια είναι πως μου κακοφάνηκε... απάντησα με ειλικρίνεια. Γιατί είμαι σε άδεια.

— Μπα, δεν πειράζει. Θα κάνουμε μαζί ένα ταξίδάκι αναψυχής.

Τα ήξερα καλά, κάτι τέτοια «ταξιδάκια»... Μά δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς.

— Εν τάξει, είπα. Πώς θα με λένε, αυτή τη φορά;

— Σάμ Κάθαν. Έγώ θαμαι ο θείος σου Τσάρλυ Κάθαν, συνταξιούχος. Νά κι η αδελφή σου Μαίρη Κάθαν...

Είχα αντίληψη απ' την αρχή πως δεν ήμαστε μόνοι στο δωμάτιο. Άλλ' ο Διευθυντής ήταν απ' τους ανθρώπους εκείνους, που ξέρουν να τραβάνε άποκλειστικά την προσοχή του άλλου.

Κύτταξα τώρα την καινούργια «αδελφή» μου. Την κύτταξα μάλιστα με πολύ ενδιαφέρον, γιατί άξιζε τον κόπο...

Τώρα καταλάβαινα γιατί ο Διευθυντής ήθελε να περάσουμε για αδελφία, στην άποστολή που θα μας ανέθετε: Έτσι, ήταν βέβαιος πως θ' απόφευγε

τις αισθηματικές περιπλοκές μεταξύ μας.

Ήμουν, λοιπόν, αναγκασμένος να φερθώ σ' αυτή τη νέα γυναίκα σαν σ' αδελφή μου.

Ανυπόφορος ήταν, τελοσπάντων, αυτός ο Διευθυντής!...

Η καινούργια συνάδελφός μου είχε ψηλό και λεπτό σώμα, ωραία πόδια, ώμους μάλλον φαρδύς για μία γυναίκα, προσωπικά τσαχπίνικο και φλογοκκίνητα μαλλιά. Με κύτταζε μ' απόλυτη αδιαφορία.

Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και με μένα... Φαίνεται μάλιστα πως το κατάλαβε ο Διευθυντής, γιατί μου είπε, λίγο ειρωνικά:

— Ε, Σάμ! Κράτα σοβαρότητα... Η αδελφή σου σε λατρεύει, και σύ την αγαπάς πολύ, αλλά αγνά, αδελφικά, ήπιονικά. Κατάλαβες;

— Δυστυχώς, ναι! Τι κάνεις, λοιπόν, αδερφούλα μου; Χαίρω πολύ που σε γνώρισα!

Μούδωσε το χέρι της, που μου φάνηκε όχι λιγώτερο δυνατό απ' το δικό μου.

— Καλημέρα, αδερφούλη! απάντησε με γλυκεία φωνή, που με ξετρέλλανε ολότελα.

— Οφείλω να σε προειδοποιήσω, πρόσθεσε ο Διευθυντής, ότι είσαι τόσο άφοβιστος...

— Έλα, Σάμ, μου είπε. Θα σου εξηγήσω στο δρόμο τι πρόκειται να κάνουμε.

Σε λίγο, πετούσαμε κι' οι τρεις μ' ένα αερο-αυτοκίνητο. Τ' οδηγούσα εγώ.

Μόλις όμως απομακρυνθήκαμε απ' την πόλη, ο Διευθυντής μου είπε να βάλω σε λειτουργία τον «αυτοματο πιλότο», με κατευθυνσι προς την Αϊόδα.

— Ύστερα, συγκεντρωθήκαμε κι' οι τρεις στην πίσω καμπίνα, κι' ο Διευθυντής μας έδωσε συμπληρωματικές οδηγίες.

Κατάλαβα, λοιπόν, πρόσθεσε στο τέλος. Υποτίθεται πως είμαστε τουρίστες.

— Αν τυχόν γίνουμε μάρτυρες εξαιρετικών γεγονότων, πρέπει να φερθούμε σαν κοινά περιηγητάι, περιεργάζι, αλλ' αμέτοχοι...

— Τελοσπάντων, δεν θα μας εξηγήσετε πού τίνος πρόκειται; Έχουμε δικαίωμα να μάθουμε; Δεν είν' έτσι, Μαίρη; Η «Μαίρη» δεν απάντησε. Φαινόταν πως είχε το προσόν — σπάνιο για τις γυναίκες — να ξέρει να σωπάει, όταν δεν είχε να πει τίποτε.

Ο Διευθυντής με κύτταξε μία στιγμή, κι' ύστερα πρόφερε:

— Οόχης άκούσει, πιστεύω, για τους ιπταμένους δίσκους, όταν έκανες μάθημα ιστορίας στο σχολείο σου...

— Α, έννοείτε εκείνη την επιδημία της τρέλλας, που είχε πέσει στον κόσμο, πριν από μισό αιώνα... Μά πίστευα πως θα μας μιλούσατε για κά-

νος στην αδελφή σου, ώστε θα θυσιάζες ευχαρίστως τη ζωή σου γι' αυτήν... Λυπάμαι που σου το λέω, Σάμ, αλλά, για την ώρα, η ζωή της αδελφής σου είναι χρησιμώτερη απ' τη δική σου ζωή, για την Υπηρεσία μας!

— Ευχαριστώ για το συμπλήρωμα! Θα προστατεύω και θα υπερασπίζομαι την αγαπημένη μου αδελφή, με κάθε θυσία. Κατάλαβα... Πότε θα ξεκινήσουμε;

— Πρέπει να περάσεις πρώτα απ' το εργαστήριο μεταμορφώσεως, για να σου φτιάσουν ένα καινούργιο πρόσωπο.

Κι' αλήθεια, οι ειδικοί του εργαστηρίου μ' έκαναν άλλον άνθρωπο. Έγκατέστησαν το ατομικό μου τηλέφωνο στο στήθος μου. Βάψανε τα μαλλιά μου στο ίδιο χρώμα με της αδελφής μου. Αποχρωμάτισαν το δέρμα μου και μου διώρθωσαν τα μάγουλα και το πηγούνι.

— Όταν κυττάχκα στον καθρέφτη, δεν μπορούσα πιά ν' αναγνωρίσω τον εαυτό μου!...

Φόρεσα τα ρούχα που μου δώσανε και πήρα τη μικρή βαλίτσα που μου είχαν ετοιμάσει.

Μά κι' ο Διευθυντής είχε περάσει απ' το ίδιο εργαστήριο. Το γυνικό κρανίο του ήταν τώρα σκεπασμένο με άσπρα και κατσαρά μαλλιά και το πρόσωπό του άλλαγμένο τελείως.

— Έλα, Σάμ, μου είπε. Θα σου εξηγήσω στο δρόμο τι πρόκειται να κάνουμε.

Σε λίγο, πετούσαμε κι' οι τρεις μ' ένα αερο-αυτοκίνητο. Τ' οδηγούσα εγώ.

Μόλις όμως απομακρυνθήκαμε απ' την πόλη, ο Διευθυντής μου είπε να βάλω σε λειτουργία τον «αυτοματο πιλότο», με κατευθυνσι προς την Αϊόδα.

— Ύστερα, συγκεντρωθήκαμε κι' οι τρεις στην πίσω καμπίνα, κι' ο Διευθυντής μας έδωσε συμπληρωματικές οδηγίες.

Κατάλαβα, λοιπόν, πρόσθεσε στο τέλος. Υποτίθεται πως είμαστε τουρίστες.

— Αν τυχόν γίνουμε μάρτυρες εξαιρετικών γεγονότων, πρέπει να φερθούμε σαν κοινά περιηγητάι, περιεργάζι, αλλ' αμέτοχοι...

— Τελοσπάντων, δεν θα μας εξηγήσετε πού τίνος πρόκειται; Έχουμε δικαίωμα να μάθουμε; Δεν είν' έτσι, Μαίρη; Η «Μαίρη» δεν απάντησε. Φαινόταν πως είχε το προσόν — σπάνιο για τις γυναίκες — να ξέρει να σωπάει, όταν δεν είχε να πει τίποτε.

Ο Διευθυντής με κύτταξε μία στιγμή, κι' ύστερα πρόφερε:

— Οόχης άκούσει, πιστεύω, για τους ιπταμένους δίσκους, όταν έκανες μάθημα ιστορίας στο σχολείο σου...

— Α, έννοείτε εκείνη την επιδημία της τρέλλας, που είχε πέσει στον κόσμο, πριν από μισό αιώνα... Μά πίστευα πως θα μας μιλούσατε για κά-

τριφα το κορμί μου με γκρίζο χάμα και σκόρπισα άμμο στα μαλλιά μου. Πενθώ για τόν έρωτά μου. Η ζωή είναι φάρμακι για μένα! Τα πόδια της λυγίζουνε, και πέφτει χάμα, κλαίγοντας μ' αναφυλλητά.

Ο Μπιλιτί χαιδεύει το λαιμό της μαλακά κι' εξακολουθητικά, συγκεντρώνοντας το μαγνητισμό του για να την ήσυχάση. Ύστερα της λέει:

— Έχεις δίκιο, κόρη μου. Ο Τίενο ανήκει στα κακά πνεύματα. Αυτά δεν τόν αφήνουν να παντρευτεί και να κάνει παιδιά, για να σβυστή η φυλή μας... Θα ρωτήσω τώρα τόν «καθρέφτη της αλήθειας».

Πήγαινε έσυ στη δουλειά σου και στη μητέρα σου.

Ο Μπιλιτί κάθεται σε μία πέτρα, συλλογισμένος... Είν' άνώφελο να ρωτήση τόν «καθρέφτη της αλήθειας». Άλλωστε, η μαγική αυτή μέθοδος δεν είν' εύκολη. Χρειάζεται τραγούδια, θυσίες, ξόρκια και τόσα άλλα, για ώρες πολλές...

Στην περίπτωση του Τίενο, άρκει μόνονα να τού λύση τα μάγια. Πρέπει όμως να διαλέξη τόν καλλίτερο τρόπο γι' αυτό...

Αφού τόν έχει κυριέψει τόν πάθος του κυνηγιού, πρέπει να τόν εμποδίση να κυνηγή, να τού κάνει τόν κυνήγι δυσάρεστο, μισητό...

Συλλογίζεται λίγο ακόμα. Ύστερα σκηκώνεται, διαλέγει μερικά απ' τα ξερόχορτα πουχει κρεμασμένα στο βάθος της καλύδας του, παίρνει κάτι μέσ' από ένα φλασκί και τὰ βάζει όλα μαζί να βράσουν στη φωτιά...

Το πρωί, ενώ θα ετοιμάζη ο Τίενο τὰ βέλη του, κάποιο χέρι θα στάση κρυφά λίγο απ' τόν μαγικό εκείνο φίλτρο μέσα στο πέτσινο παγούρι του, με τόν όποιο ξεδιψάζει πάντα, πριν φύγη για τόν κυνήγι...

Τήν άλλη μέρα, ο Τίενο κι' ο φίλος του Σαμπου ξεκινάνε για τή ζούγκλα.

Ο μάγος χαμογελάει αινιγματικά. Ξέρει καλά πως ο κυνηγός δεν θα χτυπήση τίποτα, γιατί τόν φίλτρο του θα τού βολώση τὰ μάτια!

Πραγματικά, ο Τίενο γυρίζει πὸ βράδυ μ' άδειανά τὰ χέρια. Τὰ βέλη του δεν χτύπησαν κανένα απ' τ' άγρίμια που συνάντησε. Είναι νευρισσόμενος, θυμωμένος.

Η μυσση του μάγου

— Σήκωσε τόν κεφάλι σου, Τίενο... Κύτταξε με!... τόν είπε ο μάγος.

ΜΕ τόν κεφάλι σκυφτό και τήν πλάτη άκουμπισμένη στον κορμό ενός πανύψηλου «άκουμέ», η Μέτζι, μία κοπέλλα της φυλής τών πυγμαίων Βούγια, είναι βυθισμένη σε πικρές σκέψεις. Έχει χάσει τόν κέφι της, έχει σταματήσει πιά τούς χορούς και τὰ τραγούδια της. Ο πατέρας της, ο μεγάλος μάγος Μπιλιτί, έχει άνησυχήσει απ' τήν παράξενη αυτή αλλαγή της.

— Τι έχει; ρωτάει σιγανά τή γυναίκα του, δείχνοντάς της τή Μέτζι. Είν' άρρωστη;

— Ναι, έχει μία μεγάλη άρρώστεια, τήν πιο δυσκολοθεράπευτη για τίς γυναίκες, τού άπαντάει εκείνη μ' ένα χαμόγελο. Η κόρη μας αγαπάει ένα νέο, που δεν τήν προσέχει.

— Είσαι τρελή! Η Μέτζι είναι σχεδόν παιδί ακόμα!... Δεν έρωτεύονται οι γριές, Μπιλιτί...

— Αφισέ με μόνονα. Θα τή ρωτήσω και θα μάθω... Ακούγοντας νά τή φωνάζει ο πατέρας της, η Μέτζι άνασπώνει έκπληκτη τόν κεφάλι της. Τι νά τή θέλη άραγε;...

Τόν πλησιάζει άργά. Τά λαιμπερά του μάτια τήν κάνουν νά χαμηλώση τὰ δικά της.

— Διαβάω στη σκέψη σου, κόρη μου, τής λέει ο μάγος, και βλέπω γιατί δεν παίζεις πιά, γιατί τόν γέλιο δεν σου προφύγει τὰ λόγια και τὰ τραγούδια σου. Πές μου ποιόν διάλεξες, κι' αν συμφωνώ θα ζητήσω τή βοήθεια τών πνευμάτων.

— Ο άνθρωπος που αγαπάω, ενδιαφέρεται μόνονα για τόν κυνήγι και τόν τόδο του. Αμφιβάλλω αν ξέρη πως υπάρχουν γυναίκες στον κόσμο... Η ζωή του είναι τόν κυνήγι. Τίποτ' άλλο...

— Κατάλαβαίνω. Αγαπάς τόν Τίενο... Η Μέτζι γνέφει «ναι» με τόν κεφάλι της, ενώ τόν πρόσωπό της φωτίζεται.

— Γι' αυτόν γινόμεν άμορφη, τόσα φεγγάρια! φωνάζει με έξωφι. Άλλάζει τόν χτένισμά μου. Σταλίστηκα με τὰ ώραιότερα κογγύλια. Άλειψα τόν δέρμα μου με ξύγκι έλέφαντος βαμμένο κόκκινο. Μεταχειρίστηκα τόν χυμό τού μυστικού φυτού που κάνει τὰ μάτια νά γυαλίζουνε σαν τόν νερό όταν τόν χτυπάει ο ήλιος. Έβλεπα τὰ νύχια μου με κιβά... Έκανα ό,τι μπορεί νά κάνει μία γυναίκα, για νά τραβήξη τήν προσοχή.

— Μά η ματιά τού Τίενο γλύστρησε πάνω μου, δίχως νά με προσέξη! Ύστερα από λίγο, τόν είδα νά γυρίζει απ' τόν κυνήγι, φορτωμένος με τόν πανθήρα που είχε σκοτώσει, με τή λάμψη τού θριάμβου στα μάτια του... Από τότε, άπόφυγα νά τόν συναντήσω. Έ-

— Κάποιος πείραξε τόν τόδο μου! φωνάζει. Μου τόν χαλάσανε... Η ικανότης του στό σημάδι είναι τόσο γνωστή, που όλοι μένουν αστασιζόμενοι, άκούγοντας πως λαθέψανε τὰ βέλη του.

Ο μάγος πλησιάζει τότε και κάνει μία πρόταση:

— Ο Λάτο κι' ο Καλί, που είναι καλοί σκοπευτές, άς πάρουν ο καθένας με τή σειρά τόν τόδο τού Τίενο κι' άς σημαδέψουνε από είκοσι βήματα τήν άκρη αυτού τού ξύλου. Αν τήν πετύχουνε, θα πει πως τόν τόδο δεν έχει τίποτα. Άλλιώς, θα ψάξουμε νά βρούμε εκείνον που τόν χάλασε.

Η λογική αυτή πρόταση τού Μπιλιτί γίνεται άμέσως δεκτή. Πρώτα ο Λάτο κι' ύστερα ο Καλί παίρνουν τόν τόδο, δοκιμάζουν τή χορδή του, γονατίζουνε, άκουμπάνε χάμα στη γή τή μία άκρη του, διαλέγουν ένα βέλος και τόν μπηγνουν από μακριά στην κορφή τού ξύλου.

Όλοι κυττάνε ειρωνικά τόν Τίενο. Έξω φρενών εκείνος, άρπάζει τόν τόδο του και σημαδεύει κι' αυτός.

Οι θεατές κρατάνε τήν άνάσα τους... Μά τόν βέλος περνάει σφυρίζοντας δίπλα απ' τόν ξύλο και χάνεται άνάμεσα στις φυλλωσιές!

Ο Τίενο κυττάζει τόν τόδο με γουρλωμένα μάτια. Δεν μπορεί νά καταλάβη πως, αφού βρίσκεται σε καλή κατάσταση, δεν πέτυχε μ' αυτό τόν στόχο.

Επιτέλους, δίχως νά προφέρη λέξι, χωρίς νά κυττάξη κανένα, τραβάει με βαρεία βήματα προς τήν καλύδα του.

Μά ο μάγος τού κόβει τόν δρόμο, για νά τού πη:

— Σήκωσε τόν κεφάλι σου, Τίενο. Κύτταξε με. Κύτταξε τόν Μπιλιτί, που τού δώσαν οι θεοί κι' η Φύσι τή δύναμη να προστατεύη τή φυλή του! Ο Μπιλιτί σου λέει: «Τά κακά πνεύματα έχουν μπη στο τόδο σου. Δεν θέλουνε νά πιάς στό κυνήγι».

«Δός μου τόν όπλο σου. Θα τόν βάλω κάτω απ' τόν ιερό δέντρο, τή μεγάλη καρδιά... Έσύ πρέπει νά πηγαίνης, ένα δολόκληρο φεγγάρι, κι' αφού πέφτει ο ήλιος, νά πιάνης μεγάλα ψάρια ενήνια», κρυμμέ α κάτω απ' τίς πέτρες τού ποταμού. Θα τούς παίρνης τ' αυγά και τὰ μάτια και θα μου τὰ φέρνης. Τήν άλλη μέρα, θα τρώς τόν κρέας τους.

«Η κόρη μου, η Μέτζι, που ξέρει καλά τόν ποτάμι, θάρχεται μαζί σου για νά σου δείχνη που κρύβονται τὰ ψάρια, και νά σου μαθαίνη όλες τίς ποιηριές τους...»

Δυό φεγγάρια ύστερα απ' τήν ημέρα αυτή, τὰ τὰμ - τὰμ χτυπούσαν χαρούμενα, σαν τρελλά, σκόρπιζοντας σ' όλη τή ζούγκλα τήν είδηση τού γάμου τού Τίενο, τού κυνηγού, με τή Μέτζι, τήν κόρη τού μεγάλου μάγου.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ
ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ

LYDIA P

Γαλάκτωμα Νο 1 για ξηρά
δέρματα Νο 2, για κανονικά
Νο 3 για λιπαρά κρέμα με βι-
ταμίνη Α για ξηρά δερμάτα.
Τηλ. 612-450

ΠΡΟΣΟΧΗ...

Έχει αποδειχθεί ότι το 90% των κακοδιοδεσμών προέρχονται από έντερικη μόλυνση. Με μια κουταλιά γνησίος Μαγνησίας PELLEGRINO κάθε πρωί ή κάθε βράδυ θα απαλλαγείτε από έντερικη μόλυνση και όλα τα παρόμοια και θα αποφύγετε κάθε μόλυνση.

ΜΑΓΝΗΣΙΑ ΣΑΝ ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Ευχάριστη στη γεύση, είναι κατάλληλη για κάθε ηλικία και ιδιαιδικότητα.

Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία.

ΠΡΟΣΟΧΗ! Οι γνήσιοι αδιάφοροι λευκοί φάκελοι φέρουν το σήμα του εργοστασίου και την υπογραφή PRODEL διά ερυθράς μελάνης, καθώς και το όνομα του ΓΕΝΙΚΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΑΝΗΣ
ΑΘΗΝΑΙ

ΡΙΣΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Είδ. Θεραπεία Ρυτίδων Κρεατοελιδίων και Αποτελεσματική θεραπεία πτώσεων μαλλιών. Συμβούλια δωρεάν.
Αισθητική Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13, Τηλ. 29-548

PERMANANT
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ιδού το μυστικό μας
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Αγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100

Τι πρόσφατο και πραγματικό! Οι ιπτάμενοι δίσκοι δεν ήταν παρά δημιουργήματα ομαδικής παραισθήσεως...

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό;
— Μά... μου φαίνεται πώς, την εποχή εκείνη, ήταν όλοι ψυχοπαθείς. Κι' αν υπήρχε κανείς με τα μυαλά του εν τάξει, τον κλείνανε στο φρενοκομείο!...

Συγχρόνως έψαχνα στη μνήμη μου, όπου βρήκα αυτό που ζητούσα:

— Τώρα θυμάμαι! πρόσθεσα. 'Η μαθηματική εξίσωσις του Ντίγκμπυ μας δίνει μία πιθανότητα 93,7 τοίς 100, ότι η ιστορία των ιπτάμενων δίσκων αφέλιτο σε ομαδική παραισθήσις... 'Αν δεν κάνω λάθος μάλιστα, ήταν η πρώτη περίπτωση αυτού του είδους, στην οποία τα δεδομένα συγκεντρώθηκαν συστηματικά και μελετήθηκαν απ' τους επιστήμονες, κατ' εντολήν της κυβερνήσεως.

— 'Ε, λοιπόν, Σάμ, κρατήσου καλά, γιά να μην πέσης! μου είπε ο Διευθυντής με ύψος καλοκάγαθο. Σήμερα θα εξετάσουμε ένα ιπτάμενο δίσκο! 'Ισως μάλιστα να πάρουμε μαζί μας κι' ένα κομματάκι του, γιά ενθύμιο, σαν καλοί ταυρίστες, που είμαστε!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

— Πριν από 17 ώρες και 23 λεπτά, δήλωσε ο Διευθυντής, αφού έριξε μία ματιά στο ρολόι-δακτυλίδι του, ένα αστροσκάφος προσγειώθηκε κοντά στο Γκρίνελ της πολιτείας 'Αϊόδα. 'Ηταν άγνωστου τύπου, με σχήμα δίσκου και διάμετρο 50 μέτρων περίπου. 'Η προέλευσί του μένει ακόμα άγνωστη, αλλά...

— Δεν καθορίσθηκε η τροχιά του; διέκοψε.

— 'Οχι. Νά μία φωτογραφία του, μετά την προσγείωσις. Την τράβηξαν απ' τον τεχνητό δορυφόρο Βήτα...

— Έριξε μία ματιά στη φωτογραφία, πριν τη δώσω και στη Μαίρη. Δεν ήταν καθαρότερη απ' όλες τις τηλεφωτογραφίες, τις παρμένες από απόσταση 10 χιλιάδων χιλιόμετρων: 'Εβλεπε κανείς κάμποσα δέντρα, που μοιάζονε με χορτάρι, ένα σύννεφο που σκίαζε το πιο ενδιαφέρον μέρος της εικόνας κι' ένα γκρίζο κύκλο, που μπορούσε νάναι τούτο ιπτάμενος δίσκος, όσο και ντεπόζιτο Βενζίνας...

— 'Η Μαίρη επέστρεψε τη φωτογραφία στο Διευθυντή.

— 'Υπάρχει καμιά άλλη πληροφορία; ρώτησε.

— Καμμία.

— Πώς! 'Επειτα από δεκαεπτά ολόκληρες ώρες;... Μά θα πρέπει να σας έχουν πνίξει πια με αναφορές οι πράκτορές μας! Τι κάνουν, αυτοί οι κύριοι;

— 'Υπήρχαν δυο δικοί μας εκεί κάτω. Κι' έστειλε ειδικά άλλους δυο. Μά κανείς τους δεν έδωσε σημεία ζωής. 'Ανησυχώ και γι' αυτούς, Σάμ! Δεν μ' αρέσει να χάνω πράκτορες, και μάλιστα γιά το τίποτα!

Κατάλαβα ξαφνικά πώς ήταν πολύ σοβαρή η κατάσταση, γιά ν' αποφασίσω ν' ασχοληθώ με την υπόθεσις ο ίδιος ο Διευθυντής.

— 'Ενοίσα μια ανατριχίλα. Συνήθως, ένας πράκτωρ της

Μυστικής 'Υπηρεσίας έχει καθήκον να σώση το τομάρι του, γιά να μπορέση να τελειώση την αποστολή του, να γυρίση πίσω και νά δώση την αναφορά του. Αυτή τη φορά, όμως, έπρεπε, προπάντων, να γυρίση... 'Όσο γιά τη δική μου ζωή, δεν λογαριάζοτανε πολύ...

— Μόνον ένας απ' τους ανθρώπους μας έστειλε μία αναφορά, μά κι' αυτός την άφησε μισοτελειωμένη, συνέχισε ο Διευθυντής.

— 'Είχε πλησιάσει το παράξενο εκείνο πράγμα, παριστάνοντας τον άπλο περίεργο, και μάς τηλεφώνησε πώς πρόκειται ασφαλώς γιά ένα αστροσκάφος. 'Υστερα πρόσθεσε πώς το είδε ν' ανοίγη, και πώς θα προσπαθούσε νά πάη πιο κοντά του, γλιστρώντας ανάμεσα στους αστυνομικούς, που το είχαν περιβάσει.

— 'Η τελευταία φράσις του ήταν: «Νά τοι! Είναι μικρά πλάσματα, περίπου...». Τιποτ' άλλο!

— Μικροί άνθρωποι;
— «Μικρά πλάσματα», έλεγε ή αναφορά.

— Δεν υπάρχουν άλλες πληροφορίες απ' αυτή την περιοχή;

— Και βέβαια! 'Ο σταθμός στερεοσκοπικής τηλεόρασεως του Ντέ Μόιν, έστειλε επί τόπου τα καμινόνια του με τα μηχανήματά του. Μά οι πρώτες έκπομπές του ήταν μόνο εικόνες, παρμένες από αεροπλάνο, από πολύ ψηλά. Δεν φαινόταν σ' αυτές, παρά ένα πράγμα σαν δίσκος...

— Πέρασαν ύστερα δυο ώρες περίπου, χωρίς καινούργια έκπομπή. Κι' αυτές που ακολουθήσαν κατόπιν, ήταν τελείως διαφορετικές απ' τις αρχικές.

— Δηλαδή;
— Ζητούσαν ν' αποδείξουν πώς το αστροσκάφος δεν ήταν παρά μία φάρσα. Το είχαν φτιάσει δυο νεαροί χωριάτες, με λαμαρίνες και πλαστική ύλη, κάπου κοντά στη φέρμα τους. Κι' οι πρώτες ψεύτικες εικόνες, αποτελούσαν — λέει — επινοήσις ενός εύφραντατου σπήκη του ραδιοφώνου, που είχε τιμωρηθεί με απόλυσι γι' αυτό που σκάρωσε... Με λίγα λόγια, ή «διαπλανητική εισβολή» δεν ήταν παρά μία κωμωδία — όπως λέει ο σταθμός τηλεόρασεως.

— 'Εκανα ένα μορφασμό.

— Μία κωμωδία, που μάς κόστισε τέσσερες πράκτορες!.. παρατήρησα. Θα ψάξουμε νά τους βρούμε;

— 'Οχι! Το θεωρώ χαμένο κόπο... Θα προσπαθήσουμε μόνο ν' ανακαλύψουμε γιάτί ο τριγωνομετρικός υπολογισμός του τόπου προσγειώσεως του αστροσκάφους, δεν συμπίπτει με τις πληροφορίες του σταθμού τηλεόρασεως.

— Μοιδείζει πάλι την τηλεφωτογραφία, την παρμένη απ' τον τεχνητό δορυφόρο. 'Υστερα πρόσθεσε:

— ... Κι' επίσης, γιάτί ο σταθμός τηλεόρασεως του Ντέ Μόιν είχε διακοπεί γιά ένα χρονικό διάστημα τις έκπομπές του!

— 'Η Μαίρη μίλησε, γιά πρώτη φορά.

— 'Εγώ θάθελα πολύ νά κουβεντιάσω με τους δυο ύποπτες.

Ζανδειά ή μελαχροινή...

— Μπορείτε νά λούζετε τα μαλλιά σας με το κατάλληλο Σαμπουάν TÊTE-NOIRE. Αυτό δά τα διατηρήσει στο φυσικό τους χρώμα και σχήμα. Το γνήσιο Σαμπουάν 'Τέτ-Νουάρ, με τα βιολογικά του συστατικά δ' απαλλάξη τα μαλλιά από κάθε βλαβερό επίχρισμα, δά τ' αποστειρώση και δά τους δώση εξαιρετή γυαλάδα.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΜΕ ΕΠΙΜΟΝΗ ΤΟ ΓΝΗΣΙΟΝ ΣΑΜΠΟΥΑΝ
TÊTE-NOIRE
Φάκελλοι-Φιάλοι-Κρέμα

ZEIN LAIT DE BEAUTÉ

Το «ZEIN», έχει μεγίστην καθαριστικήν ιδιότητα. Λευκαίνει, λεπτύνει, φωτίζει και τρέφει την επιδερμίδα. Παρατείνει την νεότητά της επιδερμίδος, εξαφανίζει τις ρυτίδες, πανάδες, λεκέδες και τα συμπτώματα μαρσαμού του δέρματος.

Πωλείται σ' όλα τα κεντρικά Φαρμακεία και Μικροπωλεία 'Αθηνών και Πειραιώς.

Ν. Π. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ
Ευφράντορος 14 — Τηλ. 71-307
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΪΛΟΝ 27
» 54-15 » 35
» ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ » 10
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ - ΠΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δίχεται 9-12 & 5-7 ώς και επί συνεντεύξεων.
Χαρ. Τρικυνη 113 — Τηλ. 612-61

μένους «φασέρ»... — έιπε μοναχά.

Προσγειωθήκαμε με το αεροαυτοκίνητό μας λίγο πριν απ' το Γκρίνελ και συνεχίσαμε το ταξίδι μας στο δρόμο. Ψάξαμε γιά τη φέρμα των αδελφών Μάκ Λέιν — γιάτί, σύμφωνα με τις πληροφορίες του σταθμού τηλεόρασεως, αυτοί ήταν οι δράστες της «φάρσας».

Δεν δυσκολευθήκαμε νά τη βρούμε. Σ' ένα σταυροδρόμι, είδαμε μία μεγάλη πινακίδα, μ' ένα βέλος και με την επιγραφή: «Προς το αστροσκάφος».

— 'Ο δρόμος άρχισε τώρα νά ναι γεμάτος από αυτοκίνητα, αεροαυτοκίνητα κι' άλλα όχηματά, σταματημένα.

Σε δυο πρόχειρες παράγκες, στην είσοδο της φέρμας, πουλούσαν αναμνηστικά και μικρά ένυμια. 'Ενας πόλισμαν με στολή, ρύθμιζε την κυκλοφορία.

— Σταμάτησε εδώ, μου είπε ο Διευθυντής. Θα προχωρήσουμε πεζή.

— Νάι, θείε Τσάρλυ, απάντησα πειθήνια.

Φρενάρια. 'Ο Διευθυντής πήδησε έξω. Τον μιμήθηκα κι' εγώ και βόηθησα ύστερα τη Μαίρη νά βγί κι' αυτή απ' το αεροαυτοκίνητο.

— 'Εκείνη σφίχτηκε δίπλα μου κι' έπιασε απ' το μπράτσο, κυττάζοντάς με μ' ένα ύφος άπλοικού θαυμασμού.

— Τι λεβέντης, που είσαι, αδερφούλη μου! μου είπε. Πιστεύω πώς θα τ' ήθερνα, αν μπορούσα... Τόσο είχα νευρίσει!

— 'Ο «θείος Τσάρλυ» τριγύριζε εδώ κι' εκεί, ζάλιζε τους αστυφύλακες με τις ερωτήσεις του, έπιανε κουδέντα μ' όποιον εύρισκε... με λίγα λόγια, παρίστανε, με τελεία φυσικότητα, το ρόλο ενός ανοιχτόκαρδου γεροντάκου, που κάνει ταξίδι αναψυχής.

Στράφηκε σέ μας, μάς έδειξε ένα αστυνομικό και μάς φώναξε:

— 'Ο κύριος επιθεωρητής λέει πώς είναι μία φάρσα, που τη σκαρώσανε δυο τεμπέληδες. Πάμε νά φύγουμε, παιδιά μου!

— 'Όστε δεν υπάρχει αστροσκάφος; ρώτησε ή Μαίρη μ' απογοητευμένο ύφος.

— 'Αν θέλετε νά δíte αυτό που υπάρχει, δεν έχετε παρά ν' ακολουθήσετε τους άλλους περιέρχους... απάντησε ο αστυνομικός, ανασηκώνοντας τους ώμους του. Κι' ύστερα, δεν είμαι επιθεωρητής, αλλά άπλος αστυφύλακας!

Διασχίσαμε ένα λειβάδι, περάσαμε ένα φράχτη και μπήκαμε σ' ένα δάσος. Δεν υπήρχε πιά πολλός κόσμος στο μονοπάτι, που ακολουθούσαμε, γιάτί, γιά νά περάση κανείς το φράχτη, έπρεπε νά πληρώση εισιτήριο ένα δολλάριο.

Προχωρούσα μπροστά (' θείος Τσάρλυ κι' ή αδερφούλη μου μ' ακολουθούσανε.

— 'Η Μαίρη αράδιαζε ένα σαρό κουταμάρες...

Τέλος, φτάσαμε σ' ένα ξεφωτο του δάσους. Το ψεύτικ αστροσκάφος βρισκόταν εκεί.

Είχε διάμετρο πάνω από 3 μέτρα κι' ήταν φτιαγμένο από έλαφρες λαμαρίνες κι' από φύλλα πλαστικής ουσίας, πασαλειμένα όλα με χρυσολοφή. 'Εμοιαζε σαν δυο τεράστια

Συμβουλές όμορφιάς της ZINNIA

Μία αναγνώστριά της στήλης μας, ή δεσποινίς Κ. Μ., υπάλληλος της Τραπεζής της 'Ελλάδος μάς γράφει: «Διαβάσαμε με μεγάλο ενδιαφέρον πάντοτε τις συμβουλές σας, αλλά έμειν εδώ, σαν εργαζόμενες κοπέλλες που είμαστε, θέλουμε νά μάς γράψετε πώς πρέπει και πώς, νά μακιγιαριζώμαστε στη δουλειά μας. Μήπως δεν πρέπει νά βάφονται καθόλου οι γυναίκες που εργάζονται;»

Κάθε άλλο μάλιστα, έχουμε ν' απαντήσουμε στην άγνωστη φίλη μας και σέ όλες τις εργαζόμενες γυναίκες. 'Αρκεί το μακιγιάζ νά είναι προσεγμένο, χωρίς υπερβολές και επιτηδεύσι, που νά δίνη την εντύπωσις πώς ή γυναίκα καθρεφτίζεται κάθε στιγμή, γιά νά το διατηρήση άψογο.

Κατ' άρχην το δέρμα πρέπει νά είναι όγιές, γιά νά «στήκει» με φυσικότητα το μακιγιάζ. Και το βραδυό καθαρίσμα του προσώπου νά γίνεται άνελλιπώς.

Το πρωί ξεπλένετε το πρόσωπο με χλιαρό ή κρύο νερό και έν συνεχεία καθαρίζετε τους πόρους από τας έκκρισεις της νύχτας, με το γαλάκτωμα ZINNIA, που καθαρίζει και τονώνει συγχρόνως τους ιστούς του δέρματος.

— 'Αφού απορροφηθή το γαλάκτωμα και στεγνώση το δέρμα έντελώς, βάψετε την κρέμα — ημέρας ZINNIA, που αποτελεί μία θαυμασία βήσι πούδρα.

— 'Αφίνετε το πρόσωπο ν' αναπαυθή επί 10-15 λεπτά και νά κρατήση όση κρέμα έχει ανάγκη. Μετά αφαιρείτε μ' ένα καθαρό βαμβάκι όση δεν άπερροφηθή από την επιδερμίδα και άρχιζετε το μακιγιάζ.

— 'Οχι πολύ κόκκινο στά μάγουλα. 'Η ZINNIA διαθέτει εύτυχώς πλούσιον χρωματολόγιον, ώστε νά διαλέξετε τον πιο φυσικό χρωματισμό. Μετά πούδραρετε μ' άφθονη πούδρα — ZINNIA, ή όποια περιέχει σκόνη φυσικής μεταλλικής και δίνει στην επιδερμίδα βελούδινη όψη.

Και τέλος θά βάψετε τα χείλη σας, με ρουζ — ZINNIA το όποιον «στρώνει» και «κρατά» όσο κανένα άλλο ρουζ.

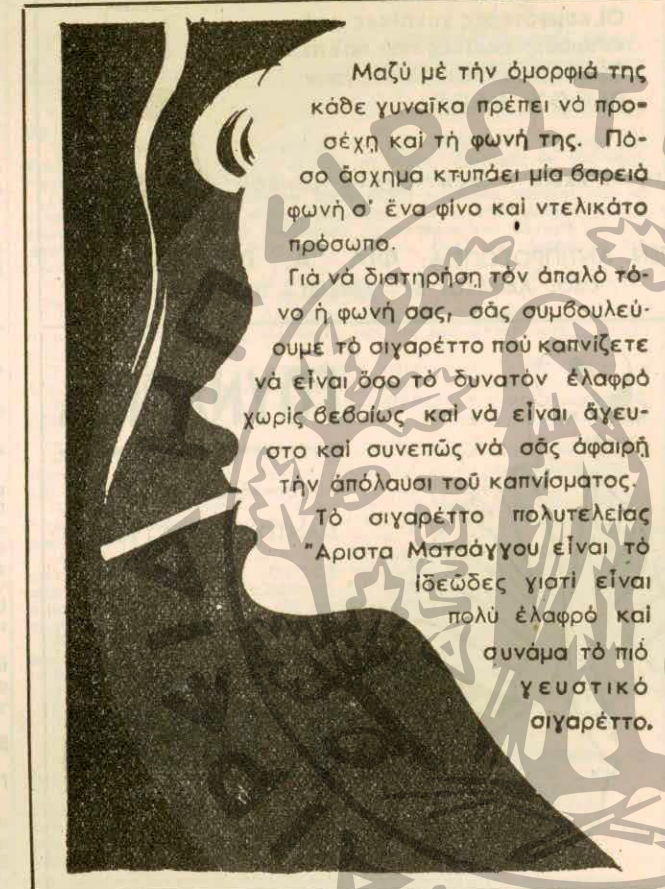
— 'Επίσης μην ξεχνάτε την περιποίηση των μαλλιών και των χεριών.

Και γιά τα δύο αυτά, χρειάζεται σχολαστική και καλίστητη περιποίησις. 'Αλλοιώς μάς κακοουσταίνουν, όσο τίποτα άλλο.

Γιά το πρώτο το σαμπουάν και ή μπριγιαντίνη ZINNIA σας εξασφαλίζουν μία άψογη εμφάνισις.

— 'Όσο γιά τα χείρα, μεταχειρισθήτε όλα τα καλλυντικά ZINNIA και διατηρήτε τα νυχια απόλυτα καθαρά. Αυτό είναι το μυστικό.

ZINNIA

πιάτα της σούπας, κολλημένα το ένα με τ' άλλο.

— Μά αυτό είναι θαύμα! φώναξε ή Μαίρη, κι' έμεινε με το στόμα ανοιχτό.

— 'Ενας νεαρός, 19 ή 20 χρονών, ήλιοκαμένος, έβγαλε το κεφάλι του από μία καταπακτή, που υπήρχε στην κορυφή.

— Θέλετε νά μπήτε μέσα; μάς πρότεινε. Θά πληρώσετε άλλα 50 σέντες ό καθένας.

— 'Ο θείος Τσάρλυ τούδωσε τά λεφτά που ζητούσε.

— 'Η Μαίρη διάταξε μία στιγμή, στην είσοδο της καταπακτής. Τη στιγμή εκείνη, παρουσιάστηκε κι' άλλος νεαρός, που φαινόταν δίθυμος αδελφός του πρώτου. Κι' οι δυο μαζί βέλησαν νά βοηθήσουν τη Μαίρη νά κατεβή στο έσωτερικό.

— 'Εκείνη τραβήχτηκε πίσω. Πήγα άμέσως κοντά της, έτοιμος νά τη βοηθήσω κι' εγώ, αν χρειαζότανε.

— Τί σκοτεινά που είναι εκεί μέσα! φώναξε ή Μαίρη, ανατριχιάζοντας.

— Μή φοβόσαστε, μίς, της σύστησε ο δεύτερος χωρικός.

— 'Όλη μέρα σήμερα, οδηγούμε τους έπισκέπτες. Είμαι ο Βένσαν Μάκ Λέιν... 'Ελάτε, λοιπόν!

— 'Ο θείος Τσάρλυ έβριξε μία άνήσυχη ματιά στην καταπακτή.

— 'Ισως νάχη φείδια μέσα, είπε. 'Οχι, Μαίρη, καλύτερα νά μην κατεβίξ.

— Μά δεν υπάρχει κανείς φόβος, σας λέω, έπέμεινε ο Μάκ Λέιν.

— 'Όχι, όχι! φώναξε ο θείος Τσάρλυ. Δεν πειράζει, κρατήστε τά λεφτά...

— Κύτταξε το ρολόι του και μάς είπε:

— 'Ελάτε, πάμε, παιδιά μου! 'Αργήσαμε...

Ξαναγυρίσαμε απ' τον ίδιο δρόμο στο αεροαυτοκίνητό μας. 'Όταν ξεκίνησαμε μ' αυτό, ο Διευθυντής μου έιπε ξερά:

— Λοιπόν, τί γνώμη σχημάτισες απ' αυτά που είδες;

— 'Υπάρχει καμιά αμφιβολία γιά την προέλευσι της αναφοράς που λάβατε; 'Ενωό εκείνη πούμεινε μισοτελειωμένη...

— 'Οχι, καμμία απόλύτως!

— Ποτέ ένας πράκτοράς μας δεν θά μπορούσε νά ξεγελαστή από μία τέτοια χονδροειδή απομίμηση, ακόμα κι' τη νύχτα, στο σκοτάδι! Δεν μπορεί νά είδε, λοιπόν, αυτό το πράγμα...

— Συμφωνώ κι' εγώ μαζί σου. 'Αλλά τί είδε;

— Χμ, ποιάς ξέρει!... 'Υστερα, σκέπτομαι πώς αυτός ο ψευτο-δίσκος θά κόστισε όχι λίγα! Χρειάστηκαν λαμαρίνες, μπουγιές, πλαστική ουσία, κι' αρκετή ύλη γιά τόν έσωτερικό σκελετό, όπως είδα απ' την καταπακτή.

— 'Εξακολούθησε, αγόρι μου.

— Οί δυο αδελφοί Μάκ Λέιν δεν μου φάνηκαν καθόλου πλούσιοι. 'Η φέρμα τους είναι μικρή και παραμελημένη. Πώς μπορεί, λοιπόν, νά εοδέψανε τόσα λεφτά απ' την τσέπη τους, γιά μία φάρσα;

— Πολύ σωστός ό συλλογισμός σου. 'Εσύ τί λές, Μαίρη;

— Προσέξατε, θείε Τσάρλυ, πώς μου φερότανε αυτοί οί τρείς, ό αστυφύλακες κι' οί δυο αδελφοί... 'Όταν έπιστρατεύω εγώ το σέξ-άππλ μου,

προκαλώ πάντα μία ζώρη αν-
τίδραση στους άντρες. Μ' α-
ντίδραση, όμως, δεν συνέβη τίποτα
τέτοιο.

— Κι' όμως, σ' ας φέρθηκαν
πολύ εύγενικά... παρατήρησα.
— Κάνετε, λοιπόν, πώς δεν
καταλαβαίνετε; Ξέρω καλά τι
λέω... Ήταν άφυσική ή συμ-
περιφορά αυτών των τριών αν-
θρώπων! Θάλεγε κανείς πώς
ήταν ζωντανό νεκρό... ή, μάλ-
λον, πώς δεν τους έκανε την
παραμικρή εντύπωση μία λα-
χαριστική γυναικά!

— Μήπως τους είχαν ύπνω-
τίσει; είπε ο Διευθυντής.

— Ίσως. Ή μπορεί να τους
είχαν δώσει κάποιο φάρμακο...

Κι' η Μαίρη ζάρωσε τα φρύ-
δια της, παρανεμένη.

— Στρίψε άριστερά, Σάμ,
μού είπε ο Διευθυντής. Θα έ-
ξετάσουμε τώρα ένα σημείο που
άπτεται 4 χιλιόμετρα από δω.

— Είναι εκεί που έπεσε το
άστροσκάφος, κατά τα στοι-
χεία της φωτογραφίας;

— Ακριβώς!

Μα δεν μπορούσαμε να φτά-
σουμε εκεί που θέλαμε.

Πρώτα, συναντήσαμε μία κα-
τεστραμμένη γέφυρα. Δεν μπο-
ρούσαμε, βέβαια, να περάσουμε
από πάνω... Κάναμε, λοι-
πόν, ένα μεγάλο γύρο και ξανα-
γυρίσαμε από άλλο δρόμο.

Ένας πόλις μας σταμά-
τησε ξαφνικά, για να μας πη-
ρώσει πως είχε πιάσει φωτιά ένα δά-
σος και πως, αν προχωρούσα-
με ακόμα, θα μας υποχρέωναν
να βοηθήσουμε κι' εμείς τις δα-
μάδες που αγωνίζονταν να σώ-
σουν την πυρκαγιά.

Τού κάκου προσπάθησε η
Μαίρη να τον συγκινήσει με τα
θέλητά της. Δεν μας άφησε
με κανένα τρόπο να περάσουμε.

— Κι' αυτός τα ίδια! είπε
η Μαίρη, αφού ξεκίνησαμε για
να γυρίσουμε πίσω. Αναίσθη-
τος, σαν πέτρα!...

Θα μπορούσαμε ν' απογειω-
θούμε και να πετάσουμε πάνω
απ' το μέρος που μας ενδιέφε-
ρε. Μα ο Διευθυντής το θεώρη-
σε περιττό.

Τραβήξαμε, λοιπόν, προς το
Ντέ Μόιν. Μπήκαμε στην πόλι
και σταματήσαμε έξω απ' το
στούντιο του σταθμού τηλεόρα-
σεως.

Ο θεός Τσάρλυ κατάφερε,
με διάφορες μπλόφες, να φτά-
σουμε ως το γραφείο του γε-
νικού διευθυντού. Έξακολου-
θούσε να παίζει το ρόλο του
τουρίστα.

— Θάθελα να μάθω τι ση-
μαίνει αυτή η γελοία ιστορία
του ψευτικού άστροσκάφους!
φώναξε. Απαιτώ να μου δώσε-
τε λεπτομερείς εξηγήσεις. Αλ-
λοιώς, θα διαμαρτυρηθώ στην
Κυβέρνηση. Θα χάσετε τη θέση
σας...

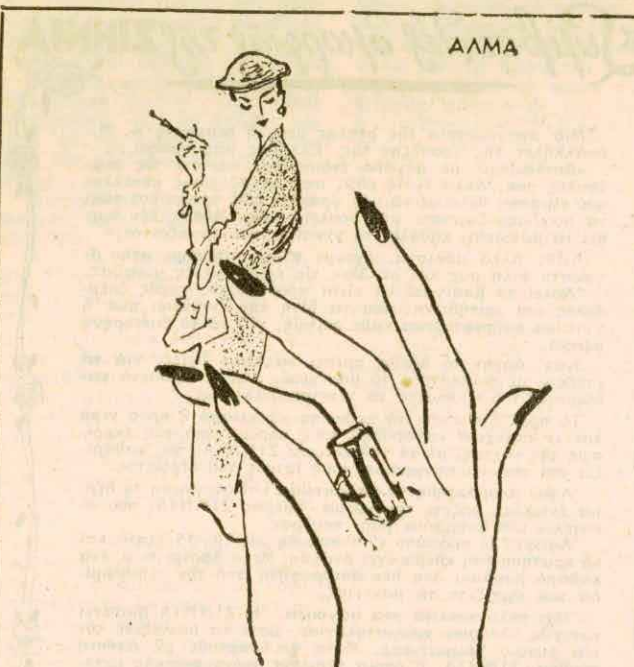
Ο διευθυντής του σταθμού
ήταν ένας άνθρωπος κοντός
και λίγο καμπύρης. Δεν φά-
νηκε να φοβήθηκε απ' την ά-
πειλή του θεού Τσάρλυ. Νευ-
ρίασε μόνο.

— Δώσαμε όλες τις απαι-
τούμενες εξηγήσεις, στην έκ-
πομπή μας, κύριε, απάντησε.
Τι άλλο θέλετε τώρα; Ο υπεύ-
θυνος υπάλληλός μας απολύ-
θηκε. Δεν μπορούσαμε, βέβαια,
να του κόψουμε το κεφάλι, για
τιμωρία!

Μα ο θεός Τσάρλυ κούνησε
άπειλητικά το δάχτυλό του.

— Δεν με ξεγελάτε τόσο εύ-
κολα, έμμεσα! φώναξε. Ποτέ δεν
θα πιστέψω πως δυο χωριστά-

ΑΛΜΑ

Peggy Sage

...Το βερνίκι που χαρίζει πολλών
ημερών διάρκεια στην MANICURE
σας... νύχια μακριά, ατερέα,
τέλεια θαμμένα, που κάνουν κάθε
κίνηση του χεριού σας. μιά
αισθητική απόλαυση.

Οι κομψότερες γυναίκες του
κόσμου... εκείνες που πάντα
ζητούν το τέλει... διαλέγουν
PEGGY SAGE.

SALENS, PARIS • NEW YORK • LONDON

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΦΙΛ. Α. ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ

ΟΔΟΣ ΛΑΜΑΧΟΥ 30 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ: 32-936

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ

Είς πλουσίαν Συλλογήν

ΜΑΝΤΩ — ΖΑΚΕΤΤΕΣ —
ΚΑΠΕΣ

Διάδοχος

M. ΠΑΠΑΘΩΜΑ

Καραγιώργη Σερβίας 56

Τηλ. 52-389

ΑΘΗΝΑ

πουλα κι' ένας σπήκερ σκαρώ-
σανε μονάχοι τους αυτή την έ-
ξωφρενική ιστορία! Χρειάζον-
ταν λεφτά, πολλά λεφτά! Πού
τά βρήκανε, σ' ας παρακαλώ;
— Η Μαίρη είχε καθίσει κοντά
στο γραφείο του Μπάρνες, του
διευθυντού του σταθμού. Είχε
πάρει μιά στάση όσο μπορούσε
πιο προκλητική.

Πρόσεξε πως έκλεισε κάποια
στιγμή το μάτι στο Διευθυντή,
κάνοντας συγχρόνως μιά χα-
ρακτηριστική χειρονομία. Κα-
τάλαβα τι ήθελε να πη: ότι κι'
ο Μπάρνες έδειχνε μιά ανεξήγη-
τη, άφυσική οδύσσεια στα
θέλητά της!

Εκείνος δεν βάπτεπε κανο-
νικά να το αντιληφθώ, γιατί
φαίνονταν πως πρόσεχε μονάχα
το Διευθυντή. Κι' όμως, δεν του
ξέφυγε η συνθηματική χειρονο-
μία της Μαίρης.

Στράφηκε απότομα προς το
μέρος της. Το πρόσωπό του έ-
χασε κάθε έκφραση, και το χέ-
ρι του κινήθηκε γρήγορα προς
το συρτάρι του γραφείου του.

— Θα τραβήξω πιστόλι!
Σκότωσέ τον, Σάμ! μού φώνα-
ξε άμεσως ο Διευθυντής.

Τούρριζε στην κοιλιά, αλλά
σημαδεύα ασημί και τον πλη-
γώνα μόνο. Κλονίστηκε και σω-
ρίστηκε χάρη.

— Έτρεξα κοντά του και, με
μιά κλωτσιά, πέταξα μακριά
το πιστόλι ακτίνων που κρα-
τούσε ακόμα στο χέρι του. Ή-
μουν έτοιμος να σκύψω και να
του δώσω τη χαριστική βολή,
για να μην υποφέρη άδικα, μιά
και ήταν πληγωμένος θανάσι-
μα. Μα ο Διευθυντής μου φώ-
ναξε:

— Μη τον αγγίξεις!

Τραβήξου πίσω, Μαίρη!
Πλησίασε με προφύλαξη τον
έτοιμοθάνατο, σαν τη γάτα
που μυρίζεται κάτι άγνωστο.
Ο Μπάρνες αναστέναζε βα-
θεία κι' έμεινε ακίνητος ύ-
στερα.

Ο διευθυντής τον έσπρωξε
λίγο, με την άκρη του μπα-
στονιού που κρατούσε.

— Το φρονιμώτερο είναι να
φύγουμε γρήγορα από δω! του
σύστησε.

— Μπα, δεν κινδυνεύουμε
περισσότερο εδώ απ' αλλού...
απάντησε ήσυχος. Πιστεύω πως
όλος ο τόπος θάνατι γεμάτος...

— Αποτί;

— Πού να ξέρω; Γεμά-
τος από τέτοια όντα!

Κι' ο Διευθυντής έδειξε το
ακίνητο σώμα του Μπάρνες.

— Αυτό ακριβώς πρέπει ν'
ανακαλύψουμε, πρόσθεσε.

— Κυττάχτε! φώναξε ξαφνί-
κα η Μαίρη. Αναπνέει ακόμα!
Πραγματικά, καθώς το σώ-
μα ήταν πεσμένο μπρούμυτα,
βλέπαμε το πάνω μέρος της
πλάτης του ν' ανεβοκατεβαίνει
ελαφρά και ρυθμικά, σαν να
φούσκωνε ακόμα το στήθος
του με την αναπνοή.

— Ο Διευ-
θυντής σκάλισε το μέρος εκεί-
νο με το μπατονέ του.

— Έλα δω, Σάμ, διάταξε
ύστερα. Γδύσε τον! Με προ-
σχή, όμως, φέρεσε πρώτα τα
γάντια σου...

— Έχει πάνω του καμιά
βόμβα; απόρησε.

— Κάνε αυτό που σου λέω.

Πρόσεξε όμως!...

Είχα παρατηρήσει πάντα
πως το μυαλό του Διευθυντού
μας λειτουργούσε με την ακρι-
βεία και την τελειότητα ενός
«ηλεκτρονικού έγκεφάλου».

Ήξερε να φτάνει σε μιά λογι-

κή λύση, συνδυάζοντας μεταξύ
τους τα πιο άσημαντα στοι-
χεία.

Σκέφθηκα, ότι θάχε μαντέ-
ψει και τώρα την αλήθεια, κι'
υπάκουσα δίχως αντίρρηση
στις οδηγίες του.

Φόρεσα πρώτα τα ειδικά γάν-
τια μου, που ήταν φτιαγμένα
έτσι ώστε ν' αντέχουν στα ι-
σχυρότερα δέσα, και συγχρό-
νως να μην ελαττώνουν καθό-
λου την ευαισθησία των δαχτύ-
λων μου. Ύστερα αναποδού-
ρισα το Μπάρνες, για να τον
γδύσω.

Η πλάτη του φούσκωνε και
ξεφούσκωνε ολόένα. Παραξε-
νύτηκα γι' αυτό κι' άκουμπη-
σα την παλάμη μου ανάμεσα
στις δυο ώμοπλάτες του.

Η ράχη ενός ανθρώπου ά-
ποτελείται κανονικά από δατά
και μύς. Αυτή όμως ήταν πλα-
σμένη και σπαταρούσε αλλό-
κοτα!

Τραβήξα γρήγορα το χέρι
μου, ταραγμένος. Η Μαίρη,
δίχως να πη λέξι, μούδωσε ένα
φαλίδι, που είχε πάρει πάνω
απ' το γραφείο.

Έκοψα μ' αυτό την πλάτη
του σκακκαίου του Μπάρνες,
από πάνω ως κάτω. Από μέ-
σα, φερόμουν μόνο ένα πουκά-
μισο.

— Ανάμεσα, λοιπόν, σ' αυτό
και στο δέρμα, απ' τη βάση
του στέρους ως τη μέση της
ράχης, είδα κάτι που δεν ήταν
ανθρώπινη σάρκα... Αυτό το
κάτι είχε πάχος πέντε ή έξη
πόντους κι' έκανε το Μπάρνες
να φαίνεται λίγο καμπύρης.

Ήταν ένα πράγμα ζωντανό,
που κουνιόταν!

Το είδαμε να γλιστράει ά-
γά, πάνω στη ραχοκοκκαλιά
του Μπάρνες, σαν να επιχειρού-
σε να ξεφύγει. Έσκυψα, για
να σκίσω το πουκάμισο. Μα ο
διευθυντής μ' εμπόδιζε, χτυ-
πώντας τα δάχτυλά μου με το
μπατονέ του.

— Εβγαλα μιά φωνή πόνου
και τραβήχτηκα ένα βήμα
πίσω.

Ο Διευθυντής έχωσε τότε το
μπατονέ του κάτω απ' το
πουκάμισο του Μπάρνες και το
ανέβασε όσο ψηλότερα μπορού-
σε, ξεσκεπάζοντας έτσι το ά-
κατονόμαστο εκείνο πράγμα!

Ήταν γκριζό, άμορφο και
λίγο διαφανές. Στο εσωτερικό
του διακρινόνταν κάτι γραμ-
μές πιο σκούρες, σαν φλέβες.

Το είδαμε να γλιστράει ως τη
μασχάλη του Μπάρνες και να
προσπαθί να κρυφτεί εκεί μέ-
σα, αλλά δίχως να το καταρ-
θώση. Ύστερα έμεινε ακίνητο.

— Ο φούκαρος ο Μπάρνες,
ψιθύρισε ο Διευθυντής. Ήταν
το πρώτο θύμα... Θα φροντί-
σω να τον παρασημοφορήσου-
νε, όταν τελειώση πιά αυτή η
ιστορία... αν δηλαδή τελειώ-
ση ποτέ!...

Πηγαίνοντάς με μέσα στην
κάμαρα και φαινόνταν πως εί-
χε ξεχάσει τελείως το πράγμα
εκείνο που είχε φωνάξει στη
μασχάλη του Μπάρνες.

— Έγώ όμως δεν τόλωνα απ'
τα μάτια μου, κι' είχα πάντα
έτοιμο το πιστόλι μου, για
κάθε ένδεχόμενο.

Ήταν φανερό πως δεν μπο-
ρούσε να μετακινήσει γρήγορα,
ούτε και να πετάξει. Άγνοου-
σα όμως τελείως τις ικανότη-
τές του...

Η Μαίρη ήρθε κοντά μου
και σφίχτηκε δίπλα μου, σαν
νάθελε να μου δώση κουράγιο.

Dwora...

Chypre
Paris
l'Aimant
l'Origan

... προσφέρει ένα
Παριζιάνικο Άρωμα

COTY

ΑΛΜΑ

Το „ΝΟΥΝΟΥ“ σας συμβουλεύει

— Όπως είπαμε και άλλοτε, το ανθρώπινο σώμα μπορεί να συγκρι-
θί προς ένα εργοστάσιο.

— Η τροφή, αποτελεί την καύσιμο ύλη, της ανθρώπινης μηχανής και
δια του αίματος κυκλοφορεί σε όλο το σώμα. Συνεπώς εκ της ποιό-
τητας και της ποσότητας του αίματος, εξαρτάται η καλή μας υγεία.

— Γι' αυτό το αίμα πρέπει να παρουσιάζει κανονική σύνθεση και να
είναι απαλλαγμένο από ουσίες βλαβερές. Μόνον τότε μπορεί να κυ-
κλοφορήσει κανονικά στο ανθρώπινο εργοστάσιο και να έχει μεγάλη
απόδοσι, χωρίς βλάβες των μηχανών του, δηλ. των διαφόρων όρ-
γάνων του σώματος.

— Υποχρεώσεις λοιπόν όλων μας, είναι να προσέχουμε την τροφή κυ-
ρίως, και να τηρούμε τους κανόνες της υγιεινής.

— Επειδή όμως, η φύσις διαθέτει πληθος τροφών, πρέπει να αυνηθί-
σουμε να διαλέγουμε τις καλύτερες και τις καταλληλότερες για τον
όργανισμό μας.

— Το γάλα αποτελεί ένα απαραίτητο συμπλήρωμα, για την υγιεινή
διαίτα των μεγάλων και την βασική τροφή των βρεφών.

— Το μωρό που θα τρφή με γάλα ΝΟΥΝΟΥ σχηματίζει γερά θε-
μέλια στον οργανισμό του και οπλίζεται με υγεία, πνευματική και
σωματική.

— Οι μεγάλοι πάλι, βρίσκουν ένα υγιεινό ξεκούρασμα του όργανι-
σμού, με το γάλα ΝΟΥΝΟΥ κι' εξασφαλίζουν υγεία, μακροβιότητα,
και διατήρηση της νεανικότητας και της όμορφιάς.

— Γι' αυτό οι υγιεινολόγοι, συστήνουν ιδιαίτερος στις γυναίκες να
πίνουν δυο ποτήρια γάλα ΝΟΥΝΟΥ την ημέρα και συνηθίζουν ν' α-
ποκαλούν το γάλα «Τροφή καλλυντική»!

— Αλλά εκτός όλων αυτών των υγιεινών ιδιοτήτων, που έχει το γάλα
και ιδιαίτερος το γάλα ΝΟΥΝΟΥ, το οποίον έχει επιβληθεί στον κό-
σμο ολόκληρο από την εξαιρετική του ποιότητα, είναι και πολύτιμος
συντροφος της νοικοκυράς. Με το θαυμάσιο γάλα ΝΟΥΝΟΥ γίνονται
περίφημα γλυκίσματα και φανταστικά.

— Μία νοστιμιά Πουτίγκα είναι η έξης: 1 κουτί γάλα ΝΟΥΝΟΥ
συμπυκνωμένο (καχωριμένο) σε 1½ κουτί νερό.

— 50 δραμ. άσπρα καλο ψωμί κομμένο σε μικρά κομματάκια.

— 4-5 αυγά ολόκληρα.

— 5-6 μπικκότα Σαβαγιάρ.

— 50 δραμ. σταφίδες μαύρες και ξανθές.

— 2-3 φρούτι-γκλάσε, ψιλοκομμένα.

— Βάζουμε, σε μιά βουτυρωμένη φόρμα τα ψωμάκια, τις σταφίδες, τα
φρούτι-γκλάσε, τα Σαβαγιάρ και τ' ανακατεύουμε. Μετά χτυπούμε
τ' αυγά και τους χτυπούμε μέσα το γάλα χλιαρό. Περιχύνουμε τα
ψωμάκια μέσα στη φόρμα και την βάζουμε στο φούρνο να ψηθεί. Α-
φού κρυώσει, την περιχύνουμε με σιρόπι από γλυκό της αρσέκας
μας ή με άσπρη σάλτσα, της οποίας την συνταγή θα δώσουμε στο
πρόσχες.

Πέρασα το ελεύθερο χέρι μου
γύρω απ' τη μέση της.

— Πάνω σ' ένα γειτονικό τρα-
πέζι, υπήρχε ένα μεταλλικό τρα-
κουτί, απ' αυτά που περιείχαν
τις μπουτινές της στερεοσκο-
πικής τηλεόρασεως. Ο Διευ-
θυντής το πήρε, τ' άδειασε και
τ' άφισε στο πάτωμα, κοντά
στο «πράγμα». Άρχισε ύστε-
ρα να σπρώχνει με το μπατονέ-
νι του το αλλοκοτό πλάσμα,
για να τ' αναγκάσει να μπη
μέσ' στο κουτί.

Μα εκείνο αντιστάθηκε, συ-
σπειρώθηκε και χώθηκε τελείως
κάτω απ' το σώμα του Μπάρ-
νες. Έπιασα το ελεύθερο χέ-
ρι του Μπάρνες και το αναπο-
δογύρισα.

Το «πράγμα» ξεκόλλησε τό-
τε από πάνω του κι' έπεσε
χάμα.

Ακολουθώντας τις οδηγίες
του θεού Τσάρλυ, η Μαίρη κι
εγώ χρησιμοποιήσαμε τα πι-
στόλια μας, ρυθμισμένα στην
ελαχίστη ένταση ακτίνων, για
να κάψουμε το πάτωμα ολόγυ-
ρά του. Το ξαναγκάσαμε έτσι
ν' αποτραβηχτεί και να γλυ-
στορήσει μέσ' στο κουτί, που το
χωρούσε ίσα - ίσα.

Σκέπασα άμεσως το κουτί,
με το καπάκι του. Ο Διευθυ-
ντής το πήρε κάτω απ' τη μα-
σχάλη του.

— Πάμε τώρα, παιδιά μου!
μας είπε.

Σταμάτησε μιά στιγμή στο
κατώφλι και στράφηκε, σαν
νάθελε ν' αποχαιρετήσει κά-
ποιον. Αφού έκλεισε ύστερα
την πόρτα, είπε ήσυχος στο
γραμμάτιο του Μπάρνες, που
βρισκόταν στο διπλανό γρα-
φείο:

— Θα ξανάρθω αύριο να δώ
τον προϊστάμενό σας. Έχομε
να συζητήσουμε ακόμη...

Βγήκαμε άργά απ' το γρα-
φείο. Ο Διευθυντής κρατούσε
πάντα κάτω απ' τη μασχάλη
του το κουτί με το «πράγμα».

— Έγώ είχα τ' ατύ μου τεντω-
μένο, έτοιμος για κάθε ένδεχο-
μένο. Ή Μαίρη παρίστανε και
πάλι την κουτή κοπελίτσα και
φλυαρούσε αδιάκοπα.

— Όταν ανεβήκαμε στο αε-
ροαυτοκίνητό μας, ο Διευθυ-
ντής μου σύστησε να μην τρέχω
πολύ. Έτσι, μπορέσαμε ν' α-
πομακρυνθούμε μ' όλη μας την
ήσυχια, σαν να μη συνέβαινε
τίποτα.

Ακολουθώντας τις οδηγίες
του Διευθυντού, σταμάτησα
μπροστά σ' ένα γκαράζ. Ο
Διευθυντής ζήτησε τον ιδιοκτή-
τη του.

— Ο κ. Μάλον χρειάζεται
άμεσως αυτό το αεροαυτοκίνη-
το, του είπε.

Ήταν μιά συνθηματική φρά-
ση, που την είχα χρησιμοποιή-
σει κι' εγώ πολλές φορές.

— Ύστερα από λίγα λεπτά, το
αεροαυτοκίνητό μας είχε πάψει
να υπάρχει! Είχε διαλυθεί σε
κάμποσα εξαρτήματα που είχαν
πάρει τη θέση τους ανάμεσα
στ' άλλα ανταλλακτικά.

— Από δω... μας είπε ή-
συχος ο ιδιοκτήτης του γκαράζ.

Εδίωξε τους δυο υπαλλήλους
που βρίσκονταν στο γραφείο
του, και μας άνοιξε μιά κρυφή
πόρτα.

Πέρασαμε από κεί σ' ένα
διαμερίσμα, όπου μπορέσαμε
να ξαναγίνουμε κι' οι τρεις με-
λαχρόνοι. Ο Διευθυντής ξα-
νοβρήκε τη φαλάνκα του. Έγώ
άπτεκτησα μουστάκι. Όσο για
τη Μαίρη, βρήκα πως τα μαύ-

Εξασθεσιάζετε το μέλλον των παριτώντων σας με τον μοναδικό Οργανισμό Ουρολογίας

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΡ 48-48α
(Πλησίον Ουνοίας)
ΤΗΛ. 56-603

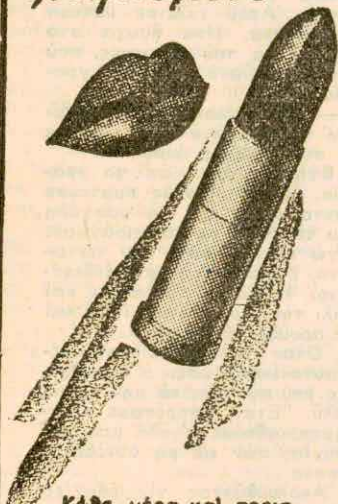
Να δώσετε το μέλλον των παριτώντων σας με τον μοναδικό Οργανισμό Ουρολογίας

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΞΑΙΡΕΣΙΝ

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

*Ενδυμασιών και φορεμάτων από τεχνητή εργασία εις ΓΑΛΛΙΑΝ, ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 21, παράρτημα στο Γαλλικό, 1ο πάτωμα, Γορζόντα ενδυμασία 150 δρχ. Καπαρίνα 130 δρχ. Ζητήσατε δείγματα εργασίας μας.

Γνωστό και φημισμένο

Κάθε μέρα και περισσότερες γυναίκες βρίσκουν πως το κραγιόν ZANDE διαρκεί πολύ, θγαίνει λιγότερο και δίνει στο χέλι τους την φυσική χάρη και γοητεία που επιδιώκουν

Zande

MADE IN U.S.A.
ΚΡΑΓΙΟΝ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΕΙΣ ΤΡΙΑ ΜΕΓΕΘΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΛ/ΚΑ
RIMMEL ΚΑΙ ΑΝΤΑΛ/ΚΑ
ΡΟΥΖ ΕΙΣ ΚΡΕΜΑ

ρα μαλλιά δεν της πηγαίνανε λιγότερο ώρα απ' τα κόκκινα...

Φυσικά, αλλάξαμε και ρούχα: Η Μαίρη φόρεσε μία στολή νοσοκόμου, ενώ ντύθηκε σωφέρ κι' ο Διευθυντής έγινε ο υποτιθέμενος αφεντικός μας— Ένα γκριζοκίτρινο κι' ανάπρη γερμανοπαλλήκαρο.

— Έν' άλλο αεροσκάφος πού μας περίμενε απ' έξω. Στο γυρισμό, δεν μας συνέβη τίποτε το αξιοσημείωτο— τόσο που σκέφθηκα πως άδικα είχαμε αλλάξει μεταμφίση. Είχα ρυθμισμένο το δέκτη τηλεόρασης στο μήκος κύματος του σταθμού του Ντε Μόιν.

Μα δεν έγινε καθόλου λόγος, στις εκπομπές του, για το φόντο του Μπάρνες. Δεν είχε, λοιπόν, ανακαλυφθεί ακόμα το πτώμα του;

— Όταν φτάσαμε επιτέλους στα γραφεία της Μυστικής Υπηρεσίας, ανοίξαμε το κουτί. Ο Διευθυντής είχε καλέσει στο μεταξύ το δόκτωρ Γκράβ, το διευθυντή του βιολογικού εργαστηρίου της Υπηρεσίας, για να εξετάσει το περιεχόμενό του.

Μα ήταν τόσο η βρώμα που γέμισε το δωμάτιο, ώστε σπεύσαμε να ξενακλεισουμε το κουτί και να βάλουμε σε λειτουργία τους ανεμιστήρες, για να καθαρίσει η ατμόσφαιρα.

— Τι είν' αυτό; ρώτησε, εκπληκτος, ο δόκτωρ Γκράβ.

— Ο Διευθυντής βλαστήμησε ανάμεσα στα δόντια του κι' απάντησε ύστερα:

— Είναι δική σας δουλειά να τ' ανακαλύψετε. Εργασθείτε με προστατευτική στολή, μέσα σε αποστειρωμένο θάλαμο. Και μη βιασθείτε να θεωρήσετε νεκρό αυτό το πλάσμα, προτού βεβαιωθείτε απόλυτα!

— Μα υπάρχει καμιά αμφιβολία; Δεν βλέπετε πως βρώμισε, απ' την άποσύνθεσι;

— Ίσως... Πάντως, νάχετε το νου σας! Πρόκειται για ένα παράσιτο, που προσκολλάται στον άνθρωπο και τον κάνει δούλο του, υποχείριό του, διευθύνοντάς πιά όλες τις πράξεις του. Σίγουρα, προέρχεται από κάποιον άλλον κόσμο, έξω απ' τη Γη!

— Ο δόκτωρ Γκράβ ανασήκωσε τους ώμους του με δυσπιστία.

— Αυτό είν' αδύνατον! είπε. Οι χημικές αντιδράσεις του οργανισμού του δεν θα μπορούσαν τότε να συντακτισθούν με του ανθρώπου, κι' επομένως δεν θα μπορούσε ποτέ να ζήσει κολλημένο πάνω του, ως παράσιτο.

— Αδιαφορώ για τις θεωρίες σας, γκρινιάσε ο Διευθυντής. Εγώ ξέρω πως, όταν το πιάσαμε, ήταν κολλημένο σ' έναν άνθρωπο. Αν συμπεραίνετε απ' αυτό, ότι πρόκειται για γήινο οργανισμό, πείτε μου τότε σε ποιο ζωολογικό είδος το κατατάσσετε και πού μπορούμε να βρούμε κι' άλλα όμοια... Μη σπεύσετε ωστόσο να βγάλετε συμπεράσματα αβυσσικά! Χρειάζομαι θετικά στοιχεία.

— Θα τάχετε.

— Σας το ξαναλέω, μην παραδεχθείτε προκαταβολικά πως είναι νεκρό αυτό το πλάσμα. Ίσως να χρησιμοποιήσεται στην άσχημη μυρωδιά για άμυντικό όπλο... Πάντως, είναι φοβερά επικίνδυνο, όταν ζή! "Αν

τυχόν κολλούσε πάνω σε κανένα βοηθό σας, θ' αναγκαζόμουν ίσως να τον σκοτώσω!...

— Ο δόκτωρ Γκράβ έφυγε, λιγο σαστισμένος.

— Ο Διευθυντής εξαπλώθηκε τότε στην πολυθρόνα του, αναστράναξε κι' έκλεισε τα μάτια του. Σε πέντε-έξη λεπτά, τα ξανάνοιξε και μουρμούρισε, σαν να μιλούσε στον εαυτό του:

— Πόσα τέτοια καταπλάσματα μπορεί, άρα γε να περιείχε ένα αστροσκάφος, μεγάλο σαν εκείνη την απομυήσι που είδαμε;

— Μα υπάρχει πραγματικά αστροσκάφος; ρώτησα. Τα στοιχεία που έχουμε, είναι ελάχιστα.

— Ελάχιστα, άλλ' ακλόνητα. Σίγουρα, προσγειώθηκε στην Αϊόδα ένα αστροσκάφος. —Θάπρεπε, λοιπόν, να ψάξουμε, να το βρούμε.

— Θα μάς σκοτώνανε, αν το επιχειρούσαμε. Ξεχνάς τι πάθαν οι τέσσερες πράκτορές μου; Κι' όμως δεν ήταν καθόλου ήλιθιοι... Δεν απάντησε ωστόσο στην άρχική μου ερώτησι!

— Οι διαστάσεις του αστροσκάφους δεν άρκουνε για να μάς διαφωτίσουν για το φορτίο του, εφ' όσον αγνοούμε τα κινητήρια μέσα του, την απόστασι που διέτρεξε, και τις ανάγκες των επιβατών του... Πάντως, έχω τη γνώμη, εκ πρώτης όψεως, πως θα μπορούσε να χωρέσει πολλές χιλιάδες...

— Χμ! Συμφωνώ κι' εγώ... Μ' άλλα λόγια, υπάρχουν ίσως αυτή τη στιγμή στην Αϊόδα χιλιάδες ζωντανοί νεκροί, χιλιάδες ανθρώπινα νευρώσαστα!

— Ο Διευθυντής έμεινε συλλογισμένος ένα λεπτό. "Υστερα πρόσθεσε:

— Τι πρέπει να κάνουμε, λοιπόν; Δεν μπορούμε, βέβαια, να σκοτώσουμε όλους τους κατοίκους της Αϊόδας, που έχουν λίγη καμπούρα στην πλάτη!... Και χαμογέλασε βεδισμένα.

— Θα σας κάνω εγώ μιάν άλλη ερώτησι, του είπα. "Αν ένα αστροσκάφος προσγειώθηκε χθες στην Αϊόδα, μπορείτε να προβλέψετε πόσα θα προσγειωθούν αύριο κάπου άλλου, στη Ντακότα, ή στη Βραζιλία;...

— "Έχετε δίκιο! ψιθύρισε, ακόμα πιο ταραγμένος. Μα θα τ' ξαναπούμε! Πηγαίνετε τώρα να ξεσκάσετε λίγο, παιδιά μου. Ίσως να μη σας ξανοδοθή η ευκαιρία... Μη φύγετε όμως απ' τα γραφεία. Μπορεί να σας χρειαστώ.

Πέρασα απ' το εργαστήριο μεταμορφώσεως, για να ξαναδρω τη συνηθισμένη μου εμφάνισι και το φυσικό χρώμα του δέρματός μου. Πήρα ένα μπάνιο κι' ύστερα πήγα στο μικρό μπάρ, για να βρω τη Μαίρη. Κτύταξα γύρω μου. Δεν ήξερα αν έπρεπε να ψάξω για μία ξανθή, μία μελαχροινή ή μία κοκκινομάλλα, μα ήμουν βέβαιος πάντως πως θα την αναγνώριζα, όποιο χρώμα κι' αν είχαν τώρα τα μαλλιά της.

— Η Μαίρη είχε μείνει κοκκινόμαλλα Την είδα ν' αδειάζει σιγά-σιγά το ποτήρι της, καθισμένη σ' ένα τραπέζακι. Δεν διέφερε πολύ απ' την πρώτη φορά που την είδα.

— Καλημέρα, αδερφούλα!

Ο χειμώνας είναι ο χειρότερος εχθρός των μαλλιών σας

Διότι ξηραίνει το δέρμα της κεφαλής, σκληραίνει τα μαλλιά, δημιουργεί την πιτυρίδα και προκαλεί την τριχόπτωση.

Αλλά δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείτε. Η επιστήμη της υγιεινής των μαλλιών ποτέ μέχρι σήμερα δεν είχε μία τόσο περιλαμπρή επιτυχία όσο με το αντισηπτικό και μαλακτικό σαπούνι ΠΙΓΚΟΝ.

Ένα και μόνο λούσιμο με το

ΠΙΓΚΟΝ

εξασφальνίζει οριστικά και εν ριπή οφθαλμού τον θανάσιμο εχθρό των μαλλιών, την ΠΙΤΥΡΙΔΑ, σταματά την φαγούρα και τονώνει τις ρίζες των τριχών με αποτέλεσμα την καταπολέμηση της ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΕΩΣ.

Το σαπούνι

ΠΙΓΚΟΝ

ενισχύει την τριχοφυΐαν, μαλακώνει τα μαλλιά σαν μετάξι, δεν αλλάζει το χρώμα των, και με τα τονωτικά συστατικά του τα προστατεύει από οποιαδήποτε μολυσματική πάθησι.

Επίσης μοναδική και απαραίτητη για τα μαλλιά σας είναι και η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ.

ΠΙΓΚΟΝ

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ έχει τονωτικά καλλυντικά συστατικά, ενισχύει την τριχοφυΐαν, τονώνει τα μαλλιά αποκρούει τις λευκές τρίχες δίχως να τις βάζει τις προσφύλλει από την φαλλίδα, κάνει ωραία και απαλό χτένισμα, δίνει μία γοητευτική απαλότητα και κρατά με τρόπο φυσικό και τα πλέον σκληρά μαλλιά.

Το σαπούνι ΠΙΓΚΟΝ και η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΙΓΚΟΝ που λούνται εις όλα τα φαρμακεία και μωρπωλεία της Ελλάδος.

Γενική αντιπροσωπεία ΜΙΧΑΗΛ ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ Κλεισιθένης 15. Τηλ. 52-416 — Αθήναι.

ΜΕΝΤΙΟΥΜ ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της Έταιρείας Ψυγικών Ερευνών Βραβείον τηλεπαθείας παρὰς άποστασεως Μετσόβου 19 (Στ Μουσείου) 8—1 π.μ. και 5—7 u u Τηλ 663-673

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Δεν διαφημιζόμεν, απλώς υπενθυμίζομεν, ότι το καλύτερο ΔΕΡΜΟΝ για να εξασφαλίσετε το μέλλον των κοριτσιών σας είναι να έγγραφούν εις τον οίκον

ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΝΑΣΙΑΣ ΤΣΙΑΝΤΗ

Διπλωματούχου της Γαλλικής Ακαδημίας των ΠΑΡΙΣΙΩΝ ECOLE DE COUPE NAROLITANO DIPLOME D'HONNEUR. ΔΕΚΕΛΕΙΑΣ 15 Νέα Φιλαδέλφεια Τηλ. 89-512

της είπα, και καύησα κοντά της.

— Γειά σου, αδερφούλα, απάντησε μ' ένα χαμόγελο.

Παράγγειλα στον αυτόματο σεροβιτόρο ένα ποτό.

— Αυτή είναι, λοιπόν, η αληθινή σας εμφάνισι; ρώτησα ύστερα τη Μαίρη.

— Α, όχι, μου απάντησε με κωμική σοβαρότητα. Κανονικά, είμαι ριγωτή σαν ζέβρος κι' έχω δυο κεφάλια. Και σείς;

— Εγώ δεν ξέρω τί φάτσα είχα, γιατί μ' έπνιξε η μαμά μου στο μπάνιο, όταν ήμουν μωρό.

Με κτύταξε από πάνω ως κάτω.

— Καλούτσικος μου φαίνεσαι, αδερφούλα, είπε.

— Εύχαριστώ για το κουμπλήντο. Δεν παύουμε όμως τώρα νάμαστε αδέρφια; Θα μπορούσαμε έτσι να μιλήσουμε πιο ελεύθερα.

— Θα προτιμούσα να μη μιλήσουμε... τόσο ελεύθερα! μου είπε, λίγο ειρωνικά. Απόψε, τουλάχιστον...

— Η άνεσι κι' η ζεστασιά του μπάρ μάς έφεραν κέφι. Τέτοιες ευχάριστες στιγμές είναι σπάνιες, στη δουλειά μας. Γι' αυτό, προσπαθούμε να τις χαρούμε, όσο μπορούμε πιο πολύ.

— Αρχίζω να σκέπτομαι πως δεν θάταν άσχημο να στήναμε νοικοκυριό με τη Μαίρη... Το επάγγελμά μου δεν μου είχε επιτρέψει ποτέ να σκεφθώ σοβαρά το γάμο. Μα τώρα εννοίω εσφαλμένα πόσο ήμουν μόνος στη ζωή...

— Μαίρη...είπα διστακτικά.

— Τι συμβαίνει;

— Είσατε παντρεμένη;

— Μπιά! Γιατί αυτή η ερώτησι;... "Όχι, δεν είμαι.

Μα τί σας ενδιαφέρει;

— Για να σας ρωτώ, θα πή πάς μ' ενδιαφέρει... και πολύ μάλιστα!

Κούνησε το κεφάλι της μ' αμφιβολία.

— Σας μιλάω σοβαρά, πρόσθεσα. Κιττάχτε με. Είμαι γερός, νέος ακόμα κι' όχι πολύ κακοαναθρεμένος.

Γέλασε κι' απάντησε:

— Θα μπορούσατε να βοηθή κανένα πιο εύπνο τρόπο, για να μου κάνετε την πρότασί σας. Φαίνεται άτσαλμς σ' αυτές τις δουλειές.

— Το βρήκατε! Δεν έχω καθόλου πείρα.

— Ακούστε με, λοιπόν: Η μέθοδός σας είναι αξιολύπητη. Άλλοίμονο αν προτείνατε γάμο σε κάθε γυναίκα που θέλετε να κατακτήσετε! Μπορεί να βρεθεί καμμία, που θα τ' άπαρη στα σοβαρά! Και τότε θάσαστε χαμένοι!

— Μα σας μίλησα ειλικρινά, Μαίρη! διαμαρτυρήθηκα.

— Α, έτσι; Και τί έχετε να μου προσφέρετε;

— Είσατε ανυπόφορη! Θέλετε συμβόλαιο; "Ας είναι, λοιπόν. Θα κρατάτε για τον έαυτό σας όσα κερδίζετε, κι' επί πλέον θα σας δίνω το μισό μισθό μου... ώσπου ν' αποφασίσετε να πάρετε τη σύνταξί σας.

— Η Μαίρη κούνησε το κεφάλι της.

— Ποτέ δεν θ' απαιτούσα ένα τέτοιο συμβόλαιο από έναν άντρα που θάθελα αληθινά να τον παντρευτώ! Ζητούσα μόνο να σας δώσω να καταλάβετε

Χαρούμενη Οικογένεια!!!

μέ'ελβιτίνη
μαγειρεύει καλλίτερα
καί μαρέλ
αντί για φρέσκο βούτυρο

"Ένα τμήμα του επί της οδού Έρμου 15 Ίνστιτούτου Αισθητικής «ARLETTE». Το Ίνστιτούτο «ARLETTE» είναι το πλέον σύγχρονο μέσον εν' Ελ- λάδι και διευθύνεται από της Γαλλίδος Αισθητικής «ARLETTE» η οποία έχει καταπλήξει τις Ελληνίδες με τας επιτυχείς μεθόδους που εφαρμόζει.

μόνος σας πως δεν μιλούσατε σοβαρά.

Με κτύταξε και πρόσθεσε, με σαλακή και ζεστή φωνή:

— Ωστόσο, ίσως νάκανα λάθος...

— Και βέβαια!

— Οι μυστικοί πράκτορες δεν πρέπει να παντρεύονται, είτε κουνώντας πάλι το κεφάλι της:

— Οι μυστικοί πράκτορες πρέπει να παντρεύονται μετά-ξυ τους! τη διώρθωσε.

— Ήταν έτοιμη ν' απαντήσει, αλλά σταμάτησε ξαφνικά. Το τηλέφωνό μου μίλούσε σ' αυτή μου. Ήταν ή φωνή του Διευθυντού, κι' ήξερα πως την άκουγε κι' αυτή όπως κι' εγώ.

— Έλάτε στο γραφείο μου, διέταξε.

Σπκωθήκαμε, αμίλητοι. Η Μαίρη με σταμάτησε στην πόρτα και με κτύταξε στα μάτια.

— Καταλαβαίνετε τώρα γιατί είναι άνοητο να μιλάμε για γάμο; μου είπε. Έγινε μια λάβει μία αποστολή. Σ' όλη την κουνέτα μας, σκεπτόσαστε αυτό μονάχα. Κι' εγώ το ίδιο, άλλωστε.

— Εγώ; "Όχι, καθόλου!

— Αφήστε τα ψέμματα! Υποθέστε, Σάμ, πως είμαστε παντρεμένοι και πως μία μέρα, ξυπνώντας το πρωί, βρίσκετε ένα απ' αυτά τα πλάσματα κολλημένο στους ώμους της γυναίκας σας!...

Τα μάτια της είχαν γεμίσει φρίκη.

— "Η υποθέστε πως βρίσκω εγώ ένα στους ώμους σας, πρόσθεσε.

— Εγώ δεχομαι αυτόν τον κίνδυνο. Άλλωστε, δεν θα τ' αφήσω ποτέ να φτάσουν ως ε-σας.

— Αγγίξε τρυφερά το μάγουλό μου με τα δάχτυλά της.

— Αυτό το πιστεύω, είπε μαλακά. Μα θα τ' ξαναπούμε, άλλη φορά...

— Ο Διευθυντής σήκωσε το κεφάλι του, όταν μάς άκουσε να μπαίνουμε στο γραφείο του.

— Έλάτε, μάς είπε. Θα ξαναβύνομε.

— Πού θα πάμε; ρώτησα. Μήπως είναι μυστικό;

— Στο Άσκη Οίκο, να δο- με τον Πρόεδρο

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

— Όταν ξεσηπν μία επιδημία ή μία πυρκαγιά, σε δάσος, υπάρχει πάντα, στην αρχή μία σύντομη περίοδος, στην οποία μπορεί ν' αναχαιτισθεί το κακό με μία γρηγορή και σχετικά εύκολη ενέργεια.

— Έτσι και τώρα, ο Διευθυντής είχε καταλάβει τί έπρεπε να κάνει ο Πρόεδρος: "Έπρεπε να κηρύξη τη χώρα σε κατάσταση έκτακτου ανάγκης, ν' απομονώσει την περιοχή του Ντε Μόιν και ν' διατάξη να εκτελεσθεί άμέσως όποιος θα επιχειρούσε να βγεί απ' αυτήν.

— "Υστερα, θα εξέταζαν τους κατοίκους ένα-ένα, για να βρούνε ποιος είχε πάνω του παράσιτο. Στο μεταξύ, θα χρησιμοποιούσαν το δίκτυο του ραντάρ, τα τηλεκατευθυνόμενα βλήμα- τα και τους τεχνητούς δορυφό- ρους, για να εξακριβώνουν κάθε κινήσεια προσγείωσι ασ- τροσκάφους και να τ' κατα- στρέφουν άμέσως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

Τό Έγκλημα ενός τυφλού

70ν

Γιατί έπρεπε να τὰ χάσει δὴ αὐτὰ, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρει λιγάκι ὁ Χάρρυ; Μήπως δὲν τὴν εἶχε κάνει κι' ἐκεῖνος νὰ ὑποφέρει ἄλλοτε; Δὲν εἶχε ἐπιτρέψει στὸν Τέο νὰ τὴν κακομεταχειριστῇ;

Κι' ὕστερα, ἀν δέχονταν τοὺς ὄρους τοῦ Γουέσλεϋ, θὰ τὴν πρόσφερε ἴσως γι' ἀνταμοιβὴ τὴ μπλέ ρενάρ, ποὺ τόσο ποθοῦσε! Μὰ, κι' ἂν δὲν τὸ σκεπτόταν ἐκεῖνος, θὰ τοῦ τὴ ζητούσε αὐτὴ, μόνη της.

Μὰ, ἂν ὁ Γουέσλεϋ δὲν ἐσκόπευε νὰ παραδοθῇ στὴν ἀστυνομία;

Ἄν ἦταν μονάχα ἓνα τέχνασμα τοῦ, γιὰ νὰ κερδίσει καιρὸ; Μπᾶ, μήπως δὲν θὰ μπορούσε καὶ πάλι νὰ τὸν καταγγεῖλει, ὅταν θὰ τελειώνει ἡ προθεσμία πού τὴς ἦτο;

Οἱ σκέψεις αὐτὲς τὴν κράτησαν ἀγρυπνῶν, τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς νύχτας.

Τ' ἄλλο πρωῒ, ὁ Γουέσλεϋ τὴν ἐρώτησε τί εἶχε ἀποφασίσει. Διατήρησε τὴν ἀπάθειά του, ὅταν τοῦ δήλωσε πὼς τοῦ παροχωροῦσε τὴν προθεσμία, πού εἶχε ζητήσει.

—Τώρα πρέπει νὰ γυρίσω στὸ ἐργαστάσιό, τῆς εἶπε ἀδιόφορα. Ἐξω τόσα πράγματα νὰ κάνω, κι' ὁ καιρὸς περνάει γρήγορα.

«Θὰ μπορούσε νὰ μ' εὐχαρίστηση τουλάχιστον! σκέφθηκε ὁ Τζούλυ, πεισμένη. Δὲν θὰ κἀνανε πολλοὶ ὅ,τι ἔκανα ἐγώ...».

Ἀφοῦ δίστασε λίγο, τοῦ εἶπε:

—Ξέρετε... θάθελα πολὺ τὴ μπλέ ρενάρ... Ἐπειτα ἀπ' ὅ,τι ἔκανα γιὰ σὰς...

—Κι' ἐγὼ δὲν ἔκανα τίποτα γιὰ σὰς; ἀπάντησε ὁ Γουέσλεϋ μ' ἓνα χαμόγελο. Τέλος πάντων, ὅταν θὰ βρισκοῖμαι στὴ φυλακή, θὰ μ' εὐχαρίστησιν νὰ σκέπτονται πὼς φάρμακ τὴ ρενάρ... Μὰ δὲν θὰ σοῦ τὴ δώσω τώρα ἀμέσως. Δὲν σ' ἐμπιστεύομαι, καὶ θέλω νάχω στὸ χέρι κατὶ ποῦ τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ. Θάνατι ἡ ἀσφάλειά μου.

» Ὅταν τελειώσω ὅμως τὸ ἔργο μου, θὰ πάρω ὅχι μόνον τὴ μπλέ ρενάρ, ἀλλὰ κι' ὅλες τὶς ἄλλες γούνες. Ἐλπίζω πὼς δὲν θὰ χρειαστῇ νὰ περιμένω περισσότερο ἀπὸ δυὸ μῆνες.

Ἡ Τζούλυ ἀρέσθηκε ἀναγκαστικά σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Τώρα πού ὁ Γουέσλεϋ δὲν εἶχε πιά νὰ τὴς κούνη τίποτε, ἄλλαξε συμπεριφορὰ μαζὶ της. Τὴν πλήγωνε ὁλόενα, μὲ τὶς ὤμες ἐκφράσεις του.

Ἀναγνώριζε πὼς τὴν εἶχε ἐγκαταστήσει σ' ἐκεῖνο τὸ διαμέρισμα, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πληρώσῃ τὴ σιωπὴ της. Στενοχωριόταν γιατί ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ζῇ μαζὶ της. Μὰ, ἂν τὴν παροτούσε ἔαφιν, καὶ θὰ παραβλεπτοῦν ὁ ἀστυνομία. Καὶ δὲν τὸν συνέφερε νὰ προκαλέσῃ μὲ κανένα τρόπο τὴν προσοχὴ τῶν ἀστυνομικῶν.

Ὅταν ὅμως πιά ἐλευθέρη ἡ Τζούλυ νὰ κάνει ὅ,τι τῆς ἄρεσε, νὰ προσκαλῇ τοὺς φίλους της στὸ διαμέρισμα, νὰ γλεν-

τὰν μαζὶ τους. Τὸ μόνο ποῦ τῆς ζητοῦσε ὁ Γουέσλεϋ, ἦταν ἡ σιωπὴ της.

—Ὅσο περισσότερο ἐργασθῶ, τῆς εἶπε, τόσο γρηγορότερα θ' ἀπολυθῇ ὁ φίλος σου ὁ Γκλέμπ καὶ σὺ θ' ἀποκτήσῃς τὰ γουναρικά. Μὴ μου ζητᾶς λοιπὸν νὰ σε βγάλω ἔξω σιχνά. Δὲν θάχω καιρὸ.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, ἡ Τζούλυ ἐνοίωσε μοναξιά κι' ἀπογοήτευσι. Δὲν εἶχε φίλους. Φαβοῦνταν νὰ ξανάρθῃ σ' ἐπαφὴ μ'

ἐκεῖνους ποὺ γινώριζε ἄλλοτε...

Πέρασε πλῆκτικά τ' ἀπογεματὰ της, σ' ἓνα σινεμά. Κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ, ὅταν ἄκουσε νὰ γυρίξῃ ὁ Γουέσλεϋ, λίγο μετὰ τὶς 8.

—Ἐλπίζω νὰ διασκεδάσεις ὥραία σήμερα, Τζούλυ, τῆς εἶπε ἐκεῖνος.

—Πιστεύω πὼς αὐτὸ δὲν σὰς ἐνδιαφέρει, τοῦ ἀπάντησε μὲ πικρία. Μὰ, ἀφοῦ με ρωτᾶτε, σὰς πληροφορῶ πὼς πέ-
ρασα μιά μέρα ἀνυπόφορη.

NIVEA
πρὸ τοῦ
ὑπνίου

Διαδέσστε ὀλίγα λεπτά διὰ τὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου σας μὲ κρέμα NIVEA

Ἡ κρέμα NIVEA διὰ τῆς EUCERIT

πού περιέχει, ἐνεργεῖ ἐπὶ τοῦ δέρματος καθ' ὅλην τὴν νύκτα. Μὲ τὴν καθημερινὴν περιποίησιν τοῦ προσώπου σας μὲ κρέμα NIVEA τὸ δέρμα διατηρεῖται τρυφερό, δροσερό καὶ νεανικό.

Ζητεῖτε τὸ μπλέ κουτί τῶν 10, 20 καὶ 50 γρμ. ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ ΤΑΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ

—Κοίμα! Ἐγὼ πολλὴ δουλειὰ ἀπόψε, μὰ, ἂν θέλεις, μπορούμε νὰ πάμε νὰ φάμε ἔξω, κατὰ τὶς 9. Ἐκτός ἂν προτιμᾶς νὰ μᾶς στεῖλαις ἐδῶ φαγητό.

—Ὁ, ὅχι! Θέλω πολὺ νὰ βγῶ ἔξω... Πέστε μου, τί γίνεται ὁ Μπέντον;

—Τοῦ βούλωσα εὐκολὰ τὸ στόμα. Χρωστούσε λεφτά, καὶ δὲν εἶχε παρὰ ν' ἀποπύρῃ μιά ἐγγυῆσί μου, γιὰ νὰ τὸν καταστρέψω. Αὐτὸ ἔκανα! Δὲν θὰ μ' ἐνοχλήσῃ πιά.

Ἡ Τζούλυ ἔδλεπε πὼς ὁ Γουέσλεϋ ἀνυπομονοῦσε ν' ἀσχοληθῇ μὲ τὴ δουλειά του. Μὰ δὲν ἤθελε νὰ στεροθῇ τὴν παρουσία του.

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς βοηθῶ στὴ δουλειά σας; τοῦ πρότεινε, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰ μείνῃ κοντὰ του.

—Νὰ με βοηθήσεις; Μὰ δὲν μπορῶ νὰ σε καταλάβω, Τζούλυ! Δὲν με φοβάσαι; Δὲν σοῦ προκαλῶ φρίκη;

Ἡ νέα γυναίκα ἀνσέηκωσε τοὺς ὤμους της κι' ἀπάντησε: —Τί με νοιάζει; Στὸ κάτω, ἡ μακαρίτισσα δὲν αἰζιζε νὰ ζῇ! Γιατί νὰ σὰς φοβηθῶ;...

—Δυστυχῶς, δὲν μπορεῖς νὰ με βοηθήσεις, Τζούλυ. Φρόντισε νὰ διασκεδάσεις ὅσο μπορεῖς. Δὲν περιμένω νὰ σε βρῶ σπῆτι, τέτοια ὥρα...

—Πᾶς νὰ διασκεδάσω μονάχη μου; Κοντεύω νὰ πεθάνω ἀπὸ τὴν πλῆξι.

—Γιατί δὲν πᾶς νὰ βοηθῆς τοὺς φίλους σου;

—Ξέρετε καλὰ πὼς δὲν ἔχω πιά φίλους. Καὶ σ' αὐτὸ φταίτε σεις!

—Καλὰ, καλὰ, θὰ τὰ ξαναποῦμε ἀργότερα. Σὲ παροκαλῶ, ἄσε με τώρα νὰ ἐργασθῶ.

—Δὲν προκρίνεται νὰ μείνω, ἀφοῦ δὲν με θέλετε! φώναξε ἡ Τζούλυ, μὲ τὰ μάτια γεμάτα δάκρυα.

Καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο, χτυπώντας πίσω της τὴν πόρτα. Λίγο ἀργότερα, χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς ἐξώπορτας.

Ἦταν ὁ ἐπιθεωρητὴς Ντόουσον.

—Εἰν' ἐδῶ ὁ κ. Γουέσλεϋ; ρώτησε τὴ Τζούλυ.

—Ναί, ἀλλὰ ἔχει δουλειά, ἀπάντησε ἐκεῖνη, προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ της.

—Μιά λέξι μόνον θὰ τοῦ πῶ. Δὲν θὰ τὸν χασομερῶ πολὺ. Τὸν εἰδοποιεῖτε, παρακαλῶ;...

Διὰβολέ! Ὡραία εἶν' ἐδῶ! Σὰς περιποιεῖται, βλέπω, ὁ κ. Γουέσλεϋ. Γιατί, ἄρα γε;

Ἡ Τζούλυ τὸν ἄφησε νὰ περιμένῃ στὸ χῶλ καὶ μπήκε βιαστικά στὸ γραφεῖο τοῦ Γουέσλεϋ. Ἐκεῖνος τὴ ρώτησε ἤσυχα, βλέποντας τὴν τρομαγμένη ἐκφράσι της:

—Ἦρθε ὁ Ντόουσον;

—Ναί. Καὶ θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ.

—Εἶπε τίποτα;

—Τίποτα. Μονάχα πὼς με περιποιήσατε πολὺ καὶ πὼς δὲν ξέρετε τὸ γιατί.

—Δὲν εἶναι καθόλου βλάκας!... Ἀς περῶν μὲσα, Τζούλυ. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ

φοβάσαι. Μὰ, ἂν σε βασανίσῃ, καλύτερα θάνατι νὰ τοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια.

—Δὲν θάσαστε καθόλου εὐχαριστήμενος, ἂν τόκανα αὐτό.

—Μὰ δὲν θὰ τὸ κάνεις, φυσικά. Ἀσε αὐτὸ τὸ μελοδραματικὸ ὄφος. Δὲν σοῦ πάει.

Ἡ Τζούλυ βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, κατακόκκινη ἀπὸ τὸ θυμὸ της. Ὁ Ντόουσον τὸ πρόσεξε.

—Σὰς περιμένει στὸ γραφεῖο του, στὸ βάθος, τοῦ εἶπε ἡ νέα γυναίκα.

Μὰ ὁ Ντόουσον δὲν φαινότανε βιαστικός.

—Εἶδα χτὲς τὸ φιλαράκο σας, τὸ Χάρρυ Γκλέμπ, εἶπε. Τὸν πληροφορήσα πὼς ζητεῖ μαζὶ μὲ τὸ Γουέσλεϋ. Δὲν φάνηκε νὰ τὸν ἐνθουσιάζῃ καθόλου αὐτὴ ἡ εἰδησι.

Πιστεύει πὼς τὸν πιάσανε ἐξ αἰτίας σας... Ἐσεις τὸν σκέπτεσθε καμμιὰ φορά; Λυπόσαστε ποῦ θὰ τὸν κρεμάσουν;

Ἡ Τζούλυ τὸν κύτταξε ἥρεμα, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξι.

—Ἰσως δὲν συμφωνεῖτε, πρόσθεσε ἐκεῖνος. Ἐχετε ὕψι σας κανένα τρόπο νὰ τὸν σώσετε;

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ἀόριστα ἡ Τζούλυ.

—Τὸ λέτε ἀλήθεια; Ἐχετε ὕψι πὼς κάθε ἄτομο ποῦ δὲν φανερώνει κατὶ ποῦ ξέρει γιὰ ἓνα ἐγκλημα, μπορεῖ νὰ βρῇ τὸ μπελὰ του; Πιστεύετε πάντα πὼς δὲν εἶν' ἐνοχος ὁ Χάρρυ;

—Θέλατε νὰ με δῆτε, κυριε ἐπιθεωρητᾶ; ρώτησε ὁ Γουέσλεϋ ἀπὸ τὸ κάτωφλι τοῦ γραφείου του.

Θέλοντας καὶ μὴ, ὁ Ντόουσον στράφηκε πρὸς τὸ μέρος του. Τὸν εἶδε ὄρθιον, μὲ τὰ μάτια του κρυμμένα πίσω ἀπὸ τὰ μαῦρα ματουγάδια. Ἡ ὑπερβολικὴ ἡμέλια του πρόδινε τὴν ἐσωτερικὴ του ὑπερέντασι.

—Ναί, ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός, ἤθελα νὰ σὰς πῶ κατὶ. Μὰ τὰ εἶπαμε λιγάκι καὶ μὲ τὴ μίς Χόλλαντ...

—Περᾶστε στὸ σαλόνι. Ἐσὺ, Τζούλυ, πῆγαινε νὰ ἐτοιμασθῇς. Μὴν ξεχνᾶς πὼς ἔχουμε ἓνα ραντεβού, μάλιστα φύγη ὁ κύριος ἐπιθεωρητῆς.

Ὅταν ἔμεινε μόνη, στὴν κάμαρά της ἡ Τζούλυ, πανικοβλήθηκε. Θάβρισκε, λοιπὸν, τὸ μπελὰ της, γιατί δὲν εἶχε φανερῶσει στὴν ἀστυνομία ὅ,τι ἤξερε γιὰ τὸ Γουέσλεϋ; Θὰ τὴν στέλνανε στὴ φυλακή; Ἄν ἔλεγε τὴν ἀλήθεια στὸ Ντόουσον, ἴσως δὲν θὰ τὴν ἐνοχλοῦσε καθόλου.

Μὰ δὲν ἦταν καὶ βέβαιο, αὐτό. Δὲν τὴν συμπαθοῦσε ὁ Ντόουσον. Ἰσως θάταν εὐχαριστήμενος ἂν τὴν ἔβαζε σὲ μπελὰδες...

Ἦταν σκληρὸ καὶ πρόστυχο ἐκ μέρους του νὰ πῇ στὸ Χάρρυ, ὅτι ζοῦσε μὲ τὸ Γουέσλεϋ. Ἀλλωστε, δὲν ἦταν ἀλήθεια, αὐτό. Τουλάχιστον, ὅπως θὰ τὸ εἶχε φαντασθῇ ὁ Χάρρυ...

Μὰ γιατί στενοχωριόταν τόσο γιὰ τὸ Χάρρυ; Τὸν ἀγαποῦσε ὡμίως;

Καταλάβαινε τώρα πὼς θὰ προτιμοῦσε νάναί μαζὶ του, παρὰ μὲ τὸ Γουέσλεϋ. Τί ὥραία ζωὴ θὰ περνοῦσανε!

Δὲν ἄργησε νὰ πειθῇ πὼς τὸν ἀγαποῦσε καὶ πάλι. Ἀρχισε νὰ κάνει σχέδια... Μ' ὅσα τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ ὁ Γουέσλεϋ, θὰ μπορούσανε νὰ φύγουνε κι' οἱ δυὸ γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἦταν πιθανὸν νὰ τιμωρηθῇ μὲ φυλάκισι ὁ Χάρρυ γιὰ τὴν κλοπὴ τῶν γου-

ναρικῶν, μὰ θὰ τὸν περιμένε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακή.

Τὴν ἀγαποῦσε κι' ἐκεῖνος. Τῆς τόξε πῆ. Τὴν εἶχε ἱκετεύει νὰ ζῇσὲ μαζὶ του. Κι' αὐτὴ ἔκανε τὴν ἡλιθιότητα ν' ἀρνηθῇ γιὰ χάρι τοῦ Γουέσλεϋ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ντόουσον, στὸ διάδρομο, δέκοψε τὶς σκέψεις της. Ἀφοῦ ἐφυγε ὁ ἀστυνομικός, ὁ Γουέσλεϋ μπήκε στὴν κάμαρά της. Ἦταν χλωμός, ταραγμένος.

—Ἐφυγε, εἶπε. Μὰ νάξερεις πόσο ἀνησυχῶσα!...

—Γιατί; Τί ἤθελε;

—Νὰ ἐξελέγξῃ τὴν κατάθεσί μου... Τώρα εἶν' εὐχαριστήμενος. Μὰ, ἂν δὲν με νόμιζε τυφλὸ, θὰ τάβρισκα σκοῦρα. Ἐλα τώρα, πάμε, νὰ περάσουμε κάπου τὴ βραδυά μας. Ἐχω νάγκη νὰ ξεσκᾶσω. Δὲν ἔχω πιά κέφι γιὰ δουλειά.

Μὰ ἡ Τζούλυ ἀνησυχοῦσε γιὰ τὸν αὐτὸ της.

Ὁ Ντόουσον τοῦ δήλωσε πὼς μπορεῖ νὰ βρῶ μπελὰδες, ἂν κρύψω κατὶ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, εἶπε. Θέλω νὰ μάθω τί ἐνοοῦσε. Δὲν ἐνοῶ νὰ μπλέξω ἀσχημα, γιὰ κανένα λόγο.

Δὲν μπορούνε νὰ σοῦ κάνουν τίποτε, ὅσο δὲν μιλάς. Μὴν ἀνησυχεῖς.

—Καλὰ, κι' ἂν ἀνακαλύψουν τὴν ἀλήθεια;

—Πᾶς νὰ τὴν ἀνακαλύψουν, ἂν δὲν τοὺς πῆς ἐσὺ τίποτε; Γιὰ τὸ Θεό, πᾶψε νὰ σκέπτεσαι τὸν αὐτὸ σου. Μοῦ φτάνουν οἱ δικές μου σκοτούρες! Πῆγαινε τώρα ν' ἀλλάξεις, γιὰ νὰ βγούμε ἔξω.

Δὲν με σκέπτεσθε οὔτε στιγμή! διαμαρτυρήθηκε ἡ Τζούλυ. Βαρέθηκα πιά νὰ μοῦ φέρνεσθε σὰν νάμαι ὑπηρετρία.

Μπορεῖς νὰ φύγεις. Δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ μένης ἐδῶ.

—Νὰ φύγω καὶ νὰ τὰ πα-

ρατήσω ὅλα; Δὲν εἶμαι τσοῦ ἀνότη!

Ὁ Γουέσλεϋ ἔβαλε τὰ γέλια. —Καλὰ, καλὰ, μὴ θυμῶνεις, εἶπε. Πῆγαινε νὰ ντυθῇς τώρα. Μὰ ἡ Τζούλυ ἔπεσε στὸ κρεβάτι της κι' ἔβαλε τὰ κλάματα.

Β'.

Τώρα ὁ Γουέσλεϋ ἦταν διαρκῶς ἀπασχολημένος. Ἐμενε ὡς ἀργὰ στὸ ἐργαστάσιό, κι' ὅταν γυρίζε σπῆτι τοῦ, ριχνόταν στὴ δουλειά, ὡς τὴ νύχτα. Ἡ Τζούλυ ἐπληττε ὁλόενα καὶ συλλογιζότανε τὸ Γουέσλεϋ.

Μὰ δὲν τόπαιρνε ἀπόφασι νὰ φύγῃ, νὰ δουλέψῃ γιὰ νὰ ζήσῃ. Δὲν εἶχε τὴν ἀπαιτούμενη δύναμι χαρακτήρος.

Εἶχε ὅ,τι μπορούσε νὰ τῆς προσφέρῃ τὸ χρέμα — ὅλα, ἐκτός ἀπὸ τὴν εὐτυχία.

Σιγα-σιγά, εἶχε ἀντιληφθῇ ὅλη τὴ φρίκη τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Γουέσλεϋ. Καί, ὅταν ἀρχίσε νὰ τὸν θεωρῇ δολοφόνου, τὸν φοβήθηκε. Τῆς εἶχε πῆ ὁ ἴδιος πὼς κρατοῦσε τὴ ζωὴ του στὰ χεῖρά της. Ἄν κατάφερνε νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ, κανεὶς δὲν θ' ἀνακάλυπτε ποτὲ τὸ ἐγκλήμα του.

Ἐγινε νευρική. Ξυπνοῦσε συχνὰ τὴ νύχτα, τρομοκρατημένη, πιστεύοντας πὼς εἶχε γλυστρήσει ὁ Γουέσλεϋ μὲς στὴν κάμαρά της γιὰ νὰ τὴ σκοτώσῃ. Κλείδωνε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα της. Δὲν τοῦ γυρίζε ποτὲ τὴ ράχι. Τὸν πρόσεχε διαρκῶς, ἀπὸ φόβο μήπως τὴ δολητηρίσῃ.

Σκέφθηκε κάποτε νὰ πουλήσῃ τὰ κοσμήματα ποῦ τῆς εἶχε δανείσει καὶ μὲ τὰ λεφτά ἐκεῖνα νὰ ζήσῃ πιά ἀνεξάρτητη. Μὰ ὑπολόγισε πὼς δὲν θὰ κρατοῦσαν γιὰ πολὺ αὐτὰ τὰ λεφτά. Κι' ὕστερα, τί θάκανε;

Ὅσο κι' ἂν ἀντιπαθόταν, λοιπὸν, τὸ Γουέσλεϋ, ὁλόενα περισσότερο, δὲν ἀποφασίζε ν' ἀφίση νὰ τῆς ξεφύγῃ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐπιτέλους τὴ ζωὴ της.

Ὅταν ξανάγινε ἡ δίκη τοῦ Χάρρυ, ἡ Τζούλυ ἐξετάσθηκε ὡς μάρτυς κατηγορίας.

Τὴν εἶχε τρομοκρατήσῃ ἡ ἰδέα πὼς θ' ἀναγνώριζε δημοσίᾳ, ὅτι εἶχε γίνῃ πληροφοριοδότης τῆς ἀστυνομίας. Ἀλλωστε, κι' ὁ Γουέσλεϋ δὲν τῆς ἔδωκε καθόλου κούράγιο.

Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ χι ὅλα, τῆς εἶπε. Ὡστόσο, ἂν αὐτὸ προκρίνεται νὰ σε ἀνακουφίσῃ, πᾶς τοὺς πῶς εἰμ' ἐγὼ ὁ ἐνοχος. Δὲν ζητᾶς νὰ σ' ἐπιτρέσω καθόλου.

Καὶ χαμογέλασε, διασκεδάζοντας προφανῶς μὲ τὴ μανία καὶ τὴν ἀπογοήτευσί της. Ἦταν βέβαιος πὼς δὲν θὰ τὸν κατήγγελλε ποτὲ.

Ὅταν βρέθηκε ἡ Τζούλυ στὸ δικαστήριον, μ' ὅλα τὰ μάτια καρφωμένα πάνω της, ἐνοίωσε νὰ τὴν φλογίλῃ ἡ ντροπὴ. Δυσκολεύτηκε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ Χάρρυ — τόσο ἦταν ἀδύνατος, κουρασμένος, βασανισμένος...

Ἐκεῖνος δὲν τὴν κύτταξε καν. Ἐμενε μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό καὶ τὶς γροθιὲς σφιγμένες.

Ὁ εισαγγελεὺς τὴ βοήθησε μὲ καλωσύνη νὰ διηγηθῇ σύντομα τὴν ἱστορία της.

Τὴν παρουσιάσανε στὸ δικαστήριον ὡς ἓνα ἀπειρο καὶ τρομοκρατημένον κοριτσάκι, θυμὰ τῶν περιστάσεων — τόσο πού κι' ἡ ἴδια ἀκόμα, εὗρισκε ὑπερβολικοὺς τοὺς χαρακτηρισμοὺς του.

Μὰ ἡ ἀτμόσφαιρα ἄλλαξε τε-

NEALSON
ΚΡΑΓΙΟΝ • ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Δοκιμάσατε τὴν ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΝΕΛΣΟΝ καὶ θὰ πεισθῇτε ὅτι εἶναι ἀνωτέρα ὅλων, γιατί θὰ ἀποκτήσετε τελείως καθαρὴν ἐπιδερμίδα καὶ ἀπαλὴν σὰν βελούδου.

Δοκιμάσατε τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ ΝΕΛΣΟΝ καὶ θὰ πεισθῇτε ὅτι εἶναι τὸ τελειότερο ΚΡΑΓΙΟΝ. Θὰ ἔχετε πάντοτε τὰ χεῖλη σας δαμάκια τριαντάφυλλα, γιατί δὲν βγαίνει ἀκομὴ καὶ ἂν τὰ ἐκδοιπνεῖτε.

ΑΝΤΙΠΡΟΙΣΤΟΙ: ΒΟΡ. ΕΛΛΑΔΟΣ: Ι. ΚΕΦΑΛΑΣ ΒΑΛΑΡΡΙΟΥΣ: ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

λεώς, όταν άρχισε να τη ρωτά ο συνήγορος, τού κατηγορούμενου. Αυτός φαινόταν αποφασισμένος να καταστρέψει την καλή εντύπωση, που είχαν σχηματίσει οι δικαστές γι' αυτήν. Καί τού κατώρθωσε.

Την έρωτησε έπίμονα αν υπήρξε πραγματικά φιλενάδα τού Χάρρυ, κι εκείνη αναγκάστηκε να τού όμολογήσει, κοκκινίζοντας από ντροπή.

Ήταν αλήθεια — συνέχισε ο συνήγορος — πώς είχε γίνει καμαριέρα των Γουέσλεϊ, ενώ ήξερε τού σχέδιου της κλοπής; Η Τζούλυ άρνήθηκε τόσο όρμητικά, ώστε κατάλαβε πώς δεν την πίστευε κανείς.

Τί έκανε τώρα; Περιποιότανε τόν κ. Γουέσλεϊ. Ως καμαριέρα; Ως γκουβερνάντα.

Με λίγα λόγια, ο δικηγόρος την περιέγραψε σαν θηλυκό "Ιούδα". Έπειτα απ' αυτό, δεν είχε πια τη δύναμη να μείνει στην αίθουσα τού δικαστηρίου.

Έμαθε άργότερα από τού Γουέσλεϊ πώς είχε αναβληθεί και πάλι η δίκη.

Διάβασε στις εφημερίδες τους ύπαινιγμούς των ρεπόρτερ για τις σχέσεις της με τού Γουέσλεϊ.

Καταλάβαινε πώς ο Χάρρυ δεν είχε έλπίδες να γλυτώσει. Μολοντί δεν τόν είχε δη κανείς να πυροβολή τή Μπλάνς, οι αστυνομικοί τόν είχαν πιάσει, ενώ προσπαθούσε να δραπέτευσει. Ήταν μονάχος στο διαμέρισμα, μαζί με τή Τζούλυ.

Έκείνη δεν είχε κανένα λόγο να σκοτώσει τή Μπλάνς, ενώ ο Χάρρυ είχε. Κατά τήν έκφραση τού εισαγγελέως, ήταν σαν ποντικός πιασμένος στη φέκα.

Η Τζούλυ άρχισε ν' άνησυχή αληθινά για τήν τύχη τού Χάρρυ. Προσπαθούσε να καθυστερήσει, στη σκέψη πώς ο Γουέσλεϊ θα παραδινόταν στην άστυνομία.

Μά, αν πάθαινε ξαφνικά κάτι ο Γουέσλεϊ; Άν τόν έκοβε ένα αυτοκίνητο; Τίποτε δεν θα μπορούσε τότε να σώσει τού Χάρρυ.

Βασανισμένη απ' αυτή τήν ιδέα, πήγε να βρή τού Γουέσλεϊ.

Νομίζεις πώς δεν τού σκέφθηκε; της είπε εκείνος. Έχω καταθέσει σ' ένα συμβολαιογράφο ένα άκκελο, με τήν έντολή ν' άνοιχθεί σέ περίπτωση ξαφνικού θανάτου μου. Μέσα σ' αυτόν, βρίσκεται η όμολογία μου, γραμμένη με κάθε λεπτομέρεια. Έτσι, αν μου συμβεί κάτι, δεν θα κινδυνέψι ο Γκλέμπ.

Ένα βράδυ — μία βδομάδα πριν από τήν καινούργια δίκη — ο Γουέσλεϊ της είπε, με ζαρωμένα τά φρύδια:

Έμαθα από τόν Ντόουσον πώς η Ντάνα Φρέντς περπατά να παρουνισιάσθ ως μάρτυς υπερασπίσεως.

Μά θα τή συλλαβούσε τότε! φώναξε η Τζούλυ, αλλάζοντας χρώμα.

Δεν τή νοιάζει. Φαίνεται

πώς είναι έρωτευμένη με τόν Γκλέμπ, και θυσιάζεται, με τήν έλπίδα να τόν σώσει.

Μά πώς θα τού κατορθώσει;

Θά όρκισθί πώς τού ρεβόλβερ άνηκε στόν Τέο και πώς σκότωσε αυτός τή Μπλάνς. Δεν καταλαβαίνει πώς η κατάθεσή της δεν μπορεί να σώσει τόν Γκλέμπ... Σκέφθηκε ώστόσο ότι

μπορεί να σ' ενδιαφέρει αυτή η περίπτωση, αυτόπαρνησεως.

Η Τζούλυ έσφιξε τις γροθιές της, έξω φρενών στη σκέψη πώς εκείνη η «μπογιατισμένη» θάκαινε τέτοια θυσία για τού Χάρρυ!

Μ' αντιπαθείτε, έ; φώναξε, κυττάζοντας στα μάτια τού Γουέσλεϊ.

Όχι, Τζούλυ, δεν σ' αντιπαθώ. Μ' ενδιαφέρει μάλι-

στα. Θα μ' εύχαριστούσε αν πήγαινε να πης όλη τήν αλήθεια στην άστυνομία. Αυτό θα μ' έπειθε πώς γελάστηκα στην κρίση μου για σένα.

Δεν καταλαβαίνω τί θέλετε να πής!

Καταλαβαίνεις πολύ καλά. Άκόμα και τώρα που σού δώσω τού παράδειγμα η Ντάνα Φρέντς, δεν θέλεις να κινδυνέψις να χάσεις τά λεφτά σου.

Γιατί τά τά χάσω, άφου μου ύποσχεθήκατε πώς δεν θα κρεμαστή ο Χάρρυ;

Κί αν δεν τόκανα αυτό; Θα θυσιάσεις κάτι για να τόν σώσεις;

Και βέβαια! Άφου όμως ξέρω πώς θα σωθί ύπωςδήποτε, γιατί να στερηθώ τήν εύτυχία που διψούσα σ' όλη μου τή ζωή;

Τήν εύτυχία;... Ποτέ δεν θα γίνεις έσύ εύτυχισμένη. Κυνηγάς κάτι άνυπαρκτό.

Αυτό είναι δική μου δουλειά... Αλήθεια, πόσα λεφτά θα μου δώσετε;

Πιστεύω να σου φτάσουνε δυό χιλιάδες λίρες τού χρόνου. Μά η Τζούλυ σκέφθηκε πώς δεν θα της εξαπαρουσιαζότανε ποτέ τέτοια εύκαιρία, κι απάντησε με περιφρονητικό τόνο:

Δυό χιλιάδες; Έπειτα απ' όσα έκανα για σάς;... Θέλω πολύ περισσότερα! Σε ποιόν άλλον από μένα θ' αφήσετε τά λεφτά σας; Δίχως τή βοήθειά μου, θα μπορούσατε ποτέ να τελειώσετε τις πολύτιμες έρευνές σας;... Θέλω πέντε χιλιάδες λίρες!

Τήν κύτταξε με άποστροφή.

Σκέφθηκες ποτέ πώς θα μπορούσα εύκολα να σέ ξεπαστρώσω; πρόφερε. Όταν κάνεις ένα όφον, δεν κινδυνεύει πια τίποτε κανόντας και δεύτερο.

Η Τζούλυ έκανε δυό βήματα πίσω, τρομαγμένη.

Καμιά φορά, μου έρχεται η διάθεση να σου στρίψω τού λαιμό, συνέχισε ο Γουέσλεϊ. Μά, δυστυχώς, δεν έχω ψυχροσύνησι δολοφόνου. Μετανοιώνω ακόμα και για τού όφον της Μπλάνς — κι άς τ' άξιζε τόσο να πεθάνω! Δεν διατρέχεις κανένα κίνδυνο από μένα, Τζούλυ. Δεν θέλω νάχω στη συνείδησή μου τού θάνατό σου, όσο κι αν σέ μισώ και σέ συχαίνουμε όλοένα περισσότερο!

Θά μετανοήσετε γι' αυτά τά λόγια σας! ούρλιασε η Τζούλυ.

Μά ο Γουέσλεϊ γέλασε μ' άδιαφορία.

Ο Μπέντον έπινε ένα ούϊσκυ, καθισμένος σ' ένα μικρό μπάρ. Πονούσε η ψυχή του, και τού κορμί του άνατρίχιαζε κάθε τόσο. Έδώ και δυό βδομάδες, σκεπτόταν πώς δεν τού έμενε άλλη λύσι από τήν αυτοκτονία. Μά δεν εύρισκε τού άρρους να σκοτωθί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τό τέλος.

Ο Μπέντον έπινε ένα ούϊσκυ, καθισμένος σ' ένα μικρό μπάρ. Πονούσε η ψυχή του, και τού κορμί του άνατρίχιαζε κάθε τόσο. Έδώ και δυό βδομάδες, σκεπτόταν πώς δεν τού έμενε άλλη λύσι από τήν αυτοκτονία. Μά δεν εύρισκε τού άρρους να σκοτωθί.

Ο Μπέντον έπινε ένα ούϊσκυ, καθισμένος σ' ένα μικρό μπάρ. Πονούσε η ψυχή του, και τού κορμί του άνατρίχιαζε κάθε τόσο. Έδώ και δυό βδομάδες, σκεπτόταν πώς δεν τού έμενε άλλη λύσι από τήν αυτοκτονία. Μά δεν εύρισκε τού άρρους να σκοτωθί.

Ο Μπέντον έπινε ένα ούϊσκυ, καθισμένος σ' ένα μικρό μπάρ. Πονούσε η ψυχή του, και τού κορμί του άνατρίχιαζε κάθε τόσο. Έδώ και δυό βδομάδες, σκεπτόταν πώς δεν τού έμενε άλλη λύσι από τήν αυτοκτονία. Μά δεν εύρισκε τού άρρους να σκοτωθί.

ΖΗΤΟΥΝ ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Michel G. Argypour (22 χρόνων), 29 Ankara Ave 29, Salamis Camp, 7539, 10 BOD MELF 15, Via Cyprus, ζητεί ελληνογραφία με νέες της Έλλάδος και της Κύπρου. Ο ναυτικός Stavros Moustakas S/S Argonaut, Argonaut Trading Inc. 80 Broad St. New York 4, N.Y. U.S.A., ζητεί ελληνογραφία με μιά Έλληνογραφία με σκοπό τήν δημιουργία ενός αστυνομικού δεσμού. Ο Jean Samos (26 χρόνων) Harbiye Babil Sok. 30, Istanbul Turkiye, ζητεί ελληνογραφία με μιά Έλληνογραφία με σκοπό τήν δημιουργία ενός αστυνομικού δεσμού. Ο Christos Sakkas, Poste Restante, Sao Paulo Brasil, ζητεί ελληνογραφία με νέες από τήν Έλλάδα. Ο Panayotis Barboussis C/o Photocopies «S. Lascaris» rue Eglise Copie No 2, Alexandria, Egypte, ο Isidore Moschovakis, 6 rue du Patriarcat Grec, Alexandrie, Egypte, και ο Gregoire Barboussis 1, rue Hamamit 1, Alexandrie, Egypte, ζητούν ελληνογραφία με νέες της Αιγύπτου ή Έλληνίδες απ' όλον τόν κόσμο, ηλικίας 19-26 χρόνων, με σκοπό τού γάμου. Τρεις ναυτικοί, ο Jean Krikikos, ο Nicolas Vegas και ο Nicolas Prokos, S/S Astron C/o Triton Shipping Co., 80 Broad Street, New York 4, N.Y. U.S.A., ζητούν ελληνογραφία με νέες από τήν Έλλάδα. Ο Michael Makropoulos (20 χρόνων), P.O. Box 139, Moshi, Tanganyika Terr, East Africa, ζητεί ελληνογραφία με Έλληνίδες της Έλλάδος και τού εξωτερικού. Οι ναυτικοί Aris Syriano (24 χρόνων), ο Isidore Psilas (22 χρόνων), ο Georges Karaiskos (21 χρόνων), ο Georges Poullos (24 χρόνων), ο Georges Kontozanis (24 χρόνων) και ο Theophanis Lekas (27 χρόνων) S/T George Livanos C/o Cory Agents Co, Port Said, Egypte, ζητούν ελληνογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τόν κόσμο. Ο P. V. T. Georges Bougioukos Halfsee P.K. 527, Izmir, Turquie, ζητεί ελληνογραφία με νέες της Έλλάδος και τού εξωτερικού με σκοπό μιά άγνη φίλια. Ο Ahmed Bulut (19 χρόνων) No 7360, 10 BOD No 4, C.L.U. Genefa MELF 15, Egypte, ζητεί ελληνογραφία με νέες 17-19 χρόνων απ' όλον τόν κόσμο, στην τουρκική, ελληνική ή άγγλική γλώσσα. Ο George Papadopoulos (25 χρόνων), ο Grigoris Georgandellis (30 χρόνων), ο Stratis Anastasiadis (35 χρόνων) και ο Cyr. Papageorgiou, ζητούν ελληνογραφία με νέες κάτω των 25 χρόνων απ' όλον τόν κόσμο στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα, με σκοπό μιά φίλική ελληνογραφία. Η διεύθυνσις όλων είναι: C/o S. Tsolatzis, P.O. Box 36, Hassaheissa, Sudan. Δυό Έλληνοαμερικανοί στρατιώτες, ο Pvt Sotirios Daslos U.S. 56228874 και ο Pvt Tony Freda U.S. 55438721, ζητούν ελληνογραφία με Έλληνίδες. Η διεύ-

εύθυνσις και των δυο είναι: C.O. A. 20th Inf. Reg. Fort Ord Calif. U.S.A. Τρεις φίλοι από τήν Αθήνα, ο Spyros Giannopoulos, ο Costas Karydas και ο Xenophon Lambas, P.O. Box No 686, Addis Ababa, Ethiopia, ζητούν ελληνογραφία με νέες από τήν Έλλάδα ηλικίας 18-25 χρόνων. Ο Paraskevas Alexandrou No 7481, και ο Harris Charalambous No 2026, ζητούν ελληνογραφία με Έλληνίδες της Έλλάδος και της Κύπρου ηλικίας 18-20 χρόνων. Η διεύθυνσις και των δυο είναι: 2 Base W/S. Reme Tek Melf 11, Egypte. Ο Michel Chrysosforoulis, S/S Astron C/o Messrs G. M. Lemos, Co Ltd, Roman Wall House 1, Crutched Friars London E. C. 3, England, ζητούν ελληνογραφία με Έλληνίδες 19-24 χρόνων. Ο Stefanos Zanetos c/o Reinhart and Co Zifta, Egypte, ζητεί ελληνογραφία με νέες 17-20 χρόνων. Ο Alecos Alexandratos (25 χρόνων) 3 Rae Place, East Sidney, Australia, ζητεί ελληνογραφία με μιά νέα κάτω των 22 χρόνων, καλή μορφής, τήν οποία προορίζει για σύζυγό του. Ο Zenon Constantinou και ο Christos Antoniou, Cabramurra, Via Cooma N.S.W. Australia, ζητεί ελληνογραφία με Έλληνίδες απ' όλον τόν κόσμο. Ο Georges Makis, 22 rue du Parlement, Ismailia, Egypte, ζητεί ελληνογραφία με Έλληνίδες τού εξωτερικού. Ο Γεώργιος Νικόλατσης, Αθήνας 134, Θεσσαλονίκη, ζητεί ελληνογραφία με Έλληνίδες τού εξωτερικού με σκοπό τού γάμου. Ο Γεώργιος Παπαδάκης, Αθήνας, Ιεροσόλου 4, Περιστέρι, Αθήνας, ζητεί ελληνογραφία με νέες τού εξωτερικού με σκοπό τού γάμου. Ο Νικόλαος Βενετσάνος (30 χρόνων), 2ος Τομέας, Ηλιοπούλις, Αττική, ζητεί ελληνογραφία με Έλληνίδες της Αυστραλίας. Ο Θωμάς Παπαρήγης και ο Κωνσταντίνος Κωνσταντινίδης 16, Συνοικισμός Εύαγγελιστριάς, Θεσ/νίκη, ζητεί ελληνογραφία με Έλληνίδες τού εξωτερικού στην ελληνική ή άγγλική γλώσσα. Ο Βύρων Άγγελόπουλος, Αθήνας 134, Θεσ/νίκη, ζητεί ελληνογραφία με Έλληνίδες τού εξωτερικού ηλικίας 17-21 χρόνων με σκοπό τού γάμου. Ο Νικόλαος Γαρές, Βαλεστρά 27, Χαλάν-

Δράπη, Γκρέσε, ζητεί ελληνογραφία με νέους και νέες της Αμερικής με σκοπό τήν ανταλλαγή γραμματοσήμων και καρτ-ποστάλ. Ο Ντάνιελος Μανασής και ο Χαράλαμπος Άναγνώστης, Άδαμ 1, Τρικκαλά, Θεσσαλία, Γκρέσε, επιθυμούν ν' ελληνογραφηθούν με νέες απ' όλον τόν κόσμο στην ελληνική, γαλλική ή Ιταλική γλώσσα.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν ελληνογραφία με Έλληνίδες: Σούλης Παναγόπουλος, Χρ. Αποστολόπουλος, Τζιμής Κανελόπουλος και Άγνηστας Δημήτριος, 871 Α.Κ., Β.Σ.Τ. 902. Άντωνιος Καραπατάκης, Εύαγγελος Πολιτιστής και Στέφανος Μαρκουλάκης, 798 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 911. Νικόλαος Μαυρουλίδης και Βασίλειος Παρσκαυόπουλος, 987 Σ.Τ.Γ. Μουσική, Β.Σ.Τ. 901. Μιχης Φωτιάδης, Παύλος Ίωαννίδης, Ίωαννης Βαλαντάνης και Ερωτόκριτος, 415 Σ.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Άρης Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Σταύρος Οικονομίδης και Παναγιώτης Σκριμτζέας, 674 Α.Α., Β.Σ.Τ. 904. Κωνστ. Ίωαννίδης και Νικόλαος Κρητικός, Γ3 Γραφείον, Χ Μεσσηνία, Σ.Τ.Γ. 916. Άλκης Σινιάδης, Σταύρος Μπουρδούνης και Έδωρος Άγραφιότης, Α.Σ.Α. Σ.Σ., Δ.Μ., Β.Σ.Τ. 900Α. Άντωνιος Άναγναστόπουλος, Γεώργιος Πόθος, Κωνστ. Παναγιόπουλος, Χρήστος Μιχαηλίδης, Γεώργιος Παναγιωτόπουλος και Κωνστ. Πετσάνης, Ο. Δ., 2ον Σ.Τ.Ι., Σ.Τ.Γ. 914Γ. Παναγιώτης Χαράλαμπίδης και Κων. Μησιδάκης, 774 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 913. Τάκης Πολάκης, Χρήστος Χρυσόφιδης, Χρήστος Δασκάλης, Τρύφων Λατσης, Σωκράτης Παλασιόγλου και Πάτρων Στεφάνου, 28ος Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917Β. Χρήστος Τσαούρης, 131 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 914Γ. Χρήστος Μπέτας, 131 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 914Γ. Κωνστ. Τσούρης, 174 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Σωτήριος Κατσέλης, 131 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 914Γ. Ριχάρδος Άγγελόπουλος και Τάκης, 415 Σ.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Κωνστ. Ραμπότσας, 779 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 914. Σπύρος Χειμάνος, 501 Τ.Π., Α. Δ. Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Α. Δυσσεύς Τσαντάλης, 174 Σ.Α.Α. Π., 11 Μοίρα, Β.Σ.Τ. 904. Νικόλαος Άεραμίδης και Δημήτριος Μανώλης, 415 Σ.Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 902. Ίωάννης Παπασημακοπούλος, Γεώργιος Μητσάκης και Άγγελος Λούκος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Γραφείον Κτηνιάσας, Σ.Τ.Γ. 909. Στυλιανός Τσιόρας, 174 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Πέτρος Τζανουδάκης, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, Λόχος Δ. Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α. Αλέξανδρος Ασκούδης, Δ.Μ. Γ.Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 903. Σπύρος Καραγιάννης, 574 Τ.Π., Α. Δ. Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918. Άλ. Βράσσας, 504 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Β. Γεώργιος Σαμαράς, 125 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 913Γ. Εδμήδης Παναγιώτης, Β. Δ. Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Περικλής Σαμπά-

λος και Ρολάνδος Παριφολάκης, Κ.Ε.Π., Ο.Μ.Υ., 111 Μοίρα, Β.Σ.Τ. 902. Άντωνιος Κουκουγιάννης, Σ.Φ.Θ., Β.Σ.Τ. 903. Δημήτριος Γεωργακόπουλος και Ίωάννης Σιφναίος, 519 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914. Παναγιώτης Κουλούρης και Χρήστος Νικολαΐδης, 519 Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914. Νικόλαος Λουζινίδης, 519 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914. Χρήστος Κρέτσης και Βασίλειος Φλώρος, 31 Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 914. Ήλιος Λαδάς, Σχολή Πυρ/κού, Β.Ε.Π., Σ.Τ.Γ. 902Α. Εύαγγελος Άνδρουλάκης, 131 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 914Γ. Ίωαννης Καπότης, Τάκης Λειβαδιώτης, Φώριος Τσέρτος και Ίωάννης Χριστοφορόπουλος 415 Σ.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Σεραμειδής, 565 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 916Β. Βασίλειος Λαλόπουλος, 1630 Μονάς, 322 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Καζαντζίδης, Τ.Υ. Σ., Σ.Τ.Γ. 903Β. Άκης Φαφούρης, 415 Σ.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Χρήστος Άγάπης και Αιμίλιος Παυλίδης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 12ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Παναγιώτης Καραλήτης, Κ.Ε.Ν. Καλαμών, Λόχος Δ. Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909Α. Γεώργιος Δημακόπουλος, Γεώργιος Σκούδρος, Γ. Κοπούνιος και Γ. Δημόπουλος, ΚΕΔ)ΤΟΔ, Λόχος Δ. Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Φαίδων Πασσαρης, ΚΕΝΚ, 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Νικόλαος Βαλεντίνος, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Άθανάσιος Κουτσούκης, Κωνστ. Μπαλαούκας, Νικόλαος Καρακίτσης, Γεώργιος Παπασπυρίδης και Μ. Ματςάνας, Σ.Τ.Γ. 911Α. Λόχος Δ. Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Α. Άντωνιος Σέκρος, Κ.Ε.Δ. Σ.Ε. Μ.Τ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Κωνστ. Βαΐτσος, Σ.Μ.Μ., Λόχος Δ. Λόχος, Σ.Τ.Γ. 902Β. Ραφαήλ Άγγελίδης, Νάσος Καραλής, Γεώργιος Παπαμυχαήλ, Τηλεμαχος Μάχος, Ευγένιος Φραγκλάνος και Ρ. Γούναρης, Κ.Ε.Ε.Μ.Δ.Ο.Π.Α., Β.Σ.Τ. 902. Άγαθοκλής Παναγόπουλος, Παναγιώτης Μπαμπούσης και Κώστας Παπαδέλλης, Δ.Ε.Ν. Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης Άθανασόπουλος, Γεώργιος Σαματιόπουλος, Άνδρέας Σοφιανός, Ίωάννης Πατρώνας και Τρύφων Άθανασόπουλος, Δ.Ε.Ν. Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Σάκης Σπαθόγιαννης, Κ.Ε.Ε.Μ.Π. Μ., Δ. Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Χαρ. Δάσης και Λεων. Βέλλιος, Κ.Ε.Δ.) Τ.Ο.Δ., Λόχος Δ. Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ίωάννης Παπαγεωργίου, Δημήτριος Παπασόγλου και Ίωάννης Παπαλής, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 5ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Αλέξανδρος Ασκούδης, Δ.Μ. Γ.Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 903. Σπύρος Καραγιάννης, 574 Τ.Π., Α. Δ. Λόχος, Σ.Τ.Γ. 918. Άλ. Βράσσας, 504 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 912Β. Γεώργιος Σαμαράς, 125 Μ.Π.Π., Σ.Τ.Γ. 913Γ. Εδμήδης Παναγιώτης, Β. Δ. Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Περικλής Σαμπά-

Είναι προϊόντα
"ΕΛΛΑΤΣ",
Έξασφαλίζουν
Υγεία
και
Χρόνια
Ποσηνά

ΣΤΕΡΕΟΝ
ΦΥΤΙΝΗ
ΕΛΛΑΤΣ
ΒΙΤΑΜΙΝΟΧΟΛΕΡΟΛ
ΕΛΛΑΤΣ

Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
"Έγραψε για τού καλό που κάνει τού Γκλουταμάτ στην ανάπτυξη των παιδιών με τόν τίτλο...
"ΤΡΟΦΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΓΚΕΦΑΛΟ"
Η «ΑΘΗΝΑΤΚΗ»
Σε άνταπόκρισί της από τήν Αμερική ετόνισε τήν αξία τού Γκλουταμάτ ως έξις...
"ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ ΣΤΗ ΔΙΑΙΤΟΛΟΓΙΑ"
Η «ΕΚΛΟΓΗ»
Στό τελευταίο της τεύχος γράφει...
"ΓΚΛΟΥΤΑΜΑΤΟ, Η ΝΕΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ"
Και όμως μπορείτε και σεις να χαρίσετε στα παιδιά σας τά πλεονεκτήματα τού Γκλουταμάτ όταν μεταχειρίζεστε στα φαγητά σας μόνον ζωμούς

«ΦΕΝΤΕΛΕ»
Είναι τού μόνον προϊόν τής αγοράς που περιέχει
ΓΚΛΟΥΤΑΜΑΤΟ
Ζητήστε από τόν έδωδιμοπώλη σας μόνον τού περίφημο
«ΦΕΝΤΕΛΕ»
Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1ος ΟΡΟΦΟΣ·ΤΗΛ. 28-407

ΠΕΡΖΙΑ
ΠΛΕΝΕΙ
ΚΑΛΑ

"DURA-GLOSS"
*ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΒΕΡΝΙΚΙΑ ΟΝΥΧΩΝ εφραγισμένα
*ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ ΣΕ ΑΣΣΟΡΤΙ ΧΡΩΜΑΤΑ

• Νέα παραλαβή Βερνικιών ονύχων ΝΤΟΥΡΑ ΓΚΛΟΣΣ, ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΩΝ με κλωστή και μετάλλινη σφραγίδα.
• Κραγιόν χειλέων ΝΤΟΥΡΑ-ΓΚΛΟΣΣ, σέ ίδια χρώματα με τά βερνίκια ονύχων. Νέος τύπος-ανεξίτηλος κρέμα. Κατέκτησε τελευταίως όλη τήν Αμερική.
• Σημείωσις: Μόνον τά σφραγισμένα είναι τά ΓΗΝΕΙΑ Αμερικανικά βερνίκια ονύχων ΝΤΟΥΡΑ-ΓΚΛΟΣΣ.

ΣΤΑ ΜΥΡΟΠΛΕΙΑ - ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΑΝΤΙΠΡ ΛΙΒΑΣ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ-ΚΑΛΑΜΙΔΟΥ-ΤΗΛ. 26580 ΑΘΗΝΑΙ

κάκης, 196 ΜΑ)ΑΠ. Σ.Τ.Γ. 913Γ. Κωνσταντίνος Αντωνόπουλος και Σπύρος Βαρόπουλος, 415 Σ.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Ζαχαριάδης, 1090 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 903. Ευστάθιος Αδαμίδης, 937 Κ.Δ.Σ., Β.Σ.Τ. 903. Διονύσιος Πετράτος, 784 Σ.Ε., Α.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Θεόδωρος Παπατοιώτης, Α' Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 900Α. Μάκης Χαρούλης, Αλέξανδρος Μπαγιάνης και Λάκης Οικονομίδης, Κ.Ε.Ν.Τ., 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Νάσος Μαργαρίτης, 174 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Ηλίας Πάρης, Χριστόδουλος Λύρας, Λάκης Δροσάτοπουλος, Έμμανουήλ Φραγκίσκος, Αιμίλιος Χριστάκης, Μπάμπης Λολοπούλος και Λάκης Μαρτίνης, Κ.Ε.Ν.Τ., 4ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Εύαγγελος Βουρλιώτης,

Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Θεολόγος Δεναζάς, Λόχος Διοσεως, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Σ.Τ.Γ. 909. Δημήτριος Χατζής, Χαράλαμπος Μικουράκης, Σχολή Πεζικού, Λόχος Διοσεως, Σ.Τ.Γ. 902. Ιωάννης Ερμιόνης, Νικόλαος Μιραλάκης, Χρήστος Μιχαήλ, Γεώργιος Μπαρτζός, Χρήστος Ψυχογιός, Κωνσταντίνος Ασημάκης και Στάυρος Μαλέας, 187 Α.Γ.Μ., Σ.Τ.Γ. 918. Δημήτριος Τσώνης, Μάκης Μαρκάκης και Λάκης Οικονομίδης, Κ.Ε.Ν.Τ., Ο.Μ.Υ., 111 Μοίρα, Β.Σ.Τ. 902. Θεόδωρος Αραπίδης, 174 Σ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Σταμάτιος Σαλαγιάννης, Διμοιρία Διοσεως, 24 Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 918Β. Βασίλειος Αποστολόπουλος, 151 Μ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 901. Σταύρος Βαρέλας, 721

Τ.Μ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 900Α. Δημ. Περιστέρη, Νικόλαος Χαράλαμπος, Παναγ. Μπάμπης και Αγγελος Κορδάλης, 705 916Α. Έμμανουήλ Μαρκάκης και Έμμανουήλ Χατζής, 705 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 911Β. Κωνσταντίνος Ευδιανός, 657 Ε.Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 911Β. Ηλίας Χουλιάρης, 72 Σ.Π., Λόχος Διοσεως, Σ.Τ.Γ. 920Γ. Πάτρων Μαρκής, 813 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 916Β. Εύθυμιος Μπασιός, 678 Ο.Α., Σ.Τ.Γ. 920. Σταύρος Τσκαλίδης, 706 Τ.Μ., Όρχος, Σ.Τ.Γ. 920. Γεώργιος Τσκαλίδης, 815 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 920. Νικόλαος Καταπόδος, Ιωάννης Λαζάρου, Λάκης Γιαχολής και Κωνστ. Κόνιαρης, 1041 Μ.Ε., Β.Σ.Τ. 904. Αντ. Πιταλός και Γεώργιος Μαμαλής, 525 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Ευστράτιος Θεοδοσίδης, Ανδρέας Ηλιακόπουλος, Δημήτριος Ρήγας, Διονύσιος Παναγιωτόπουλος, Αθανάσιος Ρέτσος, Ηλίας Πετρακόπουλος και Λάκης Βαϊκλής, 187 Πυροβολαρχία Παρατηρήσεως, Σ.Τ.Γ. 902Α. Δημήτριος Καραθεοδωρίδης, Στυλιανός Τελίδης, Γρηγόριος Οικονομίου, Παναγιώτης Μπαρκόρης και Ματθαίος Αρμακόλας, 525 Τ.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 913Γ. Δημήτριος Παυλάκης και Τριαντάφυλλος Γαλιάνης, 574 Τ.Π.Φ.Ε., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917Β. Αθανάσιος Αραπαντής, Δημήτριος Γεωργιάδης, Γεώργιος Βλάχος, Νικόλαος Γαλάτης, Φώτιος Τσερκάκης, Ηλίας Λαοκάρης, Γεώργιος Βαρέλης και Πέτρος Ζέλιος, 584 Τ.Π.Φ.Ε., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 917. Άλκης Βενέκης, Δημήτριος Παπαδημητρίου, Γεώργιος Ροδόπουλος και Ιωάννης Αντωνίου, Κ.Ε.Ν.Π., 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Ντίκος Κόκκαλης, Σ.Ε.Σ. 398, Σ.Κ.Α., Β.Σ.Τ. 904. Παναγιώτης Παναγιωτάρας, 174 Σ.Α)ΑΠ, 11 Μοίρα, Β.Σ.Τ. 904. Τάκης Βάσος, Αιμίλιος Φωτεινός, Γεώργιος Ροζάκης, Νάσος Ρουτσάκης, Αιμίλιος Λαμπράκης, Στέφανος Οικονομίδης, Λόης Λουλάκης, Πέτρος Σφακιανάκης και Εύθυμιος Αγαπούλης, Κ.Ε.Ν.Τ., 9ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 928. Γεώργιος Ζαρογιάννης, Κ.Ε.Κ.Α.Ν., Β.Σ.Τ. 902. Νικόλαος Μαυρογιάννης και Βασίλειος Παρασκευόπουλος, 987 Σ.Τ.Α. Μουσική, Β.Σ.Τ. 901. Λάκης Κοντράκης, Βασίλειος Μαυράκης, Τάκης Νύκος, Φώτιος Λεβής, Χρήστος Καρδινιώτης, Μιχάλης Μεγαλοπολίτης, Ιωάννης Μιχαλάκης και Βασίλειος Σπυράκης, Κ.Ε.Ε.Μ.Π.Μ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Χρήστος Γκιζάς, 705 Τ.Μ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 911Β. Εύαγγελος Περναντάνης, Ηλίας Ηλιάδης και Παναγιώτης Σαυριανίδης, 512 Τ.Π., 1ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 914. Μάκης Οικονομίδης, Λάκης Βουρτσής, και Ιωάννης Καραγιάννης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. Αλέκος Σουλκιώτης, 750 Μονάς, Τ.Υ.Σ., Β.Σ.Τ. 902. Μιχάλης Λεοντιάδης, Χρήστος Παπάς, Κωνσταντίνος Ζήκος, Ξενοφών Κορέσης και Αγγελος Μοριάς, Κ.Ε.Ε.Μ.Π.Μ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ηρακλής Γερμανής, Έμμανουήλ Μπελιώτης, Σοφοκλής Κεποδιστάς, Χρήστος Μαρκαντώνης και Αθανάσιος Γεραμής, Κ.Ε.Ε.Μ.Π.Μ., Δ. Διοσεως, Β.Σ.Τ. 902.

Η Φρόνη Κύρου (19 χρόνων) όδός Βουβρωτού 34, Αθήνα Γρεσε, εύπαρουσίαστη και μορφωμένη, ζητεί άλληλογραφία με νέους άποκλειστικώς τοό εξωτερικόό στην ελληνική, γαλλική ή ιταλική γλώσσα.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Στάμον Ανδρέαν, Πάτρως: Η διεύθυνσις τοό Αγγλου θαυματοποιού είναι: Mr Harry Edwards «Burrow Lea» Shere Guildford, Surrey England. Τό άθρο δημοσιεύθηκε στη σελ. 57 τοό τεύχους τής 25ης Ιανουίου 1950. Βασίλισσα τοό Σαββα, Θέσας: Δεν έχομε δυστυχώς, καμιά διεύθυνσι σαν αύτή που σας ενδιαφέρει. Για τό τόσα καλά σας λόγια σας εύχαριστοόμε, Μιχ. Λάμπρον, Πειραιά: Σας εύχαριστοόμε για τίς καλές προθέσεις σας. Όπως θα προσέξετε όμως βάλαμε τέλος στη σειρά αύτή. Δεν την έ-

ξαντήσαμε φυσικά, αλλά ανάφεραμε τίς πιο χαρακτηριστικές φράσεις, Δαν Χούαν, Ένταθα: Η διεύθυνσις τοό Προέδρου Αϊζενχάουερ είναι: Dwight D. Eisenhower, President, Washington D.C. U.S.A. Να συνάξετε τό γράμμα σας στην αγγλική ή γαλλική γλώσσα. Κούριον Μεταναστών: Σας εύχαριστοόμε για τό ενδιαφέρον σας. Τό άθρο είναι πράγματι πολύ ενδιαφέρον και θα δημοσιευθή σε προσεχές τεύχος μας. Ιαθέρην: Οι όμονες διεύθυνσεις Έλληνων τοό εξωτερικού που μας είναι γνωστές, είναι αυτές που δημοσιεύομε στη στήλη αύτή, συνοδευόμενες από μία αίτησι για άλληλογραφία. Παρακολουθήστε τίς καλύτερες άποψεις και βρήτε αυτόμα αύτή που σας χρειάζεται. Η διεύθυνσις τής Αθερα είναι: Athera Center, 225 West 34th Street, New York City, N.Y. U.S.A. Γρηγόριον Πετρίδην, Κρύα Βρύση: Αγνωστοόμε την ύπαρξί τής σχολής που αναφέρετε. Μακην 18, Κεφαλληνία: Γράψετε για μέν τή Γαλλία στοό περιοδικό: «Cinéma», Boite Postale 295-08, Paris 8e France. Και για τή Γερμανία: «Film Revue», Anzeiger-Abteilung, Karlsruhe, Stephaniensstr. 18-20, Deutschland. Η Παναδόπουλον: Η διεύθυνσις τής Κας Ρουσσέττ είναι: Mrs Eleanor Roosevelt, C/o Mac Call's Magazine, 230 Park Ave, New York 17, N.Y. U.S.A. Σοφία Δεληγιάννη, Ηράκλειον Κρήτης: Ζητήστε τίς πληροφορίες που σας ενδιαφέρουν άπ' εύθείας από τήν «Αντίφω» Επαγγελματική Σχολή Καλλιτεχνικών και Τεχνικών Κινηματογράφου, όδός Αριστοτέλους 37, Αθήναι. Για σερμί Πειραιώς, Αλ. Λάμπρου, Λουτράκι, Γλάρον τοό Πατράκιου, Πάτρως, Αρτάνων Β. Β. 65 και Δυό Ροδιώνες, Ένταθα: Η διεύθυνσις τοό κ. Γενάση είναι: Mr Aristote Onassis, Societe des Bains de Mer, Monte Carlo, Principaute de Monaco. Γεώργιον Τζιμαν, Ένταθα: Μας είναι, δυστυχώς, άγνωστές οι διεύθυνσεις που μας ζητάτε. Άνθισμίνος για σερμί, Ένταθα: Στείλτε μας τή διεύθυνσι σας για να την δημοσιεύσομε μαζί με τήν αίτησί σας. Άλλως άποτανήστε στοό «Εθνικόν Γραφείον Άναζητήσεων» τοό Ε.Ε.Σ., όδός Μακεδνίου Κίγκυ 1, Αθήναι. Πολωνία τοό Σοφέν, Ένταθα: Οί σταθμοί Αθηνών έκπέμπουν καθημερινώς και πολλές φορές τήν ημέρα μάλιστα, τραγούδια κατ' έκλογήν των άκροστών τους. Η Γερβγία Σανθ ήταν ή «τροφερή φίλη» τοό Σοφέν, όπως λέτε. Ομάδα στρατιωτών 513 Τ.Π.: Πολύ σωστή ή παρατήρησις σας. Σας συγχαίρομε για τήν πραγματικότητά όμως πρόκειται για μία σκιά που μοιάζει με χέρι. Εύαγγελον Δριστώναν, Αντίς Αμπεμπά: Δεν έχομε, δυστυχώς τή διεύθυνσι που μας ζητάτε. Στέλλα Κώστογλου Ένταθα: Θα δημοσιεύσομε εύχαριστως τή φωτογραφία που μας στέλνετε άν μας στείλετε και μερικές λέξεις που τή πραγματικά καταπληκτικό συμπλεγμα ή πώς κατορθώσατε να άποκτήσετε τήν εύλογία αύτή.

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ο Μιχαλάκης Εύαγγελος, 18 χρόνων, Ταχυδρομείον, Λευκωσία, Κύπρος, ό Πάμπος Κέλλας (18 χρόνων), πολυκατοικία Χατζηκυριάκου, Λευκωσία, Κύπρος, ό Σωτήριος Σταύρου (17 χρόνων), Αγγλική Σχολή, Λευκωσία, Κύπρος και ό Ιορδάνης Δημητριάδης (18 χρόνων), Κτηματολόγιον, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν άλληλογραφία με Έλληνίδες τοό εξωτερικού, στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα. Ο Αντώνιος Τσουλάφας, Μεσόγης 47, Κτήμα, Πάρος, Κύπρος, έπιθυμεί ή άλληλογραφία με Έλληνες καί Έλληνίδες τοό εξωτερικού. Ο Τάκης Χριστοδούλου, Τιμάργου 10, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία με Έλληνίδες ηλικίας 15-17 χρόνων. Ο Δαμ-

ανός Χατζηκωνσταντάς (20 χρόνων), Βασιλικόν, Καλαθοσού, Κύπρος, θέλει ή άλληλογραφία με νέες τής Ελλάδος, ηλικίας 17-21 χρόνων. Ο Θεόδωρος Λυσάνδρου, Τ.Κ. 82, Βαρώνια, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία με Έλληνίδες 18-21 χρόνων. Ο Μάριος Μιχαηλίδης (17 χρόνων), Τ.Κ. 193, Λεμεσός, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία με Έλληνίδες κάτω των 20 χρόνων. Ο Κων. Κωνσταντίνιδης καί ό Μιχαήλ Μιχαηλίδης, Νεόκτιστα, Αγίου Νικολάου 19, Βαρώνια, Κύπρος, ζητούν άλληλογραφία με Έλληνίδες ηλικίας 15-17 χρόνων. Ο Σόλων Σολομωνίδης, Οικτροφειον Έμπορικόν Άλκυον, Λάρνακα, Κύπρος, ζητεί άλληλογραφία με νέες τής Ελλάδος. Ο

Παντελής Ιακώβου καί ό Άναστάσιος Ιακώβου, Τ.Κ. 113, Λάρνακα, Κύπρος, έπιθυμούν ή άλληλογραφία με Έλληνίδες άνω των 35 χρόνων. Ο Ιωάννης Κωνσταντίνου, Πέρα χωρίον (Νήσου), Λευκωσία, Κύπρος, καί ό Χαράλαμπος Αργυρίδης (18 χρόνων), Μ. Κωνσταντίνου 10, Λευκωσία, Κύπρος, ζητούν άλληλογραφία με νέες άπ' όλον τόν κόσμο. Ο Κώστας Τσιρίδης, Πυθαγόρα 1, Λεμεσός, Κύπρος, καί ό Σπύρος Δρουσιώτης, Τ.Κ. 182, Λεμεσός, Κύπρος, ζητούν άλληλογραφία με νέες τής Ελλάδος, ηλικίας 15-17 χρόνων. Ο Φώτιος Φώτιος (17 χρόνων), Λαδερίνθου 9, Λάρνακα, Κύπρος, θέλει ή άλληλογραφία με νέους καί νέες άπο τήν Ελλάδα.

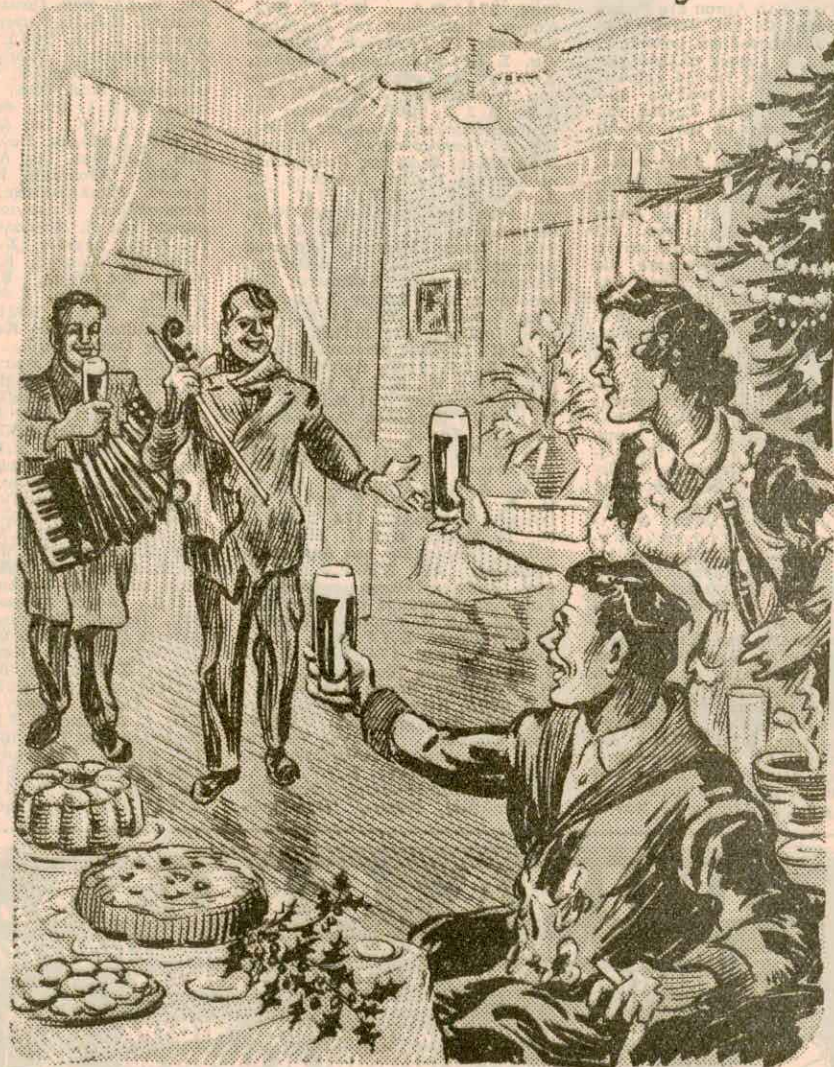
ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις έπιστολών

Μιχ. Α. Παλαιόπουλον, Α. Ι. Πανταζήν, Λεωνίδα Σωτηρίου, Δ. Ρ. Ιωαννίδη, Βασίλειον Σ. Ρικάκον καί Μιχ. Ντόγιαν, εύχαριστώ. Θα συνεχιστούν. Αθανάσιον Ανδρεάδην, Αριστέϊδην Σταμπολού, Αγαθόνικο Δαρδούφην, Άχιλλέα Καραντώνη, Θεμ. Κωνσταντίνου, Γεωργίον Π. Δημητρίου, Μιχαήλ Παναγιώτου καί Νικόλαον Στυλιανού, στρατιώτες τών ΛΟΚ: Εύχαριστώ για τό γράμμα σας. Θα συνεχιστούν. Θα προσπαθήσω να πετύχω τήν έχορή, που μου ζητάτε, γιατί δεν έξαστάται από μένα. Λίγη ύπομονη. Χρυσάνθη Καλαϊτιδίου, Ανδριτσάνα: Να μου στείλετε τό στοιχείο σας. Σε μία βδομάδα θα είναι έτοιμο τό χαρτί σας άπο τό Υπουργ. Έσωτερικών. Μιχ. Άντωνιάδην, Αγ. Παρασκευή: Εύχαριστώ. Η διεύθυνσι που είναι: John Berley, Robertson Daires Ss, No 1003, N.Y. U.S.A. Γρηγόριον Ν. Παπάνην, Ιωάννην Παναγιωτόπουλον, Δέσποινα Λαζαρίδην, Ζωή Βακαλάκη, Κωνσταντίνον Γεωργιάδην καί Ευστράτιον Χ. Παπαγιάννη: Εύχαριστώ θερμά. Θα συνεχιστούν. Κλεοπάτρα Σταύρου, Ένταθα: Περάστε από τό γραφείο μας ένα μεσημέρι. Ελπίζω να σας κατατοπίσω πάνω σε όλα εκείνα που σας ενδιαφέρουν. Θεόφιλον Κωστήν, Ρόδον: Δυστυχώς δεν γνωρίζω τή διεύθυνσι που. Άνδρέατε πάντως να ήν βρήτε, ή απευθυνθήτε με έπιστολή σας στη Βρετανική Προσέβια. Ισως άσας τή δώσουν, έφόσον δεν θα ύπάρχη λόγος ή άρνηθώ. Κων. Τίνον Σεφεριάν, Ζάκυνθος: Είχε κάνει τήν εμφάνισι στοό τή Θεσσαλονίκη μοναχα μία φορά, τό Μάρτιο τοό 1943. Υστερα έξαφανίστηκε κι' άπο τότε χάθηκε τή ίχνη του. Μιχ. Ελευθερίου, Γεωργίον Ανδρεάδην καί Γ. Δημητριάδην: Εύχαριστώ θερμά. Ιωάννην Μιχαηλίδην, Ένταθα: Περάστε από τό γραφείο μας ένα Σάββατο μεσημέρι. Λίμπελούλα, Ένταθα: Δεν με ξεχνάτε. Οί στίχοι σας κάθε φορά καλότεροι. Μπράβο σας! Άπόστολον Έμμανουήλιδην, Καρδίτσα: Να τοό γραφέτε άπ' εύθείας τή διεύθυνσι του, Πλαταιών 59, Αθήνας καί θα σας άπαντήση άποσώδητο. Δημήτριον Γιαννακόν, Σαλαμίνα: Μ' ενδιαφέρει ιδιαίτέρως τό ήμερολόγιο. Τίς φωτογραφίες τίς έχω όλες. Με τί τρόπο θα μπορούσατε να συνεννοήσομε; Μαρίανθη καί Αργυρούλα Προβάτα, Α. Υφίον: Εύχαριστώ θερμά. Θα συνεχισθώ. Κυρ. Αθραμίδην, Παντελήν Σοφιανόν καί Μαυρήν Λαμπριδην, Έδεσσα: Όπως θα είδατε άσφαώς, σε προηγούμενο τεύχος δημοσιεύτηκε ή ιστορία τοό φίλου σας. Τους χαιρετισμούς μου στην κυρία του. Ματθαίον Γιατρούδα, κην Χανιά, Κρήτη: Βέβαια τό ιστορικό σας ήθε στην πιο κατάλληλη στιγμή. Εύχαριστώ θερμά. Θεόδωρ, Αλεξανδρίδην, Ένταθα: Περάστε ένα μεσημέρι Σάββατο από τό γραφείο μας. Ελπίζω να τακτοποιήτ ή ύπόθεσι σας άμέσως, με ένα τηλεγράμμα. Έλένη Παπαγιάννη, Δομοκόν: Μη βασανίζεστε άδικα, Λυοούλη, αλλά τό γεγονός είναι άκρίβως όπως τό περιέγραφε. Είνε πιά άδύνατο να ύποχη σε γεωγραφικό στρατόπεδο, έφόσον αύτή έχου διαλυθί άπο τό 1945. Δημήτριον Καραγιάννην, Φάρσολα: Ναι, κάπως έτσι είναι τό πράγμα, με τή διαφορά ότι ό Ν. Π. δεν βασανόταν επί τόσου. Ιωάν. Δαυιδόπουλον, Θεολίκην: Εύχαριστώ. Άλλά γιατί δεν τοό γράφετε άπ' εύθείας; Νομίζω πως είναι καί τό προτιμότερο.

Γ. Β. Ι.

Από τήν Ελληνική οικογενειακή ζωή

Τα κάζαντα

«Στό-σπίτι-στό-καλόκαρδο

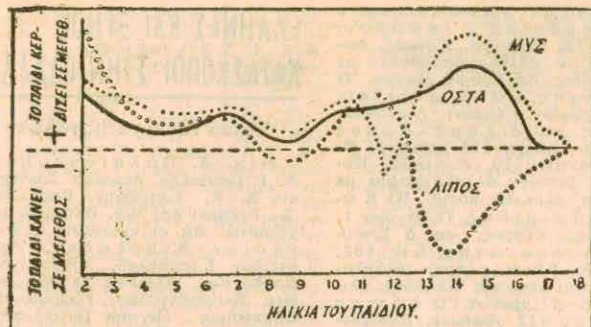
ρίζα ή χαρά νά ρίξη

Κι' ή ΦΙΞ που μας κεράσατε

ποτέ νά μή σας λείψη...

Λεωνία

ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ ΠΟΥ ΔΕΙΚΝΕΙ ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΤΩΝ ΜΥΩΝΩΝ, ΤΩΝ ΟΣΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΙΠΟΥΣ, ΑΠΟ ΗΛΙΚΙΑΣ 2-18 ΧΡΩΝΩΝ.

Πώς αναπτύσσονται τα παιδιά

Η δίαιτα και το φαγητό επιδρούν λίγο στην ανάπτυξή τους

Οι επιστήμονες δεν έχουν καθορίσει μέχρι σήμερα να καθορίσουν με ακρίβεια τον τρόπο με τον οποίον μεγαλώνουν και αναπτύσσονται τα παιδιά. Οι παράγοντες, που επηρεάζουν την ανάπτυξη του οργανισμού—ή οποία συντελείται κυρίως από τα παιδικά χρόνια—είναι τόσο πολλοί και διαφορετικοί που, προς το παρόν, είναι δύσκολο να βρεθεί μία απλή, μαθηματική συνταγή, που να καθορίσει ξεκάθαρα κάθε τι σχετικό με την ανάπτυξη.

Παρ' όλα αυτά, η επιστήμη έχει προδεύσει πολύ και στον τομέα αυτό και τα στοιχεία που έχουν στα χέρια τους οι επιστήμονες μας δίνουν—σε γενικές γραμμές, βέβαια—μία αρκετά σαφή εικόνα για τον τρόπο που συνελεύεται η ανάπτυξη και κυρίως, για τους παράγοντες που την επηρεάζουν.

Στην άρχη της ζωής, λοιπόν, παρατηρείται μία μεγάλη πρόοδος στην ανάπτυξη του παιδιού, η οποία, ενώ τελώς απότομα τις περισσότερες φορές, σταματά—συνήθως γύρω στα τέσσερα χρόνια. Ακριβώς τότε, το παιδί χάνει την όρεξη που είχε ως τότε—γεγονός που βάζει σε άνησυχίες τους γονείς για την υγεία και την ανάπτυξη του.

Το παιδί μου δεν τρώει, παραπονούνται συνήθως οι γονείς σ' αυτήν την περίπτωση. "Αν συνεχίσει έτσι, δεν θα μεγαλώσει."

Ο φόβος τους όμως είναι αδικαιολόγητος και η εξήγησή του φαινομένου αυτού πολύ απλή: το παιδί δεν έχει ανάγκη από πολλή τροφή, γιατί η ανάπτυξη του έχει άνακοπή προσωρινά.

Πιο ύστερα, η ανάπτυξη παίρνει και πάλι τον απάνω δρόμο, χωρίς όμως την καταπληκτική γρηγορόδα που είχε τα πρώτα χρόνια. Αυτή τη φορά είναι πιο αργή, αλλά σταθερή. Λίγο πριν το παιδί φτάσει στην εφηβική ηλικία, η ανάπτυξη του σημειώνει και πάλι μία καθυστέρηση, σαν να θέλει ο οργανισμός να ξεκουραστεί, πριν κάνει την τελική και πιο σοβαρή εξόρμησή του για το σχηματισμό του σώματος.

Από εκεί και πέρα, η ανάπτυξη παίρνει έναν κανονικό και σταθερό ρυθμό, που σταματά μόνο, όταν ο άνθρωπος αρχίσει να σχηματίζεται. Τρεις κυρίως είναι οι κατηγορίες που την επηρεάζουν: τα όστα, οι μύες και το λίπος. Όπως φαίνεται από την πρώτη ματιά, βλέπουμε κανείς ότι η ανάπτυξη δεν είναι ταυτόχρονη σε όλα τα μέλη του σώματος. Τρεις κυρίως είναι οι κατηγορίες που την επηρεάζουν: τα όστα, οι μύες και το λίπος.

Τα διάφορα στάδια από τα οποία περνά η ανάπτυξη, φαίνονται σε γενικές γραμμές στο σχεδιάγραμμα που δημοσιεύουμε παραπάνω. Τα περισσότερα παιδιά, μεγαλώνουν σύμφωνα με το σχεδιάγραμμα αυτό.

Με την πρώτη ματιά, βλέπουμε κανείς ότι η ανάπτυξη δεν είναι ταυτόχρονη σε όλα τα μέλη του σώματος. Τρεις κυρίως είναι οι κατηγορίες που την επηρεάζουν: τα όστα, οι μύες και το λίπος. Όπως φαίνεται από την πρώτη ματιά, βλέπουμε κανείς ότι η ανάπτυξη δεν είναι ταυτόχρονη σε όλα τα μέλη του σώματος. Τρεις κυρίως είναι οι κατηγορίες που την επηρεάζουν: τα όστα, οι μύες και το λίπος.

Το λίπος είναι ο πιο ενδιαφέρον και άστατος από τους τρεις παράγοντες—και εκείνος που ενδιαφέρει περισσότερο τους νέους και τις νέες. Τα πρώτα χρόνια της ζωής του, το παιδί χάνει λίπος με γρήγορο ρυθμό, αλλά το κερδίζει και πάλι όταν πλησιάζει την εφηβική ηλικία. Αρχίζει όμως να το χάνει και πάλι γύρω στα δώδεκα χρόνια, τον καιρό δηλαδή που τα όστα και οι μύες του δυναμώνουν. Το ξανακερδίζει, όμως, όταν αρχίσει η εφηβική δραστηριότητα.

Η κληρονομικότητα, όπως πιστεύουν οι επιστήμονες, φαίνεται να παίζει σημαντικό ρόλο για τη διαφορά, που παρουσιάζεται στην σωματική διάπλαση και τις αναλογίες των παιδιών. Οι γονείς που παραπονούνται ότι το παιδί τους μένει κοντό ή ότι, αντίθετα, έχει τάσεις να γίνει πανώλης, δεν προσέχουν ότι συνήθως—στα αδύνατα περιπτώσεις—οι γονείς είναι ίδιοι με το παιδί που αναλογίζονται. Δεν πρέπει επίσης να αγνοούμε και τον παταγόνα του φυσικού περιβάλλοντος. Είναι παρατηρημένο π.χ. ότι τα παιδιά στην Ιαπωνία είναι σχετικά κοντήτερα από

τα παιδιά στην Αγγλία και ότι ακόμη και μέσα σε μία χώρα, το φυσικό περιβάλλον επιδρά στην ανάπτυξη των παιδιών. Στην Ελλάδα π.χ. οι κάτοικοι των ορεινών περιοχών είναι κοντήτεροι από τους κατοίκους των πεδινών—γεγονός που παρατηρείται στις περισσότερες χώρες.

Αντίθετα, επίσης, από ό,τι φαντάζονταν μέχρι σήμερα οι γονείς, η διατροφή και το φαγητό του παιδιού επιδρούν πολύ λίγο στην ανάπτυξη του, με την προϋπόθεση ότι η διατροφή του δεν πέφτει πιο κάτω από τον μέσο όρο. "Αν το παιδί έχει όρεξη να τρώει, αυτό σημαίνει ότι ο οργανισμός του έχει ανάγκη από τροφή."

Έχει παρατηρηθεί ότι ακόμη και παιδιά που έχουν για μεγάλα χρονικά διαστήματα με κακές βιολογικές συνθήκες, χωρίς να τρώνε όσο έπρεπε, παίρνουν και πάλι τον κανονικό δρόμο στην ανάπτυξη τους, μόλις ζήσουν με καλές βιολογικές συνθήκες.

Πολλοί τέλος εκφράζουν την έκπληξή τους γιατί, παιδιά που δεν κοιμούνται πολύ, αναπτύσσονται κανονικά. "Η αλήθεια είναι ότι η έλλειψη του ύπνου μπορεί να επηρεάσει την υγεία του παιδιού. Η υγεία όμως δεν επηρεάζει τη σωματική του ανάπτυξη, παρά μόνο όταν γίνει πολύ κακή. Έτσι μπορούμε να πούμε, σχεδόν με βεβαιότητα, ότι η έλλειψη του ύπνου δεν εμποδίζει την ανάπτυξη."

Πολλοί γονείς τέλος, φαντάζονται ότι με το να επιβάλουν στα παιδιά τους τη γυμναστική και τα σπορ, υποβοηθούν σημαντικά την ανάπτυξη τους. Κανείς δεν μπορεί βέβαια να αμφισβητήσει την αξία της γυμναστικής και των σπορ. Εκείνοι, όμως, που περιμένουν εκπληκτικά αποτελέσματα από αυτά, απογοητεύονται γρήγορα, γιατί η ανάπτυξη του παιδιού γίνεται με τον τρόπο που καθορίζει η φύση και όχι με τεχνητά μέσα.

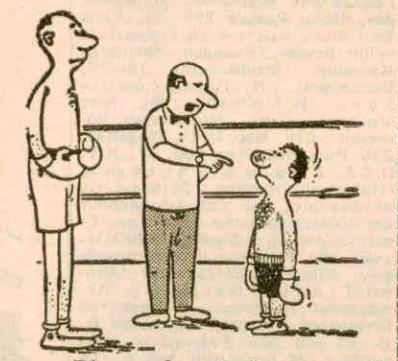
Ρολόγια με δέκα ώρες

Έφσον η ταχύτης περιστροφής της Γης ελαττώνεται σιγά-σιγά, κατά 50 λεπτά της ώρας κάθε 1.000 χρόνια, έχει υπολογισθεί ότι μετά 1.480.000 χρόνια το έτος θα έχει 10.000 ώρες. Θα είναι λοιπόν πιο βολικό τότε για τους ανθρώπους—αν υπάρχουν ακόμη—να μετρούν το χρόνο, κατά δεκάωρα, κι όχι κατά εικοσιτετράωρα όπως τώρα. Κάθε ώρα δε δεν θα έχει 60 λεπτά, αλλά 100.

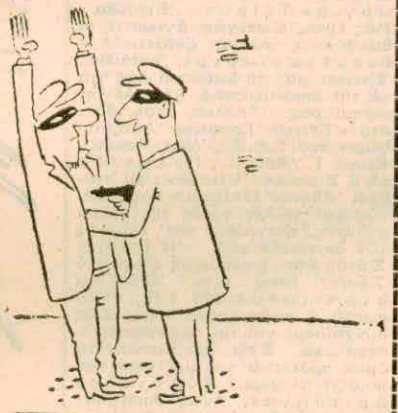
Πρέπει να σημειωθεί ότι η ριζοσπαστική αυτή μεταρρύθμιση είχε εφαρμοσθεί ήδη το 1792 από τη γαλλική Συμβατική Συνέλευση, που επέβαλε να χωρισθεί η ημέρα σε 10 ίσα μέρη και να τροποποιηθούν τα ρολόγια έτσι ώστε να προσαρμοσθούν στο καινούριο αυτό σύστημα μετρήσεως του χρόνου. "Αλλ' ο νεωτερισμός αυτός αποδείχθηκε ενοχλητικός και καθόλου πρακτικός, κι έτσι τον κατήργησε ο Μέγας Ναπολέων."

— 'Εν τάξει, γιατρέ! Γδότηκα!...

— Σε προειδοποιώ, ότι τα χτυπήματα κάτω από τη ζώνη απαγορεύονται!...

— Και μεταξύ μας, ρε φίλε;

Χωρίς λόγια.

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΑ Χριστούγεννα

Δύο μέρες πριν τα Χριστούγεννα. Το λεωφορείο πήρε τους επιβάτες του αεροπλάνου, που έφθασε το απόγευμα εκείνο από το Παρίσι και τους κατέβασε μπρος στα γραφεία της αεροπορικής εταιρείας. Τελευταίος κατέβηκε ο Διευθυντής, μ' ένα βαλιτάκι στο χέρι. Κιτάζε γύρω του, σαν να γύρευε να ξαναθυμηθεί πρόσωπα και πράγματα που είχαν συνδεθεί μαζί του στην πλατεία του Συντάγματος.

Ένα μικρό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του και τα μάτια του θόλωσαν από ένα δάκρυ. "Ακούμπησε το βαλιτάκι στο πεζοδρόμιο, κομπήσοντας το παλτό του, έσπασε τη γραβάτα και το καπέλο και με βήμα αργό, προχώρησε προς την όδο 'Ερμού."

Πολύς κόσμος μαινόσβαινε στα μαγαζιά φορτωμένος με ψώνια. Σταμάτησε μπροστά σε δύο-τρεις βιτρίνες, γύρισε κι είδε ένα αγοράκι, που το τραβούσε η μαμά του από το χέρι, σταμάτησε κι έδωσε ελεημοσύνη σε μία γρηούλα, που βρισκόταν στη γωνία μιας παρόδου και συνέχισε το βήμα του δίχως σκοπό, δίχως κατεύθυνση.

Όταν έφτασε στην όδο Αιόλου, γύρισε και κίταξε το μακρύ δρόμο. "Η μαμά μου αγάλλασε την κομποληψία που άνεδοκατέβαινε."

Και ξαφνικά, σαν κάποιο συναίσθημα να του έφαινε αλλόκοτα την καρδιά, ανάρτηθηκε:

—Κι' έπειτα; Σκεπτόταν πως όταν θα περνούσε ανάμεσα σ' αυτή τη γαριά του κόσμου, που θα πήγαινε; Τι τον περιμένει; Το άδειο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου; "Η μελαγχολία της μοναξιάς."

Προχωρούσε ανάμεσα σ' αυτόν τον κόσμο, κρατώντας σφιχτά το βαλιτάκι στο χέρι, κίταζε τα παιχνίδια, άκουγε τις φωνές, δίχως να μπορεί όμως να νοιώσει καμμία χαρά, δίχως να βλέπει πρόσωπα.

Έβλεπε μία αψή με λουλούδια σε μία επαρχιακή πόλη. Έβλεπε μία γρηούλα να σκύβει πάνω από τα λουλούδια αυτά και να καθαρίζει ένα φύλλο ή να κόβει ένα λουλούδι μαραμένο. Έβλεπε ακόμη στο πλαϊνό οπτάκι δύο αγοράκια κι' ένα κοριτσάκι να παίζουν σ' ένα κήπο.

Το πρώτο οπτί ήταν της μητέρας του και το άλλο της αδελφής του. Πόσο χαριτωμένα ήταν τ' ανήψια του και πόσο ευτυχισμένα ζούσαν με τους γονείς τους!

Μία φωνή του σκόρπισε ξαφνικά τις σκέψεις: —"Εδώ ο τρελλός παλινάρας! Κάνει τσιμπήματα, περπατάει και δεν έφτει ούτ' αυτός τί κάνει. Πάρτε τον για τα παιδάκια σας!"

Ο Διευθυντής προχωρούσε δύσκολα ανάμεσα στον κόσμο, ενώ τα χείλη του μουρμούριζαν:

—Ο παλινάρας που πήδα, ο παλινάρας που κάνει τσιμπήματα! Το πλήθος τώρα τον έπνιγε. Λίγο πριν τον φάει η μοναξιά. Τώρα τον στενοχωρούσε ο κόσμος. "Α"

νασκήσω το κεφάλι του να δει πόσο ακόμη δρόμο είχε να περάσει, πνιγμένος μέσα σ' αυτή την κομποληψία. "Αντίκρισε τον αρχι-επίσκοπο Πατριάρχη, με τα μάτια του δεν μπορούσε να φτάσει στο βάθος της, να διακρίνει κάποιο άλλο οπτάκι, ένα ισόγειο σε μία μοναχική κατοικία. Στο ισόγειο καθόταν αυτός. Εκεί μέσα βρισκόταν μία γυναίκα, που απόφευγε να τη σκεφθεί. Μα η γυναίκα αυτή κρατούσε στα γόνατά της ένα αγοράκι κι' έξη χρονών, ένα αγοράκι που διαρκώς θα ρωτούσε γι' αυτόν τη μητέρα του:

—Μαμά, πότε θαρθεί ο μπαμπάς; Το παιδί εκείνο συγκέντρωνε τις σκέψεις του στο ισόγειο με την πρόσβλη πόρτα και τις δύο γλάστρες στο στενό προαύλιο του.

Τώρα προσπαθούσε ν' ανοίξει με τους αγκώνες του δρόμο, να τρέξει να φτάσει όσο μπορούσε πιο κοντά σ' εκείνο το οπτάκι.

Και θυμήθηκε άλλοτε, άλλες σκέψεις που τον έκαναν να τρέχει, ν' απομακρυνθεί από το οπτί του. Είχε λάβει τότε ένα ανώνυμο γράμμα... πήνε δύο χρόνια τώρα. Πώς τη θυμάται εκείνη τη στιγμή, που νευρικάμένος μπήκε στο οπτί και ζητούσε εξήγησης από τη γυναίκα που φώναζε, έσπασε δύο βάζα, και στο τέλος, γεμάτος από απελπισία και θυμό έκλεισε με δύναμη πίσω την πόρτα, κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελλός. Που πήγαινε; Δεν το ήξερε, μα η απόγνωση τον έσπρωχνε μακριά. Πέρασε από την Τράπεζα, σήκωσε ένα μεγάλο ποσόν, μπήκε στο τρένο και βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη. Μα ούτε κι' εκεί δεν στάθηκε. Το διαβάτηριό του το είχε στην τσέπη από το άλλο του ταξίδι. Παρίσι. Πήνε στα εργοστάσια που αντιπροσώπευε, διακοινοχρήθηκε εκεί εφ' όρου ζωής, κι' οι μέρες, οι βδομάδες, οι μήνες περνούσαν δίχως να βρει καμία ησυχία, διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας το ανώνυμο εκείνο γράμμα.

Ένα βράδυ έλαβε από το γραφείο του ένα άλλο γράμμα. "Ήταν τυχερό, γραμμένο με την ίδια γραφομηχανή που είχε γραφεί το ανώνυμο γράμμα. Ήταν από μια δακτυλογράφο του, που άφνε αντιπροσώπη στις δουλειές του, γιατί της είχε εμπιστοσύνη. Το μυαλό του σταμάτησε. Γύριψε να συνδυάσει ώριμα γεγονότα που γιά να πάρουν τη θέση της: "Επρεπε να το εξακριβώσω! Μα δεν τολμούσε να γυρίσει, δεν τολμούσε ν' αντικρύσει τη γυναίκα που ταπεινώθηκε!"

Δικαιολογήθηκε στον εαυτό του πως θα μείβαινε πρώτα, θα έρευνούσε, θα βεβαιωνόταν αν... Και πήρε το αεροπλάνο της επιστροφής.

Τώρα βρίσκεται έξω από το οπτάκι της όδο Πατριάρχη. Τα παράθυρα είναι κλειστά. Δεν τολμάει όμως να χτυπήσει το κουδούνι. Κι' έφυγε πάλι. Έτρεχε απελπισμένος να πάρη το λεωφορείο. Πήγαινε να κλάψει, να ξεσπάσει στην αγκαλιά της μητέρας του, στην επαρχιακή πόλη...

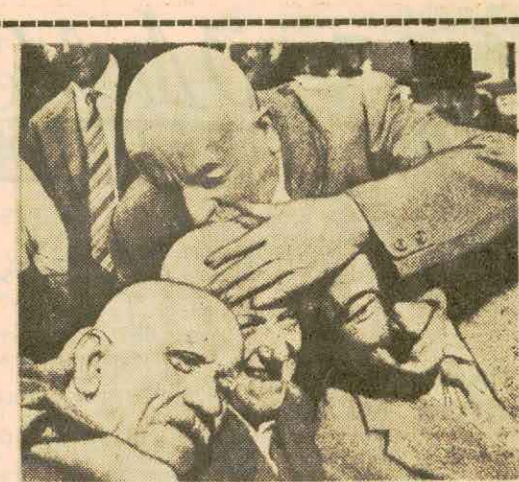
Με το βαλιτάκι στο χέρι, το παλτό σφιχτά κομπήσοντας και το καπέλο τραβηγμένο μπροστά, έφτασε μπροστά στον κήπο, όπου έπαιζαν τα παιδιά της αδελφής του. Δεν ήταν όμως τρία. Ήταν τέσσερα τα παιδιά. "Αναγνώρισε ανάμεσα σ' αυτά και το δικό του!"

Δεν τολμούσε να προχωρήσει, οι τύψεις τον βασάνιζαν και χαμάλωνε το κεφάλι.

Μα μία φωνή, η φωνή της γυναίκας του, ακούστηκε. "Η γυναίκα του έτρεξε να πέση μ' αναφύλλη στην αγκαλιά του."

—Οχι, δεν θα την αντικαταστήσει ποτέ εκείνη η δακτυλογράφος! Δεν θαπαίρνε τη θέση της με ανώνυμο γράμμα!"

Όλα τα βάσανα της ξενιτειάς κι' όλοι οι πόνοι και οι πίκρες έσβησαν από τα δάκρυα της μετανοίας και της χαράς κι' από τα φιλά της γυναίκας του και του παιδιού του. Και πέρασαν έτσι τα Χριστούγεννα τους, πλημμυρισμένοι από ευτυχία.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΑΛΑΚΡΑΣ

Στο Τουρίνο της Ιταλίας έγινε πρό ημερών ένας πρωτότυπος διαγωνισμός στον οποίο πήραν μέρος φαλάκροι απ' όλη την Ιταλία. Ο διαγωνισμός προέβλεπε ένα σημαντικό χρηματικό βραβείο για την αμεγαλοπρεπέστερη φαλάκρα της "Ιταλίας". Οι τέσσερες αδελφοί Κίλε έβαλαν σε δύσκολη θέση την ελληνόδοικο επιτροπή η οποία αποφάσισε τελικά να βραβεύσει και τις τέσσερες ανυναγωνίστες φαλάκρες τους.

ΜΠΑΛΙΝΕΖΕΣ ΣΤΟΝ ΑΡΓΑΛΕΙΟ

Στα νησιά Μπαλί, που θεωρούνται σαν ένας απ' τους σύγχρονους επίγειους παραδείσους, οι γυναίκες δεν είναι μόνο όμορφες αλλά και νοικοκυρές, που απ' τα χέρια τους βγαίνουν αληθινά αριστουργήματα. Τα υφάσματα που φαινούν στα σπτικά τους οι όμορφες γυναίκες του Μπαλί με πρωτότυπους αργαλειούς είναι εξαιρετικής ποιότητας και μεγάλης φήμης σ' όλο τον κόσμο. "Οι φορέ η Μπαλινέζα το σχεδιάζει και το φανεί μόνη της."

ΑΘΛΟΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Χίλιες πεντακόσιες ώρες εργάσθηκαν οι αδελφοί Γκέοργκ και Ζιγκφριντ Φράιερ, από το Αμσέρδα για να κατασκευάσουν το εικονίζοντο πανομοιότυπο της καραβέλλας, που χρησιμοποίησε ο Χριστόφορος Κολόμβος για την ανακάλυψη της Αμερικής. Για το έργο τους, οι δύο αδελφοί δεν χρησιμοποίησαν παρά μόνο δύο άχρηστες ξύλινες καρέκλες, λίγα θούγια από κοινωβέρες και περί τις δύο πήχες πανί.

Ο βαδιστής Καρπατίτης του Α.Ο.Π. Φαλήρου έπαιχτε πέντε νέα παλαιήνια ρεκόρ κατά το 1954. Στα 1000 μ. βάδην με 4' 29'' 6. Στα 1500 μ. 6' 55'' 4. Στα 2000 μ. 9' 18'' 2. Στα 3000 μ. 15' 17'' 2. Στα 5000 μ. 25' 25'' 6.

Ο Ε. Δεσπάστας του Πανιωνίου έχει άκρως τιμητική θέση στον επίσημο πίνακα με τα παρακάτω ρεκόρ. Στα 800 μ. που 1' 52'' 3 (1954). Στα

Στη Βαλκανική σκυ-
ταλοδρομία η εθνική ό-
μας (Μαυροειδής, Κα-
λλιθέης, Τσολάκης,
Καυπαδέλης) 3'23
(1950). Μεταξύ των
συλλόγων Πανιώνιος με
3'25" (1954).
Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΠΡΟΣ - ΠΡΟΣ. 17) ΠΑΡΤΙΣΗ - ΣΑ-
ΥΡΟΣ.

Σα 3, ΑΘΗΝΑΙ.

...για, όχι μωτέρα, για να μη ξεσπάζουν το δέμα.
ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ ΔΟΥΚΑ
Γιατρός Δερματολόγος

Ανταρρός

— "Αυτό νάχω, παντάμ!... Έγώ
τό διάλεξα πρώτος από το δέντρο!"